ALEXANDER SÖDERBERG

PRIETENUL ANDALUZ

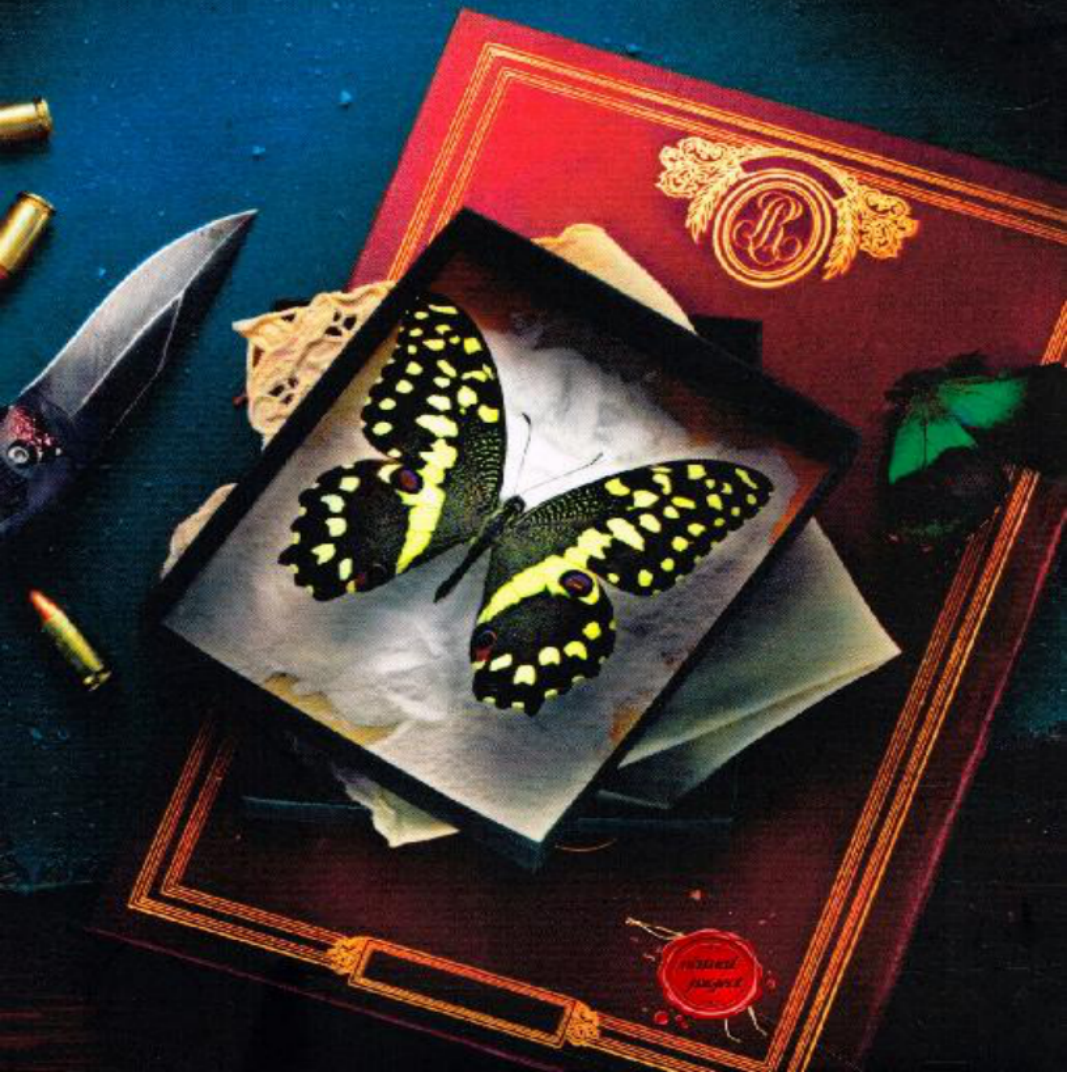

ALEXANDER SÖDERBERG

Seria: Brinkmann #1

PRIETENUL ANDALUZ

Original: *Den Andalusiske Vännene*
[*The Andalucian Friend*] (2012)

Traducere de:
LAURA VON WEISSENBERG

virtual-project.eu

2014

PROLOG

Se uita când în oglinda retrovizoare, când la banda de circulație din fața ei. Nu vedea motocicleta, cel puțin nu în acel moment. O văzuse ceva mai devreme apropiindu-se amenințător și pe urmă dispărând din nou. Conducea pe banda din dreapta în speranța că mașinile din spate ar putea crea un fel de scut între ei și motociclist.

El stătea pe scaunul pasagerului, uitându-se mereu în urmă și încerca să-i controleze manevrele la volan. Ea nu mai auzea însă ce-i spune, percepea doar panica din vocea lui.

Contururile motocicletei dansau în oglinda retrovizoare, dispăreau, pe urmă reapăreau și tot așa, în timp ce motociclistul naviga printre mașinile din spatele lor. Sophie se avântă pe banda din stânga, accelerând cu disperare. Motorul huruia la turație maximă. Băgă în viteza a cincea și ultima. Avea senzația că i se face rău.

Simțea un curent de aer la picioare, deci gloanțele trebuie să fi nimerit pe acolo pe undeva. Șuieratul acela împreună cu huruitul motorului făceau o gălăgie insuportabilă. Nu-și mai aducea aminte cât timp mersese, înainte să audă împușcăturile care interveniseră brusc, aruncând-o într-o lume ireală. Văzuse că tipul care conducea motocicleta purta o cască albastră cu vizieră fumurie, în vreme ce țintașul de pe șaua din spate purta o cască neagră fără vizieră. Îi întâlnise fugitiv privirea lipsită de expresie.

Împușcăturile veniseră din stânga, iar șirul rapid de pocnituri care le însoțise părea să fi apărut din senin. Răsuna ca și cum cineva ar fi lovit caroseria cu un lanț. În aceeași clipă auzi un țipăt. Nu-și dădea seama dacă venea de la bărbatul de lângă ea sau dacă ea însăși țipa. Îi aruncă o privire scurtă. Părea schimbat, nervozitatea și frica erau evidente și se manifestau sub forma unei expresii furioase care i se citea pe față, în încrețiturile frunții și în ochii holbați, dintre care unul clipea necontrolat când și când. Formă un număr pe telefon, pentru a doua oară de când începuseră rafalele. Așteptă cu receptorul la ureche, privind țintă înainte. Nu-i răspunse nimeni nici de data asta și închise.

Motocicleta se apropia din nou cu viteză mare, iar el strigă la ea să conducă mai repede. Sophie își dădea seama că nici viteza, nici țipetele lui nu aveau cum să-i salveze. Frica produsese o reacție chimică în corpul ei care o făcea să simtă un gust metalic în gură, în timp ce capul i se umpluse de un țiuit surd. Panica trecuse deja la un nivel superior, nu mai tremura, își simțea doar brațele grele, ca și cum volanul ar fi cântărit foarte mult. Asemenea unui inamic imbatabil, motocicleta era din nou lângă mașina lor. Sophie aruncă o privire rapidă la stânga, apucând să observe cum arma cu țeavă scurtă din

mâna țintașului se îndreaptă spre ea. Se adăposti instinctiv, arma începu să scuipe gloanțe ce scoteau bubuituri dure, cu ecou, de fiecare dată când pătrundeau în tabla caroseriei. Geamul lateral se fărâmiță și împrăștie o ploaie de cioburi peste ea. Își ținea capul în jos, într-o parte, și piciorul forța accelerația până la podea. Mașina mergea singură, iar Sophie n-avea nici cea mai vagă idee despre traficul din fața lor. Privirea îi înregistră torpedoul deschis, zări câteva cartușe înăuntru și reperă un pistol în mâna lui. Urmă o bubuitură puternică de tablă ce se izbește de metal. Se auzea un hârâit teribil pe partea dreaptă. Mașina atingea parapetul, însoțită de scrâșnete și scârțâieli. Începu să miroasă a ars.

Sophie se ridică, învârti de volan și redresă mașina pe banda de circulație. Privind rapid peste umăr, constată că motocicleta se afla în spatele lor. El începu să înjure, se aplecă peste ea și trase trei focuri consecutive de pistol prin fereastra de pe partea ei. Bubuiturile armei răsunau ca niște explozii ireale în interiorul mașinii. Motocicleta frână și dispăru în urma lor.

— Cât mai avem? întrebă ea.

El o privi ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Într-un târziu, mesajul ajunse la el ca un ecou interior și răspunse:

— Nu știu…

Continua să accelereze la maximum, acul vitezometrului tremura și mașina se clătina din cauza vitezei excesive. Aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare.

— Se apropie din nou, zise ea.

Bărbatul încercă să deschidă geamul de pe partea sa, dar impactul cu parapetul turtise portiera și îl blocase. Se rezemă de Sophie, își făcu vânt cu piciorul drept și sparse geamul care se prăbuși aproape în totalitate. Dădu la o parte cioburile rămase cu patul pistolului, se aplecă în afară și trase spre motocicleta care se distanță din nou. Sophie înțelegea că se aflau într-o situație disperată. Erau la mâna tipilor de pe motocicletă.

Se făcu tăcere, ca și cum cineva ar fi închis sunetul. Navigau pe autostradă privind fix înainte, încercând să se resemneze cu moartea iminentă. Erau palizi și păreau incapabili să înțeleagă ce se întâmpla în viața lor în acel moment. El părea obosit, ținea capul în jos și în ochi i se citea tristețea.

— Spune ceva! îl îndemnă ea cu voce tare, în timp ce continua să conducă la fel de repede, cu ambele mâini pe volan și cu ochii la drum.

Bărbatul nu reacționă imediat, pierdut în propriile-i gânduri, după care se întoarse spre ea și spuse:

— Iartă-mă, Sophie!

PARTEA ÎNTÂI

Stockholm,
șase săptămâni mai devreme,
luna mai

1.

Stilul și înfățișarea ei îi făceau pe mulți să spună că nu părea a fi asistentă medicală. Sophie nu știa niciodată dacă era un compliment sau o insultă. Era brunetă, cu părul lung și niște ochi verzi ce dădeau câteodată impresia că era pe cale să izbucnească în râs. De fapt, așa arăta ea, ca și cum s-ar fi născut cu o privire jucăușă.

Treptele scării scârțâiau sub greutatea pașilor ei. Casa – o vilă mică din lemn, vopsită în galben, construită în 1911, cu ferestre decorative, podele strălucitoare din parchet vechi și o grădină micuță – era universul ei. Știuse lucrul acesta de prima dată când o văzuse.

Prin fereastra deschisă de la bucătărie pătrundeau miresmele serii liniștite de primăvară. Senzația era mai degrabă de vară, deși vara n-avea să înceapă decât peste câteva săptămâni. Căldura se instalase însă devreme și acum era deja apăsătoare. Cu toate astea, lui Sophie îi pria, avea nevoie de căldură și îi plăcea să țină ferestrele și ușile deschise și să se poată mișca nestânjenită între casă și grădină.

În depărtare se auzea o motoretă, într-un copac ciripea un sturz. Se mai auzeau și alte păsări, dar Sophie nu le știa numele.

Scoase vesela și puse masa pentru două persoane. Alesese cele mai frumoase farfurii, cele mai bune tacâmuri și cele mai arătoase pahare, totul ca să evite monotonia. Știa însă că va mânca singură, căci Albert mânca doar când îi era foame, ceea ce se suprapunea rareori cu programul ei. Îl auzi coborând scara cu pași hotărâți în pantofii de sport. Lui Albert nu-i păsa că face zgomot. Sophie îi zâmbi când intră în bucătărie, iar el îi întoarse zâmbetul, după care deschise larg ușa de la frigider și rămase cu ea deschisă, inspectând conținutul acestuia.

— Albert, închide frigiderul!

Albert nu reacționă. Sophie luă câteva îmbucături, răsfoi distrată un ziar, apoi își ridică privirea și repetă cererea, de data asta pe un ton iritat.

— Nu mă pot mișca…, șopti el teatral.

Sophie izbucni în râs, nu neapărat din cauza umorului lui sec, ci mai mult pentru că era comic, ceea ce o bucura… o făcea chiar mândră.

— Ce-ai făcut azi? îl întrebă ea.

Observă că era gata să izbucnească în râs și el. Recunoștea genul ăsta de situație, întotdeauna râdea de propriile sale glume. Albert luă o sticlă de apă minerală din frigider, trânti la loc ușa și se tolăni pe canapeaua din bucătărie. Bioxidul de carbon sfârâi când desfăcu dopul.

— E o nebunie generală, zise el și bău o gură.

Apoi începu să-i spună cum fusese ziua, într-un stil fragmentat, dictat de modul în care detaliile îi reveneau în minte. Sophie asculta zâmbind cum făcea mișto de profesori sau de colegi. Își dădea seama că-i plăcea să fie amuzant, dar poveștile lui se terminau întotdeauna brusc. Sophie nu putea niciodată să anticipeze când se va opri; încheia brusc, ca și cum s-ar fi săturat de sine însuși și de propriul umor. Ar fi vrut să se repeadă după el, să-l roage să rămână, să continue să fie amuzant, să continue să fie uman, prietenos și răutăcios în același timp. Dar știa că n-are rost. Încercase deja și nu mergea niciodată – îl lăsă deci să plece.

Albert dispăru în hol. Se făcu liniște o clipă. Poate își schimba pantofii.

— Îmi datorezi o mie de coroane, zise el.

— De ce?

— Am plătit femeia de serviciu.

— Nu se spune femeie de serviciu.

Sophie auzi cum își trage fermoarul de la geacă.

— Atunci cum se spune? întrebă el.

Nici ea nu știa de fapt. Îl auzi ieșind pe ușă.

— Pa, mami.

Dintr-odată, tonul vocii lui devenise împăciuitor.

Ușa se închise și Sophie îi auzi pașii pe pietriș prin fereastra deschisă.

— Să mă suni dacă întârzii! strigă ea.

Sophie își continuă rutina. Strânse masa, făcu puțină curățenie, apoi se uită la televizor, își sună o prietenă și stătură un pic de vorbă, orice ca să treacă timpul mai ușor. Apoi se duse la culcare și încercă să citească din cartea de pe noptieră. Era vorba despre o femeie care reușise să dea un sens nou vieții sale ajutând copii ai străzii în București. Era o carte plicticoasă, iar personajul principal era o femeie pretențioasă care nu avea nimic în comun cu ea. Închise cartea și adormi în singurătate, ca de obicei.

Opt ore mai târziu era șase și un sfert dimineața. Sophie se trezi, făcu un duș și șterse oglinda din baie pe care apăreau cuvinte când se făcea abur: *Albert, AIK*[1] și multe alte lucruri ininteligibile pe care le scrisese Albert cu degetul în timp ce se spăla pe dinți. Și doar îi spusese să înceteze, dar nu părea să-i pese. Totuși, își dădea seama că lucrul ăsta n-o deranja de fapt.

Se îmbrăcă și mâncă în fugă în timp ce citea prima pagină a cotidianului ei preferat. În curând urma să plece la serviciu. Îi strigă lui Albert de trei ori că era vremea să se trezească. Un sfert de oră mai târziu era pe bicicletă trăgând în piept aerul proaspăt al dimineții, care o ajută să se trezească de-a binelea.

•

I se spunea Jeans și ei chiar credeau că așa îl cheamă. Râseseră arătând cu degetul spre pantaloni. *Jeans*!

Dar, de fapt, îl chema Jens și se afla în Paraguay, într-o colibă în mijlocul junglei, la masă cu trei ruși. Pe șeful rușilor îl chema Dmitry, un tip deșirat, cam la vreo treizeci de ani, cu o față de copil. Tovarășii săi, Gosha și Vitaly, aveau cam aceeași vârstă și semănau atât de mult de parcă părinții lor ar fi fost frați. Râdeau tot timpul fără motiv, cu gurile doar pe jumătate deschise și era clar că nu înțelegeau nimic.

Dmitry pregătea dry martini într-un bidon de plastic. Puse și niște măsline și amestecă. Pe urmă, turnă în ceștile de cafea pe care le clătise, dădu pe dinafară, dar nu se sinchisi. Propuse un toast în rusește. Prietenii săi începură să chiuie și pe urmă băură cu toții băutura ce avea un gust de motorină.

Jens nu-i putea suferi pe niciunul dintre ei. Erau necinstiți, nepoliticoși, impulsivi… Încerca să nu-și arate scârba, dar nu prea reușea, niciodată nu știuse cum să-și ascundă sentimentele.

— Hai să vă arăt marfa, zise el.

Rușii se entuziasmară din cale-afară. Jens ieși din colibă și se îndreptă spre jeepul care era parcat într-o curte prăfuită și slab iluminată.

Nu înțelegea de ce rușii veniseră până în Paraguay să vadă marfa. De obicei, clientul comanda ceva, el livra, își primea banii și nu era nevoie de nicio întâlnire. Dar cu rușii era altfel, ca și cum cumpăratul de arme în sine era un lucru mare, amuzant, o aventură în toată regula. Nu știa cu ce se ocupau și nici nu voia să știe. Oricum, nu era important, veniseră să vadă marfa, să încerce armele, să ia cocaină, să se culce cu prostituate și să-i plătească lui a doua rată din cele trei prevăzute.

Le adusese un MP7 și un Steyr AUG. Restul armelor erau împachetate într-un depozit din portul Ciudad del Este în așteptarea livrării.

Rușii luară armele, prefăcându-se că trag unii în alții. *Hands up… hands up*! Râdeau în hohote, gata să-și piardă echilibrul. Dmitry avea o urmă albă de cocaină pe barbă.

Gosha și Vitaly începură să se certe pe MP7. Trăgeau de armă în toate direcțiile, se loveau cu pumnii în cap. Dmitry îi despărți și le dădu bidonul cu dry martini.

Jens îi observa de la distanță, zicându-și în sinea lui că lucrurile aveau să degenereze. Paraguaienii urmau să aducă prostituate ca să-și arate buna-credință. Rușii aveau să fie și mai drogați și mai beți și aveau să înceapă să tragă. Știa ce urma să se întâmple, dar nu putea face nimic. Situația era foarte neplăcută. Ar fi vrut să se care de acolo, dar era nevoit să aștepte până dimineața, să rămână treaz și să-și primească banii, atunci când Dmitry considera că venise vremea.

— Jeans! *Where the fuck is the ammo*?{2}

Jens arătă spre jeep. Rușii deschiseră ușile cu brutalitate și începură să caute. Jens băgă mâna în buzunar și scoase ultima gumă de mestecat cu nicotină. Se lăsase de prizat tutun cu două luni înainte și de fumat cu trei ani mai devreme. Acum se afla în junglă, la patruzeci de kilometri de Ciudad del Este. Simțea nevoia de nicotină propagându-i-se prin toate sinapsele și ajungându-i la creier. Luă guma, începu să mestece cu poftă și, privindu-i pe ruși cu o silă cu greu ascunsă, își dădu seama că în curând avea să se apuce din nou de fumat.

•

Odată ajunsă la spital, se concentra exclusiv pe munca sa. Rar mai avea vreme de altceva și, în plus, nici măcar nu-i făcea plăcere să stea la cafea cu colegii, nu se simțea în largul ei. Nu era timidă, faptul că nu putea să socializeze la o ceașcă de cafea era mai degrabă un defect personal. Nu lucra la spital din milă sau dintr-o dorință exacerbată de-i ajuta pe alții, ci pur și simplu pentru că-i plăcea să fie cu pacienții, să stea de vorbă cu ei. Cum erau bolnavi, erau de obicei deschiși, umani și sinceri. Lucrul acesta o făcea să se simtă în siguranță și împlinită. Era exact ce-și dorea de la oameni, era lucrul care o atrăgea în ceea ce făcea. De obicei, pacienții vorbeau doar ca să se afle în treabă numai când se însănătoșeau, dar atunci ea îi părăsea, și ei pe ea. Era cu siguranță motivul pentru care alesese această meserie.

Se hrănea oare cu nefericirea altora? Posibil, dar nu se simțea ca un parazit. Se simțea mai mult ca un dependent. Era dependentă de sinceritatea celor din jur, de receptivitatea lor, de a putea surprinde, din când în când, o sclipire a profunzimii ființei umane. Și pacienții care îi ofereau lucrurile acestea deveneau favoriții săi pe coridor. Favoriții erau aproape întotdeauna maiestuoși. Îi plăcea cuvântul acesta: *maiestuoși.* De fiecare dată când îi întâlnea, se oprea și îi analiza, simțind cum se umple de o speranță greu de definit. Erau oameni fermi care aveau curajul să zâmbească în fața destinului cu maiestuozitate. Întotdeauna putuse să-i identifice, de fiecare dată la prima vedere, fără să poată să explice cum sau de ce. Era ca și cum oamenii aceștia își lăsau sufletul să înflorească, alegând tot timpul drumul cel bun și având curajul să-și accepte toate laturile, chiar și pe cele negative sau ascunse.

Străbătu coridorul cu o tavă în mână, îndreptându-se spre salonul unsprezece, unde se afla Hector Guzman. Acesta venise cu trei zile în urmă, după ce fusese lovit de o mașină pe o trecere de pietoni din centru. Avea piciorul drept rupt de la genunchi în jos. Doctorii suspectau o problemă cu măduva osoasă și de aceea rămăsese internat sub observație. Hector era un tip cam la 45 de ani, care arăta bine fără să fie neapărat frumos, cu un corp masiv, însă fără să fie gras. Era

spaniol, dar părea să aibă și trăsături nordice. Avea părul șaten-închis cu câteva șuvițe mai deschise. Nasul, pomeții și bărbia erau ascuțite și tenul măsliniu. Vorbea suedeza fluent și făcea parte din categoria oamenilor *maiestuoși* – poate din cauza ochilor plini de viață care îi împodobeau chipul sau poate grație agilității cu care se mișca, în ciuda faptului că era robust. Sau poate datorită indiferenței genuine pe care o afișa de fiecare dată când ea trecea prin salon – lucru care îl amuza, fiindcă își dădea seama că și ea înțelegea că era un joc, ceea ce o făcea să-i zâmbească la rândul ei.

Hector se prefăcea că e cufundat în lectură, culcat pe spate în pat și cu ochelarii pe nas. Tot timpul juca jocuri de felul ăsta când trecea Sophie prin salon, se prefăcea că n-o vede, că e ocupat.

Sophie îi pregăti pastilele și i le puse în păhărușe de plastic, apoi îi întinse unul. El îl luă fără să ridice privirea, turnă pastilele în gură, apoi bău niște apă și le înghiți, tot timpul cu atenția îndreptată spre carte. Sophie îi dădu și cel de-al doilea păhăruț cu medicamente pe care el le luă în același mod.

— Sunt delicioase de fiecare dată, zise Hector și își ridică privirea. Porți alți cercei azi, Sophie.

Ea duse instinctiv mâna la ureche.

— Poate, zise ea.

— Nu poate, sigur și, în plus, îți vin bine.

Sophie se îndreptă spre ușă și apăsă pe clanță.

— Îmi dai, te rog, niște suc, dacă nu te deranjez?

— Nu mă deranjezi, zise ea.

În ușă îl întâlni pe bărbatul care se prezentase ca fiind vărul lui Hector. Nu semăna cu Hector, era slab, dar musculos, cu părul negru, cu o înălțime peste medie, cu ochi albaștri și reci care păreau să înregistreze tot ce se întâmpla în jurul lui. Bărbatul o salută, schițând un gest cu capul. Pe urmă îi spuse ceva lui Hector în spaniolă. Hector răspunse și începură să râdă amândoi. Sophie avu impresia că vorbeau despre ea și uită de suc.

•

Gunilla Strandberg stătea pe un scaun de pe coridor cu un buchet de flori în mână și o observă pe asistenta medicală când aceasta ieși din camera lui Hector. Gunilla o analiză în detaliu când ajunsese în dreptul ei. Părea oare fericită? Era oare tipul acela de fericire de care nici măcar nu suntem conștienți? Femeia trecu pe lângă ea. Pe buzunarul stâng de la piept purta un ecuson. Gunilla apucă să vadă că o chema Sophie.

O urmări cu privirea. Avea trăsături frumoase. Chipul zvelt ce degaja discreție și sănătate îi conferea un aer distinct. Se mișca plină de grație, ca și cum picioarele de-abia atingeau podeaua. Avea mersul elegant. Continuă să o urmărească cu privirea până când femeia

dispăru în un alt salon.

Gunilla căzu pe gânduri, gânduri ce țeseau un labirint de sentimente. Se uită din nou în direcția în care dispăruse Sophie, pe urmă spre salonul unsprezece în care se afla Hector. Era ceva între ei… un fel de câmp energetic invizibil care părea să-i lege chiar și după ce Sophie ieșise din salon.

Gunilla se ridică și o porni de-a lungul coridorului. Aruncă o privire în camera de gardă. Era goală. Programul săptămânii în curs era afișat pe perete. Se uită în jurul ei pe coridor, după care intră, se apropie de program și începu să caute cu arătătorul.

Helena…

Roger…

Anne…

Carro…

Nicke…

Sophie… o chema *Sophie Brinkmann*.

Puse florile într-o vază goală care se afla pe o măsuță cu rotile de pe coridor, îndreptându-se spre ieșire. În lift, scoase mobilul și sună la birou, cerând adresa lui Sophie Brinkmann.

În loc să se întoarcă la biroul din centru, de pe Brahegatan, ieși direct pe autostradă în dreptul spitalului Danderyd și apoi o coti printre casele din Stocksund. Se rătăci pe multitudinea de străduțe ce nu păreau să vrea s-o ghideze spre ținta sa – se învârtea ca într-un labirint și avea impresia că ajungea tot timpul înapoi în punctul de plecare. În cele din urmă, nimeri pe drumul cel bun, căută numărul casei și se opri în fața unei construcții galbene din lemn cu colțurile albe.

Rămase la volan. Era o zonă liniștită, plină de verdeață și de mesteceni ce stăteau să înflorească. Gunilla ieși din mașină și fu întâmpinată de un miros puternic de mălin sălbatic. Dădu o tură în jurul casei, admirând casele vecinilor, după care își întoarse privirea spre casa lui Sophie. Era cochetă, un pic mai mică decât cele din jur și nu atât de aranjată precum cele ale vecinilor. Se întoarse din nou ca să compare. Nu, de fapt, nu era dezordine acasă la Sophie Brinkmann, era o locuință obișnuită. Problema era mai degrabă la vecini, unde totul inspira perfecționism și ordine într-un fel neînsuflețit. Casa lui Sophie era mai *plină de viață* – fațada nu era proaspăt vopsită, peluza nu era proaspăt tunsă, aleea de pietriș nu era foarte îngrijită, iar ferestrele nu erau recent spălate…

Gunilla intră pe portiță și călcă cu atenție pe alee. Aruncă o privire înăuntru prin fereastra de la bucătărie. Partea de bucătărie pe care o văzu astfel îi păru aranjată cu gust. Vechi și nou îmbinate într-un mod plăcut, un robinet frumos din alamă, un aragaz scump, un blat din stejar masiv. Lustra era atât de frumoasă, de neobișnuită și de bine

aleasă, încât Gunilla se simți cuprinsă de un val de invidie. Privirea îi stărui apoi asupra unei vaze mari de pe pervazul ferestrei din hol, care era plină cu flori proaspete. Făcu un pas înapoi și se uită la fațadă. Văzu încă un buchet superb la o fereastră de la etaj.

În mașină, mergând înapoi către oraș, mintea îi lucra deja la turație maximă.

2.

Leszek Smialy se simțea ca un câine – un câine fără stăpân. Când nu era în preajma stăpânului său, îl cuprindea tot timpul anxietatea. Adalberto Guzman îi spusese însă lui Leszek să plece și ce să facă. Leszek luase un avion și câteva ore mai târziu aterizase la München.

În ultimii zece ani nu-l părăsise niciodată pe Guzman, cu excepția unei săptămâni la fiecare trei luni. Își trăia viața în schimburi de câte trei luni de muncă, urmate de o săptămână de concediu. În săptămâna de concediu își lua o cameră la un hotel și își petrecea tot timpul bând. Când nu dormea sau nu era prea beat, se uita la televizor. Altceva nu știa să facă. Aștepta sfârșitul săptămânii ca să se poată întoarce la muncă. Leszek nu înțelesese niciodată de ce Guzman îl obliga să-și ia concediu.

Tocmai terminase o astfel de săptămână de concediu. În primele zile nu se putuse concentra din cauza mahmurelii, dar încercase s-o combată mâncând sănătos și făcând sport, și acum simțea că își revenise de-a binelea.

Leszek se afla în zona rezidențială Grünwald din afara orașului München, la volanul unui Ford Focus furat. De jur-împrejur erau doar case impozante, încercuite de grădini enorme, dar fără semne de viață.

Guzman îi dăduse lui Leszek fotografii cu Christian Hanke, un tip frumușel de douăzeci și cinci de ani cu părul scurt, închis la culoare. În fotografiile alb-negru mărite apărea și tatăl acestuia, Ralph Hanke. Leszek le analiză chipurile: aveau zâmbetul unor oameni care reușiseră în viață, costume făcute pe măsură și frizuri bine aranjate.

Îl urmărise pe tânăr prin binoclu, dar nu reușise să se lămurească în privința lui, în afară de faptul că venise acasă pe la opt seara și își parcase BMW-ul pe stradă, în fața casei. Mai știa și că era în compania unei femei, că avea menajeră și că ținuse lumina aprinsă în dormitor până la două dimineața. În plus, a doua zi dimineață, la șapte jumate, ieșise pe ușă, deschisese poarta de fier din zidul ce înconjura vila, traversase strada, intrase în mașină și plecase la München. Era informația pe care se baza, era tot ce putuse constata în 24 de ore de supraveghere.

La radioul din mașină răsuna o piesă în germană. Se auzea vocea subțire a unui bărbat. Era o melodie previzibilă, cu acorduri electronice în fundal. Leszek distingea când și când anumite cuvinte, cum ar fi vârf de munte, legături de familie și floare-de-colț. Leszek avusese mereu impresia că Germania era o țară cu un aer bolnăvicios, dar nu putuse niciodată identifica exact cauza.

Stătea cu mâinile în poală și respira liniștit. Era o dimineață

frumoasă. În aer se zărea o dâră de ceață. Razele soarelui se răsfrângeau printre coroanele copacilor, împrăștiind tonuri aurii. Peisajul i se părea frumos, dureros de frumos.

Leszek își privi mâinile. Erau murdare. Se murdărise când instalase bomba. Mai instalase una demult, pe vremea când lucra pentru serviciul de informații. Atunci fusese mai ușor și durase mai puțin. Înainte era mult mai simplu de ajuns la motor în comparație cu motoarele moderne de astăzi care sunt complet ascunse. Se întinse și închise ochii.

Când îi deschise din nou, zări doar silueta unei persoane ce ieșise din vila lui Christian și care trecea prin spatele copacilor, îndreptându-se spre stradă. Leszek încercă să-și dea seama cine era. Își luă binoclul, marca Swarovski, de pe scaunul pasagerului și îl ridică la ochi. Persoana din spatele copacilor era o femeie, o femeie tânără. Leszek își privi ceasul. Era opt fără un sfert. Femeia deschise poarta de fier și ieși în stradă. Leszek reglă imaginea apăsând pe un buton și observă că femeia era blondă, cam la 25 de ani, avea părul lung, ochelari de soare mari, negri și purta blugi de marcă tăiați. Mergea cu hotărâre spre mașină în niște cizme cu toc, purtând o geantă pe umăr. Părea să-i placă chestiile luxoase. Leszek întoarse binoclul spre casă. Unde dracu' era Christian? Reveni către femeie, care traversa strada spre BMW. În loc s-o ia roată și să se așeze pe scaunul pasagerului, deschise ușa pe partea șoferului și se așeză cu naturalețe la volan, așezându-și geanta pe celălalt scaun. Leszek îndreptă din nou binoclul spre casă, dar Christian nu se vedea nicăieri.

Secundele următoare se scurseră lent. Leszek simți nevoia să înceapă să claxoneze, să deschidă portiera și să-i facă cu mâna, să-i atragă atenția printr-un gest neobișnuit și drastic. Dar nu se mișcă din loc, convins fiind că era inutil să încerce să schimbe o situație predefinită. Își mări câmpul vizual la maximum în lentilele binoclului și văzu cum frumoasa femeie blondă schițează acel gest care marchează pornirea motorului, aplecată un pic în față, cu o mână pe volan și cu cealaltă învârtind cheia în contact. În același timp, vocea mieroasă a cântărețului se auzea în fundal.

Într-o fracțiune de secundă, curentul trecu din baterie în motor și, pe drum, fu interceptat de un cablu electric care aprinse detonatorul, care, la rândul lui, aprinse explozibilul lipit sub mașină.

Puterea exploziei propulsă femeia spre tavan și îi rupse gâtul, iar mașina fu ridicată la o jumătate de metru deasupra solului. În același moment se aprinse și recipientul cu napalm pe care îl plasase în interiorul mașinii și transformă carcasa de tablă îndoită într-un infern cuprins de flăcări.

Leszek văzu prin binoclu cum femeia luă foc. Cum ardea mocnit înăuntru. Cum îi dispărea părul blond, frumos și tenul deschis la

culoare… Cum dispărea în întregime, încetul cu încetul.

•

Leszek plecă din Grünwald, găsi un loc ferit în pădure unde dădu foc mașinii furate. Apoi se duse la München, îl sună pe Guzman și îi lăsă un mesaj scurt cum că lucrurile nu merseseră cum planificaseră ei și că trebuia să fie cu ochii în patru și să stea la adăpost. Aruncă telefonul într-un canal și colindă prin oraș ca să se asigure că nu era urmărit.

Când se simți în siguranță, luă un taxi și se duse la aeroport. Câteva ore mai târziu era din nou în drum spre stăpânul său.

•

Încă din prima zi de internare, Hector începuse s-o întrebe pe Sophie despre viața ei, despre copilărie și adolescență. O întrebase despre familia ei, despre ce îi plăcea să facă și ce nu. Sophie îi răspundea sincer la toate întrebările. În plus, acum își dădea seama că îi făcea plăcere să fie în centrul preocupărilor lui și, în ciuda valului de întrebări, nu i se păruse niciodată că ar fi indiscret. Când se apropia prea mult de un subiect despre care ea nu avea chef să vorbească înceta să mai întrebe, ca și cum și-ar fi dat singur seama de propriile ei limite. Însă, pe măsură ce ajungeau să se cunoască mai bine, Hector era din ce în ce mai pudic față de ea. Astfel, le ruga pe alte colege de-ale ei să se ocupe de aspectele intime ale ședерii sale în spital. De aceea, Sophie nu prea avea treabă în camera lui, ceea ce însemna că trebuia să intre pe furiș, prefăcându-se că lucrează.

O întrebă dacă era obosită.

— Ce vrei să spui?

— Păi, pari cam obosită.

Sophie împăturea un prosop.

— Chiar știi să flatezi o femeie.

Hector zâmbi.

— Nu cred c-ai să mai stai mult pe aici, adăugă Sophie.

El ridică din sprâncene.

— De fapt, n-am voie să vorbesc despre asta, e treaba doctorului… însă acum ți-am spus oricum.

Sophie deschise o fereastră ca să aerisească, apoi se îndreptă spre el și îi făcu un semn să se ridice. Îi scoase perna de sub cap și îi puse una nouă. Trebăluitul ei prin cameră făcea parte din rutină. Cu coada ochiului vedea însă că o urmărește cu privirea. Se îndreptă spre noptiera lui și se pregătea să ia carafa de apă goală, când el o prinse de mână. Ar fi trebuit să reacționeze desprinzându-și mâna și îndepărtându-se, dar nu făcu nimic. Simțea cum îi saltă inima în piept. Continuară să stea mână în mână ca doi adolescenți care se atingeau pentru prima dată, fără să se privească în ochi. Pe urmă, ea se desprinse și se îndreptă spre ușă.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă.

Avea vocea înfundată, de parcă tocmai se trezise din somn. Hector o privi din cap până în picioare și clătină din cap. Sophie ieși din cameră și o porni pe coridor.

Ar fi vrut să-și spună că nu e genul ei. Dar, de fapt, cine era? Îi plăcuseră mai mulți bărbați de-a lungul anilor și niciunul nu semăna cu celălalt. Își zicea că nu era o atracție fizică, că era doar un tip în preajma căruia îi plăcea să se afle. Nu și-l imagina ca amant sau ca soț, nici ca prieten sau ca figură paternă, ci în toate aceste roluri în același timp.

•

Își petrecu restul zilei de muncă la urgențe. După-amiaza, când reveni în secția ei, Hector și lucrurile lui dispăruseră din salonul 11.

•

Se dusese naibii totul. Exact așa cum anticipase, situația scăpase de sub control. După ce își petrecuseră minutele de rigoare cu amărâtele de prostituate paraguaiene, rușii începuseră să tragă. Erau drogați și trăgeau necontrolat cu pistoale automate, împroșcând gloanțe în toate direcțiile. Jens fusese nevoit să-i dea un pumn lui Vitaly, iar acesta își ceruse scuze cu nasul plin de sânge. Dmitry și celălalt rus se tăvăliseră pe jos de râs.

În dimineața următoare se întâlniră din nou în colibă ca să recapituleze pregătirile. Data de livrare, logistica și plata. Rușilor nu părea să le pese. Dmitry îi oferi cocaină lui Jens și îl întrebă dacă nu voia să meargă cu ei să vadă o luptă între cocoși. Jens refuză și își luă rămas-bun de la ruși.

Unul dintre paraguaieni se oferi să-l ducă cu mașina până în Ciudad del Este. Călătoria dură două ore. Drumurile era proaste și bancheta nu era tapisată. Tipul de la volan era tăcut. La fel ca restul lumii din țara asta, asculta radioul la maximum pe un canal care nu se prindea bine, ceea ce făcea ca toate vocile să fie enervant de ascuțite și să vuiască din două difuzoare integrate în ușile mașinii. Era totuși suportabil, Jens se obișnuise. Cel puțin, așa avea timp să-și revadă planificarea, care după părerea lui era bună. Nu era perfectă, dar era îndeajuns de bună, ca de obicei. Nici măcar nu-și aducea aminte ca planificarea să fi fost vreodată perfectă.

Se apropia de patruzeci de ani. Măsura aproape un metru nouăzeci, era blond și bine făcut, avea fața dură și vocea groasă și răgușită, asta din cauza pubertății precoce și a nenumăratelor țigări. Mergea mai degrabă legănat decât hotărât și rar refuza vreun lucru, ceea ce se vedea și în privirea sa – dincolo de cutele ce-i trădau vârsta strălucea o curiozitate genuină.

Carabinele automate pe care rușii le cumpăraseră de la el trebuiau transportate către est cu camionul, din Ciudad del Este până în portul

Paranaguá din Brazilia, pe urmă încărcate pe un vapor cu care să traverseze Atlanticul și descărcate în Rotterdam. De acolo, Jens trebuia să le ducă cu mașina până la Varșovia și astfel își putea încheia misiunea.

Afacerea începuse cu două luni mai devreme. Risto îl sunase de la Moscova și îi zisese că avea o cerere de MP7 și de alte arme mai grele.

— De câte ai nevoie?

— Zece din fiecare.

— Nu-i mult.

— E adevărat, dar gașca asta are ambiții. O să-ți mai solicite serviciile în viitor. Încearcă să vezi comanda în felul ăsta.

Era o treabă necomplicată, care n-avea să-i dea bătaie de cap.

— Bine… văd ce pot să rezolv și te contactez pe urmă.

Îl contactase pe Agent. Agentul era cât se poate de anonim, n-avea decât un site despre modele de aeronave, iar legătura se făcea printr-o parolă pe care trebuia s-o scrii pe forumul site-ului. Era o sursă scumpă, dar sigură, care niciodată nu-l refuzase și reușise întotdeauna să satisfacă cerințele lui Jens. Agentul aranjase tranzacția cu un vânzător pe care Jens nu-l cunoștea. În felul acesta toată lumea avea spatele acoperit, nimeni nu putea să toarne pe nimeni. Jens ceruse arme MP7 și Steyr AUG – o carabină austriacă ce încă putea fi considerată destul de modernă. Agentul îl recontactase răspunzând pozitiv pentru Steyr AUG, dar negativ pentru MP7, însă îi zisese că vânzătorul îi putea oferi modelul MP5 la schimb. Clienții lui Risto spuseseră clar că voiau MP7 și până la urmă totul se rezolvase, cel puțin parțial. Obținuse carabinele austriece și opt modele MP7, plus două modele MP5. Pentru Jens rezultatul era acceptabil.

Risto îi zisese să se ducă la Praga să se întâlnească cu clienții. Jens fusese surprins.

— De ce? întrebase.

— Habar n-am. Mi-au zis doar că vor să te întâlnească, răspunsese Risto.

Întâlnirea de la Praga se dovedise a fi fără motiv. O fixaseră doar ca să vadă ce hram poartă. Dmitry, Gosha și Vitaly se comportau de parcă încă se mai aflau într-o fază acută a pubertății.

Băuseră votcă în camera de hotel a lui Jens de pe Malá Strana. Vitaly dăduse jos oglinda de la baie și o pusese pe o măsuță. Pe ea făcuse multe linii groase de cocaină cu un card Diners cu plasticul dezlipit. Pe urmă chemaseră prostituate, niște fete tinere și drogate dintr-o fostă republică sovietică. Dmitry insistase să invite pe toată lumea la cină. Se duseseră într-un restaurant modern și impersonal din piața Václav. Interiorul era decorat cu crom, piele și plastic. Prostituatele erau amețite de heroină. Una dintre ele își pipăia o măsea, alta își împungea arătătorul în obraz, iar cea de-a treia se

scărpina isteric pe braț. Dmitry oferise tuturor șampanie și pe urmă începuse să arunce cu homari în Gosha. Jens își dăduse seama că nu avea nimic în comun cu Dmitry. Se strecurase afară și se dusese în Roxy, un club de noapte din Dlouhá. Acolo se așezase la o masă și băuse până în zori privind lumea care dansa.

A doua zi dimineață, Dmitry și gașca lui patetică reveniseră la hotel, propunându-i lui Jens să ia LSD și să meargă la meciul dintre Sparta Praga și Zenit St. Petersburg. Jens răspunsese că din păcate trebuia să plece acasă mai devreme. Cei trei râseseră macabru, se drogaseră la el în cameră, făcuseră mișto de el o vreme, după care plecaseră urlând, smulgând din perete un extinctor.

Jens se întorsese la Stockholm cu un zbor mai devreme decât cel rezervat inițial.

Abia ajuns în apartament primise mesajul *Buenos Aires peste două zile*. Își făcuse din nou bagajul. În noaptea aceea dormise prost. A doua zi dimineața se întorsese la aeroportul Arlanda și zburase spre Buenos Aires via Paris. Aterizase la Ezeiza, se odihnise câteva ceasuri în camera de hotel și luase prânzul cu un mesager imbecil. Jens îl plătise pe mesager să-i facă rost de o dubă, iar acesta îi dăduse cheile spunându-i că mașina se afla în garajul hotelului. Jens controlase cutiile din spațiul de depozitare din spatele mașinii: armele se aflau într-adevăr acolo, deci totul era în ordine.

Se simțea obosit și hotărâse să mai stea o zi înainte să plece cu marfa spre Paraguay. Se dusese la un meci de box la care lucrurile scăpaseră de sub control, transformându-se într-un masacru. Jens trebuise să părăsească arena înainte să se audă fluierul arbitrului. Își petrecuse după-amiaza vizitând diferite atracții turistice. Își dorea să se simtă ca un om obișnuit, dar își dădu repede seama cât de plictisitor era.

Găsise un restaurant unde mâncase bine în timp ce citea ziarul *USA Today* pe care îl luase cu el de la hotel.

Inițial nici nu reacționase când își auzise numele. Dar când își ridicase privirea, o recunoscuse imediat pe Jane, sora mai mică a lui Sophie Lantz. Arăta la fel ca ultima dată când o văzuse, deși pe vremea respectivă era o copilă.

— Jens?… Jens Vall! Ce te aduce pe-aici?

Zâmbetul lui Jane se transformase în râs. Jens se ridicase s-o îmbrățișeze și se molipsise de buna ei dispoziție.

— Bună, Jane!

Bărbatul tăcut din spatele ei se numea Jesus – Jane făcuse prezentările. Se așezaseră amândoi la masa lui și Jane începuse să vorbească de îndată. Jens asculta și râdea din când în când. Înțelesese imediat de ce Jane alesese un tip așa de posac ca Jesus. Jane îi povestise că ea și cu Jesus se aflau la Buenos Aires în vizită la rudele

lui, că nu aveau copii și că locuiau într-un apartament cu trei camere, lângă piața Järntorget din cartierul Gamla Stan din Stockholm.

Jens întrebase despre Sophie și primise informații superficiale despre viața ei: acum o chema Sophie Brinkmann, era văduvă, avea un fiu și era asistentă medicală. Când Jane considerase că nu mai avea nimic de povestit, începuse să-i pună întrebări. Jens mințise cu seninătate – îi spusese că se ocupa cu comerțul de îngrășăminte și că mergea adesea în călătorii de afaceri, că nu avea familie sau copii, dar că își dorea să se așeze la casa lui în curând.

Mâncaseră și băuseră toată seara. Jesus și Jane îi arătaseră locuri din oraș pe care nu le-ar fi găsit niciodată singur. Ajunsese să cunoască adevărata înfățișare a orașului și asta îl făcea să-l aprecieze și mai mult.

Jesus nu scosese nicio vorbă întreaga seară.

— E cumva mut? fusese întrebarea logică a lui Jens.

— Vorbește câteodată, răspunsese ea.

În taxi, în drum spre hotel, se simțise dintr-odată melancolic. Era o melancolie provocată de întâlnirea neașteptată cu trecutul său. În noaptea aceea dormise prost.

•

Mașina se scutura în drum spre Ciudad del Este. Vedea deja orașul în depărtare și îi părea bine că scăpase de ruși. Avea să facă pregătirile necesare în vederea plecării și pe urmă avea să mute armele în camion.

•

În camera de gardă o aștepta un mesaj. Era un plic mic, alb, din hârtie tare cu prenumele ei înscris cu cerneală neagră. Sophie îl deschise în timp ce aștepta să fie gata cafeaua, îl citi repede și îl vârî în buzunar.

Își văzu de treburi toată dimineața încercând să uite mesajul pe care îl citise, însă nu reuși. La douăsprezece fără un sfert intră în vestiar, își dădu jos uniforma, își luă poșeta și haina și coborî în holul de la intrare.

Acolo o aștepta vărul, care îi făcu un semn să-l urmeze. Îl urmă cu un sentiment de nesiguranță, ca și cum ceva îi spunea că decizia pe care o luase era greșită. Dar dincolo de nesiguranță era și entuziasmul că făcea ceva spontan și neplanificat, ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Mașina era nouă. Era una dintre mașinile acelea japoneze, ecologice. Nu avea nimic deosebit în afară de faptul că era nouă. Mirosea a nou și scaunele erau foarte comode.

— Mergem în Vasastan, zise el.

Sophie îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Avea ochi albaștri limpezi și intenși.

— Sunteți veri din partea mamei sau a tatălui?

— Din toate părțile.

Ea izbucni în râs.

— Cum așa?

— În toate felurile imaginabile.

Păreau să fi epuizat subiectul.

— Mă cheamă Aron…

— Bună, Aron, zise ea.

Nu-și mai vorbiră tot restul drumului.

Mese, scaune și o ușă batantă care dădea într-o bucătărie. Lumina lămpilor era prea stridentă, tablourile de pe pereți înfățișau diferite peisaje, iar fețele de masă erau în pătrățele. Era un restaurant modest, nimic altceva.

Zâmbi când îl văzu pe Hector făcându-i cu mâna de la o masă din spate. În drum spre el, printre mese, încercă să-și ia o expresie serioasă.

El se ridică și îi trase un scaun.

— Te-aș fi luat eu, dacă n-ar fi fost problema cu piciorul.

Sophie se așeză.

— E bine și așa. Aron este o companie plăcută, deși e cam tăcut…

Hector zâmbi.

— Mă bucur că ai venit, zise el.

Îi întinse o listă de meniu.

— N-am apucat să ne luăm rămas-bun, continuă Hector.

— Într-adevăr, așa e.

Tonul vocii lui se schimbă.

— Aici servesc cele mai bune fructe de mare din oraș, dar puțini știu lucrul acesta.

— Atunci am să comand fructe de mare.

Sophie nici nu se atinsese de listă. Își ținea mâinile în poală. Hector făcu un semn discret din cap către cineva de la bar.

Era cu totul altfel să-l întâlnească pe Hector în afara spitalului. Avea sentimentul că urma să ia prânzul cu un străin. Hector îi observă însă nesiguranța și începu să vorbească, povestindu-i mici anecdote despre cum era să ai piciorul în ghips în buricul Stockholmului, despre cum fusese nevoit să scurteze un crac de la pantalonii săi preferați, despre cât de mult îi lipsea mâncarea din spital, mai ales piureul din fulgi de cartofi. Avea simțul ironiei și știa să transforme o situație încordată într-o conversație fluentă și destinsă.

Sophie asculta pe jumătate absentă. Îi plăcea chipul lui și privirea îi era tot timpul atrasă de ochii lui plini de viață și de culori diferite. Cel drept era albastru-închis, iar stângul căprui-închis. Nuanțele ochilor se schimbau în funcție de cum cădea lumina, dând impresia că devenea altcineva pentru o clipă.

— E pustiu spitalul fără mine?

Sophie se amuză, dar clătină din cap.

— Nu, e ca de obicei.

O chelneriță apăru cu două pahare de vin.

— Vin alb spaniol. Nu e specialitatea noastră… dar e acceptabil.

Hector ridică paharul să dea noroc. Sophie nu se atinse de vin, ci luă paharul de apă, bău o gură, după care înclină paharul și îi căută privirea, așa cum era obiceiul suedez. El nu dădu importanță gestului, deja n-o mai privea în ochi, ceea ce o făcu să se simtă ridicolă.

Hector se îndreptă în scaun, o examină calm și plin de încredere și deschise gura să zică ceva. Un gând interveni în ultima secundă și îl făcu să se abțină. Dintr-odată nu-și mai găsea cuvintele.

— Ce e? întrebă Sophie, schițând un zâmbet.

El își schimbă poziția pe scaun.

— Nu știu… Mi se pare că nu te recunosc… Ești altfel.

— Cum altfel?

Hector o privi.

— Nu știu, altfel, pur și simplu. Poate pentru că nu porți uniforma de asistentă medicală…

— Ai fi preferat să vin îmbrăcată în uniformă?

Vorbele ei păreau să-l fi pus în încurcătură și asta o amuza.

— Chiar nu mă cunoști? Nu știi cine sunt?

— Dar totuși, mă întreb, zise el.

— Ce te întrebi?

— Cine ești…

— Știi cine sunt.

El dădu din cap.

— Știu anumite lucruri… dar nu totul.

— Și de ce, mă rog, vrei să știi totul?

Hector bătu în retragere.

— Scuze, n-am vrut să fiu indiscret.

— Nu ești indiscret.

— Ba cred că sunt…

— În ce fel?

Hector dădu din umeri.

— Câteodată mă grăbesc să obțin ce doresc… și atunci devin indiscret. Dar să nu mai vorbim despre asta. Hai mai bine să continuăm de unde am rămas.

Sophie nu înțelegea.

— Păi, unde am rămas?

Le fu servită mâncarea. De îndată ce farfuriile se aflau în fața lor, Hector începu să decojească fructele de mare cu îndemânare.

— Tatăl tău tocmai murise și câțiva ani te-ai simțit singură și tristă… Pe urmă, mama ta l-a întâlnit pe Tom și v-ați mutat în casa

lui. Parcă așa era, nu?

La început nu înțelese, dar pe urmă realiză subit că întrebările pe care i le pusese cât timp stătuse în spital fuseseră toate în legătură cu viața ei începând cu copilăria. Îi povestise liniar sau mai degrabă el pusese întrebările în ordine cronologică. O miră faptul că nu-și dăduse seama mai devreme.

El o rugă din ochi să continue. Sophie reflectă, își adună amintirile și continuă povestea de unde se oprise. Îi vorbi despre cum ea și sora ei își reveniseră după moartea tatălui odată cu trecerea timpului. Îi povesti despre mutarea împreună cu mama lor în vila lui Tom, la doar câteva minute de vechea lor casă. Îi spuse și că începuse să fumeze Marlboro Lights în clasa a noua și că atunci deja vedea viața mult mai în roz.

Mâncau stridii, raci de mare și homari. Sophie continua să vorbească. Îi povesti despre anul de studenție în SUA la un program de schimb, despre primul job, despre cum călătorise în Asia, despre cât de complicate i se păreau relațiile sentimentale și despre anxietatea la gândul că era deja adultă, sentiment ce o urmărise până aproape de patruzeci de ani. Mânca din când în când, cufundată în propria sa poveste. Timpul trecea și își dădu în cele din urmă seama că vorbise constant, fără să-i dea vreo șansă s-o întrerupă. Îl întrebă dacă trăncănea prea mult sau dacă îl plictisea. El dădu negativ din cap.

— Continuă.

— Pe urmă l-am întâlnit pe David. Ne-am căsătorit, a venit pe lume Albert și dintr-odată am pierdut șirul anilor. Nici nu-mi mai aduc aminte foarte bine.

Nu mai voia să vorbească, îi venea greu.

— Ce nu-ți mai amintești?

Sophie de-abia se atinsese de mâncare.

— Anumite perioade din viața mea par să se îmbine unele cu altele, să se contopească.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu.

— Ba bineînțeles că știi, zâmbi el.

Sophie amesteca mâncarea cu furculița.

— Pasivitatea, zise ea încet.

Cuvântul păru să-i atâțe și mai mult curiozitatea.

— Cum adică?

Ea își ridică privirea.

— Ce?

— Ce vrei să spui cu pasivitatea?

Sophie bău ce-i mai rămăsese în pahar, se gândi la întrebarea lui și dădu din umeri.

— Păi, e ceea ce li se întâmplă majorității mamelor, presupun. Copilul atrage după sine singurătatea. David lucra și călătorea mult, iar eu eram acasă… Nu se întâmpla nimic.

Își dădu seama că avea fruntea încruntată și încercă să se relaxeze și să zâmbească. Înainte ca el să apuce să-i pună o nouă întrebare, continuă.

— Anii au trecut, David s-a îmbolnăvit și pe urmă știi ce s-a întâmplat.

— Povestește-mi.

— A murit, zise ea.

— Asta știam, dar cum s-a întâmplat?

De data asta nu părea să-și fi dat seama că mergea prea departe.

— Nu e mare lucru de povestit. Ne-au anunțat că avea cancer și doi ani mai târziu a murit.

Tonul pe care Sophie pronunțase ultimele cuvinte îl împiedică să mai insiste. Mâncară în tăcere o vreme, după care continuară în același fel. Hector mai puse câteva întrebări, iar ea îi răspunse, însă fără să-i mai dea detalii. Când prinse un moment prielnic, Sophie aruncă o privire la ceasul de mână. Hector înțelese imediat aluzia. Își privi și el ceasul, mai mult ca să salveze situația.

— Ce repede trece timpul, zise el pe un ton neutru.

•

Poate că își dăduse deja seama că fusese prea curios, prea indiscret. Începu dintr-odată să se grăbească, împături șervețelul, deveni impersonal.

— Să-i spun lui Aron să te ducă cu mașina?

— Nu, mulțumesc.

Hector fu primul care se ridică de la masă.

•

În metrou, Sophie își lipi fruntea de fereastră și se uită în întuneric la contururile șterse ce galopau în fața ochilor ei orbiți.

Nu era indiscret. Părea doar să încerce să înțeleagă cine era ea în raport cu el. Se recunoscu pe sine însăși în acest comportament. Și ea făcea la fel, se oglindea în alții, voia să știe, să înțeleagă. Dar această asemănare o și speria. De fapt, îi era tot timpul frică atunci când se afla în preajma lui. Nu-i era frică de el, ci mai degrabă de modul în care prezența lui o afecta, ca și cum apariția lui ar fi produs o reacție chimică.

Singurătatea era simplă și monotonă. O cunoștea mult prea bine, se ascundea în ea de o eternitate. Dar de fiecare dată când cineva se apropia de ea, încercând să-i arate că această izolare autoimpusă nu era solidă sau absolută, făcea imediat un pas înapoi, se distanța… De data aceasta însă era altfel. Apariția lui Hector semnala ceva…

Dintr-odată apăru o lumină orbitoare. Metroul ieșise la suprafață pe

podul dintre Bergshamra și spitalul Danderyd și razele soarelui bombardau vagoanele. Sophie se trezi din reverie, se ridică de pe scaun și se postă în fața ușilor, făcând un efort să-și mențină echilibrul când metroul frână cu un scârțâit supărător înainte de a se opri pe peron.

Sophie se întoarse la spital, se schimbă și munci fără pauză ca să-și stăvilească gândurile. Nu mai avea nicio feblețe pe coridor, dar spera că va apărea cineva curând.

3.

Lars Vinge o sună pe Gunilla Strandberg. Ca de obicei, aceasta nu răspunse și Lars închise. După vreo patruzeci de secunde sună mobilul lui Lars.

— Alo?

— Da? răspunse Gunilla interogativ.

— Tocmai te-am sunat, zise el.

Urmă un moment de tăcere.

— Da…?

Lars își drese glasul.

— Garda de corp a venit s-o ia pe asistenta medicală.

— Continuă.

— A dus-o la un restaurant unde a luat prânzul cu Guzman.

— Întrerupe misiunea și prezintă-te la birou, zise ea și închise.

•

Lars Vinge îi urmărise sporadic pe Aron Geisler și pe Hector Guzman de când acesta din urmă ieșise din spital. Fusese o sarcină plicticoasă care nu-i dăduse nimic de raportat. După părerea lui, era o treabă care putea fi făcută de altcineva, căci el era supracalificat. El era o persoană analitică și acesta era și motivul pentru care fusese recrutat. Sau cel puțin aceasta fusese motivația pe care i-o dăduse Gunilla Strandberg cu două luni în urmă, când îi oferise postul. Acum însă petrecea zile în șir în mașină, în vreme ce restul grupului de lucru se îndeletnicea cu analize de fond, cu trecerea în revistă a diferitelor scenarii și cu identificarea modurilor teoretice de acțiune.

Înainte să fie contactat de Gunilla, Lars fusese polițist timp de doisprezece ani. Lucrase pe teren în cartierul Västerort și avusese tot timpul ambiția de a aplana conflictele etnice. Se simțea singur în această tentativă, deoarece colegii lui nu păreau să-i împărtășească preocuparea civică. Lars scrisese din proprie inițiativă chiar și un raport despre problemele din zona respectivă. Raportul nu făcuse valuri și nici nu fusese lăudat; de fapt, îl scrisese doar ca să poată ieși în evidență în mulțimea de colegi cu creier de găină și corpuri de culturiști. Căci aceasta era imaginea lui despre majoritatea colegilor: brațe prea mari, fețe umflate, masivi și nătângi, mult prea lipsiți de inteligență pentru gustul lui. Nici colegii nu păreau să-l placă pe el, pe de altă parte, căci nu făcea parte din gașcă și Lars era conștient de acest lucru. Pe teren, Lars nu era partenerul ideal. Era prudent când patrulau noaptea, iar când o situație devenea violentă, bătea în retragere și lăsa gorilele să preia comanda. La vestiar îl tachinau continuu pe tema asta.

Într-o dimineață, în timp ce se privea în oglindă, își dădu seama ce față de copil avea. Atunci se hotărî să-și schimbe frizura – începu să poarte părul pieptănat pe spate și cu cărare într-o parte. I se părea că așa are un aer mai dur. Colegii începuseră să-i spună *Sturmbannführer*{3} *Lars*. Era mai bine decât *Pizdulica* sau *Păsărica,* poreclele pe care i le dăduseră înainte. El se făcea însă, ca de obicei, că nu aude.

Lars Vinge își dădea toată silința la slujbă – evita violența și turele de noapte, încerca să fie pe placul șefului și să facă puțină conversație cu colegii. Nimic nu-i reușea însă și toată lumea îl evita. Începuse să sufere de insomnie și îi apăru și o eczemă în jurul nasului.

Doi ani mai târziu, când raportul scris de el era cu siguranță arhivat și uitat prin vreun sertar, Lars fu contactat de o doamnă de la Direcția de Combatere a Crimei Organizate care se prezentă ca fiind Gunilla Strandberg. Gunilla nu vorbea ca o polițistă și, când o văzuse la un prânz în parcul Kungsträdgården, realizase că nici nu arăta ca o polițistă. Avea între cincizeci și șaizeci de ani, părul îi era negru cu tonuri gri, ochii căprui, frumoși și tenul întins și proaspăt. Tenul fusese primul lucru care îi atrăsese atenția. O făcea să pară mai tânără și mai sănătoasă. Gunilla Strandberg dădea impresia unei femei liniștite și serioase, iar din când în când își permitea să afișeze chiar și un zâmbet. Calmul pe care îl inspira părea să se bazeze pe o înțelepciune îmbinată cu contemplarea continuă a tot ce se întâmpla în jur. Părea să acorde prioritate acestui calm în fața impulsivității și a spontaneității. Dădea dovadă de maturitate și se comporta ca o persoană care știa din experiență cât de ușor era să greșești în virtutea inerției. Toate astea erau dublate de o inteligență remarcabilă; era o femeie deșteaptă și competentă și foarte rar i se întâmpla să reacționeze într-un mod exagerat sau să rămână fără replică. Imaginea ei despre lume era clară și precisă. Lars simțea că îi este inferior, dar n-avea importanță, era normal să fie așa – era firesc.

Gunilla îi povestise despre grupul pe care primise sarcina să-l creeze. Era vorba despre un proiect pilot ce viza lupta împotriva criminalității organizate, în primul rând pe plan internațional, cu avantajul că procurorul le acorda prioritate, înlesnind astfel rezolvarea rapidă a cazurilor. Îi spusese că îi citise raportul și că i se păruse interesant. Lars încercase să-și mascheze mândria. Acceptase postul înainte ca Gunilla să-i poată prezenta în detaliu despre ce era vorba.

După două săptămâni, fusese mutat de la gașca de gorile din Västerort la gașca analitică din Östermalm. La cei 36 de ani ai săi reușise să scape de uniformă și, în plus, i se mărise și salariul, ceea ce îl făcea să reflecteze în sinea lui că era exact traiectoria pe care o visase pentru cariera sa – ca meritele să-i fie descoperite și recunoscute, dovedindu-le tuturor că era mult mai bun decât restul

colegilor săi.

După ce îi urmărise o vreme pe Aron și pe Hector fără niciun rezultat concret, situația luase brusc o nouă turnură, așa cum prezisese Gunilla, de altfel, atunci când apăruse asistenta medicală, care devenise implicată în anchetă. Lars uitase deja de această previziune, dar în ziua când îl văzuse pe Aron deschizându-i portiera asistentei în fața spitalului realizase încă o dată ce abilitate extraordinară avea Gunilla.

Lars parcă în fața secției de poliție de pe Brahegatan. Intră în clădire, salută din cap câțiva colegi ale căror nume nu le știa și continuă spre blocul-turn din spate.

Biroul era ca toate celelalte, trei camere în care se trecea dintr-una într-alta, cu mobilier tipic; în rafturile din lemn de pin ale bibliotecii se vedeau dosare cu cotor de pânză, pereții erau acoperiți de picturi anoste, iar la ferestre atârnau niște perdele lungi, vărgate, care păreau de prin anii nouăzeci.

Eva Castroneves îi zâmbi când trecu pe lângă el. Cu o mână butona la mobil, iar în cealaltă ținea un sandvici. Era tot timpul activă, mereu în plină viteză, se mișca extrem de repede. Lars îi întoarse zâmbetul, însă ea nu observă. Intră în camera în care se aflau Gunilla și Erik. Gunilla stătea la birou, cu telefonul la ureche. Erik, fratele ei, care era, ca de obicei, roșu ca un rac la față, probabil din cauza hipertensiunii, își făcea de lucru mutând tutunul de prizat din ambalajul în care îl cumpărase în propria tabacheră din alamă pe al cărei capac era un simbol viking. Erik Strandberg se hrănea cu nicotină, cafeină și junkfood. Arăta neîngrijit, era nebărbierit, începuse să chelească și era cărunt. Era bun de gură și afișa invariabil o expresie de înfumurare care, credea Lars, i se trăgea dintr-o încredere în sine exacerbată, dobândită în tinerețe, și al cărei elan nu fusese tăiat de nimeni la timp. Avea însă și o parte pozitivă, și anume, faptul că îl acceptase pe Lars într-un mod natural și prietenos când începuseră să lucreze împreună. Nu părea să-l judece în niciun fel, îl accepta așa cum era, ceea ce nu i se întâmpla în fiecare zi.

Erik își șterse tutunul de la gură, îl privi pe Lars, făcându-i cu ochiul, după care se întinse și luă o plăcintă de pe farfuria de pe birou.

— Noroc, băiete, zise el cu o voce hodorogită.

— Noroc, șopti Lars.

— A dracului treabă, zise Erik.

— Într-adevăr…, răspunse Lars și se așeză pe un scaun lângă el.

— După ce ai sunat-o, era în al nouălea cer.

Erik luă o mușcătură din plăcintă, deschise dosarul pe care îl avea în poală și începu să citească.

— Scuze, trebuie să termin de citit.

— Nicio problemă, zise Lars și se ridică un pic prea repede.

Erik mesteca de zor.

— Rămâi pe loc, nu te deranja!

— Nu, nu, zise Lars și se îndepărtă încercând să pară hotărât.

Lars își detesta nesiguranța, întotdeauna o urâse. Se manifesta ca o îndoială lăuntrică care îi dicta orice mișcare în viață. Era ca o simbioză nejustificată cu un parazit. O simțea în mișcările corpului, în toată ființa. În relațiile cu lumea din jur ar fi trebuit să se simtă atractiv, căci avea părul blond, ochii de un albastru limpede și trăsăturile bine conturate. Dar nesiguranța estompa totul. În poze, dacă erau făcute din unghiul potrivit, putea să se simtă atractiv, dar în realitate era mereu labil.

Lars se apropie de unul dintre cele trei aviziere pe rotile din cameră. Așa făcea câteodată când venea la birou, ca să nu trebuiască să aștepte în vreun colț, arătând ridicol. În felul acesta, timpul trecea mai ușor.

La avizierul dedicat lui Guzman se vedeau o groază de fotografii și alte probe din urmărire care erau fixate într-un fel de haos organizat. Se holbă la cópii de pașapoarte, certificate de naștere și documente oficiale spaniole, toate fotocopiate. Privi fotografiile cu Aron Geisler și cu Hector Guzman de pe partea dreaptă a avizierului. Sub una dintre fotografiile cu Hector se vedeau poze cu frații lui, Eduardo și Inez, și o fotografie veche, din anii șaptezeci, cu mama lor, Pia, care era de origine din Flemingsberg, Suedia. Era drăguță, avea părul blond. Părea să fie luată direct dintr-o reclamă celebră la șampon pe care Lars o văzuse la cinema în copilărie.

O săgeată roșie îl lega pe Hector cu alte două fotografii în alb-negru de pe partea stângă a avizierului. Erau doi bărbați pe care Lars nu-i recunoștea. Unul dintre ei era un domn mai în vârstă, bronzat și cu părul alb și rar pieptănat pe spate – Adalberto Guzman, tatăl lui Hector. Cealaltă fotografie era o poză de pașaport mărită, ce-l înfățișa pe un tip cu părul scurt și cu privirea fixă – Leszek Smialy, garda de corp a lui Guzman.

Lars citi fragmente din textul de sub fotografie. Leszek Smialy făcuse parte din serviciile secrete poloneze pe vremea comunismului. După căderea Uniunii Sovietice fusese gardă de corp pentru diferite persoane și cel mai probabil începuse să lucreze pentru Adalberto Guzman în vara anului 2001.

Privirea lui Lars se îndreptă spre Aron Geisler. Citi informațiile. Făcuse liceul Östra Real în Stockholm în anii șaptezeci. În 1979 devenise membru al Clubului de șah Östermalm. În anii optzeci făcuse serviciul militar timp de trei ani în Israel… În primul război din Irak, ca membru al legiunii străine, făcuse parte din prima divizie care intrase în Kuweit. Părinții lui locuiseră la Stockholm până în 1989, după care se mutaseră la Haifa. Prin anii nouăzeci fusese reperat în Guyana Franceză. Existau însă multe goluri în raport.

Făcu un pas înapoi și privi ansamblul fără să înțeleagă nimic. Renunță și intră într-o bucătărioară, de unde luă o cafea de la automat, selectând opțiunile cu zahăr și lapte. Un lichid maro-deschis începu să se scurgă în pahar. Când reveni în birou, Gunilla terminase convorbirea. Ridicând tonul vocii, ea spuse:

— Astăzi, la ora 12:08, Aron Geisler a luat-o cu mașina pe asistentă și a dus-o la restaurantul Trasten din Vasastan, unde femeia a luat prânzul împreună cu Hector Guzman timp de o oră și douăzeci de minute.

Gunilla își puse ochelarii de citit la ochi.

— Sophie Brinkmann, asistentă medicală de profesie, e văduvă și are un fiu, Albert, de 15 ani. Se duce la serviciu, se întoarce de la serviciu, pregătește cina… asta-i cam tot ce știm despre ea pentru moment.

Gunilla își dădu jos ochelarii și ridică privirea.

— Eva, tu te ocupi de viața ei personală, afli care îi sunt prietenii, dacă are dușmani sau amanți… absolut tot.

Se îndreptă apoi spre Lars.

— Lars, poți să uiți de Hector. De acum te concentrezi asupra asistentei.

Lars dădu din cap că a înțeles și luă o gură de cafea. Gunilla zâmbi, privind echipa adunată.

— Din când în când se mai întâmplă ca Dumnezeu să ne trimită câte un îngeraș.

Și cu această replică, ședința se termină. Gunilla își puse din nou ochelarii la ochi și își reluă treaba, Eva reîncepu să scrie la computer, iar Erik continuă lectura dosarului, scoțând o tabletă împotriva tensiunii din flaconul cu medicamente.

Lars nu înțelegea, avea o mie de întrebări. Cum trebuia să acționeze? Cât de multe informații voia Gunilla? Cât de mult trebuia să muncească seara sau noaptea? Unde trebuiau consemnate orele suplimentare? De ce informații avea nevoie de fapt? Nu-i făcea plăcere să ia toate aceste decizii de unul singur. Voia să i se spună clar ce trebuie să facă. Dar Gunilla nu era genul acesta de șef, iar el nu voia să-și afișeze nesiguranța. Se îndreptă, așadar, spre ușă.

— Lars, am să-ți dau niște lucruri.

Arătă cu degetul spre o cutie de lângă perete. Lars se apropie și o deschise. Înăuntru era o mașină de scris marca Facit, un fax modern, un aparat de fotografiat digital marca Nikon cu obiective de mai multe mărimi și o cutiuță de lemn. Lars deschise capacul cutiuței și văzu opt mini microfoane care erau împachetate cu grijă în burete protector.

— Doar n-o să plasăm microfoane? întrebă el și regretă imediat că deschisese gura.

— Nu, dar e bine să le ai la îndemână. Aparatul de fotografiat poți

să începi să-l folosești deja, o urmărești și o fotografiezi. Trebuie să adunăm cât de mult putem, cât mai repede. Rapoartele le scrii la mașina de scris și mi le trimiți prin fax. Faxul e criptat, trebuie doar conectat în priza telefonului.

Lars privi echipamentul și Gunilla îi observă mina întrebătoare.

— Toată lumea din echipă scrie rapoarte și evaluări la mașina de scris. Nu lăsăm nicio o urmă digitală nicăieri, nu ne asumăm niciun risc, nu uita acest lucru.

El îi întâlni privirea, după care luă cutia și plecă din birou.

•

Leszek se apropie de Guzman pe plajă, dar nu avu curajul să-l privească în ochi.

Adalberto Guzman, zis și Guzman el Bueno, tocmai ieșise din mare. Pe o măsuță de pe plajă îl aștepta un pahar de suc proaspăt. Pe un scaun era un prosop împăturit, iar pe spătar un halat de baie. Guzman se șterse, își puse halatul și bău sucul, contemplând marea.

Făcuse același traseu pe care în copilărie înota împreună cu mama lui. Plutiseră unul lângă altul în acel loc în fiecare dimineață. Traseul era mereu același, dar peisajul pe care îl vedeau pe drumul de întoarcere se schimbase odată cu trecerea anilor. La începutul anilor șaizeci, cam în aceeași perioadă când o întâlnise pe Pia, dragostea vieții sale, care la vremea respectivă lucra ca ghid turistic, Adalberto cumpărase tot terenul care era de vânzare în jurul vilei, dărâmase celelalte case și plantase chiparoși și măslini. Între timp devenise și proprietarul apei în care înota și al plajei pe care se plimba.

Guzman avea șaptezeci și trei de ani, era văduv și tatăl a doi fii și o fiică. Timp de trei decenii donase sume enorme de bani pentru acțiuni caritabile fără nicio pretenție de a obține vreun profit. Afacerile îl făcuseră un om bogat. Era cunoscut pentru generozitatea sa și pentru implicarea în folosul nevoiașilor, era în relații bune cu biserica și, din când în când, era invitat în emisiunile despre gătit ale posturilor locale de televiziune. Era Guzman el Bueno – Guzman cel Bun.

Guzman îl bătu ușor pe braț pe Leszek când se întâlniră. Leszek îl urmă pe Guzman spre vilă, menținându-se la o distanță respectabilă.

— Câteodată lucrurile nu ies, pur și simplu, dragă Leszek.

Leszek tăcea.

— Au înțeles mesajul totuși, nu-i așa? continuă el.

Guzman începu să urce treptele de piatră ce duceau spre vilă.

— Da, dar nu așa cum am fi vrut noi, mormăi polonezul.

— Au priceput, în orice caz, iar tu te-ai întors teafăr și nevătămat, ăsta-i lucrul cel mai important.

Leszek nu răspunse.

Enorma ușă din sticlă de la verandă era deschisă și perdelele albe de in din spatele ei se învolburau în briza mării. Intrară în casă. Guzman

își dădu jos halatul în timp ce o cameristă veni să-i aducă hainele special pregătite. Se schimbă fără jenă, de față cu Leszek.

— Îmi fac griji pentru copii, zise Guzman și își trase pantalonii bej. Hector îl are pe Aron, deci o să se descurce, trebuie însă să faci rost de cineva care să aibă grijă de Eduardo și de Inez. Dacă se opun… de fapt, nu le da ocazia să se opună.

Eduardo și Inez își vedeau de viața lor departe de Adalberto Guzman. Nu aveau aproape deloc de-a face unii cu alții, în afară de cadourile mult prea mari și mult prea scumpe pe care Adalberto le trimitea cu ocazia aniversărilor nepoților. Inez îl rugase să înceteze, dar Guzman nu îi dăduse ascultare.

Pe de altă parte, Hector, fiul cel mare, îi fusese mereu alături. Încă de la vârsta de 15 ani, Hector începuse să se implice în afacerile tatălui. La optsprezece ani dirija totul cot la cot cu Adalberto. Prima decizie a lui Hector fusese să întrerupă traficul cu heroină între Africa de Nord și Spania, deoarece poliția își intensificase lupta antidrog. În schimb, depusese mari eforturi ca să încropească o organizație specializată în spălarea banilor. Spălau bani din traficul de droguri și de arme, din jafuri armate și orice fel de alte activități care necesitau cosmetizare. Se dovedise aproape la fel de profitabil ca introducerea de heroină în Europa de Sud. Atât Guzman tatăl, cât și fiul aveau reputația de a fi receptivi la orice propunere de afaceri. În anii nouăzeci, când în America începuse mai serios războiul împotriva drogurilor, ridicând prețul cocainei la niveluri record, nu s-au mai mulțumit însă să stea deoparte ca niște spectatori.

I-au făcut o vizită lui Don Ignacio din Valle del Cauca în Columbia ca să analizeze posibilitatea de a-și crea propriile rețele de distribuție în Europa. Adalberto și Hector au găsit niște căi de acces potrivite pentru marfa de contrabandă, dar era totuși o muncă grea, scumpă și riscantă. Au schimbat rutele de câteva ori și mai multe încărcături au nimerit fie în mâinile piraților, fie în ale vameșilor. Afacerile legale mergeau mai prost la începutul noului mileniu și redresarea se lăsa așteptată. Adalberto și Hector tot mai cochetau cu ideea de a crea o rețea de distribuție operativă. Au încercat o linie între Paraguay și Rotterdam, ce s-a dovedit a fi destul de sigură și, de fapt, cea mai bună până la momentul respectiv. Apoi s-au relaxat și au început să încaseze, ceea ce i-a bine dispus din nou.

Pe urmă au apărut brusc nemții și le-au furat totul de sub nas. Adalberto recunoscuse vrând nevrând că fusese luat prin surprindere. Nu era însă prima dată când avea de-a face cu Ralph Hanke. Se mai întâlniseră cu câțiva ani în urmă la o licitație pentru construcția unui viaduct la Bruxelles. Hanke încercase să-i mituiască pe toți cei implicați. Voia cu disperare să câștige contractul. În cele din urmă însă, Guzman fusese cel care îl obținuse. Contractul în sine nu era

deloc deosebit, deci când Hanke le furase cocaina, Adalberto înțelesese cu cine avea de-a face – un idiot care ținea morțiș să câștige.

Crearea și menținerea liniei între Paraguay și Rotterdam fusese o muncă dificilă. Mită, mită și iar mită – era singura modalitate de a construi și de a întreține o rețea de distribuție. Nu banii erau de fapt problema, ci să găsească persoanele potrivite care să vrea să primească banii. În timp însă, reușiseră să atragă oameni care să facă treaba pentru care erau plătiți. Vameși, personal care să ambaleze și un căpitan vietnamez care avea propriul său vapor – o ruginitură veche – și un echipaj pentru care garanta personal. Totul mersese ca pe roate și poate că acesta era și motivul pentru care Ralph Hanke se hotărâse într-o bună zi să preia întreaga afacere. Hanke le mărise leafa tuturor celor pe care Guzman îi angajase, îl amenințase pe trimisul care trebuia să întâmpine nava la Rotterdam, luase marfa și se folosise de propriile sale canale pentru a distribui cocaina în Europa.

Adalberto primise o scrisoare scrisă de mână și livrată expres. Era bine formulată, politicoasă și oficială și, în plus, scrisă pe hârtie scumpă și tare, de culoare bej. Citind printre rânduri, Adalberto înțelesese că aveau să răspundă prin violență la orice tentativă de confruntare. Adalberto Guzman trimisese la rândul său o scrisoare scrisă de mână, însă nu la fel de formală și pe hârtie mai ieftină, lăsând să se înțeleagă că avea de gând să recupereze veniturile pierdute și, în plus, avea să ceară dobândă. Răspunsul lui Hanke, după toate probabilitățile, fusese să trimită pe cineva la Stockholm care să-l calce cu mașina pe Hector pe trecerea de pietoni. Din raportul poliției suedeze reieșea, în orice caz, că șoferul fugise de la locul faptei și că mașina nu putuse fi identificată.

Adalberto reacționase impulsiv, trimițându-l pe Leszek la München ca să-l asasineze pe fiul lui Hanke. Treaba nu mersese însă cum era planificat. Poate că era mai bine așa, acum era remiză și, pentru moment, nu l-ar fi deranjat deloc dacă lucrurile ar fi rămas așa.

Se auziră zgomote de lăbuțe pe podea. Piño, câinele său, se apropia cu o minge în gură, la fel de vesel ca întotdeauna. Piño era un câine vagabond pe care îl găsise în fața ușii sale cu cinci ani în urmă, dând să intre în casă. Adalberto îl lăsase să intre și de atunci erau prieteni la cataramă.

Guzman el Bueno luă mingea și o aruncă. Câinele alergă după ea, o prinse și o aduse înapoi stăpânului. La fel de amuzant ca întotdeauna.

Dacă momentul de respiro avea să dureze, Adalberto avea de gând să se concentreze asupra planului care urma să-i redea rețeaua de distribuție, căci urma s-o obțină înapoi orice s-ar fi întâmplat.

•

Seara era în continuare călduță, greierii cântau și la oarece distanță se auzea ecoul unui program paraguaian de televiziune.

Jens ambala marfa în cutii într-un depozit vechi. Dezasamblase carabinele automate și pusese țevile laolaltă cu alte țevi de oțel de diferite mărimi și forme. Paturile carabinelor le împachetă printre pepeni verzi.

Dusese o viață plină de stres în ultimii ani. Se dusese la Bagdad, în Sierra Leone, la Beirut, în Afganistan. Trăise periculos. Se trăsese asupra lui și el răspunsese trăgând asupra celorlalți. Întâlnise oameni pe care nu voia să-i revadă.

După ce încheia afacerea aceasta, Jens se hotărâse să-și ia liber și să se ducă acasă, voia să se relaxeze. De obicei nu călătorea împreună cu marfa, era prea riscant. Dar de data aceasta se hotărâse să meargă și el cu vaporul. Din portul brazilian rezervase loc pentru marfă pe un vapor înmatriculat în Panama cu destinația Rotterdam. Căpitanul vietnamez știa ce face, îi zisese că un alt client aranjase deja ca operațiunea de descărcare la Rotterdam să se desfășoare fără probleme, dar că și prețul avea să fie pe măsură. Traversarea oceanului avea să dureze două săptămâni și Jens simțea că avea nevoie s-o lase mai moale, să se odihnească, dar și să-și pună răbdarea la încercare și să-și găsească liniștea sufletească. De pe vapor nu putea să evadeze, deși tendința lui era să dispară imediat ce vedea același peisaj de două ori.

Jens bătu în cuie capacele lăzilor, falsifică actele vamale și încărcă marfa într-un camion prăfuit care avea să-l aducă la Paranaguá în dimineața următoare.

Când totul fu gata, Jens ieși în oraș. Ciudad del Este era un oraș haotic, murdar, gălăgios și aglomerat. Deasupra orașului domnea un miros puternic ce părea să combine toate mirosurile din lume într-unul singur. Câteodată era așa de puternic, încât aveai impresia că nu mai ai aer. Oamenii săraci mergeau desculți, cei bogați cu pantofi, toată lumea avea ceva de vânzare, câțiva ceva de cumpărat – Jens adora orașul.

Într-un bar de cartier își omorî timpul bând cu niște turiste din Noua Zeelandă. După o vreme, se plictisi de companie și se strecură în alt bar. Acolo ochi un colț întunecat și se îmbătă de unul singur.

Drumul spre Paranaguá de a doua zi se dovedi a fi un coșmar ce dură unsprezece ore. Mahmureala nu-i dădea pace, iar șoferul țipase și claxonase tot drumul până în Brazilia.

•

Vaporul era o ruginitură din anii cincizeci, de culoare albastră în locurile în care încă se mai deslușea vopseaua. Avea cam șaizeci-șaptezeci de metri lungime și circa doisprezece lățime. Sub punte, motoarele huruiau înfundat. Zgomotul se auzea până pe chei de unde Jens privea vaporul. Cârma se afla pe punte, în jumătatea din spate a vaporului. Cealaltă jumătate era larg deschisă și umplută de

containere. Lângă ele se aflau cutii, lăzi și alte recipiente de împachetat marfă. Era o navă-cargo de modă veche, nimic mai mult.

Jens urcă la bord pe o scară din metal instabilă și, odată ajuns sus, aruncă o privire în jurul său. Văzută din acest punct, nava părea mai încăpătoare.

După ce rătăci o vreme, își găsi într-un final cabina. Arăta ca o celulă de închisoare. Abia încăpea înăuntru fără să fie nevoie să se dea într-o parte. Avea un pat fixat în perete, un dulap și nimic altceva. Jens era însă mulțumit, pe de o parte pentru că avea fereastră și se afla deasupra nivelului apei, dar mai presus de toate pentru că nu trebuia să o împartă cu nimeni.

Stătea aplecat deasupra balustradei când vaporul porni la drum. Soarele era la orizont. Jens urmări cu privirea portul industrial din Paranaguá până acesta dispăru în zare.

•

Pentru Lars Vinge zilele de muncă erau lungi și lipsite de temei. O fotografiase pe Sophie pe bicicletă pe drumul înapoi de la serviciu. Stătuse holbându-se undeva în apropiere așteptând ca timpul să treacă, se plimbase la adăpostul întunericului, îi făcuse câteva poze neclare când trecea prin fața vreunei ferestre. Îi urmărise pe Sophie și pe fiul său, Albert, când aceștia se duseseră în oraș la un restaurant de cartier și pe urmă la cinema. Urmaseră două zile când Sophie luase cina singură. Nu înțelegea de ce trebuia să-i urmărească, totul i se părea în zadar.

Lars era obosit și enervat și, cum nu avea cui să-i împărtășească această mânie, o întorcea pe toate părțile în sinea lui, ca de obicei.

Cu o seară înainte scrisese un raport pentru Gunilla despre activitățile Sophiei. În încheiere sugerase ca urmărirea să înceteze.

•

În sufrageria apartamentului lui Lars, prietena lui, Sara, se uita la o emisiune despre poluare. Era intrigată. Un profesor din Anglia spusese că situația era catastrofală. Lars privea la televizor rezemat de tocul ușii. Statisticile și argumentele convingătoare din partea acestor oameni cu educație îl speriau.

Primi un mesaj pe telefon și îl citi. Gunilla îi scria că era important, un atu pentru anchetă, și că deci nu putea să întrerupă urmărirea. Își încheiase mesajul cu *Te pup*.

Deși Lars înțelegea că lingușirea ei nu era nimic altceva decât o strategie care să-l readucă pe linia de plutire, totuși nu se putu abține să nu se simtă mai vesel. Se hotărî să-și continue treaba. În timp, avea să primească alte sarcini de lucru, de altfel, Gunilla chiar îi promisese acest lucru – sarcini care să se potrivească mai bine cu capacitatea sa intelectuală decât statul într-o mașină zi și noapte urmărind o asistentă ce părea să ducă o viață incredibil de banală. Totul va căpăta

sens atunci, iar colegii din grup aveau să înțeleagă cât e de competent.

Se așeză pe canapea lângă Sara și se uită la emisiune până la final, aflând că era parțial vina lui că se apropia sfârșitul lumii. Se simți un pic vinovat și fu la fel de intrigat ca Sara de datele pe care le prezenta reporterul. Sara declară că nu va mai lua avionul, că va merge doar cu trenul de acum înainte… în caz că se vor duce cândva în străinătate. Lars dădu aprobator din cap și zise că și el va face la fel.

— Eu mă duc la muncă mai târziu… Nu vrei să dormim un pic acum?

Sara îi făcu semn din cap că nu, fără să-și mute privirea de la televizor.

•

La șapte și jumătate seara, Lars își parcă Volvoul la oarece distanță de vila lui Sophie și începu să se plimbe pe străzile dimprejur încercând să găsească momentul potrivit să se apropie. Ca de obicei, nu văzu nimic ieșit din comun și se întoarse la mașină. Rămase înăuntru o vreme, privind în gol, pe urmă făcu o tură cu mașina, analizând pentru a zecea oară împrejurimile. Parcă în alt loc, făcu niște fotografii imprecise ale casei, notă ceva ce nu merita să fie notat. La ora nouă oftă din nou de unul singur, porni mașina și făcu o ultimă tură prin fața locuinței lui Sophie înainte să plece acasă.

Trecu prin fața casei în același moment când Sophie ieșea pe ușă, îndreptându-se spre un taxi care o aștepta în fața porții. Purta un pardesiu subțire cu nasturii descheiați și în mână avea o poșetă plic. Se așeză pe bancheta din spate și taxiul porni la drum.

O văzuse în treacăt când mașina rulase prin fața lui. Avusese însă senzația că timpul se dilatase, încetinise, stătuse pe loc. În acel moment efemer i se păruse perfectă, desăvârșită. Lars fu copleșit de senzația că o cunoștea de undeva și că și ea îl cunoștea pe el. Făcu un efort să se scuture de această impresie ciudată, întoarse mașina și porni în urmărirea taxiului.

Lars păstra distanța. Nervozitatea îi vibra în întregul corp și simți brusc că avea nevoie la toaletă, ca și cum cele două lucruri erau legate într-un mod irațional. Nu scăpa deloc taxiul din privire. Acesta coti pe Birger Jarisgatan, la intersecția cu Roslagstull, apoi o luă la stânga pe Karlavägen, trecu pe lângă parcul Humlegården și se opri în cele din urmă pe Sibyllegatan. Lars trecu pe lângă Sophie, care coborâse din taxi, și o urmări în oglinda retrovizoare până când femeia dispăru în spatele unei uși.

Lars parcă o idee mai încolo, pe banda pentru autobuze și aștepta un minut înainte să iasă din mașină.

Lumină cu o lanternă holul casei în care intrase Sophie și notă toate numele de pe căsuțele poștale.

La ora unsprezece, Sophie coborî împreună cu o prietenă. Merseră

la braț până în piața Östermalmstorg. Râdeau. Sophie gesticula în timp ce povestea ceva amuzant, iar prietena ei se opri, râzând zgomotos. Lars lăsă mașina și porni după ele pe jos.

Sophie și prietena ei trecură prin trei cluburi de-a lungul serii. În două dintre ele, Lars nu fusese lăsat să intre și trebuise să-și arate legitimația de polițist.

Sophie și prietena ei stăteau la bar. De câteva ori se apropiaseră de ele bărbați de vârste diferite, dar niciuna dintre ele nu arătase vreun interes. Lars observa totul de la locul său de pe partea cealaltă a barului. Bea un Virgin Mary și se simțea nelalocul lui. Nu avea obiceiul să iasă, iar dacă i se întâmpla totuși din când în când, se ducea la un restaurant, nu în cluburi, și cu siguranță nu în partea aceasta a orașului. O privi, își dădu seama că se holbează la ea, așa că întoarse capul și bău o gură. Sucul de roșii avea un gust amar. Apropierea de Sophie îl intimida, o privi pe furiș din nou și fu impresionat de cât de atractivă, frumoasă era. Acum vedea detalii pe care nu le observase înainte: ridurile fine, aproape invizibile din jurul ochilor, gâtul gol, părul ce părea să ducă o viață de sine stătătoare… Gâtul i se întrevedea când și când, dându-i lui Lars senzația că era perfect, un gât sublim care părea să poarte întregul ei corp… Forma frunții, care îi dădea un aer distins și care emana inteligență. Lars se afla aproape acum, poate chiar prea aproape. Se holba, în orice caz, ca un adolescent care vede o femeie goală pentru prima dată.

Sophie și prietena ei râdeau. Lars era absorbit de râsul ei și, dintr-odată, o văzu întorcându-se spre el, poate pentru că observase intensitatea cu care o privea. Ochii li se întâlniră în treacăt, ea îi zâmbi, el îi întoarse zâmbetul și privirea ei continuă dincolo de el.

Lars simțea că trăsăturile feței îi rămăseseră încleștate în acel zâmbet – îl destrămă printr-un gest voluntar, se întoarse și părăsi localul în grabă.

•

Acasă, la lumina unui bec economic, își scrise raportul despre întâmplările serii, despre prietena lui Sophie. Făcu sugestii legate de numele de familie al acesteia din lista pe care o notase în holul clădirii. Trimise prin fax raportul către Gunilla.

Sara dormea. Se strecură între așternuturi lângă ea. Sara gesticulă în somn, apoi se trezi.

— Cât e ceasul? șopti ea buimacă.

— E târziu… sau devreme, zise el.

Sara trase plapuma peste ea și se întoarse cu spatele. El se lipi de ea, în căutare de afecțiune, într-o încercare stângace de preludiu. Lars nu se pricepea deloc la așa ceva, îi lipseau cu desăvârșire subtilitatea și rafinamentul.

— Termină, Lars, oftă ea iritată și se trase și mai departe.

El se întoarse pe spate, holbându-se la tavan și ascultând sunetul înăbușit al mașinilor de pe stradă. Când își dădu seama că nu avea să adoarmă, se ridică din pat și se așeză în fața televizorului. În înfățișarea tuturor femeilor frumoase al căror chip se derula pe ecran, el o vedea pe Sophie Brinkmann.

•

Muzica din mall era plăcută și liniștitoare. Sophie se uita la lenjeria de corp din raionul pentru femei. Cerceta cu atenție materialul și calitatea lui. Pe urmă trecu spre raionul de cosmetice, cumpără o cremă scumpă care promitea ceva incredibil.

— Sophie?

Se întoarse și îl văzu pe Hector cu un baston și cu piciorul în ghips. În spatele lui se afla Aron cu două sacoșe de la raionul pentru bărbați în mâini.

— Hector.

Tăcerea care urmă fu un pic prea lungă.

— Ai găsit ceva care să-ți placă? întrebă el.

— Deocamdată doar o cremă.

Sophie ridică plăsuța de hârtie.

— Dar tu? întrebă ea.

Hector se uită la sacoșele din mâinile lui Aron și dădu din cap ca pentru sine însuși.

— Nu știu, zise el timid.

Își fixă privirea asupra ei.

— Am uitat de cafea, continuă.

— Poftim?

— N-am apucat să luăm cafeaua împreună după prânz data trecută când ne-am văzut. E o cafenea bună puțin mai încolo, lângă restaurant.

•

Sophie ceru cafea cu lapte și Hector la fel. Fata cu șorț în pătrățele din spatele tejghelei le oferise o sumedenie de feluri de cafea, dar ei voiau cafeaua pe care o știau și cu care erau obișnuiți. Aron stătea un pic mai încolo și aștepta răbdător, scrutând localul cu privirea.

— Nu bea nici măcar cafea?

Hector clătină din cap.

— Nici măcar cafeaua nu-i place. Aron e un pic altfel.

Urmă un moment de tăcere pe care Sophie îl rupse în cele din urmă.

— Cum merg treburile la editură?

Întrebarea ei formală îl făcu pe Hector să schițeze un zâmbet. Nu se obosi însă să-i răspundă.

— Cum merg lucrurile la spital? replică el.

— Ca de obicei. Oamenii se îmbolnăvesc, o parte din ei se vindecă, cu toții sunt curajoși.

Hector înțelese că luase în serios întrebarea.

— Așa e, zise el.

Apoi sorbi din cafea și puse din nou ceașca pe masă.

— În curând e ziua mea.

Pe chipul lui Sophie se ivi o expresie de bucurie.

— Aș vrea să te invit la petrecerea de ziua mea.

— Poate, zise ea.

Hector îi aruncă o privire scurtă. Sophie observă cum se schimbă, ca și cum umorul și veselia dispăruseră și în locul lor apăruse un sentiment aflat la polul opus – era o metamorfoză care îi dădea senzația că nu-l cunoaște de fapt.

— E o invitație. E nepoliticos să răspunzi cu poate. Ori accepți, ori refuzi.

Sophie se simți ridicol. Ca și cum ar fi jucat un joc, ca și cum ar fi pornit de la premisa că flirtează cu ea și că ea nu trebuie să se lase ușor cucerită. Poate că el nu flirta deloc, de fapt. Cu cât îl privea mai atent, cu atât mai mult își dădea seama că nu o curta. Era vorba despre altceva, poate nu era decât un amic care o simpatiza. Cel puțin aceasta era impresia pe care o dădea, niciodată nu insinuase altceva.

— Scuze, zise ea.

— Te-am iertat, răspunse el la fel de repede.

— Vin cu mare plăcere la ziua ta, Hector.

Hector surâse din nou.

4.

Blițurile țăcăneau. Ralph Hanke zâmbea cu fața spre aparatele de fotografiat în timp ce dădea mâna cu un bărbat scund, cu mustață și început de chelie.

Un jurnalist îl întrebă pe politician dacă i se părea o idee bună să construiască un centru comercial pe un loc în care se presupunea că încă mai există proiectile nedetonate din cel de-al Doilea Război Mondial. Politicianul începu să se bâlbâie, și după câteva propoziții se făcuse deja de râs și stătea în impas, căutându-și cuvintele. Ralph Hanke interveni.

— Este o supoziție ridicolă. Am investit mult timp și mulți bani pentru a garanta securitatea terenului.

Jurnaliștii lansară o ploaie de întrebări la adresa lui Ralph. Niciuna dintre ele însă nu se referea la construcția planificată sau la proiectilele nedetonate. Erau întrebări care se întindeau de la mărimea averii sale până la zvonurile legate de așa-zisa sa relație amoroasă cu un fotomodel ucrainean.

Ralph Hanke nu dădea niciodată interviuri. Apărea în public rar și de fiecare dată în locuri neimportante și în mod neașteptat, fără să existe vreo miză, ca în cazul de față, când era vorba despre construirea unui centru comercial într-una din suburbiile Münchenului.

Mâna dreaptă a lui Ralph, Roland Gentz, preluă cuvântul și mulțumi jurnaliștilor pentru interesul arătat, după care coborî de pe podium, luându-l pe Ralph cu el.

Se instalară în mașina care era condusă de Mikhail Sergeyevich Asmarov, un rus masiv cu o ceafă aproape la fel de lată ca scaunul pe care stătea.

— Nu știe când e cazul să-și țină gura. Problema acestui idiot mărunt e că are impresia că s-a pus în slujba poporului, zise Roland de pe scaunul din față.

Ralph se uita pe geam. În fața lui se succedau clădiri, case, magazine, blocuri și oameni – întregul peisaj îi era străin și așa și avea să rămână. În ultima vreme își asumase riscuri din ce în ce mai mari, ceea ce îi făcea plăcere. Firma sa de construcții obținea toate contractele pe care le voia el. Faptul de a construi malluri, șantiere navale, garaje și clădiri de birouri dădea bine, îl făcea legitim. Participa la ocuparea forțelor de muncă și câștiga o grămadă de bani prin mijloace legale.

Tot ce obținuse Ralph Hanke în viață realizase prin forțe proprii, nimeni nu putea pretinde contrariul. Fusese singur la părinți într-o familie săracă din fosta RDG. În 1978, i se născuse un fiu, Christian, și

doi ani mai târziu se despărțise de soția sa care devenise dependentă de heroină.

Cu un an înainte de prăbușirea Zidului Berlinului, lucra la poștă și își denunța colegii la Stasi. Faptul că devenise denunțător îi oferea avantaje pe care nu ezitase să le folosească mai târziu. În plus, ajunsese să cunoască securiști inteligenți care prevăzuseră colapsul Germaniei de Est. Își dăduse demisia de la poștă și pregătise o lovitură împreună cu prietenii lui de la Stasi, cu scopul de fura materiale de arhivă despre alți denunțători, pe care să le vândă acestora după căderea Zidului.

Întregul an lucrase pentru Stasi, făcând parte din Komerzielle Koordinierungs, KoKo. Obiectivul acestui departament era să facă rost de valută occidentală prin intermediul serviciului de informații, pentru a menține țara, ce se afla în pragul falimentului, pe linia de plutire încă o vreme.

Ralph Hanke și prietenii săi vânduseră arme de foc aparținând armatei est-germane tuturor cumpărătorilor care își manifestaseră interesul. Prima sa călătorie în străinătate fusese în Panamá pentru afaceri cu generalul Noriega. Acesta plătise armele cu bani lichizi în dolari, iar Ralph simțise pentru prima dată că și-a găsit scopul în viață. La 9 noiembrie 1989 intrase liber ca pasărea cerului în Berlinul de Vest însoțit de fiul său, Christian. Trecuseră pe sub arcadele de la Brandenburger Tor călăuziți de razele soarelui ce răsărea în spatele lor.

O vreme locuise la un vechi prieten din Berlinul de Vest. Așteptase câteva luni înainte să înceapă să vândă actele foștilor denunțători. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creșteau sumele pe care le primea. Noua avere astfel încropită fu investită în achiziționarea de echipamente furate din dotarea armatei proaspăt prăbușite. Vehicule, arme și alte echipamente îi fuseseră vândute la prețuri de nimic, iar când el le vânduse mai departe, își mărise de zece ori profitul. Ralph păstrase cópii ale rapoartelor Stasi pe care le vânduse deja celor care erau denunțați și, în timp, se dovedi că mulți dintre aceștia din urmă obținuseră poziții de conducere în Germania reunificată.

La sfârșitul anilor nouăzeci, când majoritatea acestor oameni simțeau că secretul lor era la adăpost, primiseră vizita lui Ralph Hanke, care acum era însoțit de tânărul Christian. De data aceasta, Ralph nu ceruse bani, ci alte servicii care toate aveau ca scop lărgirea sferei sale de putere și de bogăție.

Ralph și Christian călătoreau în jurul lumii și stabileau legături cu diferite guverne și corporații multinaționale, plăteau mită și vindeau avioane, vehicule și echipamente radar în țări beligerante prin intermediari și firme fictive. În câțiva ani puseseră pe picioare Hanke GmbH și câștigau tot mai mulți bani.

Peisajul pe care îl vedea pe geamul mașinii se schimbase. Se aflau în centrul Münchenului. Lui Ralph i se părea că orașul strălucea. Strălucea într-o combinație de succes și cumpătare.

Bancheta de piele scârțâi când își schimbă poziția.

— Ai dat de Christian?

— Da…, răspunse Roland.

Ralph așteptă.

— Și?

— E acasă, își îneacă amarul. Se pare că a însemnat mult pentru el.

— E clar că i-a fost dragă.

Ralph se uită pe geam. Reacția lui, când auzise că mașina lui Christian sărise în aer, fusese una de ușurare – ușurare că nu fusese Christian cel care se afla la volan. Încerca să-și dea seama dacă acela fusese răspunsul lui Guzman. Fata fusese ținta sau, de fapt, cel vizat era Christian? Sau poate era opera altcuiva, dar a cui anume? Nu, sigur era Guzman, însă modul în care operase îl mira. Oare pentru ei, rănirea lui Hector pe trecerea de pietoni echivala cu uciderea prietenei lui Christian? Poate că fusese totuși un accident. Sau poate că îl vizaseră pe Christian ca să-i arate cu cine avea de-a face?

Ralph văzu biserica Frauenkirche. Își îndreptă privirea în sus și întrezări cupolele, apoi căzu iar pe gânduri, curios să afle cum va evolua povestea cu Guzman și să vadă cum va reacționa Adalberto Guzman când îl va doborî la pământ. Căci asta avea de gând să facă, în primul rând ca să-și dea seama ce fel de om era, de fapt, Guzman. Și singura metodă de a evalua adevărata valoare a unui om era să-l vadă răpus la pământ, doar atunci putea fi judecat pe bună dreptate. Unii rămâneau la pământ, ca niște lași cerându-și scuze. Câțiva se ridicau doar pentru a putea fi răpuși din nou și din nou. Alții se ridicau, dădeau vina pe altcineva și se vindeau diavolului. S-ar fi putut numi instinct de supraviețuire, dar Ralph considera că era frică de viață. În cele din urmă, exista și o minoritate care contraataca cu cruzime și fără urmă de frică. Aceștia erau demni de respect. Poate că Guzman făcea parte din această categorie?

Roland rupse tăcerea și prezentă programul pentru restul zilei. Roland Gentz lucra pentru Ralph de opt ani. Roland Gentz avusese grijă ca majoritatea problemelor lui Ralph să se transforme în avantaje. Era economist, jurist, specialist în științe politice și de-a dreptul formidabil. Ralph îi aprecia aceste calități. Era mâna lui dreaptă, îi era indispensabil, făcea tot ce Ralph nu putea face de unul singur. Contacta oamenii, negocia și se asigura că totul merge cum trebuie. Avea o privire de ansamblu asupra a tot ceea ce se întâmpla. Dacă cineva se încăpățâna, Roland făcea un pas înapoi și îl lăsa pe Mikhail să intre în scenă. În jurul lui Ralph se afla o organizație de dimensiuni reduse, dar eficientă.

— Mikhail, tu te duci să-i întâmpini la Rotterdam, nu-i așa? zise Roland.

— De ce te duci la Rotterdam? îl întrerupse Ralph.

Roland se întoarse pe jumătate spre Ralph.

— Am hotărât că trebuie să avem tot timpul pe cineva care să ridice marfa, în orice caz, în primele șase luni. E doar un control de rutină, o garanție în caz că Guzman încearcă ceva.

— De ce Mikhail? Nu avem pe altcineva?

— Sunt ocupați cu alte treburi. Rămâne cum am stabilit.

În germana lui stricată, Mikhail îi lămuri că pregătise totul. Mai avea încă doi tipi care veneau cu el. Totul avea să meargă ca pe roate.

— Cine sunt ceilalți?

— Foști tovarăși cu care am luptat în Cecenia.

— Sunt de treabă?

Mikhail schiță un zâmbet și clătină din cap.

— Nu, nicidecum.

Lui Ralph îi plăcea atitudinea lui Mikhail, întotdeauna îi fusese simpatic rusul. Avea o comportare firească, punea rar întrebări, făcea așa cum i se spunea și când lucrurile nu ieșeau cum fusese planificat, lua inițiativă și rezolva problemele.

— Bine, zise Ralph și se relaxă pe scaun. Închise ochii și își propuse să doarmă câteva minute.

•

Sophie probase mai multe stiluri în fața oglinzii. I se părea că era prea elegantă și până la urmă își puse o pereche de blugi.

— Unde te duci?

Albert stătea pe canapea în sufragerie. Îl văzuse când coborâse scara.

— La o petrecere.

— Ce petrecere?

— O aniversare.

— A cui?

Sophie se opri în hol și se admiră în oglinda ce atârna deasupra scrinului.

— A unui prieten.

— Un prieten?

— Îl cheamă Hector.

Se rujă, aplecându-se spre oglindă.

— Hector? La naiba, ce nume mai e și ăsta?

Sophie își strânse buzele.

— Nu vorbi urât.

— Cine e, de fapt?

Sophie mai aplică un pic de ruj pe buze.

— Un fost pacient de-al meu.

— Ai ajuns la disperare, mamă?

Sophie percepu ironia din întrebarea lui și făcu un efort să nu zâmbească. Albert se ridică de pe canapea și se îndreptă spre bucătărie, trecând pe lângă ea.

— Arăți foarte bine, mami, mormăi el.

Sophie observase că o încuraja de puținele ori când ieșea.

— Mulțumesc, dragule, zise ea.

•

Taxiul o lăsă în fața restaurantului Trasten. Când deschise portiera să iasă, fu întâmpinată de un tânăr în cămașă albă și pantaloni negri care îi deschise ușa, îi luă pardesiul subțire și îi ură bun venit într-o engleză stricată. Sophie se simți brusc nervoasă și avu îndoieli în legătură cu alegerea de a veni. Înăuntru se auzeau voci și râsete.

În cameră ardeau lumânări și toate luminile erau stinse. În jurul meselor se adunaseră oameni care râdeau, discutau și beau. În spatele Sophiei mai apăruseră și alți invitați. Sophie analiză ținutele celorlalți. Nu reușea să-și dea seama dacă era îmbrăcată prea elegant sau prea simplu, era probabil pe undeva la mijloc, exact cum își dorea. O femeie ducând o tavă cu pahare de șampanie pline ochi trecu pe lângă ea. Sophie luă un pahar și începu să-l caute cu privirea pe Hector în marea de oameni. Îl descoperi puțin mai în spate, cu un băiețel în brațe. Băiețelul râdea în hohote când Hector îl legăna pe piciorul sănătos, săltându-l în sus și în jos. Sophie începu să meargă în direcția lui când auzi o lovitură ușoară într-un pahar, menită să atragă atenția invitaților. Se opri, se apropie de perete și văzu un bărbat cam la cincizeci de ani, masiv și plesuv, cu cămașa pe jumătate descheiată, care aștepta să se facă liniște. Acesta lovi din nou în pahar, cineva de la una dintre mese strigă ceva în spaniolă, după care se auziră hohote de râs. Bărbatul care ceruse să se facă tăcere așteptă până se potoliră râsetele și începu să vorbească în spaniolă. Din când în când, se uita în direcția lui Hector. După o vreme, se domoli și deveni sentimental. Vocea îi tremura uneori. Hector asculta calm, ceea ce băiețelul din poala lui simțea poate involuntar, căci acum stătea nemișcat, rezemat cu spatele de Hector. Bărbatul își termină discursul, ridică paharul cu șampanie și închină în cinstea lui Hector. Ceilalți invitați îl urmară. Hector o văzu pe Sophie sorbind din pahar și îi făcu semn să se apropie. Băiețelul dispăruse. Fundalul sonor se auzi iar. Sophie se îndrepta spre Hector, în vreme ce acesta șoptea ceva la urechea unei fetițe care stătea pe un scaun lângă el. Fetița se ridică și îi ceda locul Sophiei, care îi mulțumi cu un surâs. Hector se ridicase și el și părea să fi înțepenit cu ochii fixați la ea. Sophie scoase un râset. Hector își reveni și o sărută pe ambii obraji.

— Bine ai venit, Sophie.

— La mulți ani, Hector.

Sophie îi întinse un pachețel, iar el îl primi fără să-l deschidă. Zăbovi cu privirea asupra ei.

— Mă bucur c-ai venit.

Ea zâmbi drept răspuns.

— Vino, vreau să ți-o prezint pe sora mea.

Se îndreptară spre o masă. Sophie îl văzu pe Aron stând la un bar din capătul celălalt al restaurantului. Acesta o salută cordial din cap.

O femeie se ridică de la masă. Avea părul scurt și negru, pistrui de culoare închisă pe tenul măsliniu și ochi pătrunzători care emanau curiozitate și voioșie în același timp – arăta foarte bine.

— Sophie, ți-o prezint pe sora mea, Inez.

Sophie întinse mâna. Inez ignoră mâna și o îmbrățișă pe Sophie, sărutând-o în aer când obrajii lor se întâlniră. Hector începu să-i vorbească lui Inez repede în spaniolă, iar aceasta îi răspunse privind-o pe Sophie.

— Zice că vrea să-ți mulțumească pentru că ai avut grijă de prăpăditul de frate-su.

Sophie află că Inez avea doi copii care rămăseseră acasă, la Madrid, împreună cu soțul ei. Inez mai zise că îi părea bine că a întâlnit-o, o bătu ușor pe braț, după care dispăru.

— Fratele meu n-a putut să vină. Locuiește în Franța, e biolog marin și preferă adâncurile mării. Îl înțeleg, zise Hector.

Bărbatul care ținuse discursul se apropie și îl îmbrățișa pe Hector, după care se îndreptă spre Sophie. Corpul lui masiv și nasul enorm păreau și mai mari văzute de aproape. Era plin de aur, avea o brățară cu zale groase la mână, un lanț la gât și câte un ghiul pe arătătorul fiecărei mâini.

— Sophie, acesta este Carlos Fuentes, proprietarul restaurantului.

— Încântat de cunoștință, doamnă Sophie. V-am mai văzut în trecere, când ați luat prânzul cu domnul Hector.

Carlos vorbea cu accent.

— Am înțeles că sunteți asistentă medicală. Mi-ați putea vindeca și mie inima frântă?

Carlos duse mâna la piept, zâmbind către Sophie și pe urmă plecă.

— De ce are inima frântă?

Hector dădu din umeri.

— Face doar pe romanticul în fața femeilor. N-are deloc inima frântă, doar două mariaje eșuate și asta din vina lui.

Hector privi în urma lui Carlos. Lui Sophie i se păru pentru o clipă că privirea lui Hector se întunecă.

Apăru un cuplu ce părea să fie de undeva din Caraibe. El – mare de statură, zvelt, dar robust în același timp. Ea – atrăgătoare, cu părul ca un ghem de cârlionți în jurul capului, spatele drept și postura impunătoare. Mergeau la braț în direcția lui Hector. Toată lumea

părea să fie a lor, dar nu se jenau să o împartă cu ceilalți. Tipul înalt îl bătu pe Hector prietenește pe umăr și îi înmână un cadou. Hector se înmuie instantaneu. Bărbatul dădu mâna cu Sophie.

— Mă numesc Thierry, iar aceasta este soția mea, Daphne.

Sophie îi salută. Daphne îi zâmbi. Făcură puțină conversație cu Hector, după care se îndepărtară strâns îmbrățișați, salutând alte persoane pe care le cunoșteau.

Cineva bătu din palme și anunță că venise vremea să se așeze la masă.

Hector o rugă pe Sophie să vină la masa lui. Nu existau cartonașe care să indice locul la masă, dar invitații păreau să știe oricum unde trebuiau să se așeze. Sophie ochi un scaun liber și se așeză.

Alături de ea stătea un bărbat ce părea foarte rezervat; era unul dintre puținii invitați îmbrăcați în costum și cu cravată. Avea părul scurt și era cam slăbănog, purta ochelari cu rame subțiri și avea o expresie crispată, ca și cum n-ar fi vrut să se afle acolo. Se prezentase ca fiind Ernst Lundwall, după care tăcuse mâlc până când situația devenise ridicolă, lucru de care păru să-și dea seama și el în cele din urmă.

— De unde îl știți pe Hector? întrebă el.

Sophie îi povesti despre accident, ceea ce Ernst părea să știe deja, apoi despre cum se cunoscuseră în spital. Îl întrebă la rândul ei cum îl cunoscuse pe Hector.

— Sunt consilier juridic pentru editura lui. Sunt jurist de profesie și lucrez ca avocat și consilier în domeniul drepturilor de autor.

Vorbea nazal și monoton. Cina fu un chin pentru Sophie. Ernst Lundwall răspundea monosilabic la toate întrebările ei, fără să pună la rândul lui vreo întrebare, fără să comenteze sau să discute, așa cum cer convențiile sociale. Nici bărbatul din partea cealaltă nu îi era deloc de ajutor, căci nu vorbea nici engleză, nici suedeză. În cele din urmă, Sophie se resemnă și decise să rămână tăcută.

Lua câte o îmbucătură, îl mai privea pe Hector, care era cufundat într-o discuție cu sora lui care ședea la aceeași masă. În partea cealaltă a lui Hector stătea o femeie frumoasă, cam la treizeci de ani. Sophie nu știa cine era. Femeia ridică privirea, dădu ochii cu Sophie și întoarse capul. Sophie realiză că se holba la ea.

Din când în când, oamenii se ridicau de la mese și ieșeau afară la fumat. Sophie profită de ocazie, își ceru scuze față de Ernst, se ridică și ieși.

Stătea singură în fața ușii restaurantului și fuma. Se simțea un pic amețită după câteva pahare de șampanie. Țigara avea o aromă plăcută. Ușa se deschise în spatele ei și îl văzu ieșind pe Aron, urmat de alți doi bărbați.

— Salut, Sophie.

— Salut, Aron.

Aron privi în jur. Unul dintre bărbați o porni pe stradă la stânga, iar celălalt la dreapta. Aron își îndreptă din nou privirea spre ea.

— Te deranjează dacă te rog să intri?

Sophie fu un pic surprinsă, dar înțelese din atitudinea lui că era o întrebare firească.

— Nu, sigur că nu.

Pe stradă apăru o mașină. Bărbatul care o luase la dreapta îi făcu un semn lui Aron, care ieși în stradă. Mașina se apropia. Sophie intră înăuntru.

În absența ei, petrecerea părea să se fi transformat în haos. Toată lumea se mutase și acum stătea la șuete bând cafea și coniac. Pe locul ei de la masa lui Hector se așezase altcineva. Găsi un loc liber la altă masă și nici nu apucă bine să se așeze, că apăru Ernst Lundwall, care luă loc lângă ea.

— Ne-au furat locurile!

Părea iritat. Ușa de la intrare se deschise din nou și intră un bărbat bine făcut, cu părul scurt. Examină cu privirea întregul local. După el intră un domn mai în vârstă, elegant, cu părul alb și cu tenul bronzat. Apoi intră și Aron și încuie ușa după el. Hector se ridică, părea surprins, chiar emoționat. Domnul în vârstă se îndreptă spre el și se îmbrățișară.

— Guzman el Bueno! strigă cineva și toată lumea începu să aplaude.

Hector se apropie de tatăl său, iar Sophie observă că schimbară câteva cuvinte și se bătură ușor pe obraz. O chelneriță îl ajută pe Adalberto Guzman să-și dea jos paltonul. Fură mutate scaune și oamenii făcură schimb de locuri, astfel încât Adalberto să se poată așeza lângă fiul său. Începură numaidecât să discute. Adalberto îl ținea tot timpul pe Hector de mână.

Ernst Lundwall se îmbătase subit și devenise mai vorbăreț decât înainte. Îi povestea lui Sophie despre genul de muzică pe care îl ascultase în tinerețe și despre ce fel de muzică agrea acum. Sophie se străduia să pară interesată, dar atenția îi era acaparată de Hector și de tatăl acestuia. Discuția lor era plină de intensitate și de voioșie.

— Scuzați-mă, vă rog, zise ea și se ridică.

Ernst nici măcar nu o auzi, continua să povestească verzi și uscate despre tinerețea lui cu totul obișnuită.

— Ți-l prezint pe tatăl meu, Adalberto Guzman.

Sophie îl salută în timp ce Hector îi explica tatălui său în spaniolă cine era ea. Adalberto rămăsese cu mâna lui Sophie într-a lui și o privea, încuviințând din cap la ceea ce spunea Hector.

Hector se ridică și îi oferi brațul lui Sophie. Făcură un tur al încăperii și Hector o prezentă câtorva dintre cei de față, iar Sophie avu impresia că acest tur al restaurantului, braț la braț, crea iluzia că

ei doi sunt un cuplu, ca și cum Hector voia să se fălească cu ea în fața prietenilor. Se desprinse de brațul lui și se întoarse la locul său, unde, spre marea ei bucurie, nu-l mai găsi pe Ernst. Muzica se dezlănțui din difuzoare și câțiva se ridicară și începură să danseze. După un timp, Hector veni și se așeză lângă ea.

— Ți-e frică de mine?

Sophie clătină din cap. Hector privea spre ringul de dans.

— Nu insinuez nimic când te prezint prietenilor mei.

— E în regulă, zise ea.

O luă de mână.

— Îmi dai voie să te țin așa?

Sophie încuviință din cap.

Stăteau ținându-se de mână și privindu-i pe cei care dansau. Mâna lui era mare și caldă. Îi făcea plăcere s-o simtă aproape.

Pe la ora două noaptea, invitații începură să se retragă și o jumătate de oră mai târziu muzica se auzea în surdină, iar în restaurant nu mai erau decât vreo zece oameni, majoritatea adunați în jurul aceleiași mese. Hector, Adalberto, Inez, Aron, Leszek – tipul cu părul scurt care sosise împreună cu Adalberto – Thierry și Daphne. Lângă Hector stătea frumoasa necunoscută. Sophie era așezată lângă Aron și pălăvrăgiseră multă vreme. Pe urmă, începuse să vorbească cu Leszek, polonezul cu frizura scurtă. Sophie îi analiza pe toți cei de la masă. O văzu pe Inez stând de vorbă cu Adalberto. Avea expresia unei fetițe care se încăpățânează să fie supărată pe tatăl ei. La rândul său, Adalberto părea chinuit ca un părinte a cărui singură dorință este să-și vadă fiica veselă. Thierry și Daphne stăteau îmbrățișați. Îl privi apoi pe Hector. Nu vorbea cu femeia de lângă el, îi adresase doar câteva cuvinte toată seara. Sophie își dădu seama că femeia se holbează iar la ea. Avea o frumusețe rezervată, însă nu rece, ci aproape sobră și fragilă. Părea tristă și introvertită, fără a fi însă timidă. Dar, dincolo de toate, avea un aer impunător, era mai mult decât frumoasă. Sophie simți cum începe s-o roadă invidia.

Apoi o întâlni la toaletă, poate că o urmărise. Stăteau una lângă cealaltă și se priveau în oglinzile de deasupra lavoarelor. Necunoscuta își împrospătă machiajul.

— Mă numesc Sonya, zise ea încet.

— Sophie.

Sonya părăsi toaleta.

Când ieși, Sophie auzi din nou muzică și văzu oameni dansând. Toți cei care stătuseră la masă mai devreme erau acum plini de energie, pe ringul de dans. Un chelner tânăr se apropie de ea cu o tavă pe care se aflau o mulțime de pastile albe.

— Poftim, zise Hector din spatele ei.

— Ce sunt astea?

— Ecstasy. Iau câte una în fiecare an de ziua mea de când am împlinit treizeci de ani. N-ai să mori.

Sophie ezită. Privea când la invitații veseli, când la Hector.

— Tu ai luat deja?

Hector încuviință din cap.

— Adineaori.

— Și simți ceva?

Hector privi în gol, analizându-și simțurile să vadă dacă se schimbase ceva.

— Nu cred că a început încă să acționeze… Dar nu sunt sigur, zise el și zâmbi și mai larg.

Sophie luă o pastilă și o înghiți.

•

Acum îi plăcea la nebunie să danseze, iar restaurantul, care înainte i se păruse modest, era unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzuse vreodată, minunat amenajat. Axa temporală se răsturnă în mod ciudat și dintr-odată se aflau cu toții din nou în jurul mesei, muzica se auzea în surdină, ca un fond sonor desăvârșit.

Sophie privi în jurul său. Ceilalți vorbeau și râdeau, sorbind din pahare și fumând în același timp. Fiecare subiect de conversație părea să creeze o verigă care îi dirija spre o treaptă superioară. Inez se aplecă spre ea și începu să-i vorbească. Hector traducea cât putea de bine, dar i se întâmpla mai tot timpul să zăbovească cu Inez în schimburi de replici în spaniolă, urmate de hohote de râs. Sonya nu râdea, zâmbea numai, un zâmbet agreabil care îi încadra chipul frumos, ca și cum viața era lipsită de griji pentru moment, ca și cum prefera să se bucure de această clipă de ușurare în loc să chicotească. Hector se purta ca un băiețel zăpăcit, se distra, asta se vedea clar, toți se distrau. Adalberto părea să fi dat în mintea copiilor, bolborosea fără noimă în spaniolă, nimeni nu părea să înțeleagă ce zice, dar tuturor li se părea amuzant. Daphne și Thierry erau și mai îndrăgostiți, se țineau strâns în brațe, mereu înlănțuiți. Sophie avea senzația că întreaga lume era perfect alcătuită și plină de înțeles.

Pe la trei și jumătate dimineața, Sophie părăsi restaurantul. Nu voia să plece, dar își dădea seama că petrecerea avea să continue până târziu a doua zi.

Hector o însoți până la taxi și îi deschise portiera.

— Mulțumesc, zise ea.

— Eu îți mulțumesc, spuse el.

Sophie se înclină, lăsându-l să o sărute. Buzele îi erau mult mai moi decât își închipuise ea. Era însă foarte prudent și nu după mult timp îl simți cum se desprinde ușor din sărut.

•

Odată ajunsă acasă, nu putu să adoarmă și se așeză pe verandă,

ascultă ciripitul păsărilor ce cântau pentru ea, inhală mirosurile îmbietoare ale dimineții, absorbi toată frumusețea ce o înconjura. Nuanța proaspătă de verde-închis a peluzei, frunzișul bogat al copacilor, senzația de plenitudine. Știa că încă se afla sub influența drogului, dar nu o încerca nicio remușcare.

Se întrebă de ce în ultima vreme renunțase brusc la stilul său de viață echilibrat și forțase cu zâmbetul pe buze atât de multe bariere interioare.

•

Lars se sprijinea cu spatele de perete și îl privea pe Erik. Acesta stătea cu picioarele pe unul dintre sertarele biroului, care era tras în afară, și se scobea în ureche cu un pix. Eva Castroneves se învârtea de colo-colo pe scaunul său de birou, iar Gunilla răsfoia niște hârtii cu ochelarii de citit pe nas. La un moment dat, puse deoparte hârtiile, își dădu jos ochelarii și îi lăsă să-i atârne de gât.

— Lars, tu ești primul.

Lars începu să se fâțâie, ca și cum ar fi căutat o scorbură în care să se ascundă. De fiecare dată când cineva îi cerea să vorbească în public, îl cuprindea o frică teribilă. Fu nevoit să răscolească în adâncul ființei sale în căutarea unei strategii salvatoare. Ar fi putut să adopte o atitudine agresivă sau să se distanțeze sau poate o combinație din cele două. În sfârșit, găsi curajul necesar și începu să povestească fără prea mari fluctuații ale vocii că Sophie Brinkmann îl întâlnise pe Hector Guzman la NK{4} și că fusese la petrecerea acestuia la restaurantul Trasten din Vasastan, cu o seară înainte.

— Toate aceste lucruri sunt consemnate în raportul meu.

Gunilla interveni.

— Sophie și Hector au o relație, asta e clar. Ce fel de relație, rămâne de văzut. Povestește-ne despre petrecere, Lars.

Lars își drese vocea, își împreună mâinile, apoi le desfăcu din nou. Brațele îi atârnau inerte, iar picioarele nu puteau sta locului.

— N-am remarcat nimic suspect, în afară de faptul că doi tipi s-au postat în fața restaurantului după venirea unui bărbat mai în vârstă, care era, cel mai probabil, tatăl lui Hector. Sophie s-a urcat într-un taxi la ora 3:28 și, aproape sigur, s-a dus acasă.

— Mulțumesc, zise Gunilla și făcu un semn din cap către Eva.

— Am făcut și fotografii ale celorlalți invitați când părăseau localul, adăugă Lars. Pozele sunt un pic neclare, dar poate îți vor fi de folos, Eva.

Vocea lui Lars părea mai ascuțită acum și acest lucru îl nemulțumea.

— Bine… Poți să-i dai pozele Evei, zise Gunilla.

Lars se scărpină la ceafă.

Eva reveni la materialul său, răsfoind un pic printre hârtii.

— Sophie Brinkmann, Lantz pe numele de fată, pare să fie o

persoană care duce o viață confortabilă, bazată probabil pe moștenirea de pe urma soțului. Se întâlnește sporadic cu diferite prietene și câteodată cu mama sa. A avut un parcurs școlar normal, cu note un pic peste medie. În perioada studenției a petrecut un an în Statele Unite, într-un schimb de experiență. După liceu, a călătorit câteva luni în Asia împreună cu o prietenă. A avut diferite joburi înainte să se înscrie la cursurile pentru asistente medicale de la Colegiul Universitar Sophiahemmet. L-a întâlnit pe David Brinkmann și, doi ani mai târziu, l-a născut pe Albert. Apoi s-au căsătorit și s-au mutat din apartamentul din Stockholm în vila din Stocksund. După moartea soțului, în 2003, Sophie a vândut casa și a cumpărat una mai mică în aceeași zonă…

Eva se opri, mai răsfoi hârtiile și pe urmă își reluă prezentarea.

— Are o relație apropiată cu fiul său, Albert, însă nu pare să aibă vreun hobby sau vreun interes specific. Aspectele sociale sunt greu de evaluat, căci nu-i cunoaștem anturajul, cu excepția celei mai bune prietene, Clara. E tipa cu care ieșise în oraș când ai urmărit-o tu, Lars. Asta-i tot pentru moment.

Gunilla interveni.

— Mă întreb dacă era așa și înainte s-o cunoaștem noi – o femeie care iese cu diferiți bărbați? Sau poate că era o văduvă îndurerată care stătea acasă și Hector e primul care o face să iasă din cochilie?

— Cred că așa e, zise Eva.

— Cum?

— Hector e primul.

— De ce crezi asta? întrebă Gunilla.

— N-avem niciun indiciu cum că s-ar fi mai întâlnit cu alți bărbați după moartea soțului, dar o să mai fac cercetări pe tema asta.

— Erik? întrebă Gunilla.

Erik își scotea murdăria de sub unghii cu o scobitoare.

— Nu mi se pare relevant. Întrebarea este dacă i-a căzut cu tronc la inimă spaniolului, căci atunci joacă un rol în ecuație, altfel chestiunea e lipsită de importanță.

Se lăsă tăcerea, ca și cum toți prezenți în afară de Lars erau cufundați în gânduri. Lars îi privea și avu brusc sentimentul că era singur în cameră. Gunilla fu prima care reacționă.

— Lars, poți să mă duci cu mașina?

•

Rulau prin aglomerația de la ora prânzului. Gunilla stătea pe locul din față și se ruja, privind în oglinjoara de deasupra scaunului.

— Cum ți se pare? întrebă ea în timp ce-și întindea uniform rujul pe buze.

— Nu știu.

Gunilla puse la loc capacul rujului și îl băgă în poșetă.

— Aș vrea să aflu părerea ta, Lars, nu vreau un raționament sau

argumente, vreau, pur și simplu, să știu ce crezi tu.

Rămaseră blocați în spatele unui autobuz pe Sturegatan și Lars profită de ocazie ca să reflecteze.

— Probele par neconcludente, zise el.

— Sunt neconcludente. Întotdeauna e așa, cel mai adesea nu avem nimic. Deci mie mi se pare că în cazul ăsta, dimpotrivă, chiar avem material.

Lars încuviință din cap.

— Aveți dreptate.

Se uita fix în față, înainte – era foarte aglomerat.

— Nu-ți cer să fii de acord cu mine, zise ea sec.

Lars tuși fără motiv, își dorea să-i câștige încrederea.

— Cred că pot să vă ofer mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Că pot să fac și alte lucruri în afară de urmărire. Mă consider o persoană analitică și cred că pot să contribui mai mult. Am mai vorbit despre asta și când m-ați angajat…

Gunilla îi arătă cu degetul unde să oprească.

— Ești important pentru grupul nostru, Lars, ești competent. Vreau să te implic mai mult, dar, ca să pot să fac asta, am nevoie de probe, iar persoana care poate să-mi facă rost de probe ești tu. Îmi asum întreaga responsabilitate în caz că apar probleme, dar e momentul să intensificăm urmărirea. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

Lars ochi un loc la marginea străzii, parcă lateral și opri mașina.

— Suntem pe drumul cel bun, continuă Gunilla. Poți să fii sigur de asta, deci fă tot posibilul să ridici ștacheta încă un pic.

Își închise poșeta.

— O să-ți trimit un număr de telefon. E al unui tip pe care îl cheamă Anders. E tare priceput, o să te ajute.

Gunilla îl atinse ușor pe braț, apoi deschise portiera și ieși din mașină.

Lars rămase nemișcat, cu mintea forfotind de gânduri și cu un sentiment de euforie provocat de ceea ce îi spusese Gunilla, și anume faptul că îl considera important. În același timp, îl încerca, la fel ca întotdeauna, o senzație supărătoare. Însă era hotărât să facă o impresie bună și să n-o dezamăgească pe Gunilla.

Lars intră iar în trafic. Auzi semnalul telefonului și văzu pe ecran că primise numărul de telefon al lui Anders.

•

Marea era agitată și valurile îl loveau în rafale. Stătea la prora navei și privea țărmul plat ce se întindea la orizont. Olanda.

Motoarele se opriră brusc. Se auzi un huruit la baza vaporului când căpitanul băgă în marșarier. Nu prea se simțea însă că se opresc,

vaporul gigantic continua înainte în același ritm. Procesul de frânare a unei ambarcațiuni de dimensiunile acestea avea să ia ceva vreme. Jens scruta împrejurimile în căutarea unei explicații pentru această manevră neașteptată.

La orizont zări o barcă cu motor destul de mare, ce sălta pe valuri îndreptându-se spre vapor. Se uită într-acolo cu mare atenție în speranța că va putea deslușI ce fel de barcă era sau că va observa ceva care să-i ofere vreun indiciu în legătură cu cine o conducea. Nu văzu nimic interesant, deci își părăsi locul la proră și o porni înapoi de-a lungul punții către scara de fier care ducea în cabină.

Jens deschise ușa cu putere. Căpitanul și ajutorul său beau ceai și fumau țigări urât mirositoare în timp ce jucau o partidă de table.

— Vine o barcă.

Căpitanul încuviință din cap.

— Sunt de la vamă, de la poliție?

Căpitanul clătină din cap.

— Pasageri, zise el calm și bău o gură de ceai.

Chipul lui Jens trăda nervozitatea. Căpitanul făcu un comentariu scurt în vietnameză către ajutorul său, după care amândoi izbucniră în râs.

Totul se puse în mișcare în momentul când barca ajunse lângă vapor. O scară de metal fu coborâtă și pe ea urcară doi bărbați, unul tuns scurt și bine făcut, celălalt brunet și cu o geacă neagră scurtă. Cel cu părul scurt ducea cu el o geantă sport din pânză. Barca acceleră înapoi spre țărm. În același timp, unul dintre bărbați se îndreptă spre cabina căpitanului. Celălalt, cel cu părul scurt, rămase pe punte.

Jens îi analiza de la locul său. Cel de dinăuntru discuta cu căpitanul care gesticula umil, ca și cum ar fi avut remușcări în legătură cu ceva, ca și cum încerca să dea socoteală pentru acțiunile sale. Convorbirea fu scurtă, apoi bărbatul ieși afară, pe scara de metal.

— Leszek! strigă el către cel cu părul scurt, apoi îi făcu semn să continue pe punte.

Leszek se execută și dispăru.

Motoarele porniră din nou și nava se puse încet în mișcare, alunecând pe valuri spre destinația sa – Rotterdam. Jens părăsi puntea.

Căpitanul îi interzisese să intre în cală în timpul mersului, dar Jens nu avea de gând să-i ceară voie.

Deschise cele două lăzi, montă armele și le ambală în două cutii mai mici, ușor de transportat în duba care-l aștepta pe chei. În prețul pe care îl plătise pentru transportul transatlantic era inclusă și o promisiune că vameșii nu aveau să facă niciun control în prima oră după acostare. Jens voia ca treaba să meargă șnur, să poată pleca de pe vapor rapid și să pornească la drum.

Câteva ore mai târziu, vaporul era remorcat spre port. Jens stătea pe acoperișul cabinei, bând o cafea proastă și fumând o țigară. Marea era liniștită, iar soarele strălucea în spatele perdelei de ceață. Din depărtare răsunau semnale. După o vreme, începu să se deslușească portul din Rotterdam. Era enorm, totul era enorm: macaralele, containerele, navele gigantice ce acostaseră în locuri uriașe. Jens se simțea neînsemnat în mijlocul acestei imensități.

O oră mai târziu, nava acosta la un chei de piatră într-o parte îndepărtată a portului. Căpitanul deschise spațiul de depozitare de la locul său din cabină, macaralele începură să-și aplece gâturile lungi spre vapor, iar echipajul începu să fixeze lanțuri și sfori în jurul containerelor pentru a putea fi deplasate la mal.

Chiar în momentul când începea să se întrebe de ce nu mai apare duba pe care o închiriase, Jens văzu o mașină rulând de-a lungul cheiului și parcând în fața vaporului. Din ea ieșiră trei bărbați. Unul era robust, iar ceilalți mai sfrijiți. Se îndreptară cu pași repezi spre vapor și urcară scara de metal spre punte. Jens îi urmări cu privirea de la locul său de pe acoperiș. Bărbatul cel robust continuă să meargă spre cabina căpitanului, în timp ce tovarășii săi rămaseră jos.

Jens lăsă ceașca de cafea, coborî și traversă puntea, trecând pe lângă cei doi. Îi salută, ca și cum s-ar fi aflat într-un club de golf și nu pe un vapor de contrabandă vietnamez. Niciunul dintre cei doi nu răspunse. Văzuți de aproape, păreau extenuați, cu ochii îngușți și adânciți în orbite și fața plină de cicatrici… Arătau ca niște drogați.

Când Jens era pe punctul de a începe să coboare scara ce ducea spre cală, auzi vocea unuia dintre bărbați în spatele său.

— Mikhail!

Urmă un răpăit de gloanțe. Lui Jens i se păru că aude un țipăt, însoțit în aceeași secundă de un șuierat și de zgomotul surd și dur pe care îl face un obiect mic care intră în carne cu mare viteză. Reacționă din reflex și se aruncă în jos pe scară, spre cală. În secundele ce urmară se așternu o liniște mormântală, ca și cum împușcăturile lichidaseră toate sunetele din univers. Jens urcă treptele și privi spre punte. Unul dintre tipii pe care tocmai îi salutase era culcat la pământ în fața lui, într-o poziție ciudată. Părea mort. Jens apucă să vadă că avea un pistol automat sub geacă. În lumina soarelui deslușii silueta lui Leszek, care stătea în genunchi pe un platou înalt și îl urmărea în luneta armei pe celălalt tip, care acum fugea de-a lungul punții. Țintașul de pe platou trase patru focuri în lanț. Bărbatul reuși cu chiu cu vai să se adăpostească lângă peretele de sub punte, în timp ce gloanțele ricoșară.

Jens își simțea bătăile accelerate ale inimii. Îl văzu pe Leszek punându-și arma în spate, coborând cu agilitate și dispărând. Dintr-odată se mai auziră două împușcături. Păreau să fie focuri de pistol.

Zgomotele veneau din cabină. Jens văzu ușa deschizându-se și pe Mikhail ieșind, în mână ținea un pistol automat ce fumega. Mikhail îi strigă ceva tovarășului său de pe punte. Își aruncau replici scurte în rusă. Mikhail coborî scările fără să se grăbească. Cei doi dispărură apoi spre pupă. Jens se târî către bărbatul mort, îi ridică geaca și îi luă pistolul, după care se strecură în jos pe scară, mergând cu spatele, și intră în cală, la adăpostul întunericului.

Cala era imensă, rece și umedă. Peste tot numai lăzi și congelatoare ticsite în șiruri lungi. Puțin mai încolo se vedeau containere unul peste altul. Erau șapte, dintre care unul plutea în aer deasupra capului său. Când începuseră împușcăturile, macaralele se opriseră și muncitorii își sistaseră activitatea. Jens găsi un loc sigur. Avea respirația înăbușită. Încerca să gândească, să-și revină. Pe orice parte ar fi întors lucrurile, ajungea în cele din urmă la aceeași concluzie: niciuna dintre cele două ligi care se războiau – cea a lui Mikhail sau cea a lui Leszek – nu știa cine e el, deci cel mai probabil îl vor considera inamic. Analiză arma pe care o ținea în mână. Era un pistol automat rusesc, marca Bizon.

Brusc fu copleșit de un sentiment de singurătate. Pipăia involuntar dispozitivul de siguranță cu degetul mare de la mâna dreaptă. Siguranța păcănea tot timpul. În cele din urmă luă degetul de pe ea, dându-și seama că sunetul se auzea până departe. Dinspre punte nu mai răzbătuse nicio salvă. Jens se ridică fără zgomot și începu să înainteze printre lăzi.

Ca din senin, răsunară din nou pocnituri. Era o ploaie de gloanțe ce se înfipseră în niște lăzi din apropierea sa. Se aruncă la pământ și, fără să mai stea pe gânduri, se ridică rapid, întinse arma și apăsă pe trăgaci. Pistolul scoase un clic, dar nu se întâmplă nimic. Se adăposti din nou înjurând în barbă și trase siguranța cu care se jucase mai devreme. Inspiră adânc. Își dădea seama că ratase ocazia și că acum celălalt îi cunoștea poziția. Se ridică și fugi câțiva metri de-a lungul unui spațiu deschis, apoi ajunse la pupă, mai făcu câțiva pași și se adăposti după un congelator. Respira rapid și superficial. Asculta cu atenția așa de încordată, încât, după o vreme, avu impresia că aude sunete închipuite. Scrută cu privirea în jur, dar nu observă nimic. Chiar când se pregătea să se ridice și să plece, o voce șopti în engleză în spatele său.

— Aruncă arma.

Jens ezită, dar când bărbatul repetă cuvintele, se hotărî să pună pistolul jos.

— Câți sunteți? întrebă vocea scurt.

— Doar eu.

— Cine ești?

— Sunt pasager pe vapor…

— De ce ești înarmat?

— I-am luat arma tipului mort de pe punte.

— I-ai văzut pe tipii care au urcat la bord? întrebă bărbatul.

— Da.

— Câți erau?

— Trei. Unul a fost împușcat, cel de-al doilea a urcat în cabină, urmat mai târziu de al treilea. După care cred că au luat-o spre pupă.

Jens trase o înjurătură în suedeză, apoi îl întrebă pe necunoscut în engleză:

— Tu ai tras spre mine?

Celălalt răspunse în suedeză.

— Nu, n-am fost eu. Ceilalți au tras, nu noi.

Jens credea că auzise greșit.

Răsunară zgomote dinspre partea descoperită a calei. Jens privi într-acolo, apoi se întoarse spre necunoscut. Acesta dispăruse. Jens ridică din nou arma.

5.

Tipul pe care Gunilla îi spusese lui Lars să-l contacteze se numea Anders Ask. Se dovedise a fi genul de șmecheraș pe care Lars nu prea îl putea suferi. Îl așteptase cu mașina în centru și plecaseră împreună spre Danderyd.

Anders stătea confortabil pe scaunul din față al Volvoului și își inventaria microfoanele.

— Cine ești tu, de fapt, Lars?

Lars îi aruncă o privire fugară.

— Sunt o persoană obișnuită, nimic mai mult.

Anders ridică un microfon și îl analiză în lumina soarelui.

— Sunt ale dracului de mici…, șopti el ca pentru sine însuși.

Zâmbi la această constatare și puse înapoi microfonul în ambalajul de plastic.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Eram în Västerort.

— La criminalistică?

Lars îl privi pe Anders.

— Nu…

Anders, zâmbind, așteptă să continue.

— Nu?

Lars începu să se fâstâcească și se încruntă.

— La ordine publică, zise el încet.

Anders izbucni în râs.

— La ordine publică? Incredibil, mă aflu în mașină cu un tip de la ordine publică! Nu mi s-a mai întâmplat de nu mai țin minte. Cum dracului ai ajuns să lucrezi pentru Gunilla?

— M-a sunat și mi-a propus postul.

— Faci mișto de mine acum, nu? zise Anders teatral.

Lars clătină din cap, iritat de atitudinea lui Anders, pe care n-o înțelegea prea bine. Anders așeză cutia cu microfoane pe tabloul de bord, în fața lui Lars. Acesta o dădu la o parte și și-o puse în poală.

— Dar tu, tu cine ești de fapt?

— Sunt Anders.

— Și cine ești tu, Anders, de fapt?

Anders Ask se uită pe geam.

— Nu-i treaba ta.

•

Pe la ora unu după-amiaza, Lars Vinge se afla pe terasa din spatele casei Sophiei. Îl privea pe Anders care forța ușa, fără prea mare discreție.

— Ușile de la terase sunt ca femeile planturoase, zise Anders și zâmbi mulțumit de comparație.

Ușa se deschise. Lars era nervos. Anders făcea prea multă gălăgie, era prea îndrăzneț. Anders citi nervozitatea pe chipul lui Lars.

— Sărmanul Lasse{5}!

Îi făcu un semn cu mâna să intre.

— Bine ai venit acasă, scumpule, șopti el.

Aveau pantofii protejați de învelitoare din plastic și mănuși de latex în mâini. Lars stătea în sufragerie, simțind un ghem de neliniște în stomac. Ar fi vrut să iasă din casă. Anders însă era calmul personificat și, în plus, mai avea și prostul obicei de a fluiera în timp ce lucra.

— Ține-te departe de ferestre, zise el și își deschise geanta, scotocind după ceva. Unde sunt microfoanele?

Lui Lars nu-i plăcea cum evoluau lucrurile. Scoase cutiuța de lemn din buzunarul gecii și i-o înmână lui Anders. Acesta se îndepărtă, fixându-și în același timp un receptor într-una din urechi, îl deschise și începu să testeze minimicrofoanele.

Lars studia casa. Sufrageria era spațioasă, mai mare decât și-o imaginase de la distanță. Era unită cu bucătăria printr-un spațiu deschis, mărginit de o treaptă.

Își scoase aparatul de fotografiat digital și făcu câteva poze. Mobila era amestecată. Nu mai văzuse niciodată un astfel de stil. Totul se potrivea. Lângă canapea se afla un fotoliu vechi, roz. Pernuțele de pe canapea erau în culori aprinse… un pic mai încolo se vedea un scaun de lemn ce părea să fie un obiect antic. Păreau complet diferite și totuși se potriveau. Peretele din spatele canapelei era plin de rânduri dese de tablouri. Motivele erau amestecate, dar întregul era… elegant. Din loc în loc, se găseau flori și diverse alte plante. Camera era decorată cu gust, cu inteligență și cu chibzuială… în ciuda melanjului. Culorile și formele făceau casa primitoare. Senzația era atât de îmbietoare, încât Lars ar fi vrut să rămână acolo…

Pe o etajeră se vedeau fotografii înrămate. Lars îl văzu pe fiul lui Sophie, Albert, de când era un copil mic vesel și până când se transformase într-un adolescent plin de coșuri. Era și portretul alb-negru al unui bărbat solid. Lui Lars i se păru că semăna cu Sophie la frunte și la ochi, deci probabil era tatăl ei. Văzu și alte fotografii, printre care una mai mică a unui bărbat de vreo treizeci de ani, soțul lui Sophie, David – acesta stătea în spatele unui băiețel ce părea să fie Albert. Apoi un portret de familie, David, Sophie, micuțul Albert și un câine, un labrador auriu. Zâmbeau cu toții spre aparat.

Anders dezlipea scotch de pe o rolă: Lars își continuă vizita. În altă poză era Sophie pe un fotoliu alb de exterior. Fotografia nu părea să fi fost făcută de mult, poate cu un an sau doi în urmă. Stătea ghemuită, cu genunchii la piept, înfășurată într-o pătură. Râsul ei era molipsitor,

avea senzația că râde la el. Lars rămase o vreme în fața fotografiei.

Apoi își setă aparatul pe macro, puse obiectivul lângă fotografia lui Sophie și apăsă de câteva ori pe buton.

Anders îl strigă, arătând cu degetul către o veioză de lângă canapea și apoi către urechea sa. Se duse apoi în bucătărie, fredonând *Sărmanul Lasse.*

Lars cerceta sufrageria. Și-ar fi dorit ca și Sara să aibă gusturi și să se priceapă la îmbinat stilurile și să nu mai fie așa de boemă și cu înclinații spre tot ce venea din India și era ieftin și… pestriț.

Pe canapea se afla o pătură îndoită. Lars o luă și începu să o pipăie. Era moale. Fără să-și dea seama, o duse la nas și o mirosi.

— Ești cumva și pervers?

Lars se întoarse. Anders căsca ochii la el. Lars rămăsese blocat în mijlocul camerei. Apoi, puse pătura înapoi pe canapea.

— Care e problema ta? zise Lars, încercând să adopte un ton iritat.

Anders izbucni în râs. Râsetul se transformă într-un zâmbet strâmb, un zâmbet ce exprima dezgust.

— Sărmanul Lasse, pari să fii de-a dreptul bătut în cap, șopti Anders.

Lars îl urmări cu privirea, în timp ce Anders urca scara de lemn ce scârțâia. Pe urmă ieși din sufragerie, coborând treapta lată care o separa de bucătărie. Bucătăria era, de asemenea, curată și ordonată. Lars observă o vază mare plină cu flori la fereastră, masa de lucru înaltă din mijlocul încăperii… și ușa verde-închis ce dădea spre cămară. Era o nuanță de verde pe care n-o mai văzuse niciodată. Nu-și imaginase că era posibil să ai lucruri atât de frumoase într-o simplă bucătărie. O persoană care avea curajul și talentul să decoreze în acest fel înțelegea cu siguranță și alte lucruri. Lui Lars i se activară toate simțurile, îl copleșiră mii de gânduri și sentimente. Erau multe lucruri despre viață pe care Lars nu le cunoștea. Abia acum înțelegea asta. Voia să învețe mai mult. Voia ca persoana care locuia în această casă să-i explice toate aceste lucruri…

Urcă scara, încercând să n-o facă să scârțâie. Anders stătea pe vine lângă o noptieră în dormitorul lui Sophie. Lars se sprijini de tocul ușii.

— Hai să plecăm, șopti el.

— Tot timpul ești așa de enervant?

Anders verifică instalația, se ridică și îl lovi pe Lars cu umărul când trecu pe lângă el, după care dispăru în jos pe scară cu pași mult prea apăsați.

Lars rămase în cadrul ușii, privind înăuntru. Un pat dublu masiv acoperit cu o cuvertură. Pe noptieră, unde tocmai plasase un microfon, se afla o veioză frumoasă din metal. Podeaua era acoperită cu mochetă, iar de pereții zugrăviți într-o nuanță deschisă atârnau câteva tablouri cu rame de culoare închisă. Motivele erau amestecate,

un fluture imens singuratic, chipul unei femei trasat cu un cărbune pe o hârtie bej, un tablou neînrămat cu tonuri de roșu-cărămiziu ce crea asociații abstracte. Apoi o pictură în ulei ce reprezenta un copac mare, plin de viață. Totul se îmbina perfect. Lars încerca să înțeleagă.

În partea cealaltă a camerei, într-un colț, se afla o ușă dublă, crem. Lars intră în cameră pășind pe mocheta moale, puse mâna pe ușă și o deschise ușor. Înăuntru era o debara imensă, aproape cât o cameră obișnuită. Lars intră, apoi găsi întrerupătorul. O lumină caldă se răspândi în încăpere.

Bluze și alte haine atârnau înșirate pe umerașe de lemn. Dedesubt se aflau sertare, sertare noi din lemn de stejar. Trase unul – bijuterii și ceasuri. Îl deschise și pe cel de dedesubt – șaluri împăturite și din nou bijuterii. Se aplecă: cel de-al treilea conținea lenjerie intimă, chiloți și sutiene. Îl închise rapid, dar pe urmă îl deschise din nou. Se uită în sertar cu sentimentul că deja încălcase toate regulile etice, deci putea la fel de bine să continue.

Își strecură mâna în sertar și pipăi obiectele de lenjerie. Erau din mătase… moi, nu se mai putea opri din pipăit, le mângâia cu degetele, devenind brusc excitat. Voia să ia cu el o pereche, s-o țină în buzunar și s-o poată pipăi când avea chef. Se auziră zgomote la parter și Lars se trezi la realitate. Închise sertarul, ieși din dressing și din dormitor.

În hol se opri și răsuflă adânc de câteva ori. Apoi se îndreptă spre camera lui Albert, împinse ușa cu vârful degetelor și privi înăuntru. Era o cameră de băiat, decorată ca și cum băiatul nu știa dacă devenise adult sau era în continuare copil. Un poster deocheat, un steguleț galben cu negru având sloganul clubului de fotbal AIK, o chitară electrică ce mai avea doar trei coarde, sprijinită de birou, o pungă goală de jeleuri pe jos. Patul era făcut în grabă, doar plapuma era aranjată. Sub pat se afla un telescop vechi fără stativ. Lars se aplecă, observă și niște cărți și o husă neagră de chitară puțin mai în spate.

Făcu o serie de fotografii și apoi se uită la ceas. Timpul trecuse mai repede decât își închipuise. Ieși din cameră și se îndreptă spre scară. Când trecu pe lângă camera lui Sophie, se lăsă pradă impulsurilor. Intră din nou în dormitorul ei, deschise dressingul, trase al treilea sertar, luă o pereche de chiloți și îi vârî în buzunar. Închise sertarul, apoi dressingul și ieși iar din cameră.

Anders stătea la calculator într-o cameră ce părea să fie un fel de birou.

— Timpul trece, zise Lars din cadrul ușii.

— Ține-ți gura, zise Anders, fără să-și ia ochii de la ecran și scriind în continuare la calculator.

— Anders!

Bărbatul ridică privirea.

— Ți-am zis să-ți ții gura! Uită-te prin casă, fă ce naiba vrei, dar pleacă de-aici.

Anders își văzu mai departe de ale lui. Lars ar mai fi vrut să adauge ceva, ezită o clipă, dar apoi plecă.

Mai dădu o raită, intră în bucătărie, se uită pe jos ca să se asigure că nu uitaseră nimic. Totul părea să fie în regulă. Se îndreptă spre ușa de la terasă pe unde intraseră. Respira superficial, aerul părea să i se oprească în gât, fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Anders ieși din birou.

— Mă duc la baie și pe urmă plecăm.

— Nu, te rog, îl imploră Lars cu voce joasă.

Anders se amuză de nervozitatea lui Lars, luă un ziar de pe o măsuță și o porni spre toaletă. N-avea nicio grabă, fredona o melodie din coloana sonoră a serialului Bonanza.

Lars se ascunse în holul de lângă bucătărie. De acolo nu putea fi văzut de afară. Stătea lângă gecile și paltoanele ce atârnau în cuier, cu fruntea rezemată de perete și cu ochii închiși, încercând să-și potolească respirația și să-și recapete liniștea. Aerul nu-i ajungea în plămâni. Răsufla cu greutate. Era încordat ca un arc. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi, avea un gol în stomac, mâinile îi erau reci ca gheața, iar gura, uscată… Auzi un zgomot afară, apoi pași pe treptele de la intrare… Cineva introduse o cheie în yală. Lars se întoarse, holbându-se spre ușă și rămase încremenit. Nicio parte a corpului nu părea să mai reacționeze ca să-l ajute să fugă. Stătea pe loc, nemișcat, speriat ca un copil, incapabil să acționeze, cuprins de o panică teribilă, convins că va muri doar din cauza senzațiilor cumplite care îl încercau.

Încuietoarea scoase un clic, cineva apăsă pe clanță și ușa se deschise în afară. Lars închise ochii. Auzi cum ușa se închide la loc. Lars deschise ochii. În fața lui se afla o femeie necunoscută, cam la șaizeci de ani. Aceasta puse o geantă jos și începu să se descheie la pardesiu. Lars o privi cu coada ochiului. Când îl văzu, femeia sări cât colo, duse mâinile la piept și scoase o exclamație într-o limbă ce părea din Europa de Est. Frica se transformă apoi în calm: femeia râse și zise în suedeză că nu știa că o să fie cineva acasă.

Întinse mâna și se prezentă drept Dorota. În confuzia de nedescris care se crease, Lars dădu mâna cu ea.

— Lars.

Auzi un râs înăbușit în spatele său și se întoarse. Anders râdea cu mâna la gură.

— Ești incredibil!

Dorota zâmbi vag, privindu-i cercetător pe cei doi bărbați, dintr-odată nesigură în legătură cu cine erau.

Râsetul de pe chipul lui Anders se evaporă brusc. Se apropie de

femeie, o apucă de braț, îi luă poșeta de jos și o împinse în bucătărie, așezând-o pe un scaun. Apoi se întoarse și îl privi pe Lars.

— Și acum ce facem?

Dorota era speriată.

— Hai să plecăm, zise Lars.

Anders îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Ce idee bună! Hai să plecăm.

Anders se întoarse către Dorota.

— Tu cine ești?

Dorota își muta privirea de la unul la celălalt.

— Fac curat aici.

— Faci curat aici?

Dorota încuviință din cap. Anders îi aruncă poșeta în poală.

— Dă-mi portofelul.

Dorota îl privi pe Anders ca și cum nu înțelesese bine ce-i spusese, apoi răscoli cu nervozitate în geantă până găsi portofelul. Anders îl luă, scoase un card de identitate din el și îl examină.

— Unde locuiești?

— În cartierul Spånga, răspunse ea în șoaptă.

Avea gura uscată.

Lars o privea și dintr-odată fu cuprins de milă. Anders puse cardul de identitate în buzunar.

— Pe ăsta îl păstrăm noi și tu nu ne-ai văzut niciodată.

Dorota ținea capul în jos.

Anders se aplecă și se apropie de ea.

— Ai priceput ce ți-am zis?

Dorota încuviință din cap.

Anders se întoarse spre Lars cu o mină aspră, după care porni spre ușa de la terasă. Lars rămase pe loc o clipă, privind-o pe bătrâna care stătea în continuare cu capul plecat.

•

Anders mergea hotărât spre mașină, iar Lars fu nevoit să o ia la fugă ca să-l ajungă din urmă.

În mașină, pe drumul de întoarcere, amândoi erau tăcuți. Lars respecta toate limitele de viteză. Dintr-odată, Anders îl apucă pe Lars de guler și îi dădu o palmă zdravănă. Lars frână brusc și încercă să se apere. Anders continuă să-l lovească.

— Imbecilul dracului… Chiar nu ești bun de nimic?

Anders urla. Se opri la fel de brusc cum începuse, se așeză la loc și scoase un oftat ca o ultimă manifestare a furiei ce-l cuprinsese.

Lars se holba înainte, ghemuit, neștiind dacă agresiunea avea să continue. Urechea îi ardea și picioarele i se înmuiaseră.

— Ce-ai fi făcut dacă nu eram cu tine? Ai fi lăsat totul baltă și ai fi recunoscut? Te-ai fi prezentat cu numele tău adevărat… Chiar n-ai

înțeles nimic din ce facem noi aici?

Lars nu răspunse.

— Imbecilul dracului, mormăi Anders ca pentru sine însuși.

Lars era incapabil să reacționeze. Anders îl privi și apoi arătă cu degetul spre parbriz.

— Pornește odată!

Petrecură tot restul drumului spre oraș într-o tăcere mormântală, Anders reflectând, iar Lars îndurând.

— Gunilla nu trebuie să afle nimic. Îi spunem că totul a mers ca pe roate și că microfoanele sunt instalate. Nu uita să testezi echipamentul când revii, ca să fim siguri că funcționează. Dacă nu merge, mă mai duc eu o dată singur, dar îți ții gura în legătură cu femeia de serviciu.

Anders coborî lângă stația Östra, lăsând în mașină o geantă care conținea instalația de recepție pe care i-o arătă lui Lars.

— Testeaz-o imediat.

După care trânti portiera și dispăru în marea de oameni.

Lars rămase pe loc. Tot corpul îi vibra de frică și de supărare. Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ceea ce tocmai i se întâmplase. Simțea cum îl cuprinde furia, îl ura pe Anders Ask mai mult decât urâse pe oricine altcineva în toată viața lui.

•

Necunoscutul care îi vorbise în suedeză dispăruse. Jens stătea și asculta din ascunzătoarea sa, căutând cu privirea, ținând tot timpul pistolul pregătit. Sunetul pe care tocmai îl auzise venise dinspre partea descoperită a calei. În rest era tăcere. Muncitorii de pe chei și membrii echipajului vietnamez trebuie să fi fugit la auzul primelor focuri de armă. Părea să fi trecut o veșnicie, dar de fapt nu trecuseră decât câteva minute. Minute lungi, ce se întindeau ca niște elastice și treceau al dracului de greu. Jens detesta minutele. Nu era nevoie decât de câteva minute ca să dai de belea.

Din nou începu să i se pară că aude tot felul de zgomote: sunetul a ceva ce se apropia, o șoaptă scurtă, sunete de pași, o rafală de vânt… Era plin de transpirație, cămașa i se lipea de corp, iar adrenalina îi pulsa în vene.

Iarăși fu cuprins de un sentiment brusc și intens că trebuie s-o ia la fugă, o senzație de panică pe care nu o mai simțise din copilărie – un instinct de fugar.

În sinea lui, încerca să se hotărască dacă era mai bine să rămână ascuns sau să-și înfrunte adversarii. În acel moment, auzi o mișcare și văzu puțin mai departe o siluetă ce se strecura rapid de-a lungul podelei. Jens reacționă instinctiv, duse pistolul la umăr și trase câteva împușcături în direcția unde apăruse umbra. Pe urmă se ascunse iar. Acum era clar că luase hotărârea de a-și înfrunta adversarii. Nu mai exista cale de întoarcere. Jens așteptă, dar nu mai auzi nimic, în afară

de propriul puls care îi zvâcnea cu putere în piept. Trebuia să se mute în alt loc, dar nici măcar nu apucă să se ridice, că fu întâmpinat de o ploaie de gloanțe împroșcate de o armă care scotea sunete ca de drujbă. Jens se aruncă la pământ. Gloanțele vâjâiau în jurul lui, zgomotul era asurzitor. Urmă un moment de tăcere. Auzi cum inamicul își reîncărca arma. Jens se aruncă peste niște lăzi, înaintă căutându-l pe țintaș… Zări o mișcare un pic mai încolo. Văzu conturul unui corp în spatele unei stive de lăzi. Apoi se ivi țintașul care ridică spre el un pistol automat, identic cu al lui. Jens fu însă mai rapid, trase o salvă, iar celălalt se adăposti după lăzi. Jens se apropie. Bărbatul apăru din nou, Jens era la vreo zece metri distanță, trase și îl nimeri în umăr. Acesta se dezechilibră, dar reuși totuși să-și ridice arma spre Jens, care se afla acum în mijlocul încăperii, în imposibilitatea de a se adăposti.

Ambele arme erau îndreptate una spre cealaltă. Timpul se opri în loc, ca și cum cineva ar fi furat secundarul primordial ce decidea mersul universului. Jens apucă să înregistreze privirea lipsită de expresie a celuilalt, văzu țeava îndreptată spre el. Urma oare să moară? Nu putea să se împace cu acest gând. Nu-i treceau prin fața ochilor nici imagini din copilărie, nici chipul zâmbitor al mamei. Îl încerca doar un sentiment apăsător de zădărnicie în fața acestei situații. Oare o să-l omoare ticălosul ăsta?

Aceste gânduri îi treceau prin minte în clipele nesfârșite în care se așeză în genunchi cu patul armei la umăr și cu rusul în vizor.

Jens trase, trase și rusul.

Gloanțele trebuie să fi trecut unele pe lângă celelalte la jumătatea distanței dintre ei. Jens le auzi șuieratul lângă urechea stângă și simți durerea acută când unul din gloanțe îl lovi în braț.

Cele trei gloanțe ale sale nimeriseră însă în plin, drept în pieptul și în gâtul rusului. Carotida îi fusese perforată, sângele țâșnea, iar rusul căzu moleșit dintr-odată, scăpând arma din mână și lovindu-se de o ladă. Muri înainte să atingă podeaua.

Jens deschise larg ochii, auzi pași în spatele său și se întoarse cu arma ridicată. Tipul care îi vorbise mai devreme în suedeză ținea pistolul îndreptat spre fruntea lui. La rândul său, Jens îl avea pe necunoscut în vizor.

— Lasă arma jos… N-am de gând să te rănesc, zise necunoscutul pe un ton calm.

— Ba las-o tu, replică Jens, de-a dreptul indiferent din cauza adrenalinei ce-i circula prin corp.

Necunoscutul ezită, pe urmă coborî arma. La rândul său, Jens se conformă.

— Ești rănit? întrebă necunoscutul, privind umărul lui Jens.

Jens își pipăi rana: părea superficială. Clătină apoi din cap.

— Vino! Lasă-l acolo.

Jens se uită la bărbatul pe care tocmai îl ucisese. În mintea sa circulau fără țintă gânduri legate de noroc, destin, recunoștință, îngrijorare, vină și dispreț.

— Vino! zise din nou necunoscutul în suedeză.

Jens îl urmă.

Văzu că avea un microfon în dreptul gurii și o cască în urechea stângă. Vorbea concis și încet. Se opri brusc.

— Trebuie să așteptăm, șopti el.

Nicio mișcare nicăieri, niciun sunet, doar așteptare. Jens îl privi. Era calm, părea să fie obișnuit cu genul acesta de situații.

— Mă cheamă Aron, zise el.

Jens nu răspunse.

Necunoscutul duse un deget către casca din ureche și se ridică.

— Acum putem urca.

•

În mijlocul punții stătea Mikhail în genunchi, cu mâinile sus. În spatele lui se afla Leszek, ținând în mână o pușcă HK G36 cu lunetă.

Aron îi făcu semn lui Jens să-l urmeze. Trecură pe lângă Mikhail și urcară scările spre cabina căpitanului. Înăuntru, îl găsiră pe ajutorul căpitanului împușcat, zăcând pe jos într-o baie de sânge. Căpitanul se ascunsese după o masă. Era palid și părea să fie în stare de șoc. Ținea o cheie franceză în mână. Se ridică, îl privi pe ajutor, apoi se uită pe fereastră. Îl văzu pe Mikhail în genunchi pe punte și ura îi sticli în ochi. Căpitanul se ciocni cu Jens și cu Aron când se năpusti afară din cabină, coborând treptele spre punte. Mikhail nu apucă să se ferească și căpitanul îl lovi cu cheia franceză în plină figură, doborându-l la pământ. Căpitanul îl privi pe rusul masiv ce încerca să se apere și începu să-l izbească peste mâini și picioare în timp ce-l blestema în limba sa. Jens și Aron urmăreau actul de violență de sus.

— Ce cauți pe nava asta? întrebă Aron.

Mikhail se chirci de durere.

— Mă întorc din Paraguay.

— Ce-ai căutat în Paraguay?

— Diverse.

— Cu ce te ocupi?

Jens își luă privirea de la scena sângeroasă.

— Logistică, răspunse el.

— Ai marfă pe vapor?

— De ce întrebi?

— De-aia.

Căpitanul lovea în plin cu cheia franceză.

— E de-ajuns acum totuși, nu crezi? zise Jens și făcu un semn cu degetul spre masacrul de jos.

La început, Aron nu păru să înțeleagă, pe urmă fluieră scurt, îi făcu un semn lui Leszek, care se postă între victimă și călău și îl obligă pe căpitan să înceteze. Căpitanul îl scuipă pe Mikhail, care era plin de sânge și stătea întins pe punte, părând mort. Apoi se îndreptă din nou spre cabină.

Urmă un moment de relaxare. Leszek își permise o clipă de neatenție, iar Aron tocmai se pregătea să repete întrebarea pe care i-o pusese lui Jens. Mikhail profită de ocazie și reuși să se ridice cu un efort supraomenesc. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Cu corpul plin de oase rupte, Mikhail se târî câțiva pași până la balustradă, apoi făcu un salt peste ea. În aceeași clipă, Leszek trase o salvă cu pușca automată. Mikhail dispăruse. Jens auzi zgomotul pe care îl făcu plonjând în apă.

Aron și Leszek începură să se precipite. Se apropiară în grabă de balustradă cercetând apa și vorbind între ei. Din când în când trăgeau câteva focuri ce străpungeau suprafața apei. După zece minute de căutări, renunțară. Mikhail trebuia să se fi înecat, fie din cauza rănilor provocate de lovituri, fie atins de unul dintre gloanțele lor.

•

Motoarele huruiau cu vădită nerăbdare. Nava era în continuare lângă chei, dar toată lumea voia să plece. Împușcăturile îi speriaseră deja pe muncitori, era deci probabil ca poliția să apară în orice moment. Cum Rotterdam e însă unul dintre cele mai mari porturi din lume, nu trebuiau decât să părăsească cheiul și se puteau lejer ascunde prin mulțimea de nave.

Dădură cu toții o mână de ajutor ca să desfacă sforile ce țineau vaporul la țărm și urcară la bord. Rampa căzu în mare când ambarcațiunea părăsi cheiul.

•

Lars plecase acasă, unde găsise două sticle de vin roșu într-un dulap din bucătărie. Bău una pe nerăsuflate, o deschise și pe cealaltă și mai dădu pe gât două pahare. Se îmbătase și simțea cum îi arde fața. Privi pe fereastră spre curtea interioară, i se făcu milă și de sine însuși, și de femeia de serviciu. Se întreba ce făcea aceasta acum. Însă alcoolul îl amorți, alungându-i mustrările de conștiință.

Soarele bătea în ferestre și apartamentul era ca o saună.

Lars își dădu jos puloverul și mai bău niște vin. Intră în sufragerie, aruncă puloverul pe podea și își turnă un pahar plin din coniacul vechi pe care îl păstra în bibliotecă. Avea un gust rău, dar se forță să mai dea câteva guri pe gât, încetul cu încetul, ca să nu-i vină să vomite. Se ghemui pe canapea și rămase cu privirea în gol.

După un sfert de oră, simți cum începe să se transforme. Plin de amărăciune și cu un rânjet strâmb în colțul gurii, se gândea la toți idioții de care fusese înconjurat de-a lungul anilor. Maică-sa și taică-

su, prietenii din copilărie, toți colegii de serviciu, toate cunoștințele… Anders Ask. Îi blestemă pe toți, căci, spre deosebire de el, erau slabi de îngeri și infantili… Astfel de gânduri îi umblau prin creierul încins. Era, de fapt, motivul pentru care nu bea prea des – pierdea controlul și o lua razna. Reacționase astfel încă de prima dată când se îmbătase, dar acum nu-i păsa. Pentru moment, era absorbit de căutarea de argumente care să justifice întunecimea din sufletul său.

O oră mai târziu veni Sara, care îl privi cu indiferență.

— Ești bolnav?

Lars nu răspunse. Sara se duse în bucătărie, dar reveni rapid.

— Ai băut vin?

Tonul fusese acuzator. Lars stătea în continuare nemișcat, cu brațele înlănțuite în jurul bustului gol.

— Ești beat?

El nu răspunse.

— Ce-ai pățit, Lars?

Lars se ridică, luă puloverul de pe jos și îl trase pe el.

— Vezi-ți de treaba ta, zise, după care ieși în hol, își puse pantofii și părăsi apartamentul.

La cel mai apropiat bar comandă o votca tonic și se lansă într-o discuție cu un pensionar alcoolic despre cât de lax e sistemul suedez când vine vorba să bage oamenii în pușcărie. Lars se înflăcără și se avântă într-un raționament confuz despre diferența dintre reeducare și pedeapsă. Pierdu însă firul destul de repede. Argumentele evidente pe care le găsea de obicei păreau să-i scape acum. Pensionarul alcoolic și barmanul izbucniră în râs în fața bălmăjelilor lui Lars.

După ce barul se închise, Lars umblă creanga prin oraș în toiul nopții și urină pe un aparat de pontaj dintr-o parcare. Râdea de unul singur, făcea grimase și semne vulgare spre mașinile și oamenii care treceau. Într-un final adormi.

Se trezi în holul unui imobil de pe strada Wollmar Yxkullsgatan pe la patru și jumătate dimineața, când băiatul care împărțea ziarele se împiedică de el. Se îndreptă încetișor spre casă cu mâinile în buzunare, beat și mahmur în același timp. Ajuns acasă, se privi în oglinda din hol și observă că avea o zgârietură pe frunte și privirea goală. Căzu lat în pat lângă Sara, care plecă luându-și pătura cu ea și reproșându-i pe un ton răstit că pute a băutură.

După trei ore, Lars se trezi cu soarele în ochi. Sara nu era în pat și ca de obicei nu aranjase așternuturile, ceea ce-l scotea pe Lars din sărite. Își trase plapuma peste cap și încercă să adoarmă la loc, dar îl cuprinsese o stare de neliniște.

Își bău cafeaua cu mâini tremurânde, încercând să-și revină, să-și aducă aminte cine era de fapt. Nu reuși; totul părea să fi dispărut complet.

•

— Trebuie să mă ajuți oricum! strigă Sophie privind spre etaj, în timp ce se ștergea pe mâini cu un prosop de bucătărie.

— Vin! răspunse el iritat.

Sophie privi prosopul și decise că era prea vechi, așa că îl aruncă la gunoi.

Albert coborî scara chiar în momentul în care Sophie punea o bucată de folie de aluminiu peste tava aburindă cu cartofi la cuptor. Îi arătă cu degetul un pachet de pe masă. Lângă acesta se afla un ambalaj de cadouri, scotch și o panglică galbenă. Albert se așeză și începu să taie hârtia.

Sophie mută tava de pe aragaz pe masă, grăbindu-se când simți că începe să o frigă prin mănușa de bucătărie și dându-i drumul pe masă de la câțiva centimetri.

Albert încerca să potrivească hârtia pe măsura pachetului.

— Pentru cine e cadoul?

— Pentru Tom.

— De ce?

— Pentru că e ziua lui.

Albert începu să îndoaie hârtia, dar puse scotch-ul strâmb. Sophie se enervă, îl dădu la o parte și ambală ea frumos… însă imediat regretă ce făcuse.

•

Parcurseră cu mașina cei câțiva kilometri până la casa părintească a lui Sophie. Coroanele groase și verzi ale copacilor creau un tablou luxuriant. Casele erau încadrate de stejari, mesteceni și meri. Era în amurg și ultimele raze ale soarelui răspândeau o lumină aurie care o încânta pe Sophie.

Pe aleea ce ducea spre casă îi întâmpină Rat, alergând. Rat era un cățeluș alb, de rasă incertă; era doar alb și mic și lătra la tot ce mișca, iar din când în când mușca pe câte cineva.

— Hai să-l călcăm, zise Albert încet.

Niciunul din ei nu putea să-l sufere pe câine.

— Ți-ar părea rău dacă ar muri Rat? continuă Albert.

Sophie zâmbi fără să răspundă.

— Spune, ți-ar părea rău? întrebă el din nou.

Sophie clătină din cap în semn că nu, iar Albert afișă un zâmbet complice.

•

Tom făcea cocteiluri în sufragerie – la combină era un disc cu Sinatra și Jobim.

— Salut, Tom.

Cu gura plină de măsline, Tom îi făcu semn lui Sophie să aștepte, dar Sophie nu așteptă. Fură întâmpinați de Yvonne, care îl sărută pe

Albert pe frunte și o atinse ușor pe braț pe Sophie; apoi dispăru. Avea, ca de obicei, adidași albi, noi în picioare. Yvonne se mișca de parcă încă se considera o femeie atractivă la cei șaptezeci de ani ai săi.

Pe covor, în fața televizorului, stătea Jesus, prietenul argentinian al lui Jane, și se uita la o emisiune, cu sonorul oprit.

— Salut, Jesus.

Pronunțase *Hessuss.* El răspunse zicând „Sophie" pe un ton prietenos și apoi continuă să se uite la televizor, stând pe podea cu picioarele încrucișate.

Jesus era un tip un pic altfel. Nu-și dădea exact seama în ce fel era diferit; de fiecare dată când crezuse în sinea ei că a descoperit ce-l definește și încercase să găsească o motivație pentru stilul său ciudat, se dovedise că greșise. Jane era fericită cu el într-un mod pe care Sophie nu-l înțelegea, dar îl invidia. Fiecare dintre ei își vedea de ale lui, iar când se întâlneau își zâmbeau. Își zâmbeau când se întâlneau după ce Jesus fusese în Buenos Aires timp de trei luni sau când se întâlneau în bucătărie după ce Jane vorbise la telefon. Zâmbetele erau mereu aceleași, largi și generoase – amândoi arătau ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs.

Sophie intră în bucătărie. Jane stătea la masă și încerca să taie niște legume pe un tocător. Nu se pricepea deloc la gătit. Sophie băgă la cuptor tava pe care o adusese, își sărută sora pe păr și apoi se așeză lângă ea. O privi cum se străduia să taie mărunt un castravete. Bucățile ieșeau în mărimi și forme diferite, iar Jane, furioasă, împinse tocătorul către Sophie, care continuă treaba.

— Unde-ați fost? întrebă Sophie.

De obicei, la masa de duminică nu erau decât Sophie și Albert, împreună cu mama lui Sophie, Yvonne, și cu Tom. Jane și Jesus veneau când aveau chef, nu exista niciun fel de rutină în vizitele lor, dar, când apăreau, toată lumea se bucura.

— Nicăieri, ici și colo, răspunse ea, clătinând din cap. Nu știu.

Jane stătea cu capul în mâini și cu coatele pe masă. Așa stătea de obicei. Era o poziție ce părea să aibă un efect liniștitor asupra ei. Jane se opri cu privirea asupra lui Sophie, care tăia legumele.

— Ia uită-te la mine, zise ea.

Sophie se întoarse către Jane.

— Ai schimbat ceva?

— Ce să schimb?

— La felul cum arăți?

Sophie clătină din cap.

— Nu. De ce?

Jane o cercetă cu atenție.

— Arăți… mai relaxată, mai veselă.

Sophie dădu din umeri.

— S-a întâmplat ceva ieșit din comun? întrebă Jane.

— Nu știu.

— Ai întâlnit pe cineva?

Sophie clătină din cap. Jane rămase cu ochii pe ea.

— Sophie? șopti ea.

— Da, poate.

— Poate?

Sophie o privi pe Jane.

— Cine e tipul? Povestește-mi.

— E un pacient… Un fost pacient, zise Sophie încet. Dar nu ieșim împreună.

— Atunci ce faceți?

Sophie schiță un zâmbet.

— Nu știu…

Răsturnă toate legumele într-un bol mare. Nu arătau bine; vru să le aranjeze, dar se opri. Își detesta comportamentul de fiică harnică pe care îl avea în casa mamei sale. Jane rămăsese în aceeași poziție, uitându-se la ea. Brusc, o amintire o făcu să tresară.

— Doamne-Dumnezeule, am uitat să-ți spun c-am fost la Buenos Aires! Nu știu ce-i cu mine. Sunt total zăpăcită. Am fost în vizită la frații lui Jesus. Ne-am întors… joi.

Ezită o clipă asupra zilei, dar în cele din urmă se hotărî că fusese joi. Jane era o persoană foarte împrăștiată. La prima vedere, putea să dea impresia că glumește, dar de fapt nu era deloc o glumă. Era foarte dezordonată și de multe ori prea jovială. Aceste trăsături îi speriau pe mulți din anturajul ei, care o considerau prefăcută. Însă cei care nu se speriau o plăceau, cum se întâmplă de obicei cu astfel de oameni.

Stăteau la masă, Yvonne și Tom în cele două capete ale mesei, iar restul în jurul lor. Yvonne așezase masa frumos, era un lucru la care se pricepea, unul din talentele ei. Cina se desfășura la fel ca întotdeauna: conversație superficială, râsete, tăcere și concentrare din partea fiecăruia dintre ei, așa încât sentimentele să fie ținute în frâu și niciun vechi conflict sau dezacord să nu iasă la suprafață.

După cină, Sophie și Jane se așezară în șezlonguri pe verandă. Jesus dispăru în bibliotecă, unde se cufundă în lectura unui roman englezesc. La etaj, Albert se apucase să joace cărți cu Tom, cu Variațiunile Goldberg răsunând în surdină la gramofonul vechi pe care Tom se încăpățâna să-l folosească oricând se ivea ocazia.

Culcate în scaunele de nuiele împletite, la căldura unui radiator, surorile se îmbătară și stătură de vorbă până dimineața. La început, Yvonne se furișase, prefăcându-se că trebăluiește pe lângă ușa verandei. O prinseseră în flagrant delict de mai multe ori, dar Yvonne negase că ar fi tras cu urechea, invocând niște minciuni prost alese. În cele din urmă, Tom fu nevoit să coboare și să-i spună să le lase în

pace.

Yvonne suferise de nevroză în cea mai mare parte a copilăriei lui Sophie. Isteria atinsese punctul maxim odată cu moartea lui Georg. Dintr-o casnică veselă se transformase brusc într-o egoistă deziluzionată, lucru ce avusese consecințe asupra tuturor. Sophie și Jane jeliseră moartea tatălui lor, dar tristețea lui Yvonne nu părea să aibă limite. Starea sa de spirit oscila între furie și deprimare ce se transformau brusc într-o nevoie exacerbată de a fi înțeleasă și iubită de către fiicele sale. Jane și Sophie nu mai știau cum să se comporte, relația cu mama lor degenerase și se baza acum pe un amestec confuz de afecțiune și grijă. Relația dintre cele două surori avusese, de asemenea, de suferit. Comportamentul bolnăvicios al lui Yvonne crease o barieră între ele. Foarte rar li se întâmpla să împărtășească un moment de bucurie sau să râdă; în cea mai mare parte a timpului erau singure, fiecare în camera ei, în concurență acerbă pentru a obține atenția mamei.

Pe urmă, în viața lor apăruse Tom. Se mutaseră în casa lui, în alt cartier. Avea o casă mare cu ferestre înalte, tablouri impresionante și pereți masivi. Paturile mari de cireș erau acoperite de plăpumi groase și albe. Tom le ducea la școală în Jaguarul său verde cu scaunele tapisate cu piele maro care degaja un miros ușor de tutun și de parfum bărbătesc. Yvonne își petrecea zilele acasă, pictând tablouri nereușite. Cu timpul, se schimbase, își învinsese tristețea și redevenise un fel de mamă, însă era mereu preocupată de rolul de victimă pe care și-l asumase și care îi devenise atât de drag.

După mulți ani, când Sophie devenise adultă și Yvonne trecuse la vârsta a treia, Sophie începuse s-o îndrăgească iar, ceea ce nu mai făcuse de multă vreme. Din când în când, Yvonne putea să dea dovadă de înțelepciune, compasiune și căldură, și atunci Sophie o recunoștea. Deseori însă, se purta ca și cum o parte neînțeleasă din trecutul ei revenea la suprafață – o parte plină de isterie, iritare și curiozitate morbidă, o frică de a rămâne singură, de a nu pierde controlul pe nesimțite și în mod neașteptat. Cu câteva săptămâni înainte, trecuse pe la Sophie, stătuse la o ceașcă de ceai și o întrebase cum îi mergea. Întrebarea părea să vină de nicăieri și o luase prin surprindere pe Sophie. În virtutea obișnuinței, răspunsese că era bine, dar citise pe chipul mamei sale că întrebarea fusese serioasă. Asta o pusese pe gânduri și, fără să-și dea seama de ce, începuse să plângă. Yvonne o luase în brațe. Senzația fusese în același timp plăcută și supărătoare, dar rămăsese totuși lipită de mama sa, plângând dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea. Fusese poate doar o senzație de tensiune de care se eliberase sau poate că Yvonne înțelesese ceva ce numai o mamă e în stare să înțeleagă. Sophie se simțise ușurată. Nu vorbiseră despre cele întâmplate.

Radiatorul de pe verandă și vinul pe care îl băuseră le încălzeau plăcut pe cele două femei. Împărțeau un pachet de țigări pe care îl găsiseră în frigider. Yvonne avea mereu un pachet acolo pentru ocazii, iar cele două surori șterpeleau mereu câteva. Fumară țigară după țigară până când terminară întregul pachet, apoi chemară un taxi care le aduse încă un pachet de țigări și două pungi de bomboane cu extract de lemn-dulce. Tom veni la ele și începu să se vaite că i-au băut un vin pe care îl păstra de o grămadă de ani. Izbucniră în hohote râs, erau gata-gata să se înece. Apoi deveniră nostalgice la amintirea verilor din copilărie, când mâncau pâine prăjită și beau ceai în bucătăria de vară și își petreceau zilele la plajă, ascultând poveștele bunicii, care tot timpul părea să știe cum să le întărească încrederea în forțele proprii. Vorbiră despre tatăl lor, iar apoi rămaseră în tăcere. Mereu se așternea tăcerea după ce vorbeau despre el, era un sentiment de nedumerire față de faptul că le părăsise atât de devreme. Sophie și-l amintea pe Georg ca fiind un om binevoitor, frumos și care inspira siguranță. Câteodată se întreba dacă ar fi rămas cu aceeași impresie despre el dacă ar mai fi fost încă în viață. Georg Lantz murise într-un hotel la New York în timpul unei călătorii de afaceri. Căzuse mort în timp ce făcea duș. Sophie își amintea doar de părțile lui bune. Râsul, glumele, compasiunea, aerul meditativ, simplitatea și acea frumusețe inefabilă pe care o posedă unii bărbați mai în vârstă, care nu s-au lăsat prinși în capcana amărăciunii. Părea să emane voința de a trăi frumos, era darul lui către soția sa, către cele două fiice și către Dumnezeu. Îi lipsea chiar și în ziua de astăzi și câteodată îi vorbea în intimitatea pe care i-o dădea singurătatea.

Alcoolul și ora târzie începeau să-și spună cuvântul. Jane se duse la culcare în camera de oaspeți, lângă Jesus. Sophie îi aranjă patul lui Albert, îl sărută pe frunte și îl lăsă să doarmă.

Îl rugă pe șoferul de taxi să facă un ocol. Stătea pe bancheta din spate și privea casele ce se perindau prin fața ei, savurând starea de beție și singurătatea. Îi era drag cartierul în care crescuse, cunoștea aproape toate casele pe lângă care treceau, știa cine locuise acolo și cine mai locuia încă. Se simțea acasă, se simțea în siguranță. Simțea însă și o oarecare melancolie față de lumea pe care o vedea pe geamul taxiului. Arăta la fel ca întotdeauna, dar perioada din viața sa pe care o asocia cu această lume trecuse de mult. Acum trăia într-o altă lume, o lume cu care simțea că nu are nimic în comun.

Pe verandă, Jane îi povestise că ea și Jesus îl întâlniseră pe Jens Vall la Buenos Aires. Sophie rămăsese surprinsă la auzul numelui, nu se mai gândise la el de-o veșnicie. *Jens Vall…*

Se întâlniseră în arhipelag într-o vacanță de vară din perioada liceului și nu se mai despărțiseră doar când fuseseră siliți să o facă. Își aducea aminte cât de golită se simțise fără el. La sfârșitul vacanței se

dusese la el în vizită. Locuia pe insula Ekerö, părinții lui erau plecați și aveau toată casa la dispoziție.

Petrecuse toată săptămâna cu capul pe pieptul lui sau cel puțin așa își amintea acea săptămână. Își vorbiseră neîncetat, ca și cum tocmai rupseseră un jurământ al tăcerii. Din când în când, se duceau la cumpărături în Citroënul enorm al părinților lui – muzica era dată la maximum și niciunul dintre ei nu avea carnet de conducere – se simțeau maturi și liberi… se țineau de mână și când se spălau pe dinți. *Dumnezeule,* chiar uitase toate lucrurile astea. În ciuda vârstei, îl iubise cu conștiința faptului că va sfârși prin a o răni. Și chiar așa se și întâmplase. În timp, ajunsese să înțeleagă că probabil și el simțise la fel, că opusese rezistență într-o încercare zadarnică de a se sustrage suferinței din dragoste.

•

Șoferul de taxi o lăsă la destinație. Sophie intră în casă dorindu-și ca beția să nu se mai termine. Sentimentul pe care i-l dădea era prea plăcut, prea prețios. Coborî în beci și aduse o sticlă de vin, o desfăcu, își turnă un pahar mare plin și se așeză la masă. Bău câteva guri, apoi găsi două țigări strâmbe în pachet. Aprinse una și o fumă fără să se mai sinchisească să dea drumul la hotă sau să deschidă geamul. Sentimentul agreabil provocat de băutură se evaporă odată cu ultima picătură de vin, gândurile senine începură să capete contururi sumbre, iar țigara îi lăsă un gust amar.

Încheie seara cu o puternică senzație că a comis o greșeală deschizând acea ultimă sticlă de vin, că fusese un gest inutil. Această senzație o însoți tot restul nopții, chinuind-o chiar și în vis.

Se trezi a doua zi dimineață apăsată de un sentiment de vinovăție.

6.

Cargobotul navigase spre nord din Rotterdam, înaintând lent de-a lungul coastei olandeze. Marea era liniștită, iar soarele strălucea puternic ori de câte ori reușea să-și facă apariția din spatele marilor nori cirus. Jens se ridică de la locul său aflat la umbră, traversă puntea, lăsând ca ritmul propriului său corp să-l propulseze înainte, apoi coborî scara de metal spre cală.

Își trecu încă o dată în revistă marfa, doar ca să facă ceva și să nu mai fie nevoit să stea degeaba și să privească în larg cu imaginea celor morți pe retină. Auzi zgomot de pași în spatele său și îl văzu pe Aron apropiindu-se. Jens nu încercă să-i ascundă conținutul cutiilor.

Aron privi armele și se așeză pe o ladă lângă Jens.

— Ne îndreptăm spre nord, apoi spre est și încercăm să acostăm în Bremerhaven. Pe drum vom întâlni o altă navă în largul portului Helgoland și vom reîncărca marfa. E loc pentru tine și marfa ta pe această navă.

Jens îl privi pe Aron.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că n-o să poți să descarci arme automate în Bremerhaven. Vameșii îți vor confisca marfa.

— Trebuie să existe o soluție mai bună.

— Atunci rezolvă tu…

Se priviră din nou.

— Acceptă oferta. Știi doar cum merg lucrurile astea.

Într-adevăr, Jens știa cum mergeau lucrurile, înțelegea că aveau un pact. Dacă accepta serviciul, era la mâna lui Aron. Jens văzuse totul. Era în mod implicit o amenințare. De aceea i se oferea acest pact, ca să fie legat de mâini. Așa mergeau lucrurile.

— Și nava asta încotro se duce?

— Danemarca, zise Aron. Găsim o porțiune liniștită în Iutlanda și acostăm acolo la adăpostul întunericului.

— Și pe urmă?

— Îți facem rost de o mașină. E tot ce putem să facem pentru tine.

Jens îl iscodi pe Aron cu privirea, apoi întoarse capul în direcția opusă și reveni la cutiile lui.

•

Odată cu sosirea nopții, motoarele vaporului se opriră. Nava se legăna ușor în întuneric, cu toate luminile stinse.

În orele ce trecuseră, Jens analizase toate posibilitățile pe care le avea la dispoziție. Putea să lase armele în Danemarca sau să încerce să le treacă în Germania. Sau chiar să-i sune pe ruși și să le spună să vină

singuri să-și recupereze armele. Însă nu credea că aceștia vor fi de acord. Cel mai bine era să facă așa cum rămăsese stabilit. Trebuia să ducă armele în Polonia, dar cum avea să reușească era un lucru asupra căruia putea să reflecteze mai târziu. Acum trebuia să facă tot posibilul să ajungă în Danemarca. În cel mai rău caz, aveau deja paza de coastă pe urmele lor.

Jens își luă telefonul mobil și observă că semnalul era slab. Căută un număr în agendă și sună de câteva ori. Se lumină la față când auzi o voce de partea cealaltă a liniei.

— Bunico! Eu sunt, se aude prost, dar sunt în Danemarca, da, în Iutlanda… cu serviciul. Trec pe la tine mâine sau poimâine…

•

Își scosese deja cele două cutii pe punte. Aron și Leszek se apropiară. Leszek își ținea carabina sa automată pe umăr. Singura diferență era că acum avea o lunetă de noapte marca Hensoldt montată pe ea.

Leszek fu primul care auzi vaporul apropiindu-se.

— Vine, zise el și dispăru pe trepte în sus spre cabină.

Se urcă pe acoperișul acesteia, se așeză pe burtă și urmări prin luneta armei vaporul care se apropia.

Marea era liniștită, se auzeau doar motoare ambalate în întuneric. Jens reuși să deslușească în întuneric o ambarcațiune de pescuit de dimensiuni mai mari.

Aceasta se plasă paralel cu vaporul. O voce de pe barcă îl strigă pe Aron, dar Jens nu reuși să distingă răspunsul acestuia. Apoi apăru un mulatru, care zâmbi larg către Aron, dând mâna cu el.

— Ce te aduce pe aici, prin largul mării, Aron?

Aron îi întoarse zâmbetul și arătă spre Jens.

— Tipul ăsta merge cu tine o bucată de drum. Are și niște cutii cu el.

Bărbatul se întoarse spre Jens, scrutându-l cu privirea.

— Bine ai venit! Eu sunt Thierry.

Jens îl salută.

— Ce ai în cutiile astea? întrebă bărbatul.

— Transportă arme automate, zise Aron.

Leszek se apropie de ei cu carabina pe umăr, îl salută pe Thierry înclinând din cap, iar acesta îi răspunse în același fel. Apoi Thierry îl privi cercetător pe Jens, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă într-adevăr avea față de traficant de arme, după care se întoarse spre Aron.

— Spune-mi, Aron… mi-ai adus ce te-am rugat?

Aron scoase o geantă și i-o înmână zâmbind lui Thierry, care o ținu o clipă în mâini cântărind-o, după care se așeză pe punte și trase fermoarul. Scoase un obiect înfășurat în catifea, îl puse cu grijă jos și-l

dezveli. Jens auzi bărbatul ținându-și respirația când statueta micuță de piatră apăru în fața ochilor săi. Lui Jens i se părea neînsemnată. Era mică, gri și avea contururile rotunjite. Thierry o ridică și o privi la lumina unei lămpi ce afla deasupra lui. Cu tragere de inimă, începu să povestească despre cât de veche era, că făcea parte din patrimoniul cultural al incașilor, că era aproape imposibil de stabilit cât valora – cel mai probabil era neprețuită.

— Mulțumesc, Aron.

— Nu-mi mulțumi mie, mulțumește-i lui Don Ignacio. El ți-a făcut rost de ea.

Leszek și Aron dispărură sub punte.

Thierry privea statueta admirativ.

— Ai de gând s-o vinzi? întrebă Jens.

— Nu, nu poate fi vândută. E pentru plăcerea mea, o țin acasă și mă uit la ea.

Se întoarse spre Jens.

— Dar am altele asemănătoare de vânzare, dacă te interesează.

Jens zâmbi, clătinând din cap.

— Și, în plus, contracarează efectul armelor și al cocainei în drum spre țărm. Are puteri benefice. O să ne aducă noroc.

Jens înțelesese în sfârșit motivul pentru care Aron și Leszek se aflau pe vapor.

•

Cu banii pe care Gunilla îi virase în contul său, Lars cumpără un Volkswagen LT 35. Era o dubă albă, fără niciun semn distinctiv. Avea un perete despărțitor între bancheta din față și spațiul de depozitare din spate și un singur geam, montat pe una dintre ușile din spate.

Mașina era parcată la șaptezeci de metri de casa lui Sophie, pe o străduță neasfaltată care ducea spre un deal. Lars făcuse rost de un fotoliu vechi pe care îl instalase în dubă. Stătea în fotoliu cu căștile cuplate la un aparat de recepție care, la rândul lui, era cuplat la un aparat de înregistrare și asculta stereo cina familiei Brinkmann. Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, cu fiecare aluzie pe care o făcea, Lars învăța mai mult despre Sophie și despre lumea în care trăia, despre felul cum gândea și cum simțea…

O urmărea doar de două săptămâni, dar avea impresia că trecuse o eternitate. În acest răstimp fără sfârșit de zile, seri și nopți de urmărire, de fotografiere, de gânduri despre ea și de rapoarte sterile pentru Gunilla, se produsese o transformare lăuntrică. Din motive neelucidate, începuse să se simtă mai liber, mai puternic și mai temperat în îndoiala față de sine însuși care nu-i dăduse deloc pace înainte.

Nu știa de unde venea această schimbare. Poate că era doar o coincidență, poate se datora noului său serviciu sau poate că era

efectul singurătății sale cotidiene? Cugetă o clipă. Poate că se datora lui Sophie Brinkmann? Apariția ei îi dezvăluise ceva, feminitatea ei îi spusese ceva despre masculinitatea sa. Sophie îi arătase ce-și dorea de fapt și cum își dorea să fie lucrurile. Deschisese o ușiță lăuntrică și Lars simțea că, dacă reușise să facă așa ceva de la distanță, fără să-l cunoască măcar, atunci și el ar putea să aibă același efect asupra ei. Știa că sunt meniți unul pentru celălalt. Știa că în adâncul său și Sophie simțea lucrul ăsta…

Lars urmărea o discuție între Sophie și Albert. Comunicarea dintre ei demonstra că aveau o relație armonioasă și afectuoasă, ceea ce-l umplea de mirare, căci nu mai auzise niciodată o discuție atât de firească.

Ultimele ore din tură se tolăni în scaun, își tăie unghiile, o ascultă pe Sophie care stătea în pat și citea o carte. Singurul lucru pe care îl auzea era un fâșâit ce îi indica faptul că a mai dat o pagină. Lars închise ochii. Se vedea lângă ea în pat, iar Sophie îi zâmbea.

•

În puterea nopții se întoarse acasă cu geamul de la mașină deschis. Primăvara suedeză se transformase brusc în vară – aerul era călduț, proaspăt.

Odată ajuns în apartament, își dactilografie raportul la vechea mașină de scris.

— De ce folosești mașina de scris și nu calculatorul?

Sara se afla în pragul ușii, proaspăt trezită din somn și îmbrăcată într-o cămașă de noapte veche și urâtă. Lars o privi, apoi se ridică și îi trânti ușa în nas, lăsând-o mută de mirare pe partea cealaltă. Încuie ușa și se întoarse la birou.

— Ce naiba te-a apucat?

Vocea ei răsună surd în spatele ușii.

Lars nu o băgă în seamă, ci continuă să scrie. În raportul către Gunilla relată detaliat dialogul de la cină. Hârtiile alunecară prin fax și pe urmă fură distruse. Nu voia să mai împartă patul cu Sara. Terminase și coniacul și sticlele de vin, deci atacă sticla de cherry din bibliotecă. Nici măcar nu știa de unde îl aveau. Era acolo de când lumea. Bău din sticlă în timp ce aștepta să se deschidă calculatorul. Sherry, ce băutură de rahat… Slabă și grețoasă în același timp, de ce naiba o lăuda toată lumea? Se forță să bea. Atmosfera apăsătoare se risipi puțin și creierul i se încălzi. Ecranul calculatorului se lumină. Lars deschise un fișier și alese opțiunea slideshow. Apoi deschise fișierul *clasice* și începu să se uite la poze cu Sophie pe muzica lui Puccini. Avea câteva sute de poze cu ea ce se succedau în fața ochilor săi, pe întregul ecran, la interval de cinci secunde.

Lars stătea rezemat de scaunul de la birou, privind-o pe Sophie mergând cu bicicleta la serviciu, apoi descuind ușa de la intrare, cu

contururile estompate în spatele geamului de la bucătărie, apoi luând ziarul din cutia poștală sau tăind trandafirii de lângă zidul casei. Știa unde este, cum se simte, la ce se gândește, îi recunoștea orice expresie. Era ca un film, un film despre viața lăuntrică a lui Sophie Brinkmann. Acest miracol îi aduse zâmbetul pe buze și se miră că un tip ca el, care niciodată nu avusese astfel de gânduri înainte, dăduse din întâmplare peste o femeie despre care știa totul. Era totuși o întâmplare? Nu, n-avea cum să fie – era oare destinul?

Lars imprimă pozele sale preferate cu Sophie, le puse într-un dosar, desenă o floare pe coperta dosarului și îl ascunse într-un sertar.

•

Nu se gândea la nimic în mod deosebit când trecu pe coridor cu privirea în podea. Ridică ochii când auzi zgomot de pași în fața sa.

O femeie cam la cincizeci de ani încerca să-i atragă atenția. Sophie o recunoscu, o mai văzuse. Trebuia să fie ruda vreunui bolnav, nu știa exact cine.

— Sophie?

Sophie se miră că femeia îi spune pe nume, căci i se întâmpla foarte rar, în ciuda ecusonului din piept pe care era scris numele ei.

— Mă numesc Gunilla Strandberg și aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Sophie încuviință din cap, zâmbind cu amabilitate.

— Sigur că da.

Gunilla privi în jur și Sophie înțelese că nu voia să vorbească pe coridor.

— Veniți.

Sophie o invită pe Gunilla să intre într-un salon gol și închise ușa după ea.

Gunilla deschise poșeta, scoase un portofel de piele, căută într-un buzunar interior al acestuia și găsi în cele din urmă ce căuta printre bonuri de casă vechi și bancnote mototolite. Îi arătă legitimația lui Sophie.

— Sunt de la poliție.

— Da?

Sophie își ținea brațele încrucișate.

— Aș vrea doar să vă vorbesc, zise Gunilla calm.

Sophie își dădu seama că adoptase o poziție defensivă.

— Mă recunoașteți poate? întrebă Gunilla.

— Da, v-am mai văzut pe aici. Sunteți ruda unui pacient.

Gunilla clătină din cap.

— Nu vreți să ne așezăm, mai bine?

Sophie trase un scaun pentru Gunilla, care se așeză, apoi se așeză și ea pe un pat de spital. Gunilla tăcea, părea să-și caute cuvintele. Sophie aștepta. După o vreme, Gunilla își ridică privirea.

— Conduc o anchetă.

Sophie aștepta să continue. Gunilla Strandberg părea să caute cuvintele cele mai potrivite.

— Sunteți prietenă cu Hector Guzman? zise ea pe un ton calm.

— Cu Hector? Nu, n-aș zice.

— Dar sunteți cunoștințe?

Fusese mai mult o afirmație decât o întrebare. Sophie se uită la Gunilla.

— De ce întrebați?

— Fără niciun motiv anume, vă pun doar niște întrebări.

— De ce, totuși?

— Cât de apropiați sunteți?

Sophie clătină din cap.

— Mi-a fost pacient, stăteam de vorbă. Ce doriți, de fapt?

Gunilla răsuflă, pe jumătate amuzată de propria-i ezitare.

— Îmi cer scuze dacă sunt indiscretă, mi-e greu să mă abțin.

Gunilla se concentră și o privi pe Sophie în ochi.

— Am… am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

7.

Mikhail căzuse în apă. Reușise, cu chiu cu vai, să scape nevătămat de focurile trase asupra lui. În timp ce se scufunda în adâncurile întunecate ale mării, auzea vâjâitul și șuieratul proiectilelor oprite de puterea apei. În scurt timp se întoarse și începu să înoate spre suprafața apei, simțind că nu mai are aer. Forma concavă pe care o avea fundul navei îi salvase viața, fiindcă cei de pe punte nu puteau vedea în jos și înăuntru. Mikhail rămăsese acolo, lângă vapor, tot timpul în mișcare. Odată ce porniseră motoarele, riscase și începuse să înoate spre chei, încercând să se agațe de capătul de jos al acestuia. Cheiul era înalt. Fără o scară sau altceva pe care să se ridice, avea să se înece. Îl durea tot corpul și simțea că n-o să mai reziste multă vreme. După efortul teribil pe care îl depusese înotând, se învârtise de-a lungul cheiului până găsise un lanț vechi ruginit de care se ținuse până dispăruse vaporul. Atunci urcase pe chei cu greu, înfruntând durerea, se urcase ud leoarcă în mașina închiriată, deschisese torpedoul, scosese GPS-ul și telefonul și îl sunase pe Roland Gentz. Îi povesti că fusese atacat și că amândoi tovarășii lui erau morți, că fusese întâmpinat de trei tipi pe vapor – doi pe care îi recunoscuse ca fiind Aron și Leszek, pe cel de-al treilea nu-l cunoștea, dar cel mai probabil era suedez.

Roland îi mulțumi pentru informații și îi spuse că îl va contacta din nou peste câteva ore. Convorbirea se întrerupse.

Căpitanul vietnamez îl căptușise bine de tot. Avea nasul și coastele rupte, dar nu conta. Nu era supărat pe căpitan, căci îi împușcase ajutorul chiar în fața ochilor. Fusese obligat să creeze un precedent, deoarece, în clipa când auzise focurile de armă afară, înțelesese că pactul dintre căpitan și Hanke fusese încălcat. Pedeapsa fusese ajutorul, iar Mikhail nu avusese nicio ezitare.

Lui Mikhail i se întâmpla foarte rar să le poarte pică celor care îl băteau sau deschideau focul asupra lui. Îi considera egalii săi. Participase la războaie de anvergură atât împotriva afganilor, cât și a cecenilor, fusese surprins în tabăra inamică și se trăsese din greu asupra lui, trecuse prin situații aflate la limitele toleranței psihice umane. Își văzuse prietenii murind împușcați, sărind în aer sau luând foc. La rândul său, le făcuse aceleași lucruri inamicilor, dar faptele sale nu se datoraseră niciodată furiei sau dorinței de răzbunare. Era poate explicația faptului că supraviețuise.

Când începuse să lucreze pentru Ralph Hanke, continuase să abordeze lucrurile în același mod, atât în propriul stil de viață, cât și în felul cum se purta cu ceilalți. Reacționa în același fel, indiferent

dacă trebuia să împuște pe cineva la ordinul lui Ralph sau să ia pe cineva la bătaie sau să se ducă la Stockholm și să-l calce cu mașina pe Hector Guzman.

Nu se gândea niciodată dacă ceea ce făcea era bine sau rău, anii petrecuți ca soldat în războaie sângeroase și fără sens îi întăriseră convingerea că, de fapt, concepte cum ar fi binele și răul nici măcar nu există în lumea în care trăim. Singurul lucru care există sunt consecințele și cei care sunt conștienți de acest lucru își pot ghida viața într-o direcție acceptabilă.

•

Opri mașina lângă un centru comercial. Toată lumea se holba la el, așa mare cum era și plin de sânge și bălăngănindu-se prin magazin. Cumpără cele trebuincioase – bandaj, plasturi, pansament, soluție antiseptică și cele mai puternice analgezice pe care le găsise. În magazin se simțea un miros plăcut, părea să fie un fel de amestec între o farmacie și o parfumerie. Mikhail își plăti cumpărăturile. Vânzătoarele în uniforme albe îi evitau privirea.

Apoi intră într-un bar de la marginea șoselei, se duse la toaletă și se bandajă cum putu mai bine, după care înghiți patru analgezice fără apă.

Se așeză într-un colț al barului, mâncă și bău trei beri. Apoi se întinse, iar încheieturile îi trosniră și simțea o durere cumplită în tot corpul.

În așteptarea notei de plată își deschise GPS-ul. Fixase un transmițător pe una dintre lăzile cu cocaină din cală ce îi aparțineau lui Guzman. Pe ecran nu vedea niciun semnal, probabil că erau în continuare în largul mării.

Se cază la un motel cu cearșafuri curate în culori oribile și care miroseau prea puternic a detergent. Se dezbrăcă și se privi în oglindă, își cercetă vânătăile de pe corp, roti din umeri, își dezmorți ceafa. Pe corp i se putea citi trecutul violent: o mulțime de cicatrici, patru urme de glonț și răni cauzate de schije. Cicatricile erau răspândite pe tot corpul, unele provocate de acte directe de violență, altele de accidente, dar fiecăreia dintre ele îi corespundea o amintire puternică. Pe unele dintre aceste amintiri le-ar fi uitat cu plăcere dacă ar fi putut, dar cum era imposibil, era nevoit să le accepte. De fiecare dată când își privea corpul, realiza ce fel de om era de fapt.

Îi sună mobilul. Mikhail păși pe mochetă și luă telefonul de pe noptieră. La celălalt capăt al liniei, Roland îi ceru un raport.

— Avem transmițătorul cu ajutorul căruia îl putem urmări, asta-i tot.

— Ralph e furios.

— Ralph e tot timpul furios.

— Trebuie să contraataci, cel puțin ca să-ți răzbuni camarazii morți.

Mikhail înțelese că Roland încerca să-i manipuleze sentimentele, doar că el nu nutrea astfel de sentimente. Lui Mikhail puțin îi păsa de moartea camarazilor săi, erau două epave, moartea fusese cu siguranță o ușurare pentru ei.

— Am să văd ce pot să fac. Trimiți pe cineva să mă ajute?

— Te descurci pe cont propriu.

Mikhail se privi din nou în oglindă; își aplecă gâtul spre dreapta, se auzi o trosnitură și simți că oasele i se așază la loc în zona umărului.

— Bine, dar explică-mi mai pe îndelete.

Auzi cum Roland apăsa pe mouse și își dădu seama că acesta era pe internet.

— Ralph e negru de supărare, fă ceva, orice, n-o să poată să închidă un ochi până nu-i faci să înțeleagă că au pierdut, știi doar cum e.

Mikhail nu răspunse, ci încheie convorbirea.

Făcu un duș și sună la o firmă ce oferea servicii de escortă. Comandă o tipă mai bine făcută, nu prea tânără, nici prea slabă și care să știe să vorbească rusește. Femeia apăru. Era din Albania și purta fustă mini, cizme albe până la genunchi și un maiou roz. Avea șoldurile mari, era exact pe gustul lui. Se prezentă drept Mona Lisa. Lui Mikhail nu-i plăcu numele și o întrebă dacă n-ar putea să-i spună altfel, Lucy, de exemplu?

Mikhail și Lucy se așezară pe pat și împărțiră o sticlă de gin olandez în timp ce se uitau la un talk-show în olandeză. Mikhail chiar o îndrăgi când începură să râdă de faptul că niciunul dintre ei nu înțelegea nimic din ce se spunea la televizor.

— Poți să rămâi toată noaptea?

Ea se aplecă după mobil, care se afla în geanta aurie de pe pat, sună pe cineva și îi citi numărul cardului Diners al lui Mikhail.

Noaptea, Mikhail adormi pe sânii ei și o ținu în brațe cum își ține un copil mama. La ora patru dimineața sună ceasul deșteptător. Mikhail se ridică în șezut și se șterse la ochi. Încă mai simțea durerea și era conștient că trebuia s-o mai suporte o bucată bună de vreme. Se întoarse și o privi pe Lucy care dormea, sforăind ușor.

Dădu drumul la GPS, se ridică în picioare și se duse la baie. Își clăti fața cu apă rece și se spălă pe corp cât de bine putu deasupra chiuvetei minuscule. Când reveni în dormitor, GPS-ul era activat. Privi harta și văzu că lăzile se aflau în partea de vest a Iutlandei.

Se îmbrăcă. Lăsă un bacșiș gras pe noptieră pentru Lucy. Închise cu grijă ușa după el, se urcă în mașina închiriată, porni spre autostradă și dispăru în negura dimineții.

•

Casa micuță, din lemn, cu acoperiș din paie se afla într-un loc izolat, la vreo sută de metri de vechiul drum național, și era înconjurată de copaci. Coti pe un drum pietruit și bolovănos, ce arăta ca o alee

străjuită de copaci în mijlocul unui lan de grâu. Soarele strălucea în aceeași nuanță aurie pe care Jens și-o aducea aminte de pe vremea verilor petrecute aici în copilărie – auriu, oranj și verzui în același timp.

Părăsise vaporul cu o noapte înainte, apoi se îndreptase spre sudul Iutlandei în barca de pescari cu care venise Thierry. Ochiseră un mic golf izolat în care intraseră și își descărcaseră marfa la adăpostul întunericului. Acolo îi așteptaseră trei mașini, dintre care una pentru Jens. Plecase în grabă.

Parcă în fața casei și rămase în mașină. Era o dimineață frumoasă, păsările ciripeau, iar roua tocmai începea să se evapore odată cu apariția căldurii. Ușa înconjurată cu trandafiri agățători se deschise și apăru o femeie bătrână cu părul alb și cu șorț, care îi zâmbi larg lui Jens. Zâmbi și el la imaginea incredibil de pitorească, deschise portiera și coborî din mașină.

Se îmbrățișară, iar bătrâna nu-i mai dădea drumul.

— Cine ar fi crezut c-o să-mi faci așa o surpriză… mă bucur tare mult c-ai venit.

Bunica Vibeke pregăti ceai pe care îl servi în niște cești albe cu albastru, vechi și ciobite, pe care le avea de când lumea. Jens o privi. Era bătrână, tare bătrână, dar era genul de bătrânețe ce nu părea să intre niciodată în stadiul care pe unii oameni în vârstă îi face obosiți și închiși în sine. Jens își dorea ca bătrâna să rămână așa până la moarte și spera să i se îngăduie să se stingă în căsuța ei.

Se învârti prin bucătărie, luă o fotografie de pe o etajeră. Era bunicul Esben. Avea mustață, purta o pălărie cu boruri late și peste umăr îi atârna pușca de vânătoare.

— Mi-aduc aminte că aveam obiceiul să mă uit la poza asta toată ziua. Mi se părea că se află într-o savană și că vânează elefanți sau pândește braconieri. Dar, de fapt, e aici, în fața casei, pe câmpul proaspăt secerat, la vânătoare de iepuri.

Vibeke încuviință din cap.

— Era un bărbat voinic.

Jens cercetă fotografia.

— Dar nu prea ne împăcam bine eu și bunicul, nu-i așa?

Puse fotografia pe masă în fața sa și se așeză.

— Nu știu, zicea mereu că ești nesăbuit. Tu ziceai că el e nebun și că trebuie să te lase în pace. Vă luați mereu la ceartă dintr-un motiv sau altul.

Jens surâse amintindu-și, dar existase într-adevăr o nuanță de duritate în relația cu bunicul său. Niciodată nu înțelesese de ce se aflau tot timpul în conflict.

Vibeke se apropie cu ceainicul și turnă în cești.

— În fiecare vară când veneai la noi, la început vă împăcați bine. Te

lua cu el la vânătoare, pescuiați în râu, ca și cum ați fi pus la încercare relația dintre voi. După câteva zile încetați să mai faceți lucruri împreună, tu îți vedeai de treaba ta, iar Esben stătea în banca lui.

Vibeke se așează.

— Într-un an, cred că aveai vreo paisprezece ani pe atunci, te-ai dus în sat la cumpărături. Te-ai întâlnit cu o gașcă de motocicliști, niște băieți mai mari decât tine cu vreo câțiva ani… Au început să-ți caute râcă. Ai venit acasă cu un ochi vânăt și Esben a dat vina pe tine pentru ceva ce nu făcuseși; îi dădea înainte că tu fuseseși capul răutăților. Eu am încercat să vorbesc cu el, dar n-a vrut să mă asculte.

Jens își aminti. Vibeke își goli ceașca.

— Cu câteva zile înainte să pleci acasă te-ai dus în sat singur, i-ai căutat pe băieții ăia și le-ai rupt nasul la toți patru. Te-ai întors înseninat, dar n-ai zis nimic. Am aflat abia după ce plecaseși, când una dintre mame a trecut pe aici ca să te tragă la răspundere.

Vibeke zâmbi.

— Esben își făcea mereu griji pentru tine, zicea că nu te dădeai niciodată bătut, nici măcar când știai deja că ai pierdut.

— E adevărat, nu mă dădeam bătut.

— Și nu te dai nici acum?

Jens reflectă o clipă.

— Nici acum nu mă dau.

•

Luară cina în grădină la o masă veche de lemn. Stătură de vorbă până târziu. Jens nu voia să meargă la culcare, își dorea să oprească timpul în loc.

— Îți mulțumesc că ai trecut pe la mine, băiete.

Jens o privi, își goli paharul de vin și îl așeză la loc pe masă.

— De-abia așteptam să vin aici în fiecare vară și când trebuia să mă întorc acasă, aveam mereu inima grea… așa era în fiecare an. Bunico, ești singura persoană care mă cunoaște cu adevărat.

Bătrânei îi dădură lacrimile de emoție. Dar, dincolo de aceste lacrimi, nu erau nici griji, nici tristețe.

În timpul nopții, Jens rămase treaz în pat, privind în tavan. Patul era adânc ca o albie. Încerca să-și aducă aminte de nopțile pe care le petrecuse aici în copilărie. Amintirile îi trezeau sentimente, sentimente plăcute. Adormi pe spate, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult timp.

În vis nimeri în adâncul abisului. Era singur și nu avea nicio portiță de scăpare. Întunericul se întindea apăsător în jurul lui. Încerca să țipe, dar din piept nu-i ieșea niciun sunet. O senzație de sufocare îl trezi brusc. Deschise ochii.

Pe marginea patului stătea Mikhail și îl privea, cu o mână pe gâtul lui și cu cealaltă pe un pistol a cărui țeavă era îndreptată spre bărbia

lui. Privirea lui Mikhail era lipsită de expresie, dar totuși cercetătoare, ca și cum ar fi încercat să citească ceva în ochii lui Jens. Figura pocită a lui Mikhail părea și mai înfiorătoare în lumina lunii, era chipul unui om palid și bolnav.

Vocea lui gravă zise:

— Cheile de la mașină.

Jens încercă să gândească.

— Sunt într-unul din buzunarele de la pantaloni.

Mikhail se întoarse și se uită la pantalonii care atârnau pe spătarul unui scaun. Se întoarse înapoi spre Jens și îl pocni în cap cu patul pistolului. Se auzi un ecou metalic aproape imaginar, după care Jens își pierdu cunoștința.

•

Mașina de tăiat huruia de zor. Era o muncă grea și simțea cum transpiră din cauza căldurii. Motorul care trebuia să acționeze una dintre roțile din față ale mașinii se stricase, comandase unul nou, dar nu-l primise încă. Poate că era mai bine așa, căci oricum nu știa cum trebuie montat.

După convorbirea cu Gunilla nu făcuse decât să reflecteze. Încercase să se plimbe, să meargă cu bicicleta, să alerge… încercase orice ca să găsească un pic de liniște. Seara, când era singură, încerca să scrie, să cugete, să mediteze, să evalueze.

Un sentiment de furie o însoțise la fiecare pas, încă de când auzise întrebarea pe care i-o adresase Gunilla. Furia nu se datora însă întrebării, ci mai degrabă răspunsului pe care se simțise obligată să-l dea. Era supărată pe faptul că răspunsul fusese încă de la început pozitiv. Nu prea avea încotro, era asistentă medicală și un agent de poliție o rugase să dea o mână de ajutor…

Sophie tăia în linie dreaptă și acum îi mai rămăsese doar o fâșie îngustă ce se întindea pe toată lățimea grădinii. Lăsă mașina să continue drept înainte și să macine vârfurile firelor de iarbă.

Când termină, dădu drumul mânerului care acționa mașina și motorul se opri automat. Mașina de tăiat iarbă zumzăia ușor, mâinile îi erau roșii și fierbinți din cauza vibrațiilor, iar în timpane auzea un șuierat. Își admiră opera, peluza era tăiată simetric.

Sophie bău apă cu gheață dintr-o carafă din frigider. Mobilul de pe masă bâzâi scurt și ecranul se lumină. Se opri din băut și respiră adânc, încercând să-și recapete suflul.

Expeditorul era marcat ca *număr necunoscut.* Deschise mesajul.

Mulțumesc pentru mesaj. Am fost ocupat. Vrei să ne vedem? *Pe curând, H.*

Sophie îi trimisese un mesaj pe mobil cu o zi înainte. Se gândise îndelung ce să scrie, iar în cele din urmă scrisese scurt: *M-am distrat la petrecere, mersi.*

Acum nu știa dacă să răspundă sau nu și trecea cu degetele peste taste. Claxonul răsună cu insistență la poartă, întrerupându-i cugetările. Privi pe fereastră. Albert era în mașină, pe scaunul din față. Privi apoi ceasul și realiză că pierduse noțiunea timpului. Puse telefonul în buzunar. Albert claxonă din nou, iar ea îi strigă iritată să aștepte. Plecă așa cum era, pe jumătate murdară și transpirată, în blugi, cizme de cauciuc și un tricou ponosit. Apucă să-și prindă părul cu un elastic și să-și ia poșeta înainte să iasă pe ușă.

Albert stătea lângă ea în mașină îmbrăcat într-un tricou de tenis verde, pantaloni scurți albi, cu pantofi de tenis albi în picioare și cu o rachetă îmbrăcată în husă în poală. Aerul condiționat nu funcționa. Sophie deschise fereastra. Temperatura deveni acceptabilă când mașina prinse puțină viteză. Nu-și ziceau nimic, Albert era mereu tăcut înaintea unui meci. Era un amestec de nervozitate și concentrare.

Merse drept înainte în sensul giratoriu din piața Djursholm, continuă pe lângă palat și coborî panta de lângă castelul de apă. Intră în parcarea din fața sălii de tenis, ce era vopsită într-o nuanță hidoasă de roșu.

— Nu e nevoie să vii cu mine.

Albert deschise portiera, rostind cuvintele mai mult din politețe decât din convingere. Sophie nu răspunse, scoase cheia din contact și ieși din mașină. Intrară împreună, Albert cu câțiva pași în fața ei.

Înăuntru se desfășurau meciuri pe mai multe terenuri. Albert văzu niște prieteni care erau adunați într-un grup puțin mai încolo, se duse la ei și începu să vorbească și să râdă. Lui Sophie îi erau dragi prietenii lui Albert, îi auzea tot timpul râzând când erau împreună. Găsi un loc liber în tribună, se așeză și începu să privească meciul care era în plină desfășurare. Mingea sărea dintr-o parte în cealaltă a fileului între cele două fete care jucau. Lui Sophie i se părea că ambele jucau foarte bine. Meciul avea un ritm susținut, dar gândurile lui Sophie erau deja în altă parte. Își scoase mobilul, reciti mesajul de la Hector și ezită cu degetul pe butonul de răspuns. Într-un difuzor auzi strigându-se numele lui Albert și al altui băiat. Vârî din nou telefonul în geantă și își dădu seama că zâmbea când îl văzu pe Albert intrând pe terenul de tenis. Mergea sigur pe sine, părea calm când dăduse mâna cu arbitrul și concentrat când aruncase mingea în aer, începând partida.

Albert câștigă un meci și urma să joace în semifinale la sala Slottsbanorna. Oamenii începură să se ridice și să părăsească arena. Sophie se lăsă purtată de val până în parcare, unde îl văzu pe Albert, care o căuta în mulțime. Albert îi făcu semn că voia să plece cu prietenii lui.

În parcare se întâlni cu mama unui coleg de-al lui Albert, care o

informă că se strângeau bani pentru unul dintre profesorii clasei. Apoi o evită pe o altă mamă care era de părere că toți ceilalți copii în afară de fiica ei se aflau pe un drum greșit în viață. Se ascunse de clubul alcoolicelor, un grup de mame ofilite care arătaseră bine odinioară. Aveau picioarele subțiri și pernuțe de grăsime în jurul taliilor, erau machiate cu farduri scumpe și făceau o primă impresie plăcută, dar după câteva minute începeau negreșit să vorbească despre defectele și problemele altora.

Sophie se așeză la volan; n-avea nimic în comun cu niciuna dintre persoanele pe care tocmai le întâlnise. Se întrebă de ce alesese să locuiască printre acești oameni ciudați, care o surprindeau de fiecare dată.

Se îndrepta spre palat. Fără să-și dea seama de ce, scoase mobilul, deschise mesajul de la Hector și răspunse: *Oricând.*

•

Mikhail condusese spre sudul Iutlandei și trecuse granița nepăzită cu Germania.

După zece ore de mers ajunse la München și parcă mașina în garajul uneia dintre casele nelocuite ce-i aparțineau lui Hanke.

Casa era situată pe o stradă liniștită cu locuitori din clasa mijlocie și cu case absolut identice – cărămidă și uși masive. Presupunea că are cam patruzeci de kilograme de cocaină în portbagaj. În ciuda greutăților întâmpinate pe vapor era mulțumit de felul cum evoluase situația și știa că și Ralph o să fie. Avuseseră ultimul cuvânt prin faptul că el reușise în ultimă instanță să recupereze o parte din cocaină, exact așa cum își dorea Ralph.

Băgă în marșarier și intră, după care închise ușa de la garaj.

Cele două lăzi din lemn erau puse una peste cealaltă. Trase de una, găsi transmițătorul, îl dezlipi și-l vârî în buzunar. Apoi scoase și cea de-a doua ladă, o deschise cu o rangă, dădu la o parte capacul și văzu un strat de rumeguș. Dădu rumegușul la o parte, băgă mâna în ladă și dădu de patul unei carabine automate. O ridică și recunoscu marca Steyr AUG. O evaluă rapid. Era relativ neutilizată, în stare bună. Mikhail mai găsi încă nouă arme de aceeași marcă, proaspăt date cu vaselină și având culasele montate. Despică și cea de-a doua ladă și, sub stratul de rumeguș, găsi opt arme noi-nouțe marca Heckler & Koch MP7, plus două Heckler & Koch MP5.

Rămase scărpinându-se cu arătătorul la baza nasului.

•

Hector stătea pe bancheta din spate a mașinii care aștepta în dreptul casei lui Sophie. O privea pe Sophie traversând cărarea pietruită către poartă. Sophie îl privea și ea la rândul ei. După ce ieși pe poartă, Hector se aplecă și îi deschise portiera.

— Bine ai venit, Sophie Brinkmann, zise el.

Sophie se așeză lângă el și închise portiera. La volan se afla Aron, care porni motorul.

— Bună, Aron, zise ea.

Aron o salută din cap, apoi mașina se puse în mișcare.

— Ai o casă frumoasă, zise Hector.

— Mulțumesc.

Hector ridică un deget.

— Îmi plac casele galbene, zise el.

— I-auzi, spuse ea, și zâmbi.

— De cât timp locuiești aici?

— De o bună bucată vreme.

Hector încerca să găsească o întrebare potrivită ca să continue discuția.

— Și cum ți se pare zona? Te simți bine aici?

Acum Sophie îl privea ca și cum era gata să izbucnească în râs din cauza turnurii plicticoase pe care o luase convorbirea. Hector înțelese.

— Mă bucur pentru tine, zise el după ceva vreme.

— Mda, zâmbi ea.

Mașina mergea mai departe.

— Mulțumesc pentru cadou, chiar îmi place. O folosesc, zise el.

Sophie îi dăruise o agrafă pentru bancnote, i se păruse că e un cadou relativ elegant și impersonal în același timp.

Călătoria cu mașina se dovedi a fi relaxantă. Hector vorbea în stilul lui sigur și calm, povestea întâmplări, punea întrebări, ferindu-i astfel de momente de tăcere și de alte clipe jenante. Hector se pricepea la așa ceva – părea să fie unul din talentele sale. Sophie nu-și dădea seama dacă Hector era conștient de faptul că piciorul lui stătuse lipit de al ei pe toată durata călătoriei.

Aron coti spre Hagaparken și parcă în fața pavilionului tropical Fjärilshuset.

— Ai mai fost vreodată aici?

Sophie clătină din cap. Ieșiră din mașină și intrară în sera enormă. La intrare cineva o ajută să-și dea jos haina. Înăuntru era umed și cald. Se auzeau ciripitul păsărilor și susurul apei și se vedeau fluturi zburând, nepăsători la tot ce se petrecea în jur, poate chiar și de propria lor frumusețe. Sophie realiză că îi plăceau fluturii foarte mult, că îi plăcuseră dintotdeauna.

Într-o parte a pavilionului tropical se vedeau rânduri de scaune așezate în fața unui scaun mai mare, singurul plasat mai sus. În spatele acestui scaun aștepta un cvartet – un violoncel, două viori și un flaut.

Câțiva oameni se așezaseră deja și așteptau. Sophie se așeză și ea. Hector intră și luă cuvântul. Mai întâi vorbi în spaniolă, apoi în suedeză, prezentând un poet spaniol a cărui operă fusese tradusă în

suedeză. În căldura tropicală răsunară aplauze.

Poetul, un bărbat scund cu un chip jovial, intră, se așeză pe scaun, rosti câteva cuvinte în spaniolă și pe urmă începu să recite versuri acompaniat de cvartetul din fundal.

La început, Sophie nu știa cum să reacționeze. Aproape că începuse să chicotească, dar după ceva vreme fu pătrunsă de gravitatea situației. Asculta muzica plăcută și limba fascinantă în care poetul recita cu înfiorare. Părea să transmită o undă de armonie, deși nu înțelegea nici măcar un singur cuvânt din cele spuse. Fluturii zburătăceau în jur etalându-și splendoarea. Sophie începu să reflecteze: Gunilla Strandberg, Hector, ea însăși, cum trebuia oare să acționeze? De când o întâlnise pe Gunilla la spital, o voce interioară îi repetase întruna aceeași deviză: *urmează-ți inima*… Dar când încercase, își dăduse seama că avea mai multe inimi. Era inima morală pe care încercase să i-o manipuleze Gunilla și care îi zicea *comportă-te corect,* dar mai exista și o altă inimă, pe care Hector reușise să o trezească la viață. Era inima pasionată ce zăcuse latent în adâncul ei toți acești ani.

În timpul convorbirii de la spital, Gunilla îi spusese să se comporte corect. *Să se comporte corect*… Cu alte cuvinte, să-l toarne pe Hector Guzman poliției, iată ce însemna să te comporți corect. Gunilla îi spusese că ei sunt cei buni și că Hector e de partea celor răi. Înțelesese oare Gunilla ce fel de persoană era Sophie? O persoană care nu putea să refuze o asemenea cerere din partea poliției. Era asistentă medicală, deci o persoană care dorea să facă bine.

Sophie deschise ochii: poetul continua să-și declame strofele. Îl privi pe Hector – părea să asculte vocea poetului. Îi făcea plăcere să-l privească, degaja o senzație de intimitate, concentrare și impenetrabilitate. Își lăsă privirea în jos, privindu-și mâinile pe care le ținea în poală. Indiferent pe ce parte întorcea lucrurile, legătura cu Hector era deja stabilită, jocul începuse. Sentimentul de corectitudine pe care Gunilla o asigurase că îl va simți se lăsa așteptat.

Spaniolul citea, orchestra cânta, fluturii zburau, iar pe obrajii lui Sophie se prelingeau lacrimi. Găsi o batistă în poșetă. Hector se întoarse și o privi, crezând poate că plângea din cauza situației emoționante. Sophie reuși să schițeze un zâmbet, ca și cum ar fi fost jenată de propriile lacrimi, apoi le șterse și se prefăcu că-și îndreaptă din nou atenția asupra poeziei și a muzicii. Simți cum privirea lui zăbovește asupra ei.

Când sfârși de recitat, poetul fu întâmpinat de aplauze. Hector se ridică, arătă cartea pe care editura sa o publica în suedeză și în spaniolă, spuse câteva cuvinte despre ea și încheie mulțumindu-i poetului pentru prezență.

•

Se îndreptară spre parcare. Hector mergea încet, sprijinindu-se într-un baston.

— Frumos? Plăcut? Bine? întrebă el.

— Toate la un loc, răspunse ea.

Se opriră în fața unui taxi ce aștepta. Hector plăti taximetristului și îi spuse s-o ducă acasă. Portiera se închise, taxiul porni la drum și Sophie se surprinse zâmbind. Bucuria pe care o resimțea în apropierea lui o speria.

— La Stocksund, vă rog.

Taximetristul mormăi ceva.

Telefonul țârâi, semn că primise un mesaj. Îl scoase din geantă și citi: *Bravo. Aștept în garajul Parkaden, la etajul patru.* Mesajul era de la un expeditor anonim.

Îl citi de mai multe ori, neputându-se hotărî ce să facă.

— M-am răzgândit, mă puteți lăsa pe Regeringsgatan, vă rog?

Taximetristul oftă fără vreun motiv aparent.

•

Luă liftul până la etajul patru și intră în garaj. Gunilla o aștepta în mașina sa. O invită să se așeze lângă ea pe scaunul pasagerului.

— Mă bucur că ați venit…

Gunilla porni motorul și mașina demară.

— A fost plăcut în pavilionul Fjärilshuset?

Sophie nu răspunse. Își fixă centura de siguranță.

— Nu îl urmărim tot timpul, facem doar o supraveghere sporadică.

Coborâră pe o rampă în formă de spirală până ajunseră la parter, apoi ieșiră pe Regeringsgatan. Gunilla conducea un Peugeot, unul din modelele mai noi, și avea scaunul fixat prea în față, prea aproape de volan – poziția tipică la volan pentru femeile mai în vârstă. Ca de obicei, traficul era aglomerat, dar Gunilla conducea mai bine și mai sigur decât se așteptase Sophie, mai ales după ce observase poziția pe care o avea la volan.

— Înțeleg că ați reflectat după discuția cu mine, probabil că n-a fost o alegere ușoară.

Din difuzoare se auzea muzică. Gunilla se aplecă și închise radioul.

— Nu știu cât de mult înseamnă asta pentru dumneavoastră, dar ați luat decizia cea bună, Sophie.

Gunilla depăși un camion care era prost parcat.

— O să contribuiți la un scop nobil. Munca noastră, combinată cu observațiile dumneavoastră, va da rezultate… o să vă simțiți mulțumită, vă promit.

Gunilla o privi pe Sophie.

— Ce părere aveți?

— În momentul ăsta nu e deloc așa.

— Poftim?

— Nu mă simt deloc mulțumită.

— Dar asta e normal, zise Gunilla încet.

Rămaseră blocate în trafic. Gunilla Strandberg era genul de femeie dezinvoltă, cu picioarele pe pământ și fără fasoane. Emana calm, un calm ce făcea ca nimic să nu-i clatine echilibrul. Aglomerația se mai risipi, reușiră să ajungă pe Valhallavägen și apoi se îndreptară spre Lidingö.

— Am observat ceva la dumneavoastră când ați ieșit din salon de la el. Stăteam pe o bancă pe coridor. Nu cred că m-ați văzut, dar eu v-am remarcat.

Sophie aștepta.

— V-am verificat identitatea. Sunteți văduvă, aveți un fiu, sunteți de profesie asistentă medicală și trăiți din averea de pe urma soțului… Păreați să duceți o viață confortabilă, liniștită și solitară. Însă am impresia că întâlnirea cu Hector Guzman a schimbat puțin lucrurile, nu-i așa?

Sophie se simțea nelalocul ei. Gunilla remarcă acest lucru.

— Cum vă face să vă simțiți?

— Ce anume?

— Faptul că știu aceste lucruri despre dumneavoastră?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sophie. Instinctiv, răspunse exact invers față de ce simțea.

— E în regulă, nu mă deranjează.

Gunilla se concentră pe condus o vreme.

— Am de gând să fiu sinceră față de dumneavoastră, altfel colaborarea noastră n-o să funcționeze. De aceea vreau să vă explic metodele noastre și ce așteptări puteți avea de la noi.

— La ce mă pot aștepta din partea dumneavoastră?

Trecură pe lângă un camion ce rula pe banda din dreapta și care scoase un zgomot șuierător când șoferul schimbă într-o viteză mai mică.

— Și eu sunt văduvă, soțul meu a murit cu mulți ani în urmă.

Sophie o scrută cu privirea.

— Știu, de asemenea, că v-ați pierdut tatăl. Eu mi-am pierdut ambii părinți. Cunosc sentimentul pe care îl aveți, senzația de zădărnicie care nu dispare niciodată, sentimentul de singurătate…

Traversară podul Lidingöbron. În apa sclipitoare de dedesubt se vedeau bărci cu velă și cu motor.

— Niciodată n-am înțeles de ce, dar acest sentiment de singurătate e însoțit de o senzație de rușine.

Cuvintele rostite de Gunilla o afectară profund pe Sophie. Continua să privească pe geam.

— Înțelegeți la ce mă refer, Sophie?

Sophie nu voia să răspundă, dar în cele din urmă încuviință din cap.

— De unde vine oare? continuă Gunilla. Ce este, de fapt?

Ochii lui Sophie urmăreau lumea de afară.

— Nu știu, șopti ea.

Parcurseră restul drumului în tăcere.

Mergeau în zigzag pe tot felul de străduțe. Gunilla înainta cu ușurință prin acest labirint și într-un final coti pe un drum de piatră și merse lin până în fața unei case de lemn, ce se afla la adăpostul unui pâlc de copaci.

— Aceasta este casa mea, zise ea.

Sophie privi casa – părea să fie o casă de vacanță.

Gunilla făcu turul grădinii, arătându-i bujorii și trandafirii săi. Îi povesti despre numele și originea fiecăruia, îi spuse cum reacționau la diferite tipuri de sol și în diferite anotimpuri. Îi povesti cum îi păzea de boli și de paraziți și îi mărturisi că era dependentă de cum le mergea. Sophie simțea că Gunilla nutrea un interes genuin pentru flori, i se părea fascinant.

Ajunseră într-o porțiune a grădinii unde se afla o masă cu scaune și Gunilla o invită pe Sophie să se așeze pe un scaun alb de lemn. Gunilla luă loc în fața ei. Ținea un dosar pe genunchi, poate că-l avusese cu ea tot timpul, Sophie nu-și aducea aminte.

Gunilla se pregătea să spună ceva, dar se răzgândi. Îi dădu dosarul lui Sophie.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Puteți să răsfoiți între timp.

Gunilla se ridică și se îndreptă spre casă. Sophie privi în urma ei o bucată de timp, după care deschise dosarul.

Primul lucru pe care îl văzu fu o anchetă privitoare la un asasinat, tradusă din spaniolă în suedeză. Numele lui Hector figura aproape pe fiecare rând.

Sophie dădu pagina. Văzu mai multe documente administrative pe care le ignoră. Pe urmă văzu o serie de documente traduse ce relatau alte asasinate comise. Continuă să citească. Asasinatele se țineau lanț din anii optzeci și până în prezent. Fiecare document era însoțit de două fotografii, prinse cu agrafe pe margine. Una reprezenta corpul victimei, iar cealaltă era un portret al victimei când aceasta încă mai era în viață. Răsfoi printre anchete, se uită la fotografiile celor uciși. Un bărbat mort ce zăcea pe podea într-o baltă de sânge. Într-o mașină, un bărbat împușcat al cărui cap atârna ciudat. Un bărbat îmbrăcat în costum, spânzurat de un copac în pădure. Un bărbat gol, cu corpul umflat, ce plutea într-o cadă. Sophie răsfoi înapoi și dădu la o parte fotografiile de la locul faptei. Începu să privească fotografiile de familie. Vedea bărbați cu soții și copii în situații diferite. Cel mai adesea erau fotografii de vacanță, dar figurau și fotografii în jurul mesei, de la vreun grătar sau vreo petrecere de Crăciun. Bărbații erau veseli, femeile erau vesele… Dar bărbații erau morți… fuseseră uciși.

Dădu din nou pagina. O întâmpină o fotografie cu Hector ce părea s-o privească drept în ochi. Sophie privi și ea drept spre el.

Închise dosarul și încercă să respire adânc. Nu reuși.

PARTEA A DOUA

8.

Sonya Alizadeh stătea în patru labe în patul dublu enorm. Svante Cangren o penetra pe la spate. Era mult mai bătrân decât ea și mult mai urât. Sonya simulă un orgasm, țipând în pernă. Svante aproape că făcu un atac de megalomanie.

De fapt, prefera lucruri mai complexe, dar astăzi se grăbea, nu aveau decât o jumătate de oră la dispoziție înainte de ședința de la prânz. Îi plăcea să se furișeze din când în când ca să și-o pună. Sonya era fantezia lui sexuală. Era poate chiar mai bună decât o fantezie, cu părul ei negru, lung, cu atitudinea rezervată și misterioasă și, evident, cu sânii aceia fantastici care se potriveau perfect pe corpul ei cu forme ideale.

O întâlnise cu un an înainte, când se afla împreună cu soția sa la premiera unei piese de teatru. Se ciocniseră în pauză lângă masa cu pahare de șampanie. Îi vărsase șampanie pe pantaloni. Soția lui se dusese la mașină să aducă un pulover, căci îi era mereu frig. Îl scotea din sărite că era așa de friguroasă.

Svante și Sonya schimbaseră câteva vorbe după incident și, înainte ca soția lui să revină și ei să se despartă, Sonya îi dăduse numărul ei de telefon și se oferise să plătească ea curățatul pantalonilor. Svante nici nu voise să audă, dar ea replicase că putea s-o sune oricum dacă voia. Auzind aceste cuvinte, Svante simțise pentru o clipă că i se înmoaie picioarele. Sonya era prima femeie pe care o întâlnea și care îi spunea fără înconjur ce dorește. Era, de asemenea, prima dată când o femeie de calibrul ei făcea primul pas. Sonya era sexy, stăpânită de un instinct animalic. Nu ceruse mult, doar o sumă asupra căreia se puseseră de acord – era perfectă. În plus, observase că îl considera interesant, așa cum el însuși se considera interesant și făcând parte din elită, din cei sus-puși.

După ce-și terminase studiile economice la Göteborg, Svante Cangren se angajase la Volvo, pe vremea când compania era sub conducerea lui Gyllenhammar. După ce acesta din urmă își dăduse demisia și plecase la Londra, Svante se mutase la Stockholm și își făcuse un nume în cadrul firmei de telecomunicații Ericsson. Compania era așa de mare, încât existau doar puțini oameni care aveau o privire de ansamblu asupra modului cum funcționa. Svante era unul dintre ei. Singurul lucru pe care și-l mai dorea era să apară

din când în când în vreo revistă de afaceri. Ar fi fost confirmarea supremă în munca lui, dar era, în același timp, conștient de faptul că în momentul când avea să se întâmple, sfera lui de influență avea să se reducă. Se mulțumea deci cu aprecierea colegilor, cu faptul că, din când în când, era primit în clubul baștanilor sau i se dădea voie să folosească avionul companiei.

Ca de obicei, Sonya îi oferise cocaină înainte să se culce cu el. Lui Svante drogul i se părea fantastic, îl făcea să se simtă energic, să fie în formă și sigur pe sine, era o senzație cu totul nouă. Abia acum, la șaizeci și patru de ani, lua droguri pentru prima dată, iar combinația dintre cocaină și sexul dezlănțuit cu Sonya era un amestec atât de fenomenal, încât nimic nu l-ar fi putut face să renunțe.

Sonya știa să vorbească obscen exact așa cum îi plăcea lui, îl făcea să geamă când avea orgasm și îi repeta neîncetat că era *enooorm*.

Svante îi lăsă banii pe noptieră și o brățară dintr-un amestec de aur și argint. Svante știa că femeile apreciază cadourile… Știa aproape totul despre femei.

Sonya își luă rămas-bun de la el în ușă, îmbrăcată într-un halat de mătase, și zâmbi cu mulțumire privind brățara pe care și-o pusese pe mâna dreaptă. Îi zise că nu voia ca el să plece. Svante răspunse că trebuia să plece, că munca și răspunderea lui erau mult mai mari și mai importante decât ar fi putut înțelege ea vreodată. O ciupi de obraz, după care începu să coboare treptele. Sonya îl auzea fredonând fals o melodie, înainte să iasă pe ușa principală.

Zâmbetul de pe buze i se stinse. Se duse în dormitor, închise camera de filmat din spatele oglinzii și trase cearșaful de pe pat. Băgă totul într-un sac negru de gunoi, cum făcea de obicei după o întâlnire cu un bărbat. Aruncă și brățara de prost gust în sac și îl așeză lângă ușă.

La baie își vârî degetele pe gât și vomă în veceu, se clăti cu apă de gură și se spălă pe dinți cu minuțiozitate. Apoi făcu un duș, încercând să-și spele orice urmă de-a lui Svante de pe corp.

Când se simți curată, se șterse meticulos cu un prosop nou și își dădu cu diverse creme în diferitele părți ale corpului. Când fu gata, nu mai simțea mirosul lui Svante. Nu se privise deloc în oglindă în tot acest timp, avea să dureze câteva zile bune înainte să poată da din nou ochii cu ea însăși.

Acum avea însă un material de opt ore cu Svante Cangren luând cocaină sau palme peste fund sau rostind perversități. În alte imagini ținea o minge de cauciuc în gură, era îmbrăcat în haine de tâmplar, făcea pe sclavul sau se dădea drept șeful concernului Ericsson.

•

Solicitase o întrevedere cu Gunilla, dar aceasta îl tot amâna. O sunase și îi lăsase mesaje pe telefon, rugând-o să-i dea măcar feedback în legătură cu urmărirea, cu rapoartele despre Sophie pe care i le

trimisese. Nu primise niciun răspuns. Atunci îi scrisese un e-mail lung și bine articulat, reamintindu-i că la prima lor întâlnire îi spusese că apreciază capacitatea lui de analiză. Întrebarea care se punea era: deci cum avea de gând s-o utilizeze? Nici la e-mail nu primise răspuns.

Lars fierbea de nervi în singurătatea lui când se gândea cum era tratat. Ceruse doar o întâlnire, nimic mai mult. Nu putea să-și ia mintea de la nedreptatea care i se făcea, își imagina discuții îndelungate cu Gunilla în sinea sa, în care îi arăta că el nu era un oarecare, că nu era făcut să stea într-o mașină zile de-a rândul.

Gunilla era așezată la birou când Lars intră pe ușă. Vorbea la telefon pe un ton coborât, îl privi și îi făcu semn să aștepte. Eva și Erik nu erau acolo. Lars trase un scaun vechi pe rotile cu spătarul jos pe care îl găsise lângă biroul Evei și se așeză, așteptând cu răbdare ca Gunilla să-și termine convorbirea.

După câteva minute, aceasta puse receptorul în furcă și se întoarse spre el.

— Nu-mi place să primesc asemenea e-mailuri și mesaje de la tine, Lars.

— Trebuie totuși să vă pot spune ce simt, nu? replică el.

— De ce? întrebă ea.

Nu știa ce să-i răspundă, își freca mâinile ocolindu-i privirea.

— Ce vrei, de fapt, Lars?

Lars își privea mâinile.

— V-am spus deja în e-mailuri și în mesajele lăsate pe telefon.

Apoi ridică privirea.

— Vreau ce mi-ați promis când m-ați angajat, să fac alte lucruri… Pot s-o ajut pe Eva cu analiza, cu potențialele scenarii și moduri de operare, pot să evaluez profilul infractorilor… orice altceva.

Se simțea stresat și nervos. Ea era calmă și atentă.

— Dacă ar fi fost cazul, te-aș fi contactat.

Lars aprobă, cu gândul în altă parte. Gunilla se așeză mai confortabil. În încăpere se așternu tăcerea.

— Am o întrebare pentru tine, Lars.

Lars stătea în expectativă.

— De ce te-ai făcut polițist?

— Pentru că mi-am dorit acest lucru.

Răspunsul venise un pic prea repede. Gunilla lăsă să se înțeleagă că răspunsul fusese pripit și îi dădu încă o șansă.

— Pentru că… Hm, e mult de atunci, pentru că voiam să fiu de ajutor.

— Să fii de ajutor… cum?

— Poftim?

— În ce fel voiai să fii de ajutor?

Lars se scarpină în colțul gurii. Începu să se audă soneria unui

telefon ce se afla pe o masă, un pic mai departe. Lars se uită într-acolo. Gunilla nu se clinti din loc. În privirea ei, Lars citi că aștepta răspunsul lui.

— Păi, să fiu util societății, să-i ajut pe cei lipsiți de apărare, zise el și regretă din nou.

Gunilla îl scrută cu privirea. Lars simțea că pășește pe un teren minat.

— Să-i ajuți pe cei lipsiți de apărare? întrebă ea, aproape cu dispreț.

Lars încercă să-și repare gafa.

— Voiam să fac parte dintr-un tot mai impunător.

Tonul vocii părea să fie mai sincer acum.

Gunilla îi făcu un semn din cap abia perceptibil, încurajându-l să continue.

Lars reflecta.

— Și voiam să schimb ceva în felul cum mergeau lucrurile. Poate că sună stupid, dar așa simțeam la vremea respectivă.

— Nu e deloc stupid și chiar asta faci.

Lars își ridică privirea.

— Faci parte dintr-un tot mai impunător… și schimbi mersul lucrurilor, e păcat că nu realizezi acest lucru încă.

Lars își mai permise încă un mic răgaz.

— Suntem un colectiv. Lucrăm cum se lucrează într-un colectiv, fiecare pune umărul. Nici eu nu sunt tot timpul mulțumită de rolul meu. Dacă aș putea, aș face schimb cu tine de câteva ori pe săptămână. Dar lucrurile sunt așa cum sunt. Fiecare își vede de treaba lui, Lars.

Făcu o pauză profesorală.

— Dacă nu vrei să lucrezi cot la cot cu noi, trebuie să ne spui clar. Eu sunt sinceră cu tine și mă aștept la același lucru de la tine.

— Ba vreau să lucrez aici, zise el și înghiți în sec.

— Pot să-ți dau o mână de ajutor, dacă vrei.

Lars nu pricepu unde bătea.

— Dacă vrei să pleci de la noi, nu e nevoie să te întorci în Husby sau în Västerort, te pot ajuta să obții un job în altă parte, unde să-ți fie mai bine…

Lars clătină din cap.

— Nu, nu… Vreau să rămân aici.

Gunilla îl privi cercetător.

— Păi, atunci dă-i bătaie.

Gunilla nu afișă acel zâmbet discret pe care îl avea de obicei la sfârșitul unei întrevederi, îl privi doar, dându-i de înțeles că ceea ce tocmai se întâmplase era altceva. Lars își adună gândurile, se ridică și se îndreptă spre ieșire.

— Lars!

Lars se întoarse de lângă ușă. Gunilla citea o hârtie.

— Să nu-mi mai faci scene din astea.

Vorbea pe un ton coborât.

— Îmi cer scuze, zise el cu glasul spart.

Gunilla nu-și luase ochii din hârtie.

— Încetează cu scuzele.

Lars se pregătea să iasă pe ușă.

— Așteaptă, zise Gunilla.

Deschise un sertar din care scoase o cheie de mașină pe care i-o întinse.

— Erik a zis că trebuie să schimbi mașina. Iei iar Volvoul, e jos în stradă.

Lars se apropie, luă cheia din mâna ei și părăsi biroul.

Mergea prin oraș cu mașina, fără vreo țintă precisă. Se simțea manipulat emoțional. Încerca să se gândească, să simtă, să înțeleagă încotro se îndrepta… *Nada.*

Simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva, nu știa exact cu cine, poate cu ea, că oricum nu asculta. Întoarse mașina peste o linie continuă.

•

Rosie stătea pe un colț al canapelei și se uita la televizor, îmbrăcată într-un halat. Tot timpul stătea în acel loc. Lars avea un buchet de flori pe care îl furase din azilul de bătrâni. Îngrijitorii puneau acolo florile pacienților senili, altfel aceștia începeau să le mănânce.

Rosie făcea parte din grupul de pacienți cu Alzheimer, grupul pacienților mai tineri, la cei șaptezeci și doi de ani ai săi, grupul celor care se dăduseră bătuți.

— Bună ziua, mamă.

Rosie îl privi, apoi își întoarse privirea spre televizor.

Era cald în cameră; Rosie avea geamul întredeschis. Lars își privi mama, observă că avea broboane de sudoare pe pomeții obrajilor. Televizorul era dat tare, dar nu pentru că nu ar fi auzit bine, ci pentru că îi era greu să înțeleagă ce ziceau. Rosie Vinge era anxioasă din fire. Și Lars era la fel, presupunea că îl molipsise pe vremea când era copil. Neliniștea existase în adâncul ei dintotdeauna, dar când Lennart murise, se transformase într-o anxietate existențială. Se ascunsese în apartament, căci îi era frică de negrii care invadaseră cartierul Rågsved, îi era frică și de sunetele pe care le scotea frigiderul, îi era frică să nu ia foc dacă lăsa luminile aprinse prea mult, iar când le stingea, îi era frică de întuneric.

Lars nu știuse ce trebuia să facă cu ea, o vreme se gândise s-o uite, s-o lase să se prăpădească singură în apartament. Apoi însă, avusese mustrări de conștiință și, cu opt ani în urmă, se hotărâse să o interneze în azilul de bătrâni. De atunci se afla acolo, în lumea ei, îndopată cu

calmante, și urmărea emisiunile de după-amiază la televizor.

— Ce mai faci?

Îi punea tot timpul această întrebare când venea în vizită. Ea îi răspundea printr-un zâmbet, ca și cum Lars ar fi trebuit să înțeleagă ce înseamnă acel zâmbet, dar el nu înțelegea. Privi scena deprimantă o vreme, după care se duse în bucătărioară și puse apă la fiert ca să-și facă un nes.

— Vrei o cafea, mamă?

Nu răspunse, niciodată nu răspundea.

Lars își luă ceașca, se întoarse în sufragerie și se așeză lângă ea pe canapea. La televizor era un concurs la care telespectatorii trebuiau să sune să dea răspunsul corect. Prezentatorul era tânăr și lipsit de naturalețe. Mama și fiul priveau în tăcere.

— Colegii mei de muncă nu mă înțeleg, mamă, zise Lars.

Bău o gură de cafea, se fripse la limbă. Prezentatorul cel tânăr încerca să vorbească repede, dar se încurcă de mai multe ori.

— Cred că m-am îndrăgostit, zise Lars brusc.

Rosie îl privi, apoi fu absorbită din nou de emisiunea de la televizor. Lars detesta să stea așa lângă mama lui, nu înțelegea de ce făcea asta, nu putea să-și explice cum se făcea că devenea din nou copil când era în preajma ei. Se scărpină cu putere în cap, după care intră în dormitorul ei.

Era întuneric, aerul era închis și patul nefăcut. Lars începu să scotocească în sertarele de la comodă, câteodată găsea bani pe care îi băga în buzunar. Îi furase bani de când se știa, ca și cum ar fi avut tot timpul sentimentul că Rosie îi datora ceva. De data aceasta însă, nu găsi niciun ban, doar o grămadă de rețete amestecate cu lenjeria ei de corp dezgustătoare. Luă trei dintre ele, una părea un pic diferită, le îndoi și le băgă în buzunar. Știuse oare acest lucru? Știuse că rețetele se aflau acolo?

Se întoarse la Rosie și o privi. Se holbă o vreme, fu poate cuprins de tristețe, dar pentru că nu putea controla un sentiment atât de profund, se umplu de ură, care era mult mai ușor de suportat.

— Am de gând să mă despart de Sara.

Lars observă că auzise ce-i zisese.

— Deci ți-o aduci aminte pe Sara?

— Sara, zise Rosie cu o intonație pe care nimeni n-o putea pricepe.

— Seamănă prea mult cu tine, zise Lars.

Rosie se holbă la televizor. Prezentatorul chicotea artificial.

— Viața e un cerc vicios, mamă, totul se învârtește la infinit. De la tine am învățat că femeile sunt lașe… Nimic nu se schimbă…

Lui Rosie începu să-i tremure una din mâini în poală. Dură o vreme înainte să înceapă să plângă. Suspina slab.

Lars se simțea mai ușurat.

Ieși din azil și urcă în mașină. Conducea prin aglomerația de la prânz – rămase blocat pe strada Karlbergsvägen. Își pipăia rețetele din buzunar, erau umede de la transpirația de pe mâinile lui. La radio se difuza un cântec rock din anii optzeci. Vocea solistului era un dezastru. Câteva picături de ploaie loviră parbrizul; începu să burnițeze – era o ploaie fină și ușoară, călduță și umedă, care nu răcorea aerul, cum ar fi fost nevoie. Lars se aplecă în față și privi în sus spre cer. Văzu nori grei, negri care pluteau agale în direcția orașului. Culorile din jur se transformară într-o aureolă oranj-turcoaz. Presiunea atmosferică crescu, devenind compactă și apăsătoare. Începu să-l doară capul. Își masă tâmplele, lăsând mașina să mai înainteze câțiva metri. Dintr-odată se auzi un tunet, nu ca un șir de bubuituri, cum se auzea de obicei, ci ca niște explozii scurte și puternice exact deasupra capului său. Se sperie și își vârî instinctiv capul la cutie. Imediat după aceea, cerul se deschise și ploaia se dezlănțui asupra oamenilor de pe stradă care se repeziră să-și caute adăpost. Ștergătoarele de parbriz erau date la maximum, parbrizul începu să se aburească, lumea dimprejur deveni brusc difuză.

•

Vârî cheia în yală. Broasca de sus era descuiată, Sara era acasă. Lars intră în hol, închise ușa fără zgomot, se strecură în birou, deschise un sertar și ascunse rețetele.

Sara se afla în sufragerie. Scria un articol despre situația economică a artistelor fără partener. Titlul era *Violența socio-economică.* Scria la acest articol de când lumea și pământul. Lars nu înțelegea de ce se încăpățâna să scrie despre astfel de lucruri. Cine citea așa ceva?

Lars o privi pe Sara, încercând să-și aducă aminte ce văzuse la ea, ce îl atrăsese. Nu-și aducea aminte absolut nimic. Poate că, de fapt, nu văzuse niciodată nimic la ea, poate că erau împreună pentru că nu găsiseră pe altcineva. Sau poate că erau împreună pentru că niciunul dintre ei nu voia să aibă copii. Sau poate pentru că amândoi savurau sentimentul de vinovăție; abia acum începea să înțeleagă că vina fusese un factor motor în viața lui, iar femeia care stătea la birou și scria despre un subiect care nu interesa pe nimeni nu avusese alt rol decât de a oglindi acest sentiment de vinovăție. Lars detesta tot ce-l ducea cu gândul la vină, mai ales pentru că nu înțelegea care era sursa acestui sentiment.

— Ce faci? întrebă el din ușă.

Sara își ridică ochii din calculator.

— Ghici.

De ce oare îi răspundea în felul ăsta? O privi cu dezgust, mirat de cât de urâtă era. Era anostă, ștearsă, neatractivă – n-avea nimic în comun cu Sophie. Stătea cu spatele îndoit, chircită, picior peste picior. În fața ei avea mereu aceeași ceașcă de ceai murdară pe care o umplea

fără s-o spele. Nu făcea niciun efort să se aranjeze, purta doar haine ieftine și se dădea drept intelectuală – era exact opusul a tot ce-și dorea el.

— Care dintre noi să se mute, tu sau eu? întrebă el.

— Tu.

Răspunsul ei venise cam prea repede.

— Nu, mută-te tu, e apartamentul meu. Între timp am să dorm în birou.

Plecă din ușă, îndreptându-se spre birou. Apoi se întoarse și își luă geanta și aparatul de fotografiat.

Când trecu prin fața sufrageriei o văzu pe Sara privind pe fereastră cu brațele în jurul corpului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea mult prea tare.

Lars nu răspunse, ci ieși din apartament.

•

Când ajunse acasă, în apartamentul de pe Wittstocksgatan, Jens se prăbuși pe canapea. Spera să se poată liniști un pic, dar nu simțea niciun fel de *liniște*.

Se holba în tavan ascultând murmurul surd și îndepărtat al circulației de pe Valhallavägen. Neliniștea îi pulsa dureros în tot trupul. Se ridică, deschise o fereastră, se îndreptă spre debara, de unde scoase un arc și o tolbă cu săgeți.

Apartamentul avea 135 de metri pătrați și Jens ceruse ca majoritatea pereților să fie demolați, căci avea nevoie de spațiu și voia să poată trage cu arcul.

În partea opusă a apartamentului, unde fusese odinioară sufrageria, se afla acum ținta, o chestie mare și rotundă din stuf. Jens trăgea în serii de cinci săgeți din locul unde se aflase înainte bucătăria. În difuzoare se auzea salsa din anii șaptezeci – doi tipi macho în pantaloni evazați cântau despre singurătatea masculină și femeile cu sânii mari. Între serii bău bere, dar după o vreme se sătură de bere și începu să bea whisky, trase, apoi se sătură de tipii ce cântau salsa, se sătură de muzică în general, se sătură și de whisky și începu să bea coniac. Trase din nou, se sătură și de trasul cu arcul și începu să facă flotări până simți o durere acută în brațe.

Recunoscu simptomele insatisfacției, care îl cuprindea indiferent cât de mult se expunea la muzică, alcool sau orice altceva avea la dispoziție. Era obișnuit să vrea mereu să simtă mai mult. Maică-sa zicea că e alintătură, taică-su îi spunea dependență, poate că aveau dreptate amândoi.

Îi contactase pe ruși și le spusese că marfa avea să întârzie. Aceștia răspunseseră că era problema lui, că ei voiau să primească marfa la data stabilită. Jens avea o săptămână la dispoziție, după care rușii reduceau prețul și, în plus, îi promiseseră și o mamă de bătaie după

care va avea nevoie de spitalizare.

Jens stătea pe covor, întins pe spate, cu un singur gând în minte: cum să facă să dea de Aron sau de Leszek, care, la rândul lor, poate îi spuneau cum să dea de Mikhail.

Se ridică, își făcu o cafea și se puse pe treabă. Aron nu era însă așa de ușor de găsit pe cât crezuse. Încercase în toate felurile. Începuse prin a căuta toate persoanele din Stockholm cu numele Aron. Apoi își extinsese căutarea în toată țara prin *Pagini Aurii* și diferite motoare de căutare pe internet. A doua zi dimineața încercă la poliție, la administrația financiară, la primărie și pe la orice alte administrații care-i trecuseră prin cap. Dar nu avea la dispoziție decât un prenume. Un prenume și o descriere fizică. Aron, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături proeminente, cu părul negru… cu o alură de gentleman. Doar cu atât nu ajungea departe.

Aron menționase că urma să treacă pe la Stockholm când se despărțiseră, dar n-avea certitudinea că mai era în oraș, poate locuia în altă parte, poate nici măcar nu locuia în Suedia. Părea o pistă moartă. Se gândi apoi la Leszek. Îl auzise oare zicând ceva? Nu… poate Thierry atunci? Statueta putea oare să fie un indiciu? Ce-i zisese? Ceva legat de faptul că vindea obiecte asemănătoare.

Jens începu să caute statuete de piatră pe net. Pierdere de vreme. Sună la Muzeul de Etnografie și încercă să le descrie statueta care de fapt arăta ca un bolovan. Tipa de la celălalt capăt al firului încerca să-i vină în ajutor, dar totul era în zadar. Imprimă adresele tuturor magazinelor de antichități, de obiecte de artă și etnografice din tot orașul. Erau câteva pagini bune.

Jens ieși din apartament, cumpără țigări în loc de tutun de prizat și se lansă în căutarea lui Aron, Leszek, Thierry și a statuetelor. Trecu dintr-un cartier într-altul, se plimbă, luă autobuzul, pe urmă metroul, intră în magazine și puse aceeași întrebare neclară la care primi același răspuns negativ, cercetă fără niciun rezultat. De fapt nu se aștepta la altceva, în sinea lui își zicea că era într-un fel de vacanță, încerca să se convingă că răsufla un pic după tot ce i se întâmplase în ultima vreme, dar nu prea-i reușea figura. Zilele treceau și el devenea din ce în ce mai neliniștit.

•

— Sophie, te distrezi în casa ta din suburbii? o întrebase el la telefon.

În mașină, în drum spre Biskopsudden, Sophie încercase să-și țină în frâu nervozitatea. Neliniștea îi stătea ca un nod în gât. Nu voia… Ăsta era sentimentul pe care îl avea. *Nu vreau*… Senzația nu era însă cu totul autentică. O parte din ea voia și o altă parte se simțea constrânsă. Nu se simțea neapărat obligată, era mai degrabă senzația că, odată ce întâlnirea fusese stabilită, trebuia să aibă loc.

Așa se făcu că-l întâlni din nou. O aștepta pe chei. În ciuda a tot ce știa despre el acum, apariția lui o liniști. Ca de obicei, el trată lucrurile în stilul său specific, cu ușurință și naturalețe, ceea ce o făcu să se simtă în siguranță. Era ca și cum știa exact de ce are ea nevoie.

Iahtul era spațios și deschis, cu o apărătoare albastră de pânză. Pe o parte se vedea o inscripție: BERTRAM 25.

Porniră motorul, care începu să vibreze, iar Hector cârmi spre ieșirea din canal. Sophie privea spre țărmul pe care îl lăsau în urmă. În parcare văzu un Volvo în care se afla un bărbat.

Când ieșiră de pe canal, Hector acceleră. Iahtul aluneca pe suprafața liniștită a apei, iar soarele strălucea deasupra lor.

După un sfert de oră de mers, Hector încetini și cârmi într-un golfuleț izolat. Verifică adâncimea pe ecranul de bord, aruncă ancora și opri motorul. Se auzea clipocitul apei lovindu-se de bord. Trecu pe lângă ei un velier, iar pasagerii le făcură cu mâna. Sophie făcu și ea cu mâna. Hector privi oamenii nedumerit, apoi se întoarse spre ea.

— De ce fac asta?

Sophie observă o nuanță de iritare în ochii lui, ca și cum i se părea că oamenii aceia se făcuseră de râs. Se amuză de împotrivirea lui.

— Ai zis că vrei să-mi arăți ceva. Asta era? zise ea, indicând spre arhipelagul care îi înconjura.

Hector vru să zică ceva, pe urmă se răzgândi, se ridică și dădu la o parte un scaun. Luă o geantă de dedesubt, o deschise și scoase două albume foto vechi cu coperțile din piele, unul verde-închis, iar celălalt maro-închis cu marginile aurii. Se așeză lângă ea.

— Ai zis că vrei să mă cunoști mai bine.

Deschise albumul verde-închis la prima pagină – atmosfera era a anilor șaizeci, iar în fotografii se vedea un cuplu în haine elegante în fața Treptelor Spaniole din Roma.

— Acesta este tatăl meu, Adalberto, pe care l-ai întâlnit deja. Lângă el se află mama mea, Pia.

Sophie privi poza. Pia părea fericită, ceea ce se vedea nu doar pe chipul ei, ci și în postură. Era relaxată, dar în același timp stătea dreaptă, și era foarte frumoasă. Adalberto avea părul des, negru și părea mulțumit, era mândru și mulțumit. Privirea lui Sophie se întoarse la Pia. Era blondă, frumușică, cu tenul bronzat de soarele mediteraneean. Era idealul de femeie frumoasă al epocii respective.

Hector dădu pagina și îi arătă fotografii cu el, împreună cu fratele și sora lui de pe vremea când erau copii. Îi povesti despre anii copilăriei petrecuți în sudul Spaniei, despre singurătatea pe care o simțise după moartea mamei, despre relația cu tatăl său, despre prieteni și dușmani, despre sentimente, refulări și relații. Sophie asculta cu atenție.

Îndreptă arătătorul spre o fotografie de-a lui de la zece ani, în care era împreună cu fratele și sora lui, toți trei aliniați și zâmbitori și

purtând coifuri de indieni pe cap.

— Fratele și sora mea au avut grijă de viața lor. Au copii, sunt căsătoriți, și-au găsit liniștea. Eu nu.

Părea să fi rămas blocat în aceste gânduri, ca și cum cuvintele pe care tocmai le rostise conturaseră brusc o realitate pe care încercase s-o ignore înainte. Sophie îl privea, îi plăcea în mod special această trăsătură a lui, gânditoare, ascunsă, cu o profunzime pe care nu voia să și-o recunoască, la care nu părea să creadă că are acces.

Hector dădu din nou pagina și văzură o fotografie cu sora lui, Inez, la vârsta de cinci ani, cu o păpușă în brațe. Hector zâmbi. Apoi răsfoiră mai departe. Se lumină când văzu o fotografie de-a lui pe vremea când era copil, în fața unui copac, cu brațele pe lângă corp și cu unul din dinții din față lipsă. Arătă cu degetul spre fotografie.

— E făcută la noi în grădină, îmi amintesc exact momentul. Dintele îmi picase când căzusem cu bicicleta, dar prietenilor mei le-am zis că m-am luat la bătaie cu alți băieți.

Râse ușor, pe urmă împinse albumul în brațele lui Sophie, se lăsă pe spate, scoase un trabuc subțire din buzunarul de la piept, îl aprinse și inhală cu putere, ținând fumul în plămâni câteva clipe înainte să-l dea afară.

— Totul era mai bine înainte, nu-i așa?

Sophie continuă să răsfoiască în album, văzu mai multe poze cu el de când era mic; într-una dintre fotografii pescuia și avea chipul scăldat în razele soarelui. Zăbovi asupra acestei imagini, trebuie să fi avut cam zece ani, dar deja i se citea hotărârea pe față. Sophie compară fotografia cu felul în care arăta în acel moment, pe jumătate culcat, fumându-și trabucul, și i se păru că erau la fel.

Luă celălalt album în care văzu din nou poze cu Pia. Într-una dintre ele își spăla pe păr cei trei copii într-o albie aflată undeva pe o peluză. Pia părea să fi fost o mamă fericită. Sophie dădu pagina. Văzu o poză cu Adalberto Guzman, tânăr, cu părul negru, fumând un trabuc pe o veche verandă din piatră, cu pâlcuri de măslini și chiparoși în fundal. În alte poze se vedeau copiii jucându-se sau serbându-și ziua. Câteva pagini mai încolo văzu fotografii cu Adalberto și Pia în diferite locuri, împreună cu diferite vedete ale momentului respectiv. Sophie îi recunoscu pe Jacques Brel și pe Monica Vitti. Mai văzu și un pictor al cărui nume nu și-l mai amintea. Urmau poze dintr-o călătorie de familie la Teheran la mijlocul anilor șaptezeci. Apoi veneau altele în care Adalberto, Pia și copiii luau cina cu niște prieteni. Paginile următoare erau pline de fotografii de familie cu prieteni și rude pe care Sophie nu le cunoștea. Erau fotografii vesele la Madrid și la Roma, pe Riviera Franceză, în arhipelagul suedez. Albumul se termina cu poze din 1981, iar ultimele pagini erau goale.

— De ce se termină aici?

Hector privi albumul.

— E anul când a murit mama. După aceea n-am mai făcut fotografii.

— De ce?

Hector reflectă o clipă.

— Nu știu, poate pentru că nu mai eram o familie.

Sophie aștepta să audă continuarea. Hector înțelese.

— Am devenit patru indivizi care încercau să se descurce pe cont propriu… Fratele meu s-a ascuns în adâncul mării în costumul lui de scafandru, Inez a plecat la Madrid și a ținut-o în chefuri ani de-a rândul. Tatăl meu s-a cufundat în muncă, iar eu am rămas cu el să-l ajut. Asta poate pentru că moartea mamei m-a afectat cel mai mult și atunci m-am atașat de tata.

Hector fuma și se uita în direcția opusă. Sophie îi căuta cu insistență privirea. Hector își dădu seama și întoarse capul spre ea.

— Poftim?

Sophie clătină din cap.

— Nimic.

Sophie privi din nou pozele.

— Care îți place cel mai mult?

Hector se aplecă, luă celălalt album, răsfoi până ajunse la o pagină pe care se afla o poză de-a lui de la vârsta de opt ani. Era o poză cu el în picioare, privind drept spre obiectiv cu ochii plini de viață. Nu avea nimic special. Hector i-o arătă cu degetul în timp ce ținea trabucul în colțul gurii.

— De ce? întrebă ea.

Hector privi fotografia încă o dată înainte să răspundă.

— Unui bărbat nu-i place nimic mai mult decât băiatul care a fost odinioară.

— Chiar așa? zise ea, amuzându-se de remarca lipsită de modestie.

Hector dădu din cap cu convingere.

— De ce ai acceptat să vii cu mine cu barca, Sophie?

Întrebarea o surprinse. Sophie schiță un zâmbet, nu pentru că i se părea amuzant, ci pentru că nu știa ce altceva să facă.

— Pentru că m-ai invitat, îngăimă ea.

Hector o cercetă cu privirea. Sophie simțea că încă mai avea pe buze acel zâmbet forțat, dar în cele din urmă reuși să și-l șteargă de pe chip cu oarecare grație.

— Ai fi putut să refuzi, zise el.

Sophie dădu din umeri ca și când ar fi vrut să zică *bineînțeles.*

— Atunci de ce? întrebă el.

— Nu știu, Hector.

Privirea lui Sophie rămase fixată asupra lui Hector. Vedea ceva în el, ceva ce o atrăgea, ceva ce încerca să ignore, ceva ce încerca să evite. Dar nu reușea, acel ceva o captiva, o captivase încă de prima

dată când îl văzuse. Hector era sincer într-un mod special, era ca și cum n-ar fi fost loc în personalitatea lui pentru minciună sau prefăcătorie, ca și cum ar fi fost incapabil de așa ceva. Sophie adora acest lucru la el. Sinceritatea, deschiderea și naturalețea erau calitățile pe care Sophie le aprecia cel mai mult. Hector era însă și incredibil de periculos. Era sincer, deschis, plin de naturalețe și incredibil de periculos. Sophie ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

— Suntem prieteni? o întrebă el.

Cuvintele pe care le alesese îi dădeau un sentiment ciudat.

— Da, sper că da.

— Suntem oameni în toată firea, adăugă el ca o simplă afirmație.

Sophie încuviință din cap.

— Și asta-i adevărat.

— Oameni în toată firea care sunt prieteni?

— Da.

— Nu pari sigură pe tine, zise el.

Sophie nu răspunse.

— Ești când plină de afecțiune, când brusc rezervată și rece și mă ții la distanță. Pari să nu te poți hotărî. Îți dorești o aventură? Poate un pic de distracție? Viața ta e într-o fază dominată de plictiseală?

Se pregătea să continue, să-i pună mai multe întrebări. Dar Sophie nu voia nici să-l mintă, nici să-i spună adevărul. Prin urmare, se aplecă spre el și îl sărută pe gură în speranța că va înceta. Hector o sărută delicat, dar nu se lăsă prins în capcană, ci se desprinse, cercetând-o mai minuțios decât înainte. De data aceasta, părea să fi înțeles încercarea ei de a-l păcăli cu un sărut în vreme ce el se străduia să înțeleagă ceva încâlcit și complicat.

Pe lângă ei trecu în mare viteză o barcă cu motor. Sophie o urmări cu privirea.

— Nu vrei să ne întoarcem? întrebă ea încet.

Privirea lui Hector zăbovea asupra ei, continuând să caute un răspuns pentru acel ceva pe care nu-l înțelegea. Apoi Hector își scărpină bărbia, scoase un murmur scurt, se ridică, aruncă trabucul pe jumătate fumat peste bord, apăsă pe un buton și ancora începu să se ridice. Apropie degetul de butonul de start, ezită, și-l trase înapoi și se întoarse din nou spre ea.

— Am un fiu.

Sophie nu înțelegea.

— Am un fiu. Nu pot să-l văd. Mi-aș dori, dar mama lui nu-mi dă voie. Nu l-am văzut de zece ani.

Sophie se holba la el, pur și simplu.

— Cum îl cheamă? fu singura replică ce-i trecu prin minte.

— Îl cheamă Lothar Manuel Tiedemann, poartă numele de familie al mamei sale, are șaisprezece ani și locuiește la Berlin.

Valurile molcome începură să legene iahtul.

— Acum știi totul despre mine, Sophie, zise el încet.

Se priviră. Sophie încerca să pună ordine în lucruri. Hector se pregătea să mai spună ceva, dar se abținu. Porni motorul și cârmi spre ieșirea din golfuleț.

•

Gunilla se plimba de-a lungul promenadei de pe Karlavägen, pe porțiunea mai lată rezervată pentru pietoni și animale de companie. La soare era cald și adia o briză călduță. În dreptul străzii Artillerigatan, Gunilla traversă. În fața cofetăriei Tösse, lumea stătea la măsuțele de pe trotuar. Se opri și așteptă, trăgând cu urechea la conversațiile unor soții casnice deziluzionate, care în modul lor complicat și instinctiv exprimau faptul că nu se simțeau iubite. Apoi ascultă discuția unor bărbați ce amestecau tot timpul fraze în engleză în schimbul de replici. Pe urmă, conversația unor tineri care râdeau de situații pe care ea nu le pricepea. Din când în când, îi plăcea să se așeze în mijlocul unui grup și să asculte.

După câteva minute, apăru Sophie din direcția pieței Karlaplan. Gunilla așteptă până când ajunse lângă ea, după care porniră împreună în jos spre Sturegatan.

După o vreme, Gunilla începu să pună întrebări. Ca de obicei, întreba despre persoanele din anturajul lui Hector, voia numele și rolul acestora, voia să știe de ce erau sau nu erau în stare. Sophie își dădea silința să răspundă cât mai complet. Când întrebările începură să-l vizeze pe Hector, cine era, ce tip de personalitate avea, nu-i spuse aproape nimic, era ca și cum nu l-ar fi cunoscut pe Hector, ca și cum nu voia să rupă încrederea tacită pe care acesta tocmai i-o arătase.

Din partea opusă se apropia un grup de școlari. Sophie le făcu loc să treacă.

— În meseria mea, am avut de-a face de multe ori cu bărbați de genul lui Hector Guzman, relaxați și șarmanți la început, ca pe urmă să se transforme brusc și să devină exact opusul. Am văzut cum au distrus viețile altor oameni…

Sophie nu zicea nimic, mergea doar alături de Gunilla.

— Nu te lăsa păcălită, Sophie.

9.

Se simțea ca dracu'. Avea mereu senzația că tot ce făcea era greșit. Gunilla nu-l contacta niciodată, iar după ultima întâlnire îl trata cu indiferență. Simțea că se făcuse de râs și avea intenția să-și retragă cuvintele, să-și ceară scuze și să încerce să îndrepte greșeala comisă. Dar cu cât reflecta mai mult, cu atât mai mult își dădea seama că o astfel de mișcare n-ar fi făcut altceva decât să înrăutățească situația. Confruntarea trezise ceva în adâncul lui. Noapte se foia în pat, transpirația, gândurile amestecate și luminile străzii ce se strecurau înăuntru pe fereastră îl țineau treaz. Oscila între furie și rușine, înverșunare și anxietate, fără să-și poată explica sursa acestor sentimente.

În dimineața aceea fusese la doctor. Îi povestise acestuia că lucra noaptea, că dormea prea puțin și că îl dureau spatele și capul. Doctorul, un bărbat cu mâinile calde și uscate, fusese înțelegător, îi spusese că era epuizat, că prezenta simptome de extenuare. Îi controlase ochii cu o lanternă, îi pipăise amigdalele și îi făcuse și un control anal. Apoi îi prescrisese Citodon, un analgezic, pentru spate și cap, și Sobril, un antidepresiv, pentru senzația aceea pe care Lars nu o putea exprima sau explica.

Lars îi ceruse să-i arate dosarul lui medical.

— De ce? întrebă doctorul.

— Pentru că vreau să-l văd.

Fusese de ajuns. Doctorul întorsese ecranul calculatorului spre Lars. Acesta cercetase în fugă cele scrise, nu exista nicio urmă a antecedentelor lui.

— Sunteți mulțumit?

Lars nu răspunsese.

— Trebuie să veniți la control peste șase săptămâni, mormăi doctorul.

•

Lars trecuse pe la farmacie, unde îi fuseseră eliberate medicamentele prescrise, apoi pornise cu mașina prin oraș.

În copilărie suferise în mod constant de insomnie. Rosie îi dăduse din medicamentele ei. Avea unsprezece ani la vremea respectivă și foarte rapid devenise imun. Rosie, care era deja dependentă de medicamente și, în plus, prietenă apropiată a unui doctor cu care se culca atunci când tatăl lui nu era acasă, îi făcuse rost de niște tablete albe și banale, care îl doborau pe Lars în fiecare seară la șapte și jumătate. Nu-și aducea aminte niciun vis, iar de prin clasa a șaptea se simțea năuc toată ziua, senzație ce continuase până începuse liceul.

Asistenta medicală de la școală îi descoperise dependența de medicamente. Inițiase o anchetă, apoi încercase să-și înăbușe indignarea și să se facă înțeleasă, explicându-i lui Lars că tabletele pe care le lua erau foarte puternice și creau o dependență teribilă. Îi spusese, de asemenea, că, deoarece luase așa de multe în perioada pubertății, trebuia să fie foarte atent când lua orice medicamente pe viitor, căci în corpul lui se crease o dependență care nu putea fi controlată decât printr-o abstinență totală. Lars dăduse din cap fără să înțeleagă nicio iotă din cele spuse. Mereu dădea aprobator din cap când cineva vorbea cu el.

Încetase să mai ia pastilele albe de la vârsta de șaptesprezece ani, ceea ce dusese la insomnie, schimbări de dispoziție, anxietate acută și coșmaruri excesiv de apăsătoare în puținele ore în care reușea să adoarmă. Dependența se făcea simțită în fiecare secundă. Se foia în așternuturile ude, plin de îngrijorare, neliniște și temeri.

După câțiva ani s-a instalat abstinența, care se manifesta printr-un sentiment constant de zădărnicie. A încetat să mai simtă nevoia să ia medicamente, iar tremurăturile și schimbările de dispoziție s-au atenuat. Anxietatea a rămas însă, insomnia, de asemenea. Acestea din urmă au devenit parte integrantă din cotidian, erau realitatea lui.

Parcă mașina în fața sălii de bowling, unde se vindeau și băuturi alcoolice.

Găsi o masă cu vedere la piste. Vedea grupuri de pensionari care aruncau de zor bile de bowling. Lars privi în palmă: avea șase tablete, câte trei din fiecare pachet.

Le aruncă pe gât și le înghiți cu vin roșu din Bulgaria. După câteva minute, senzația de apăsare din piept dispăruse, iar ținuta lui era deja mai relaxată. Își dăduse scaunul pe spate și privea jucătorii, bucurându-se când aceștia ratau și detestându-i când le reușeau aruncările.

— Bună!

Sara se afla lângă el. Lars o privi mirat.

— Cum ai aflat că sunt aici?

— Te-am urmărit.

— De unde?

— De la doctor.

Lars se întoarse către jucători, luă o gură de vin. Sara se așeză, încercând să-i surprindă privirea.

— Cum te simți, Lars?

— Bine, de ce întrebi?

Sara oftă.

— Lars, hai să vorbim, te rog!

Lars se prefăcu că nu înțelege și izbucni în râs.

— Păi, nu asta facem chiar acum, nu vorbim? Gurile noastre se

mișcă!

Lars afișă un zâmbet ciudat. Sara stătea cu privirea aplecată, cercetându-și mâinile.

— Nu vreau să trăiesc așa, șopti ea.

Lars privea bilele ce se rostogoleau și popicele care cădeau la pământ.

— Nu te mai recunosc, ești furios tot timpul, nu-mi spui ce s-a întâmplat… Am greșit eu cumva?

Lars pufni indignat.

— Vreau să te ajut, dacă pot.

Sara îl privi încercând să-și dea seama dacă Lars înțelesese ce-i spusese.

— Ai mai fost în situația asta, Lars, șopti ea.

Lars îi evita privirea.

— Când ne-am cunoscut, înainte să ne hotărâm să ne mutăm împreună, când ai început să lucrezi în Västerort. Te purtai exact ca acum… A durat câteva săptămâni bune… Când ți-ai revenit, mi-ai povestit despre medicamentele pe care le luaseși în copilărie…

— Vorbești aiurea…

Sara se strădui să nu se lase influențată de atitudinea lui.

— Nu, deloc, zise ea.

Un pensionar slăbănog, îmbrăcat în trening, reuși să doboare toate popicele dintr-o singură lovitură și se întoarse spre tovarășii săi, încercând să-și mascheze rânjetul triumfător.

— O ducem bine, Lars. Avem o relație lipsită de certuri și neînțelegeri. Fiecare are spațiul lui personal, dar avem și momente pe care le petrecem împreună… Avem aceleași interese, aceleași principii. Asta înseamnă totuși ceva…

Lars goli paharul, evitându-i în continuare privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, ești tu paranoică… Și, în plus, mai ești și urâtă.

Sara încercă să-și ascundă mâhnirea.

— Atunci vreau să ne despărțim.

Lars avea același zâmbet strâmb pe buze.

— Păi, nu ne-am despărțit deja?

Tristețea Sarei se transformă în mânie. Se holbă la el, după care se ridică brusc și plecă. Lars o privi cum se îndepărtează, sorbi din vin, apoi se uită la o babă grasă care aruncase bila în afara pistei. Baba încerca să pară veselă când se întoarse la grupul ei de prieteni, ca și cum ceea ce era important era să se distreze împreună, nu să câștige. *Mda, chiar așa.*

După ce sala de bowling se închise, Lars găsi un bar irlandez, care era irlandez pe cât e McDonald's un restaurant finlandez. Aveau un

televizor cu ecran plat, un joc de darts electronic și un coș de minibaschet cu mingi mici și ridicole. Cireașa de pe tort era barmanul iranian care vorbea prost englezește și i se adresa lui Lars cu *șefule*. Dar lui Lars nu-i păsa oricum. Venise să se îmbete și asta se și întâmplă. Bău cât de mult putu până la ora închiderii, iar a doua zi dimineață se trezi în mașină, cu nasul rece, în spatele geamurilor aburite. Lumea dimprejur se trezise deja și era în plină forfotă.

Lars se ridică, se șterse la ochi, se scărpină în cap și își clăti gura uscată cu o bere răsuflată.

Luă mașina, pe jumătate mahmur, pe jumătate beat, și se duse la spitalul Danderyd. Își petrecu ziua întreagă în mașina parcată în apropierea spitalului, rozându-și unghiile, înghițind tablete, bând în loc de prânz și așteptând.

•

Când o văzu pe Sophie părăsind spitalul în după-amiaza aceea, Lars deveni extatic, iar sentimentul de siguranță îi reveni.

Rămase în spatele ei o vreme, în timp ce Sophie pedala spre casă, apoi o depăși, după care, ca de obicei, o porni spre locuința ei, își alese un loc de parcare, își puse căștile și începu să asculte ce se petrecea în viața ei.

Aceasta era noua lui viață, nimic altceva nu mai conta. Asculta ce zicea Sophie, îi auzea pașii când trecea pe lângă un microfon, auzea sunetele pe care le făcea în timp ce lua cina singură, asculta discuțiile pe care le avea cu Albert.

La unsprezece, Lars schimbă canalul de recepție și începu să asculte microfonul din dormitor. O auzi pe Sophie dând la o parte plapuma și așezându-se pe pat. Lars trăsese concluzia că Sophie dormea dezvelită, căci nu o auzea niciodată trăgând plapuma peste ea. Și-o imagina adormită pe cearșaful alb, cu părul răsfirat pe pernă, respirând ușor și visându-l poate chiar pe el. Dorința îl chinuia, iar Lars n-o înțelegea, nu era în stare s-o țină în frâu. De aceea, își făcea plinul de tablete. Atunci totul revenea la normal, până și dorința.

După ce trecură trei ore bune de tăcere, pe când Sophie și Albert dormeau duși în camerele lor, Lars coborî din mașină și se furișă în grădină. Era o noapte de vară liniștită și caldă. Lars se simțea calm și senin. Se opri pe veranda din spatele casei, se uită în jurul său, apoi urcă treptele, forță ușa de la intrare și o deschise cu grijă. Balamalele scârțâiră ușor. Lars intră în sufragerie fără să facă niciun zgomot. Asculta cu încordare.

Sophie dormea la etaj, iar faptul că se afla atât de aproape de ea îi dădea o senzație de euforie. Se strecură în bucătărie. Deschise frigiderul cu grijă, se uită înăuntru, dădu frâu liber fanteziei. Era bărbatul casei, care tocmai se dăduse jos din pat și coborâse în bucătărie să caute ceva de mâncare.

Lars scoase pâine, unt și mezeluri, se așeză la masă și mâncă un sandvici. Apoi îi zâmbi fiului ce tocmai coborâse scările în fantezia lui, după care se ridică și o sărută pe Sophie, când aceasta coborî la rândul ei un pic mai târziu. Îi arătă că pregătise micul dejun, ea îi zâmbi și îl sărută din nou. Lars făcu o remarcă plină de umor, iar Sophie și fiul ei izbucniră în râs.

Lars ieși din casă, făcând cu mâna în imaginație micii lui familii inexistente când ajunse la poartă, apoi se întoarse în mașină prin întunericul nopții.

Când ajunse acasă, mai luă o porție de tablete și adormi ca un prunc pe salteaua murdară.

•

Genunchii i se loveau de spătarul scaunului din față. Lui Mikhail i se părea că locul în avion era prea strâmt. Lângă el stătea Klaus. Klaus era un neamț cam la patruzeci de ani, cu un corp de halterofil. Avea început de chelie și mușchi compacți peste tot, chiar și pe fața care, în plus, era împodobită cu o mustață subțire ca de actor de filme porno. Era un tip dur care știa să facă de toate, fără să fie expert în ceva anume – era un tip care niciodată nu refuza un job. Mai lucraseră împreună și cu alte ocazii, când Ralph comandase niște vizite la domiciliu. Klaus făcuse o treabă bună, fusese total lipsit de scrupule.

Decolaseră din München și se îndreptau spre aeroportul Arlanda din Stockholm. Stewardesa la oferi cafea, din spate se auzeau țipetele unui copil, niște moși dezlegau sudoku, iar câteva femei între două vârste lucrau la niște prezentări pe laptop. Cântecele celor de la Bee Gees răsunau din căștile pe care Klaus le avea în urechi. Klaus dădea din cap în ritmul muzicii și bătea ritmul cu palma dreaptă pe picior.

Mikhail încercă să treacă în revistă ce aveau de făcut. N-avea un plan clar, evalua diferitele opțiuni în mintea sa, cumpănindu-le. În cele din urmă ajungea mereu la aceeași concluzie – trebuiau să acționeze dur și concis. Roland fusese la Stockholm cu două zile înainte și revenise cu un rânjet pe buze. *Avem un tip acum*, zisese. *O să vă aranjeze întâlnirea cu Hector…*

În cabină se auzi un semnal sonor, iar beculețele se aprinseră, marcând faptul că trebuiau cuplate centurile de siguranță. Se auzi o voce de femeie ce trăncănea într-o limbă nordică pe care nu o înțelegea. Avionul începu coborârea. Erau ceva turbulente, iar Klaus se ținea de mânerele scaunului, ridicându-și involuntar picioarele la fiecare zdruncinătură.

— Urăsc chestiile astea, zise Klaus. Chiar le detest.

Vântul bătea dintr-o parte. Klaus era palid. Avionul se clătina spre stânga, apoi se zgâlțâia brusc la dreapta. Klaus îl apucă pe Mikhail de braț.

— Scheisse…

În cele din urmă aterizară și motoarele se opriră. Klaus respiră ușurat.

Cei doi închiriară o mașină cu care se duseră în oraș, unde traseră la un hotel din piața Hötorget. După ce se instalară, ieșiră în oraș. Se înserase. Mâncară ceva la o terasă. Era cald, mai cald decât la München.

— Din câte știu eu, are trei tipi, deci ăsta e punctul de plecare. Doi dintre ei sunt profesioniști: garda de corp a lui Hector și cu polonezul ăla, despre al treilea nu știu nimic.

Klaus asculta în timp ce-și mânca friptura. Mesteca repede și ținea tacâmurile ciudat când tăia carnea.

— Are un birou aici, în oraș, dar nu prea stă pe-acolo. Data trecută când am fost aici și l-am urmărit, l-am văzut de multe ori la restaurant, acolo punem mâna pe el. Avem persoana de legătură care ne anunță la momentul potrivit.

— Sună bine, răspunse Klaus fără prea mare entuziasm.

Apoi făcu un semn chelnerului, arătându-i paharul gol de suc.

Plecară din restaurant, se urcară în mașina închiriată și scriseseră în GPS strada Sandsborgsvägen, din Enskede.

— Întoarceți unde aveți posibilitatea, zise o voce în germană.

Klaus făcu întocmai.

Străbătură traficul din Stockholm, ieșiră pe șoseaua de centură spre sud, apoi, de pe banda din stânga, trecură peste podul Johanneshov.

— Arată ca o minge enormă de golf, zise Klaus când trecură pe lângă Globen{6}.

Mașina se opri în fața unei case banale. Sunară la ușă. Deschise un bărbat între două vârste. Avea chelie și burtă, purta o cămașă demodată și o cravată prea scurtă. Părea că tocmai se întorsese de la serviciu – de la un serviciu dintr-o altă epocă.

— Wilkommen… meine herren.{7}

Se amuză de unul singur de felul cum vorbea germană.

Cei doi îl urmară spre beci. Bărbatul deschise o ușă de fier și îi pofti înăuntru. Mikhail intră în cameră și văzu o mulțime de arme, revolvere și pistoale automate pe unul dintre pereți, puști de vânătoare și puști automate pe celălalt.

Bărbatul zâmbea entuziasmat și le explica întocmai ca un tip de la teleshopping despre diferitele arme – *e obsedat de arme,* își zise Mikhail în sinea lui. Îi întrerupse campania de publicitate, arătând cu degetul spre perete.

— Dă-mi un Sig și două bastoane flexibile.

Bărbatul dădu jos arma, îi înmână lui Mikhail o cutiuță cu muniție și începu să pălăvrăgească despre faptul că muniția era elvețiană, despre greutatea gloanțelor, despre utilizările frecvente. Trase un sertar dintr-un dulap și scoase două bastoane. Mikhail îi dădu pistolul lui Klaus, iar celuilalt îi întinse un teanc de bancnote euro.

Ieșiră din beci și din casă fără să-și ia rămas-bun și urcară în mașină. Klaus citi adresa pe o hârtie, după care o introduse în GPS. Mikhail formă numărul pe care îl primise de la Roland Gentz și apăsă pe butonul verde. Cineva răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Carlos? Mi s-a spus să te contactez, procedează cum ai fost instruit, sosim în… Mikhail se aplecă și citi pe ecranul GPS-ului… douăzeci de minute.

Închise telefonul.

— Efectuați o întoarcere în U în acest moment, zise din nou vocea femeii digitale.

— Mai taci odată, i-o tăie Klaus.

•

Jens îl căutase pe Thierry peste tot, în toate locurile unde se vindeau obiecte din categoriile artă etnică, antichități sau mărunțișuri *new age* – în magazinele de antichități de pe RosIagsgatan, în magazinele turistice din Gamla stan{8} și de pe Drottningsgatan și în magazinele din cartierele Söder și Kungsholmen. Interesul lui pentru acea statuetă din America de Sud era singurul indiciu pe care îl avea… Șansa de a-i întâlni pe Aron sau pe Leszek era aproape inexistentă, deși străbătuse orașul în lung și-n lat mai multe zile de-a rândul.

Västmannagatan era mai puțin cunoscută pentru magazinele sale. Jens cumpărase însă, de mult, un glob pământesc din sticlă de acolo. Magazinele înșiruite de-o parte și de alta a străzii vindeau mai degrabă rarități și obiecte de design din anii cincizeci. Jens începu în capătul dinspre piața Norra Bantorget și continuă pe stradă în sus în direcția scuarului Odenplan. Oboseala care îl apăsa era însoțită de o doză sănătoasă de frustrare. Cu toate acestea, nu avea altă soluție decât să continue. Intra și ieșea din magazine, punând în fiecare aceeași întrebare legată de obiectele din patrimoniul cultural sud-american. Mai întreba și dacă știau cumva vreun tip pe care îl chema Thierry. De fiecare dată era întâmpinat de aceleași fețe întrebătoare.

După cel de-al cincilea colț de stradă, trecu pe lângă magazinul în care cumpărase globul de sticlă cu douăzeci de ani înainte. Arăta la fel ca odinioară, doar prețurile din vitrină erau altele. Două uși mai departe se afla un mic magazin pe care nici nu l-ar fi observat dacă n-ar fi făcut această expediție. Vitrina era mică și întunecată, doar cu câteva obiecte expuse. Printre acestea distingea niște pături în culori deschise, măști, scuturi și sulițe. Jens păși înăuntru și auzi sunetul unui clopoțel ce era fixat pe ușă.

Peste tot erau grămezi de obiecte vechi din toate colțurile lumii, ca și cum s-ar fi aflat în mai multe epoci diferite, din tot atâtea locuri diferite. Jens simțea că nu-și mai poate lua privirea de la obiectele din jurul său. În mintea lui se întipăriseră o mulțime de impresii. Erau vechi obiecte de artă, produse textile, obiecte de mobilier, bijuterii,

statuete. Toate erau frumoase, atrăgătoare și cumva altfel – impresionante într-un mod inexplicabil, într-un colț, într-o mică vitrină, observă niște statuete din piatră, figurine în miniatură, exact ca aceea pe care o văzuse pe vapor în mâna lui Thierry.

Auzi zgomot de pași în spatele său, se întoarse și văzu o femeie frumoasă ieșind din spatele unei draperii ce dădea spre camera din spate. Avea o coafură cu mult volum și o siluetă lungă fără să fie înaltă. Jens presupuse că era din Caraibi.

— Bună ziua, zise el.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet.

— Thierry…, spuse Jens, ca și cum ar fi realizat brusc că găsise în sfârșit ce căuta.

Femeia ezită, se întoarse și dispăru din nou în spatele draperiei.

Jens simțea cum începe să-i bată inima mai tare în piept. Dură câteva secunde bune înainte ca bărbatul care ieșise să-l recunoască.

— Tu aici?

•

Thierry îl sunase pe Aron, explicându-i pe scurt situația, apoi îi dăduse receptorul lui Jens.

Aron îi spusese să iasă în stradă, să o ia în jos, iar la câteva uși mai încolo să intre într-un restaurant.

Thierry îi deschise ușa și îi arătă încotro s-o ia.

— Acolo, Aron te așteaptă.

Jens începu să coboare spre restaurant. Totul părea absurd. Care erau șansele să i se întâmple asta? Nici măcar nu mai avea puterea să gândească.

Pe un panou mic scria TRASTEN. Jens intră și se îndreptă spre bar; acolo observă vreo zece oameni răspândiți la mese. Ceru un pahar de tonic și privi camera în timp ce bea.

După câteva minute, Aron apăru din spatele ușilor batante de la bucătărie, îl văzu pe Jens și îi făcu semn să vină la el.

Jens merse după Aron printr-o bucătărie, traversară un coridor scurt și ajunseră la un birou. Aron îl invită pe Jens să intre.

Era o cameră mică – avea un birou pe care se afla un calculator. Era dezordine, se vedeau scrumiere pe jumătate pline, o grămadă de reviste și un semn de circulație furat, rezemat de un perete – *Staționarea interzisă.* Mai încolo erau cești de cafea murdare și un calendar vechi de perete. Camera era cu siguranță folosită de mai multe persoane, cel mai probabil numai de bărbați, bărbați care aveau nevoie de o zonă liberă, în care nimeni să nu fie nevoit să-și asume răspunderea.

— Așază-te dacă găsești vreun scaun.

Jens găsi unul.

— Lucrezi aici? întrebă Jens în timp ce se așeza pe scaun.

Aron clătină din cap.

— Nu.

Aron se așează în spatele biroului.

— Ce-ai pe inimă? întrebă el cu simplitate, amuzându-se de cuvintele alese.

Jens își încordă dintr-odată atenția.

— După ce ne-am despărțit, am mers mai departe prin Iutlanda și m-am oprit la bunica mea peste noapte. M-am trezit cu un Glock în gură și rusul ăla enorm stătea pe marginea patului.

Aron ridică din sprâncene.

— M-a lăsat lat și pe urmă s-a cărat cu lăzile mele.

— Și în lăzi se aflau armele tale?

Jens încuviință din cap.

— Cui i le duceai?

— Unui client.

— Dar nu de aici, din Suedia?

Jens clătină din cap. Aron reflectă o vreme.

— Știa că sunt arme în lăzi?

— Nu, nu cred. A fixat un transmițător pe una din lăzi pe vapor, care s-a întâmplat să fie a mea și nu a ta.

Aron cugetă câteva clipe, apoi ridică privirea.

— Deci, ce pot să fac pentru tine?

— Trebuie să-mi recuperez marfa, trebuie să-mi spui ce știi despre el… unde e, cum pot să intru în legătură cu el.

•

Hanul nu era de fapt un han. Era o pizzerie, iar pe fereastră avea inscripția *Bere și vin*. Mobilele erau din lemn închis la culoare, iar șervețelele erau dintre cele mai ieftine, tari și subțiri.

Mânca o jumătate de pizza, bău patru beri și trei pahare de tărie. Simțise nevoia să se îmbete. Lars era cu mintea aiurea, ceea ce, mai nou, începuse să-i facă plăcere. Înainte se simțea prost dacă nu-și folosea mintea în mod constructiv. Acum însă își permitea să se gândească aiurea, fără să aibă vreun scop precis, să se lase purtat de val. Era fantastic. Noi senzații apăreau și apoi dispăreau. Lars își făcea plinul de tablete și se relaxa ca un bebeluș adormit. Poate că toată lumea își dorea să fie așa? După câțiva ani în lumea adulților poate că toată lumea căuta o astfel de stare? Zâmbi în sinea lui, apoi dădu cu ochii de tipul care făcea pizza în spatele tejghelei. Părea îngrijorat, se întorsese cu spatele. Lars presupuse că observase calmul lui ca de nirvana și că fusese cuprins de anxietate la gândul că el nu reușise să atingă o astfel de stare. Toți erau invidioși pe el, așa era dintotdeauna.

Lars se scărpină cu putere pe obraz. Avea un coș care nu-i dădea deloc pace.

Cu fața înfierbântată și cu câmpul vizual îngustat, Lars se urcă la

volan și o porni spre locuința lui Sophie în jurul orei nouă. Avea opt locuri diferite din care asculta, în mod alternativ, ca să nu fie descoperit, toate în vecinătatea imediată a casei. Parcă la stația numărul patru sau poate era trei? Opri motorul, își puse căștile și începu să asculte. Casa era cufundată în tăcere. Încerca să deslușească sunetele făcute de Sophie. Stătea oare nemișcată? Mai luă două tablete, iar realitatea deveni și mai difuză.

După o vreme, auzi zgomot de pași în bucătărie, apoi în hol. Auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc. Schimbă canalul și începu să asculte microfonul din bucătărie. Încerca să-și dea seama dacă deschisese ușa cuiva sau dacă ieșise ea însăși pe ușă afară. În bucătărie nu se auzea niciun sunet, holul era cufundat în tăcere. Lars aștepta. Sophie ieșise într-adevăr afară.

Lars porni mașina și se îndreptă spre casă. Se întâlni cu Land Cruiserul lui Sophie care venea spre el la vale. În vârful dealului întoarse Volvoul.

Era atât de beat, încât îi era greu s-o urmărească fără să se apropie prea tare de ea sau să stea prea departe și să-i piardă urma. Șoseaua Roslagsvägen era însă liberă în acea seară în sensul spre oraș, ceea ce-l avantaja. Conducea pe mijlocul drumului, cu ochii bulbucați, folosind linia ce despărțea benzile ca punct de reper.

O urmări până în Vasastan, unde Sophie parcă în fața restaurantului Trasten. Lars găsi un loc de parcare puțin mai încolo, îl văzu în oglinda retrovizoare pe Hector întâmpinând-o pe Sophie, apoi îi văzu pupându-se pe obraz și intrând în restaurant.

•

Jens nu-l cunoștea pe bărbatul care intrase în cameră în timp ce el și Aron stăteau de vorbă.

— Carlos e aici?

Aron clătină din cap.

— M-a sunat și mi-a zis să vin încoace.

Aron clătină iar din cap.

— Nu l-am văzut.

Bărbatul reflectă o clipă, dar se opri când dădu cu ochii de Jens. Îi întinse mâna.

— Hector Guzman.

Jens îi strânse mâna. Hector era un bărbat voinic, cu piciorul în ghips, îmbrăcat elegant, cu o atitudine prietenoasă și plină de încredere – era stăpânul, nu doar aici, ci probabil oriunde.

— Jens e tipul de pe vapor despre care ți-am vorbit. Avem o problemă comună.

— Ce bine, atunci îi putem da lui și partea noastră, zise Hector zâmbind. Și ce problemă, mă rog?

Jens îi depănă povestea care începea cu încărcarea mărfii în

Paraguay și se termina cu vizita lui Mikhail la bunica lui Jens în Iutlanda. Pe la mijlocul relatării, Hector se așeză pe un scaun, privindu-l pe Aron ce intervenea din când în când ca să-i dea lămuriri. Hector rămase o vreme în cumpănă după ce Jens își isprăvi povestea.

— O poveste pe cinste, nu glumă.

Jens era în expectativă. Hector mai chibzui o vreme, după care îl privi pe Jens.

— Și săraca bunică-ta ce-a zis?

Jens nu se aștepta la așa o întrebare.

— Se descurcă ea.

Un iz de mâncare din bucătărie pătrunsese în birou.

— Dacă te ajutăm să-ți recapeți marfa, trebuie să alegi, fie ne plătești în bani gheață pentru job, fie ne întorci serviciul cu altă ocazie.

— Și dacă nu reușiți?

— Reușim întotdeauna, zise Hector.

— Foarte bine. Deci, cum facem? întrebă Jens.

— Nu facem nimic pentru moment, răspunse Aron. Aranjăm în așa fel încât să intrăm în legătură cu ei. Ceea ce ne interesează pe noi e ca ei să înțeleagă că armele nu sunt ale noastre.

Hector îl privi pe Jens.

— Oamenii cu care avem de-a face sunt niște psihopați, dar cred c-ai înțeles deja asta.

Hector căzu brusc pe gânduri și se întoarse către Aron.

— Ești sigur că nu e aici Carlos?

Aron încuviință din cap.

— Bine, Jens, zise Hector lovindu-și genunchii cu palmele, mă bucur că te-am întâlnit. Acum am de gând să ies în oraș și să iau cina cu o femeie pe care o plac. Cred că m-a așteptat destul în restaurant.

Hector arătă cu degetul în timp ce se ridica. Pe urmă îl privi pe Jens.

— Ai pe cineva de felul ăsta alături de tine?

— Nu, mă tem că nu.

— Păcat, zise el și se îndreptă spre ușă.

Jens se uită după el. În momentul când Hector dădu să deschidă ușa, cineva o împinse cu putere înapoi spre el, lovindu-l. Hector se clătină. Mikhail și încă un tip se năpustiră înăuntru. Jens apucă să vadă cum cel mai mic dintre cei doi îl lovi pe Hector în cap cu un baston. Apoi îl trântiră la pământ, aplicându-i o lovitură puternică în beregată. Mikhail se repezi asupra lui Aron. Acționau rapid, era clar că atacul fusese pregătit. Jens se aruncă instinctiv asupra bărbatului mai scund. Îi dădu un cap în gură, îi aplică o serie de lovituri și îl răpuse la pământ, urcându-se pe el. Mikhail se apropiase însă de el pe la spate, după ce se asigurase că Aron era inofensiv. O lovitură

puternică cu piciorul în moalele capului îl făcu pe Jens să-și piardă echilibrul. Apucă să se întoarcă, să se ridice pe jumătate și să tragă un pumn. Însă Mikhail începu să-l izbească repede cu bastonul în cap. Jens încerca să se apere. Dintr-odată văzu negru în fața ochilor.

•

Auzi sunete estompate, cineva trăgea de el, spunându-i ceva ce nu pricepea. Sunetele păreau să se contopească în această lume de mijloc aflată între realitate și vis în care fusese propulsat.

Jens deschise ochii. Avea o durere de cap teribilă. O migrenă îi sfâșia întreaga ființă, lumea înconjurătoare era dură și orbitoare. Închise din nou ochii. Cineva îl zgâlțâi din nou, mai tare de această dată. Jens ar fi vrut să protesteze, să-i spună persoanei respective să-l lase în pace, dar zdruncinăturile erau insistente. Deschise din nou ochii și în lumina țipătoare văzu ceva ce-l convinse că visa: Sophie Lantz se afla acolo și îl striga. Se bucură să o vadă în vis, uitase cât era de frumoasă. Îmbătrânise un pic, avea riduri fine în jurul ochilor, dar era în continuare nespus de frumoasă. Îi zâmbi și apoi se întoarse pentru a-și continua somnul. Își dădu seama că se afla pe podeaua din biroul restaurantului și înțelese că o parte din vis era realitate. Începu să-și aducă aminte ce se întâmplase, Mikhail intrase în cameră…

Jens începu să miște din picioare și din mâini și să clipească, încercând să se trezească din acel vis ciudat.

— Jens?

Deschise din nou ochii. Sophie se afla în continuare lângă el. Jens încerca să se concentreze. Îi era greu, lumea părea să se fi răsturnat cu susul în jos.

— Jens? Mă auzi?

Acum o vedea clar și își dădu seama că nu visa.

— Sophie?

În ciuda îngrijorării de care era cuprinsă, Sophie schiță un zâmbet. Îl ajută să se ridice în capul oaselor, se așeză pe vine în fața lui și îl privi în ochi. El îi întoarse privirea, își aminti ce ochi frumoși avea, ce chip frumos, ce apariție impresionantă era.

— Ai o comoție cerebrală, zise ea.

Jens o privi.

— Ce cauți tu aici?

— N-are nicio importanță, răspunse ea.

Totul i se părea absurd. Ușa se deschise în spatele lor și îl văzură pe Aron intrând. Avea sânge uscat pe față de la o rană în dreptul sprâncenei și vânătăi pe obraz și sub ochiul drept. Părea concentrat și agitat în același timp.

— Plecăm în momentul ăsta, zise el.

Jens se ridică împleticindu-se.

— Sophie, adu mașina ta. Ne vedem în spatele casei, continuă Aron.

Sophie ieși din cameră.

— Am nevoie de ajutorul tău acum, Jens, zise Aron. L-au luat pe Hector cu ei, dar îl putem urmări prin GPS. Ai ceva la tine?

Jens clătină din cap.

Aron scoase dintr-un dulap un revolver cu țeava scurtă de calibrul 45.

— Toate astea intră în achitarea datoriei.

Jens luă pistolul și verifică dacă era încărcat. Ieșiră în grabă pe ușa din spate care dădea spre o curte interioară. Traversară curtea, intrară într-o altă clădire și ieșiră în stradă pe partea cealaltă. Land Cruiserul apăru în mare viteză printre case, apoi frână brusc. Aron deschise portiera din față.

— Tu rămâi aici, Sophie. Îți împrumutăm mașina un pic.

— Aveți nevoie de mine, zise ea. O să aveți amândoi mâinile libere dacă eu conduc.

Aron n-avea timp să stea la discuții. Se urcară în mașină, Aron pe scaunul din față, Jens pe bancheta din spate, după care Sophie apăsă pe accelerație.

— Autostrada E4 spre nord, zise Aron cu privirea pe GPS-ul telefonului.

•

Sophie rulă rapid spre Norrtull, intră pe șoseaua de centură spre nord, iar când ajunse pe autostradă, mări și mai mult viteza.

Atunci zări același Volvo pe lângă care trecuse când plecase de-acasă. Se postase puțin mai în spate pe banda din stânga, deși autostrada era liberă. Observa în oglinda retrovizoare cum se apropia. Sophie încerca să se hotărască dacă să-l lase să continue să-i urmărească sau nu… Îi putea ajuta să-l salveze pe Hector… Dar ce s-ar fi întâmplat mai apoi?

Volvoul era și mai aproape.

Sophie se încadră pe banda din dreapta în apropierea ieșirii de pe autostradă în direcția Hagaparken. Așteptă până în ultima secundă și exact la sfârșitul ieșirii viră brusc la dreapta, acceleră și părăsi autostrada. Volvoul nu avu timp să reacționeze și rămase pe autostradă. Sophie apucă să-l vadă pe bărbatul care conducea. I se părea cunoscut.

Aron își ridică privirea de pe GPS.

— Ce te-a apucat?

— Scuze, nu mi-am dat seama, credeam că sunt pe banda din stânga.

Ajunse în vârful unei coline și ar fi trebuit să o ia drept înainte ca să iasă din nou pe autostradă. În schimb, Sophie o coti la stânga spre Solna pe șoseaua de centură Frösundaleden.

— Sophie?!

Aron părea enervat.

— Scuze, scuze… dar trebuie să întorc!

Se prefăcu stresată și incapabilă să se controleze. Aron o privi, încercând să înțeleagă cum putuse să conducă atât de prost. Făcu o tură în sensul giratoriu și pe urmă o luă în aceeași direcție de unde venise, ieși pe autostradă și acceleră la maximum.

Treaba mersese așa cum sperase: Volvoul părăsise autostrada la ieșirea următoare, apoi întorsese și intrase din nou pe autostradă. Îl vedea acum apropiindu-se din direcția opusă și îndreptându-se spre oraș. Mări viteza fără să se uite la șofer.

Rațiunea ar fi trebuit să-i dicteze să se întoarcă acasă, să nu se lanseze într-o acțiune riscantă, dar rațiunea părea să fie altundeva. Nu urmase niciun fel de logică, se lăsase condusă de sentimentul de îngrijorare pentru Hector. Nimic altceva nu mai exista în acel moment.

Privirea i se opri asupra lui Jens în oglinda retrovizoare, apariția lui neașteptată o speriase. Îl vedea stând pe bancheta din spate și privind pe geam. Îmbătrânise și părea mai robust decât și-l amintea. Avea însă aceeași frizură ciufulită și blondă și era bronzat ca un copil care tocmai se întorsese din vacanța de vară. Îi recunoștea privirea, sălbatică și gânditoare – un amestec paradoxal. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jens își ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai Sophiei în oglindă. Aron urmărea GPS-ul telefonului.

— Acum se află la vest de noi, la următoarea trebuie să ieși de pe autostradă.

Sophie ieși de pe autostradă și o coti pe un drum național care traversa o zonă împădurită. Mergeau în întuneric și, în cele din urmă, intrară în pădure pe un drum pietruit. Sophie stinse farurile și continuă să conducă în beznă.

— Oprește!

Aron își cerceta transmițătorul.

— Mă duc doar eu. Voi rămâneți aici cu telefonul deschis.

Aron își montă amortizorul pe pistol.

— Vin cu tine, zise Jens. Sunt doi.

— Nu, rămâi aici, în caz că vreunul din ei vine încoace.

Aron ieși din mașină și dispăru rapid în pădurea întunecată.

Jens și Sophie rămaseră singuri, înconjurați de tăcere. În curând, Jens nu mai putu suporta așteptarea, deschise portiera și făcu câțiva pași prin pădure iscodind în direcția în care dispăruse Aron.

Sophie îl urmărea cu privirea de la volan.

•

Mikhail era nemulțumit. Klaus fusese prea dur cu spaniolul. Planul inițial fusese să intre în restaurant, să scape de cei care-l înconjurau pe Hector Guzman și pe urmă să stea de vorbă cu el în liniște și să-i

explice că nu avea nicio șansă împotriva familiei Hanke, să-l oblige să accepte schimbările pe care le cerea Ralph și apoi să plece. Dacă Hector nu voia să coopereze, urmau să-l împuște pe loc. În schimb, Klaus îl făcuse knockout pe Hector, dar cum nu puteau să rămână acolo și să aștepte să-și revină, ajunseseră în această pădure situată la vest de autostradă, de unde se auzea încă în depărtare zgomotul din trafic. Mikhail realiză că datele problemei se schimbaseră.

Hector își revenise după o vreme, iar acum stătea pe jos, cu spatele rezemat de mașină. Era buimăcit. Observă că i se desprinsese partea de sus a ghipsului din jurul piciorului rupt.

La câțiva metri distanță, Klaus își golea vezica, în același timp fredonând ușor Simfonia a V-a de Beethoven. Hector își ridică privirea către Mikhail, care se afla în fața sa.

— Ești omul lui Hanke? întrebă el, cu gâtul uscat.

Mikhail încuviință din cap.

— Ce vreți?

— Vor cocaina pe care ați furat-o voi, vor linia Paraguay-Rotterdam, vor să preia toată operațiunea. Vor să vă alăturați lor ca subgrup. Cel mai bine pentru voi e să vă supuneți de acum încolo. Mai vor și numele persoanei care a dat foc mașinii și prietenei lui Christian. În plus, vor să știe de ce cumpărați arme.

— O grămadă de cerințe, nu glumă.

Mikhail nu răspunse. Hector îl inspecta.

— Tu ești tipul care m-a călcat cu mașina?

Mikhail tăcea în continuare.

— Sunt sigur că tu ești…, continuă Hector în timp ce scotea din buzunarul de la piept un trabuc subțire, pe care îl duse apoi la gură.

— Și tot tu ai fost și la Rotterdam? Da' ce ești tu, de fapt, curva lui Hanke?

Mikhail părea impasibil. Hector găsi o brichetă în buzunarul de la pantaloni, aprinse trabucul și trase câteva fumuri.

— Ești la fel de idiot precum pari. Ai urmărit lăzile greșite până în Danemarca, am aflat toată povestea. Tipul căruia îi aparțineau lăzile era un pasager independent care n-are nimic de-a face cu noi. Marfa noastră se afla în lăzi identice, căpitanul instruise pe toată lumea să încarce marfa în astfel de lăzi. Ai luat țeapă… din nou.

Hector mai trase câteva fumuri.

— Asta nu schimbă nimic, zise Mikhail. Acceptă condițiile pe care ți le-am pus și te lăsăm în pace.

Hector clătină din cap.

— Din păcate, târgul pe care mi-l propui e cea mai proastă afacere de care am auzit vreodată.

— Nu-ți propun nimic.

Hector îl privi pe Mikhail drept în ochi.

— Ai într-adevăr dreptate, zise el încet.

— Hai, nu fi fraier, zise Mikhail.

Hector părea amuzat.

— Tu cum ai reacționa la o asemenea sugestie, dacă ai fi în locul meu? șopti el.

Mikhail nu răspunse, ci se întoarse spre Klaus și îl întrebă în nemțește dacă nu era cazul să-l împuște deja.

— Păi, eu tocmai m-am pișat aici, dacă fac analize de ADN…

— N-are nicio importanță, putem să-l împușcăm aici și pe urmă să-l ducem în altă parte și să-i dăm foc și lui și mașinii, mormăi Mikhail.

Hector lăsase capul în jos. Trabucul începuse să aibă un gust amar în timpul conversației dintre cei doi, deci îl stinse.

— Puteți trece de partea noastră, vă oferim dublu față de cât luați acum la Hanke.

Hector se întoarse către Mikhail.

— În plus, vezi și tu că aproape toate operațiunile voastre se duc dracului.

Mikhail nu răspunse, ci îi făcu un semn lui Klaus care o porni spre mașină, luă pistolul, alimentă încărcătorul și se întoarse spre Hector, îndreptând pistolul spre capul acestuia.

— Încă mai poți să alegi…

Hector își ridică privirea către bărbatul solid. Frunzele copacilor din fața sa începură să foșnească ușor.

— Du-te dracului…, zise el încetișor.

Zăngănitul metalic care urmă era inconfundabil. Fusese o serie de trei sunete distincte care răsunaseră mai tare decât în filme, dar cu aceleași pocnete și pârâituri. Hector înregistră șuieratul gloanțelor ce veneau din spatele lui, observă cum cel puțin unul din ele îl lovi pe Klaus în stomac și cum expresia feței acestuia se schimbă când își duse mâna la rană. Klaus scăpă pistolul și începu să țipe într-un acces de mirare amestecată cu durere. În același moment, din pădurea întunecată apăru Aron cu pistolul în mână.

— Înapoi! strigă el cu arma îndreptată spre Mikhail.

Apoi luă pistolul lui Klaus de jos cu o mișcare agilă.

— La naiba, m-a împușcat! se smiorcăi Klaus.

Aron înaintă spre Mikhail și îi făcu semn să se așeze în genunchi. Mikhail se conformă, iar Aron îi trase un picior în beregată. Rusul simți că se sufocă, se prăbuși, neutralizat pentru moment. Aron îl percheziționă rapid.

Apoi se duse la Hector și îi întinse o mână. Acesta îl prinse de mână și se ridică. Îi priviră pe cei doi oponenți, apoi schimbară câteva priviri cu subînțeles între ei. Privirea lui Aron era întrebătoare, a lui Hector gânditoare. În cele din urmă, Hector clătină din cap.

— Nu, lasă-i să se întoarcă din nou acasă cu un eșec.

Motorul unei mașini răsună în tăcerea nopții. Farurile luminară pădurea înainte ca mașina să-și facă apariția. Se ivi în cele din urmă în vârful unei coline, se apropie cu viteză și se opri în fața lui Hector.

Sophie se repezi spre el.

— Sunt bine, zise Hector.

Sophie îl însoți înapoi spre mașină.

Jens era postat lângă Land Cruiser și privea scena cu pistolul în mână.

— Vrei să conduci tu? îl întrebă ea pe Jens fără să aștepte ca acesta să răspundă.

Jens deschise portiera pentru Hector și Sophie.

— O să moară! strigă Mikhail.

Sophie se opri și se întoarse către Mikhail, care stătea pe jos.

— E cineva rănit? întrebă ea.

— Nu, nimeni nu-i rănit. Hai să plecăm, zise Aron.

Sophie îl privi pe Hector. Acesta încercă să ducă mai departe minciuna rostită de Aron, dar nu reuși.

— Ba da, bărbatul culcat la pământ e rănit, dar tovarășul lui o să se ocupe de el, totul o să fie bine. Vino, hai să mergem.

Sophie îi dădu drumul lui Hector și se repezi spre Klaus.

— Sophie!

Aron, Hector și Jens o strigară deodată, dar Sophie nu ascultă. Aron o ajunse din urmă și-și îndreptă pistolul spre Mikhail. Sophie se așeză lângă Klaus care se ținea cu mâna de burtă. Începu să-l examineze. Îi ceru lui Mikhail să-i dea tricoul său. Mikhail își dădu jos tricoul și i-l aruncă lui Sophie.

Jens și Hector urmăreau scena cu gura căscată. Cu îndemânare și fără să dea prea mare atenție țipetelor chinuite ale lui Klaus, Sophie îl obligă să se culce pe spate și începu să-i examineze rana cu siguranță și plină de concentrare.

— Trebuie dus la spital, pierde sânge în continuare. Ajutați-mă să-l bag în mașină.

Bărbații nu erau în stare să spună nimic.

— Ajutați-mă, altfel o să moară! strigă ea.

Hector se întoarse spre Mikhail.

— Ne ocupăm de tovarășul tău dacă te întorci la șeful tău și îi spui să lase baltă toată operațiunea asta și dacă promiți să nu te mai implici în așa ceva pe viitor…

Mikhail nu zicea nimic.

— Și dacă îmi spui ce-ai făcut cu armele mele! zise Jens.

Hector dădu din umeri.

— Și dacă îi spui acestui tip ce-ai făcut cu armele lui.

•

Jens și Mikhail îl luară pe Klaus și-l băgară în portbagajul mașinii.

Sophie îi îndemnă să se grăbească și se urcă și ea lângă el, ținând tricoul apăsat pe rană.

— Pornește odată!

Jens se așeză la volan. Praful se ridică gros în urma lor când mașina porni.

•

Mikhail lăsă să treacă câteva minute, apoi urcă în mașina închiriată și se îndreptă spre aeroportul Arlanda.

Făcu puțină curățenie în interiorul mașinii la o stație de benzină care era deschisă non-stop și pe urmă o lăsă în parcarea firmei de închirieri din aeroport. Cheia o aruncă în cutia prevăzută în acest scop și își petrecu noaptea pe o bancă din terminalul de plecări numărul 5. Ca să facă timpul să treacă mai repede, începu să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase, la oamenii pentru care lucra, la dorințele și intențiile lor, la prietenii și dușmanii lor.

Se simțea mai vinovat decât se simțise de ani de zile. Îi părea rău pentru Klaus, își dorea ca lucrurile să nu se fi întâmplat așa. Nu-și dădea seama dacă celor din clanul Guzman le era frică sau erau, pur și simplu, foarte duri, cert era însă că tot timpul trăgeau primii.

Era un aspect pe care intenționa să-l țină minte.

•

— Mergi mai repede!

Sophie îl privea pe bărbatul plin de sânge. Recunoștea starea în care se afla, pulsul scăzut și fața palidă indicau că pierduse mult sânge. Nu-și dădea seama cât de gravă era rana în sine, dar cert era că avea o hemoragie puternică. Dacă nu primea îngrijire medicală de urgență, avea să moară. Pleoapele lui Klaus se deschiseră un pic, dar apoi se lăsară din nou în jos. Îl plesni cu putere peste obraz ca să-l țină treaz. Era gata să moară în poala ei. Era complice. Viața unui alt om era în pericol. Și toate astea pentru ce? Pentru Hector? Tot ceea ce învățase, tot ce prețuia în viață era opusul a ceea ce se întâmpla acum.

— Jens, zise Hector. Aron și cu mine trebuie să coborâm înainte să-l lăsați la spital.

Jens îl privi pe Hector în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să facem curățenie în mașină. Știți pe cineva care să ne poată ajuta?

Hector și Aron reflectară, pe urmă începură să-și vorbească repede în spaniolă. Aron formă un număr, sună și, fără să se prezinte, zise că mașina unui amic trebuia aranjată și că portbagajul în special trebuia să fie retapițat.

— Mergeți în Sköndal, pe Semmelvägen, îi zise Aron lui Jens.

Hector ieși din mașină fără niciun cuvânt, iar Aron îl urmă. Sophie îi văzu luând-o pe strada Solna Kyrkväg, din imediata apropiere a spitalului Karolinska.

Jens întoarse mașina și goni spre spital.

— Sophie! Nu putem să-l însoțim, trebuie să-l lăsăm la intrarea pentru ambulanțe și să o tăiem de aici. Ai înțeles?

Sophie nu răspunse. Îi luă pulsul lui Klaus.

Jens intră în curtea spitalului. Ochi intrarea pentru ambulanțe care era liberă, se opri și începu să claxoneze.

— Nu ieși din mașină, zise el și deschise portiera.

Sophie îi dădu drumul lui Klaus, se cățără din portbagaj peste bancheta din spate și se așeză. Era plină de sânge pe haine. Jens se duse în grabă în spate și deschise portbagajul.

Doi asistenți se apropiau în fugă cu o targă pe rotile. În urma lor se vedea o doctoriță. Jens se urcă la volan.

— A fost împușcat în burtă, strigă el către cei trei.

Asistenții și doctorița îl scoaseră pe Klaus, care acum își pierduse cunoștința, și îl culcară pe targă. Imediat ce se depărtară de mașină, Jens băgă în marșarier și plecă în trombă, cu portbagajul deschis. Când ieșiră din câmpul vizual al celorlalți, opri mașina, ieși în fugă și închise portbagajul, după care se urcă din nou la volan. Sophie se strecură printre scaunele din față și se așeză lângă el. Jens o privi.

— Te simți bine?

— Nu, zise ea cu mâinile și hainele mânjite de sânge.

Rulau sub limita de viteză, în tăcere. Jens aruncă din nou o privire în direcția lui Sophie. Era palidă, cufundată în gânduri.

— O să supraviețuiască…, zise Jens.

Ea nu răspunse.

— De ce-ai venit cu noi, de ce nu ne-ai lăsat doar pe mine și pe Aron să mergem?

— Taci din gură, te rog, zise ea.

•

Land Cruiserul mergea încet printre case. Jens găsi numărul pe care îl căuta și coborî spre garaj. Rămase pe loc câteva secunde, apoi ușa garajului se deschise. Thierry le făcu semn să intre. Jens mută mașina înăuntru și pe urmă ieși.

— Nu-i nevoie să-mi povestești, zise Thierry. Am vorbit cu Aron. Noroc că nimeni dintre ai noștri nu e rănit.

„Ai noștri” îl făcu pe Jens să reacționeze.

Sophie coborî și ea. Thierry văzu sângele de pe mâinile și hainele ei.

— Bună, Sophie… Vino, soția mea o să aibă grijă de tine.

Thierry inspectă rapid mașina.

— O aranjăm noi până la urmă.

Garajul comunica printr-o ușă cu restul casei. Imediat ce intrară, fură întâmpinați de Daphne.

— Vino, draga mea, hai să te ajut.

O luă de mână pe Sophie și o conduse la baie.

•

Daphne se retrase apoi, iar Sophie își dădu jos hainele pline de sânge pe care le lăsă să zacă pe jos.

Dădu drumul la apă și așteptă să se-ncălzească înainte să intre sub duș. Nu era un duș plăcut, dar nici incomod, era doar un jet de apă care se scurgea pe corpul ei. Se săpuni peste tot – sângele era acum de un roșu-deschis.

Când termină, își puse hainele pe care Daphne i le lăsase pe un scaun. Apoi șterse aburul de pe oglindă și se privi. Hainele îi veneau bine, doar mânecile de la bluză erau un pic prea lungi. Daphne apăru în prag.

— Am făcut ceai, vino.

•

Și Jens avea haine noi din garderoba lui Thierry. Purta și o cască pentru duș, mănuși de menaj și plastic de protecție peste pantofi. Spăla bordul, scaunele din față și toate celelalte suprafețe. Thierry freca totul în partea din spate a mașinii.

— Era tot tipul de pe vapor? întrebă Thierry.

— Da…

Thierry spăla scaunele îmbrăcate în piele.

— Îl cheamă Mikhail… E rus. Lucrează pentru Ralph Hanke.

Jens peria peste tot.

— Cine e Hanke? întrebă el.

Thierry aruncă apa în canal, apoi se duse la chiuvetă și își umplu din nou găleata.

— E un om de afaceri german care nu ne lasă în pace…

— De ce?

— Naiba știe…

Thierry închise robinetul.

— Jens, cine ești tu, de fapt?

Jens nu stătu mult pe gânduri înainte să răspundă.

— Sunt un tip care a nimerit într-o afacere care nu mă privește…

Jens se dădu la o parte de pe scaunul șoferului.

— Și care e părerea ta despre situație? întrebă Thierry.

— Aș vrea să cred că e o coincidență… Dar în clipa asta pare să fie soarta.

Thierry încuviință din cap. Se auzi un ciocănit în ușă. Jens se uită la Thierry.

— Nu-ți face griji.

Thierry deschise ușa de la garaj. Un tânăr zâmbitor cu glugă pe cap îi înmână un covoraș din cauciuc făcut sul.

— Pentru Land Cruiser, așa cum ai cerut.

Thierry luă covorașul, iar tânărul închise ușa. Jens auzi motorul unei mașini sport pornind afară. În curând sunetul dispăru.

Thierry se îndreptă spre mașina lui Sophie și trase de covorașul de cauciuc plin de sânge din portbagaj. Era lipit de caroserie și dură o vreme până reuși să-l dezlipească. Îl puse pe jos, apoi îl luă pe cel nou și le compară.

— E un pic mai mic, dar merge.

•

Sophie auzi sunete dinspre garaj în timp ce sorbea din ceașca de ceai pe care Daphne i-o pusese în față. Ceaiul avea un gust diferit. După încă o gură i se păru grețos. Puse ceașca înapoi pe masă.

Daphne o luă de mână pe Sophie. Aceasta tresări, se simțea jenată. Daphne era prea insistentă. Daphne însă nu-i dădea deloc drumul, iar după un timp, se simți mai bine.

— Cum ai nimerit în nebunia asta? întrebă ea.

Sophie nu știa ce să răspundă, dădu ușor din umeri și încercă să zâmbească. Nu reuși însă. Daphne o strângea și mai tare de mână.

— Hector e un om bun, zise ea. E un om bun, repetă ea cu privirea fixată asupra lui Sophie.

Apoi dădu drumul mâinii lui Sophie, se rezemă de spătarul scaunului cu mâinile în poală și începu să vorbească încet, aproape în șoaptă.

— Ai văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vezi. Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva despre asta, să vii la mine, nu vorbi cu nimeni altcineva.

Sophie descoperise brusc o nouă particularitate a lui Daphne. Tonul vocii i se schimbase, era mai serios, mai hotărât, suna aproape ca o avertizare.

Ușa se deschise, iar Thierry și Jens intrară în bucătărie echipați până-n dinți. Dacă situația ar fi fost diferită, probabil că ar fi izbucnit în râs.

•

Land Cruiserul era ca nou. Când se așeză pe scaunul din față, i se păru că mirosea a nou. Jens se instală la volan. Lăsară în urmă cartierul și ieșiră pe șoseaua de centură ce ducea spre Stockholm.

Jens o privi. Sophie se uita pe geam.

— Odată și odată tot trebuie să vorbim, zise el.

— Da.

Se așternu din nou tăcerea. Niciunul nu voia să înceapă sau să spună platitudini.

Jens găsi o bucată de hârtie, o rezemă de volan și scrise numărul său de telefon pe ea, apoi i-o dădu lui Sophie.

— Mulțumesc, șopti ea.

Jens coborî la scuarul Karlaplan, iar Sophie se urcă la volan. Își luară rămas-bun în fugă, pe un ton distant.

•

Albert dormea liniștit în camera sa. Sophie îl privi câteva clipe. Apoi coborî și aprinse luminile la parter. Odată ajunsă în bucătărie, se opri și își privi mâinile. Nu-i tremurau deloc și nici în adâncul sufletului nu se simțea agitată, dimpotrivă, era calmă. Acest lucru o miră, i se părea nenatural. Ar fi trebuit să fie zbuciumată după tot ce se întâmplase, să fie speriată și șocată. Își privi din nou mâinile. Erau delicate, catifelate și neclintite. Pulsul îi bătea regulat. Puse un ibric cu apă la fiert, scoase ceai englezesc și se așeză lângă fereastră, așteptând ca apa să dea în clocot. În fața ei se desfășura aceeași priveliște dintotdeauna – becul de pe stâlp care lumina strada și lămpile de veghe din ferestrele vecinilor. Totul părea să fie ca de obicei, dar Sophie nu se recunoștea, nimic din ce vedea nu i se mai părea cunoscut.

10.

Jens se întorsese acasă, împachetase câteva lucruri într-o geantă și își schimbase hainele. Apoi se dusese la o benzinărie deschisă non-stop, de unde închiriase o mașină sub un nume fals, după care pornise spre München.

Transpira abundent în căldura nopții, se răcorea și se menținea treaz cu băuturi energizante și, din când în când, fuma.

Se gândea la Sophie Lantz… Brinkmann.

•

Lui Carlos Fuentes îi lipseau doi dinți. Ochii îi erau umflați ca două cepe, iar când încercă să vorbească, scoase doar un gâlgâit urmat de tot sângele care i se strânsese în gură.

Stătea pe un scaun în biroul din restaurantul Trasten, un scaun de pe care căzuse de mai multe ori în ultima jumătate de oră. Plânsese, se rugase și se oferise să facă tot felul de lucruri, unele mai ciudate decât celelalte.

Nici Hector, nici Aron nu păreau să fie interesați de ceea ce le spunea. Se duseseră să-l ia de acasă. Știuse despre ce era vorba în clipa când auzise soneria. În mașină, în drum spre restaurant, recunoscuse că fusese în legătură cu Roland Gentz. Hector și Aron nu scoseseră niciun cuvânt.

Carlos își șterse sângele de la gură cu mâna.

— Mărturisești prea repede, Carlos.

Carlos respira greu, întregul corp îi era năpădit de adrenalină.

— E posibil, dar îți spun adevărul, Hector!

Panica de care era cuprins Carlos era uluitoare. Aron îi dădu un prosop ca să se șteargă. Carlos îi mulțumi călăului. Aron nu spuse însă „cu plăcere”.

— De ce, Carlos? întrebă Hector.

Carlos își șterse sângele cu prosopul.

— Pentru că m-a amenințat că mă omoară.

— Și asta a fost de ajuns pentru tine?

Carlos tăcea, privind în gol. Hector făcu un gest ca și cum ar fi vrut să-și scoată ceva ce-i intrase în ochi. Apoi zise în șoaptă:

— Carlos, m-ai trădat și m-ai ademenit într-o capcană, am căzut în ea și până la urmă am reușit să mă salvez. Ai recunoscut în secunda când am sunat la ușa ta… Ce le-ai mai spus, ce-ai mai făcut, cui ai mai povestit despre mine?

Carlos începu să plângă, corpul lui masiv se zgâlțâia din cauza hohotelor.

— Nimănui, Hector, îți jur… și m-a și plătit.

— Gentz?

Carlos încuviință din cap fără să-l privească pe Hector, ștergându-și nasul cu mâneca.

— Cât?

— O sută de mii, zise Carlos.

Hector făcu un gest de surprindere.

— O sută de mii? De coroane?

Carlos își lăsă privirea în jos.

— Banii ăștia i-ai fi putut obține de la mine! Ți-aș fi dat și de două sau de trei ori mai mult, dacă ai fi cerut!

Carlos își drese vocea.

— Mi s-a făcut frică, tipul ăsta era dur ca o stâncă și vorbea serios! N-am făcut-o pentru bani… N-am avut încotro, mi-a lăsat o sută de mii într-o pungă de plastic… eu nu i-am cerut nimic!

Hector și Aron se uitau nedumeriți la Carlos.

— De ce nu ne-ai avertizat pe noi?

Carlos ridică privirea către Aron; nu știa ce să răspundă.

Hector se rezemă de spătarul scaunului.

— Ce ne facem cu tine, Carlos?

Bărbatul masiv care de obicei era sigur pe sine și gălăgios părea acum o simplă umbră, cu gura ruptă și fața umflată. Lui Hector aproape că-i era milă de el.

— Carlos?

Carlos clătină din cap.

— Nu știu. Faceți ce vreți, mormăi el.

Hector reflectă.

— Continuăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mai ai ceva de mărturisit, spune acum, zise el.

Carlos clătină din cap.

În sinea sa, Hector se întreba dacă nu cumva fusese prea blând și avea să regrete această decizie într-o bună zi. Se ridică și plecă. Aron îl urmă.

— Mulțumesc, zise Carlos.

Hector nu se opri, nici măcar nu se întoarse.

— Nu-mi mulțumi.

•

Aron conducea mașina, Hector stătea lângă el pe scaunul pasagerului, iar în jurul lor era întuneric. Hector era însă incapabil să înregistreze ceea ce vedea. Mașina rula pe Hamngatan, neoanele luminau încă, deși începea să se crape de ziuă. Se îndreptară în zigzag către piața Gustav Adolf, apoi trecură peste podul Norrbro. Hector stătea pe gânduri.

— Carlos…, oftă el ca pentru sine însuși.

Aron parcă mașina pe cheiul din Skeppsbro.

— Am de gând să mă îmbăt, vrei să-mi ții companie?

Aron clătină din cap.

— Nu, dar am de gând să te însoțesc până la ușă.

Pășeau printre casele din Brunnsgränd, apoi o cotiră la dreapta pe Österlånggatan. Dintr-un apartament de la etaj răsunau muzică, gălăgie și râsete.

— Hector, zise Aron încet.

— Da?

— Asistenta.

Făcură câțiva pași.

— Ce-i cu ea?

Aron aruncă o privire scurtă către Hector, ca și cum ar fi zis *termină odată, te rog.*

— Nu-ți face griji, nu e nicio amenințare.

— De unde știi tu?

Hector nu răspunse.

— E o tipă inteligentă, zise Aron.

— E adevărat.

Aron își căuta cuvintele.

— Și, în plus, e asistentă medicală… Cel mai probabil, deci, o femeie cu principii și morală, o femeie independentă. Tot ce-a văzut și lucrurile prin care a trecut în seara asta au zăpăcit-o. Când confuzia se va liniști însă, va începe să-și pună întrebări, să pună în balanță răul și binele… va găsi răspunsuri, soluții morale. Și atunci va face ceva pripit, ceva nechibzuit.

Hector continua să se plimbe, n-avea deloc chef să continue pe acest subiect.

Ajunseră în piațeta Brända Tomten, înconjurată din toate părțile de zidurile caselor. Se opriră și Hector îl privi pe Aron. Avea mai multe vânătăi pe față în urma atacului.

— Arăți ca naiba.

Aron îl privi pe Hector.

— Tu însă pari să fi scăpat ușor.

Privirea lui Aron se îndreptă către hainele murdare și piciorul cu ghipsul rupt.

— Trebuie să-ți repari ghipsul.

Hector nu răspunse. Îl bătu pe Aron pe umăr și se îndreptă spre ușă.

Aron așteptă până văzu că se aprinseră luminile în apartamentul de la etajul trei, apoi se întoarse pe același drum pe care venise.

În apartament, Hector aprinse luminile în toate camerele, trase perdelele și puse muzică în surdină. Desfăcu o sticlă de vin și o bău pe jumătate în doar câteva minute. Stresul pe care îl acumulase de-a lungul serii începu să se risipească.

Îl sună pe tatăl său, vorbiră despre ceea ce se întâmplase. Adalberto

făcu tot posibilul să-și liniștească fiul.

Hector adormi pe canapea cu un vechi revolver pe burtă.

•

Citi știrea în ziar a doua zi dimineață, era undeva, în josul paginii, printre anunțuri și reclame.

> Sâmbătă noaptea, un bărbat împușcat a fost adus la urgențe la spitalul Karolinska de către persoane necunoscute care au părăsit imediat incinta. Acesta a fost operat în timpul nopții și se află acum în afara oricărui pericol. Bărbatul, în vârstă de patruzeci de ani, nu a fost încă interogat de poliție.

Sophie se relaxă. Era ușurată. Bărbatul supraviețuise.

Auzi pașii lui Albert pe trepte. Dădu pagina.

— Bună dimineața, zise el.

— Bună dimineața, răspunse ea.

— Ai venit târziu ieri? întrebă el.

Sophie încuviință din cap. Albert se întinse să ia borcanul cu cereale din dulapul de deasupra aragazului.

— Te-ai distrat?

— Da, a fost bine, mormăi Sophie cu ochii în ziar.

•

Sophie își petrecu toată dimineața în grădină, tăind buruieni și crenguțe uscate de pe trandafiri. Păsările ciripeau, oamenii treceau pe lângă ea salutând-o din cap sau făcându-i cu mâna. Totul era frumos, însă ea nu-și găsea liniștea, iar grădina îngrijită n-o mai încânta, se simțea agitată.

Încetă să mai taie crenguțe de trandafiri și rămase cu foarfecă în mână, când își dădu seama că nu mai face față.

Se așeză apoi pe un șezlong și lăsă căldura să o învăluie, lăsă oboseala s-o cotropească, se cufundă într-o lume mai liniștită. Închise ochii.

Visă că tatăl ei era în viață și că o ajuta cu toate problemele pe care le avea.

•

— Ai avut un zbor plăcut?

Leszek o întâmpină pe Sonya Alizadeh la ieșirea din terminalul aeroportului din Malaga. Îi luă geamantanele și se îndreptară spre ieșire.

Parcase lângă taxiuri. Cineva strigă la el că nu avea voie să oprească acolo. Leszek nu păru să bage de seamă și îi deschise portiera Sonyei. Ieșiră pe autostradă, îndreptându-se spre Marbella.

•

Adalberto o primi în cămașă și pantaloni bej de in. Era desculț și

bronzat. Părul său alb, rar era pieptănat pe spate, iar la încheietura mâinii îi strălucea un ceas de aur.

— Bine ai venit!

O sărută pe obraji și o invită înăuntru.

Prânzul era servit pe o masă mare în mijlocul unei camere enorme cu ferestre panoramice, prin care se vedea întinderea nesfârșită a mării. Se așezară.

— Cum a mers treaba? întrebă el după ce își desfăcu șervețelul.

Sonya luă o gură de apă.

— Cred că a mers bine. Totul e aranjat, am făcut curat în apartament, e ca și cum n-aș fi locuit acolo.

Adalberto luă o îmbucătură, apoi își ridică privirea către Sonya.

— Nu te deranjează să locuiești aici?

Sonya clătină din cap.

— E înțelept din partea ta să ne lași să avem grijă de tine, nu se știe niciodată de ce sunt în stare astfel de bărbați, care vor să pară de soi bun – sunt cei mai periculoși.

Ea nu răspunse, dar nu i se păru că afirmația ar fi fost exagerată. Îl cunoștea într-adevăr pe Svante Cangren, îl simțise în propriul pântece de nenumărate ori. Era un tip cu adevărat sinistru. Dădea dovadă de o răceală și de o goliciune sufletească pe care nu le mai întâlnise niciodată la vreun bărbat. Părea să-i lipsească ceva ce toți ceilalți bărbați posedau, ai fi zis că nu era cu adevărat conștient de faptul că mai existau și alți oameni pe lume. În plus, era și obtuz. Grosolan și îngust la minte, nu era în stare să se preocupe decât de un singur lucru în viață – propria-i imagine înșelătoare.

Sonya se simțea epuizată. Era cumva mulțumită că nu mai trebuia să facă pe curva. În același timp, fusese propria sa alegere. Ea însăși îi prezentase ideea lui Hector cu mult timp în urmă. Hector era ca un frate pentru ea. Tatăl ei, Danush, fusese importator de heroină și fugise din Teheran când Șahul fusese înlăturat de la conducere, iar apoi devenise partener de afaceri cu Adalberto. Familiile se împrieteniseră, iar Sonya, care era singură la părinți, petrecuse multe vacanțe de vară la Marbella, împreună cu copiii familiei Guzman. Aproape că devenise cel de-al patrulea copil al familiei. Părinții ei fuseseră uciși în Elveția la sfârșitul anilor optzeci. Sonya fugise în Asia și căzuse pradă unei lungi și grele dependențe de cocaină, încercând să-și înece durerea nesfârșită. Hector fusese cel care îi dăduse de urmă și o ajutase să se întoarcă acasă. Adalberto și Hector o primiseră acasă la ei la Marbella și o ajutaseră să-și refacă viața. După o vreme, Hector îi arătase o fotografie cu trei bărbați morți. Erau întinși pe o podea de gresie albă. Era toaleta unui restaurant de tranzit din sudul Germaniei. Capul, burta, pieptul, brațele și picioarele le erau ciuruite de gloanțe. Bărbații făcuseră parte din organizația criminală Ndrangheta și erau

cei care îi omorâseră părinții. La vederea fotografiei, Sonya simțise satisfacție. O păstrase și o privea când viața i se părea grea și nedreaptă. Sonya voia să-i răsplătească pe Adalberto și Hector pentru tot ce făcuseră pentru ea. Când îi prezentase ideea lui Hector, acesta o sfătuise să nu se implice și îi spusese că nu le datora nimic. Sonya nu-l ascultase însă, indiferent cât de mult ar fi insistat. Acționase cu hotărâre și își pusese ideea în practică. Spera ca Svante Cangren să reprezinte contraserviciul care să o ajute să scape de sentimentul de datorie care o apăsa.

Sonya era atașată de Adalberto și de Hector, dar știa, de asemenea că, la urma urmelor, diferența dintre bărbații din viața ei nu era așa de mare, chiar dacă cei doi încercau să-i dovedească tocmai contrariul.

Adalberto o privi, părând să-i citească gândurile.

— Ți-am pregătit sosirea. O psihiatră îți stă la dispoziție, dacă simți nevoia să vorbești cu cineva. Este o femeie competentă care ne ajută de fiecare dată. Și eu sunt la dispoziția ta, spune-mi doar de ce ai nevoie pentru a te repune pe picioare.

Adalberto zâmbi, iar Sonya afișă un zâmbet ce disimula ceea ce simțea cu adevărat – un talent pe care și-l însușise încă de mică.

Luară prânzul în tăcere. Marea clipocea în spatele ferestrelor deschise, perdelele albe de in fluturau în adierea călduță a brizei.

Câinele lui Adalberto, Piño, veni în goană și se așeză cerșind de mâncare. Adalberto ignoră intențiile câinelui și, după o vreme, acesta se culcă la picioarele lui.

— I-am dat de mâncare la masă acum vreo câțiva ani. Se pare că îi ia multă vreme să priceapă că nu-i mai dau.

Adalberto privi câinele.

— Suntem totuși prieteni noi doi, nu-i așa?

Sonya observă bucuria de pe chipul lui Adalberto când își privea câinele. Apoi, zâmbetul său se risipi, ca și cum ar fi înțeles brusc dimensiunea tragică a faptului că Piño nu era decât un câine.

11.

Gunilla îl privi nedumerită pe Anders.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat.

— După ce Hector a invitat-o înăuntru pe asistentă, au mai intrat încă doi tipi în restaurant… Pe Hector nu l-am mai văzut ieșind, a ieșit doar asistenta. Lars a urmărit-o.

— Și tipii ăia?

Anders dădu din umeri.

— Au dispărut. Am intrat în restaurant după o jumate de oră. Nu i-am văzut pe niciunul din ei. Restaurantul are o ușă în spate care dă spre o curte interioară, presupun că au ieșit pe acolo. Pe urmă trebuie să fi traversat curtea și să fi ieșit în stradă pe partea cealaltă.

— Și pe urmă?

Anders clătină din cap.

— Nimic. Pe urmă am plecat acasă.

Stăteau pe o bancă în parcul Humlegården. Majoritatea oamenilor din jurul lor păreau să se bucure de ziua caldă de vară. Anders Ask era singura persoană din parc care purta geacă.

— Deci mai întâi au venit Sophie și Hector la restaurant și pe urmă au mai apărut doi tipi. După cât timp a ieșit Sophie din nou afară?

— După aproximativ o jumătate de oră.

— Aproximativ?

— Am notat totul, dar nu am notițele cu mine acum.

Gunilla reflecta.

— Și Lars a urmărit-o?

Anders încuviință din cap.

Gunilla își scoase telefonul și formă un număr.

— Lars, sper că nu te deranjez. Poți să vii în parcul Humlegården imediat? Mersi, zise ea și încheie convorbirea.

Anders se amuză de tonul ei prietenos care nu-i dăduse lui Lars ocazia nici să răspundă, nici să protesteze. Gunilla remarcă.

— E pe drum, zise ea.

— Știu.

Pe urmă rămaseră nemișcați ca doi roboți deconectați, privind parcul. Anders fu primul care se mișcă. Vârî mâna în buzunarul de la geacă și scoase o pungă boțită de bomboane pe care i-o întinse. La rândul ei, Gunilla se trezi la viață, probabil din cauza fâșâitului, luă două bomboane cu lemn-dulce fără să mulțumească și începu să mestece, cufundată în gânduri. Ceva nu-i dădea pace. Reveni din nou la realitate, își scoase telefonul și căută numărul Evei Castroneves. Duse apoi telefonul la ureche.

— Eva, poți să verifici o dată pentru mine, te rog?

Gunilla aștepta.

— Sâmbăta trecută, pe cinci, cred.

Gunilla îi aruncă o privire lui Anders, care îi confirmă dând din cap.

— Analizează toată ziua, dar mai ales seara și noaptea spre duminică. Zona principală e Vasastan, dar poți să extinzi un pic căutările. Spune-mi orice găsești. Mersi.

Gunilla încheie convorbirea. Anders o privi, iar ea dădu din umeri.

— Trebuie să încep de undeva.

El nu răspunse.

Lars se vedea apropiindu-se pe cărarea pietruită dinspre Stureplan. Gunilla îl privea. Mergea țeapăn, ca și cum l-ar fi durut spatele. N-ar fi fost de mirare, căci persoanele copleșite de vină poartă aproape întotdeauna inconștient această povară în spate.

Lars se apropie de ei plin de nesiguranță și de ostilitate.

— Salut.

Gunilla îl privi.

— Te-ai tuns?

Lars își trecu instinctiv mâna prin păr.

— Doar un pic, mormăi el.

— Mersi că ai venit așa de repede.

Lars aștepta cu o mână în buzunarul de la blugi.

— Dacă îmi aduc aminte bine, ai scris în raport că Sophie s-a întors acasă sâmbătă seară după vizita la restaurantul Trasten. Anders mi-a zis că te-a văzut în fața restaurantului și că ai urmărit-o pe Sophie când a ieșit.

— Exact. A plecat de acasă pe la unșpe și s-a dus la restaurant. A plecat de la restaurant după miezul nopții, mi se pare. Am urmărit-o până la Norrtull. Acolo am întrerupt urmărirea și m-am dus acasă. Am pornit de la premisa că se întoarce acasă.

Gunilla și Anders îl priveau, încercând să-și dea seama dacă minte. Lars se scărpină la ceafă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Nu știu, Anders te-a văzut, zise Gunilla.

Lars îl privi pe Anders.

— Mda?

— Și a văzut și doi tipi intrând în restaurant.

Lars părea plin de nerăbdare și iritat.

— Și ce-i cu asta?

— I-ai văzut și tu?

Lars clătină din cap.

— Nu. Sau poate că da, e un restaurant, intra și ieșea lume tot timpul.

Lars scoase o pastilă pentru gât, o băgă în gură și apoi o privi pe

Gunilla.

— Ce-i ăsta, un interogatoriu?

Gunilla nu răspunse. Anders îl luase în colimator.

— Tipii ăia n-au mai ieșit din restaurant și nici Hector. Există o ieșire în spate. Când ai urmărit-o pe Sophie după ce a plecat de la restaurant, s-a oprit undeva?

Pastila pe care o sugea îi permise să înghită. După ce înghiți, clătină din cap.

— Nu.

Lars fusese varză în seara respectivă, iar amnezia era aproape totală. Își aducea doar vag aminte că o pierduse pe lângă Haga, în rest, totul era în ceață. Ce se întâmplase de fapt sau cum ajunsese acasă știa doar Cel de Sus, dar pe el nu-l putea întreba, căci relația dintre ei era de-a dreptul glacială.

Strategia lui era să se convingă pe sine însuși că minciuna era adevărată – atunci nu mai mințea și nu mai arăta niciun semn de nesiguranță.

— S-a dus direct spre casă, iar eu am întrerupt urmărirea când a intrat pe autostradă.

— Pe ce drum a plecat?

Lars se concentră și vizualiză minciuna încercând să nu facă nicio mișcare nesigură.

— Din scuarul Odenplan a cotit la stânga pe șoseaua Sveavägen, deși e interzis. Pe urmă a continuat drept înainte, a luat-o prin sensul giratoriu și a ieșit pe autostrada E4 spre nord.

— De ce n-a luat-o pe la Roslagstull sau pe șoseaua Roslagsvägen? Ar fi fost mai aproape pentru ea.

Lars dădu din umeri.

— E același lucru. Poate că a ieșit de pe autostradă la Bergshamra și pe urmă a trecut podul Stocksundsbron. Habar n-am?

— De ce n-ai urmărit-o până acasă?

Lars sugea pastila care scotea sunete când i se lovea de dinți.

— Era târziu, nu prea era lume în trafic, m-am gândit că trebuie să fiu atent.

Gunilla îl scrută cu privirea, la fel și Anders.

— Mersi, Lars, mersi că ți-ai făcut timp să treci pe aici.

Lars îi privi pe amândoi.

— Deci?

Gunilla făcu o mină care arăta că nu înțelege la ce se referă.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Lars.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că nu reușeam să pun cap la cap evenimentele din seara respectivă.

— Și el ce caută aici?

Lars adresă întrebarea Gunillei fără să-l privească pe Anders.

— Nu e nevoie să mă supraveghezi, zise el încet.

Pe Gunilla o miră mânia ce pusese stăpânire pe el.

— Nu, Lars, nu te supraveghem. Anders ne ajută să identificăm persoanele din anturajul lui Hector. S-a întâmplat, pur și simplu, să vă aflați în același loc în același timp și te-am chemat pentru că nu reușeam să pun cap la cap evenimentele serii. Însă nu pari să ai de adăugat lucruri pe care să nu le fi scris deja în raport, deci totul e în ordine, nu-i așa?

Lars nu răspunse, dar părea să fie într-o dispoziție mai puțin sumbră decât înainte.

— Mersi, Lars… Continuă urmărirea.

Lars se răsuci pe călcâie și făcu cale întoarsă. Reușise cu greu să-și păstreze calmul, în sinea lui tremura de furie.

•

Gunilla și Anders rămaseră în tăcere până când Lars dispăru.

— Ce părere ai? întrebă ea.

Anders cugeta.

— Sincer să fiu, nu știu. Nu pare să mintă.

— Dar?

Anders privi în depărtare.

— E nesigur din fire. Azi mi s-a părut aproape prea sigur pe el, ca și cum ar fi găsit o strategie ca să-și ascundă minciunile.

Gunilla se ridică.

— Du-mă la gară și rămâi prin preajmă.

•

Gunilla se afla în fața biroului Evei Castroneves. Eva își adună hârtiile și citi ca pentru sine până ajunse la capitolul pe care îl căuta.

— Sâmbătă. Nimic special în Vasastan, câteva încăierări, un furt la magazinul 7-Eleven de pe strada Sveavägen… O supradoză lângă galeria Guldhuset din parcul Vasa… Câteva furturi de mașini și acte de vandalism… O sâmbătă obișnuită. Singurul eveniment ieșit din comun e faptul că un tip neidentificat, care fusese împușcat, a fost lăsat la spitalul Karolinska pe la ora unu noaptea.

— Cine e tipul?

Eva se întoarse către unul din calculatoarele sale și începu să butoneze. Citi direct de pe ecran.

— Numele nu apare nicăieri. Personalul medical a declarat poliției că a avut un episod delirant, în care a vorbit în germană. În afară de asta, nu există alt material, se pare că încă nu și-a recăpătat cunoștința.

— Ai zis că a fost lăsat?

Eva încuviință din cap.

— Da, dintr-o mașină care pe urmă a demarat în trombă.

•

Ceva mai târziu, Gunilla și Anders îl priveau pe Klaus, aflat în patul de spital, în continuare inconștient.

— Nu știu ce să zic… Ar putea să fie unul dintre ei, cel mai mic, poate.

Gunilla voia să audă mai mult. Anders nu se grăbea însă, îl studia pe Klaus din toate unghiurile. Gunilla începu să-și piardă răbdarea.

— Anders?

Acesta îi aruncă o privire iritată, semnalând că trăncăneala ei îl împiedica să se concentreze.

— Nu știu, hai să-l ridicăm un pic.

Klaus avea perfuzii și tuburi cu care era conectat la echipamentul medical de lângă pat. Gunilla se aplecă și se uită sub pat.

— Cred că poate fi pliat.

Anders se apropie și văzu o pedală sub pat. Apăsă pe ea, forța hidraulică începu să acționeze și, împotriva voinței lui Anders, patul coborî brusc. Acul perfuziei, ce fusese fixat sub pielea lui Klaus, se desprinse când patul fu coborât. Un aparat începu să țiuie.

— La naiba!

Anders luă acul și-l înfipse din nou în brațul lui Klaus. Țiuitul se intensifică. În cele din urmă găsi pedala care trebuia și bustul lui Klaus Kohler se ridică maiestuos spre ei. Cu cât se ridica mai mult, cu atât mai tare se auzea țiuitul aparatului. Pe un ecran se vedea un grafic care oscila puternic de la minimum la maximum. Anders privi în jos, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Își ridică apoi privirea, o coborî din nou și continuă tot așa. În cele din urmă, ieși din cameră. Gunilla îl urmă. Aparatura țiuia încontinuu.

— Deci? întrebă Gunilla.

O asistentă trecu în fugă pe lângă ei.

— Posibil… probabil. Mai degrabă probabil. Sunt cam șaptezeci la sută sigur.

•

Gunilla era așezată pe un ghiveci enorm din fața spitalului. Ținea telefonul la ureche și, cu o voce amabilă, îi punea întrebări lui Sophie. Aceasta răspundea la fel de amabil.

— Dar nu urma să luați cina împreună?

— Până la urmă a trebuit să renunțăm la cină pentru că Hector avea o ședință urgentă, așa că am plecat acasă.

Anders stătea un pic mai încolo, aruncând cu pietricele într-o scrumieră. Făcea un zgomot cumplit.

— S-a întâmplat ceva?

— Câteva detalii îmi sunt neclare.

La celălalt capăt al liniei, Sophie tăcea.

— Știi cu cine s-a întâlnit? continuă Gunilla.

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee.

Anders Ask nimeri scrumiera de câteva ori. *Pac, pac, pac.*

— Sigur?

— Da. Gunilla, ce s-a întâmplat?

•

Sophie stătea cu telefonul în mână și se holba la mușamaua de pe măsuța din camera de gardă. Discuția cu Gunilla o tulburase. Încerca să-și aducă aminte ce îi spusese, cum decursese convorbirea. Încerca să-și amintească pe ce ton vorbise… *ce stil adoptase.* Se dăduse oare de gol? Gândurile îi galopau haotic. Telefonul sună din nou, auzi semnalul și simți vibrațiile în același timp. Era atât de confuză, încât uită să privească ecranul.

— Alo?

Tonul vocii lui era aspru. Îi zise că voia s-o vadă, ceea ce o miră. Îl întrebă unde era Hector.

— N-are importanță, zise el.

Sophie simți brusc o senzație de neliniște. Îi spusese să-l aștepte în fața spitalului după ce își termina tura, că o să vină s-o ia cu mașina.

— Nu pot, zise ea.

— Ba da, poți, spuse Aron și închise.

•

Rămase la volan și nici măcar n-o privi când deschise portiera și se așeză pe scaunul pasagerului.

Aron demară, îndreptându-se spre autostradă. Însă în loc s-o ia spre Stockholm, o luă în direcția opusă, spre Norrtälje.

— Încotro mergem? întrebă Sophie.

El nu răspunse și repetă întrebarea.

— Mergem pur și simplu să stăm de vorbă… Termină cu întrebările.

Mașina înainta pe autostradă. Lui Sophie i se părea că mergeau de-o veșnicie.

— Ce vrei, Aron? șopti ea.

Aron nu răspunse; părea că nici n-o vede, nici n-o aude. În suflet i se strecură încet frica.

— Spune-mi, te rog, unde mergem! îl imploră ea.

Aron îi simțea cu siguranță neliniștea, poate că acesta era de fapt efectul pe care urmărea să-l obțină.

După o vreme, ieși de pe autostradă și o luă la dreapta. Sophie văzu un indicator pe care reuși să citească numele străzii: Sjöflygvägen. Aron o luă în jos, spre apă. Găsi un loc izolat și opri motorul. Tăcerea care urmă era mai grea decât și-ar fi putut imagina, era compactă, aproape funestă. Aron privea drept înainte prin parbriz.

— În curând o să-ți pui întrebări despre seara aceea. N-o să ai răspunsuri clare la aceste întrebări. Prin urmare, vei vrea să împărtășești nedumeririle cu cineva.

Sophie nu răspunse.

— Rezistă tentației, zise el încet.

Sophie privi în jos, apoi se uită pe geam. Soarele strălucea ca de obicei, iar apa scânteia.

— Hector știe de această discuție? întrebă ea cu glas coborât.

— N-are nicio importanță, zise el.

Simțea cum i se întețesc bătăile inimii, iar aerul din mașină părea să devină din ce în ce mai rarefiat.

— Mă amenințI, Aron?

Se întoarse spre ea și o privi. Frica pe care o simțea Sophie se materializă brusc în lacrimi ce-i curgeau pe obraji. Își drese vocea și își șterse lacrimile cu mâneca bluzei.

— Chiar vorbești serios?

Nu știa de ce îi pusese întrebarea aceea, poate pentru că voia să vadă dacă avea vreo urmă de omenie în el.

— Da, zise el pe un ton cumpătat.

Sophie își dădu seama că-i tremurau mâinile, doar o idee, aproape că nu se vedea, dar totuși îi tremurau. O dureau brațele. Simțea și o durere în gât, se forța să nu înghită, întreaga frică părea să se fi concentrat în această zonă… Simțea totuși nevoia să înghită, tot corpul ei părea să vrea să înghită. Își răsuci capul și înghiți.

— Hai să ne întoarcem.

— Doar dacă mă asiguri că ai înțeles ce ți-am spus.

Sophie privi în gol prin geamul mașinii.

— Am înțeles…, zise ea înăbușit.

Aron se aplecă și răsuci cheia în contact. Mașina porni.

12.

Hasse Berglund stătea la coadă într-un restaurant fast-food. Era săptămâna mexicană. Fraierii din spatele tejghelei aveau pe cap pălării de plastic care imitau un sombrero. Comandă un meniu El Jefe – un hamburger triplu și două porții de cartofi prăjiți incluse. Hasse se așeză și se pregăti de ospăț. Lua îmbucături enorme și respira pe nas.

La câteva mese mai încolo se afla o bandă de adolescenți imigranți. Aveau părul negru și început de mustață, erau palizi și purtau salopete sport. Erau gălăgioși, dominați de hormoni, musculoși și impulsivi. Doi dintre ei se încăierară. Urlau încontinuu și aruncau cu gheață și cu suc pe jos.

Hasse îi privea fără să înțeleagă cum puteau fi așa de palizi când, de fapt, veneau din lumea arabă. Țările astea sunt totuși însorite…

Aruncă o privire în direcția lor când hărmălaia deveni de nesuportat. Cineva dărâmă un milkshake care se împrăștie pe masă. Unul dintre ei începu să urle când fu stropit pe pantaloni. Altul începu să înjure, iar un al treilea începu să scoată cuburile de gheață din paharul de suc și să le azvârle în ceilalți.

Hasse își mesteca hamburgerul cu gura plină și îi privea pe băieți. Continuau să se lupte. Cu îndârjire, dur, fără să fie atenți… Situația deveni violentă, iar unul dintre ei începu să se enerveze. Se porni pe țipat într-o limbă necunoscută pentru Hasse. Restul bandei i se alătură într-un cor de voci în schimbare. Hasse închise ochii.

•

Cu un an și jumătate în urmă, Hasse Berglund și colegii lui din unitatea de poliție îl agresaseră pe un tânăr libanez în piața Norra Bantorget. Colegii lui se opriseră la timp, însă Hasse exagerase și trebuiseră să-l tragă la o parte. Hasse se liniștise, dăduse să se înțeleagă că s-a liniștit… că era cumpătat. Colegii îl slăbiseră din strânsoare, Hasse se eliberase și îi aplicase o ultimă lovitură care-l umpluse de satisfacție. Băiatul fusese în comă timp de trei zile. Doctorii descoperiseră coaste rupte, hemoragii interne, maxilarul crăpat și tibia ruptă. În cadrul procesului, colegii lui Hasse susținuseră că era nevinovat. Doi dintre jurați dormiseră duși, iar procurorul era prieten cu toți cei din sală, în afară de băiat. Un doctor bărbos confirmase că *nu era imposibil* ca băiatul să-și fi cauzat singur rănile, iar avocatul acestuia din urmă, care se grăbea spre un alt proces, pusese numai întrebări stupide și neconcludente. Hasse fusese achitat, iar băiatul se alesese cu sechele pe viață. Șeful lui Hasse își pierduse totuși răbdarea și îl pusese să aleagă: fie pleca la poliția de frontieră, fie pleca oriunde altundeva.

Hasse alesese aeroportul Arlanda și încercase fără succes să refuleze pierderea de statut. Petrecuse acolo o veșnicie ascultând tot felul de indivizi ciocolatii care îi turnau gogoși în speranța că vor fi lăsați să intre în țară, să trăiască din alocații și să frece menta pe vreo bancă mestecând *qat*.

Telefonul sunase însă, din senin. O tipă de la Crimă Organizată, Gunilla Strandberg, îi propusese o întâlnire cu doi dintre colegii ei. Hasse nu pricepuse nimic, dar orice era de preferat jobului de la aeroport.

•

Tinerii încă mai țipau. Hasse termină de mestecat, înghiți mâncarea, își curăță dinții cu limba, își scoase legitimația de polițist și o puse pe masă. Respiră adânc de câteva ori, apoi luă una dintre cutiile de cartofi prăjiți și o azvârli cu putere către băieți. Cutia îl lovi pe unul dintre bătăuși în obraz, iar cartofii se împrăștiaseră. Băieții amuțiră. Se holbau cu toții la Hasse care lua o nouă îmbucătură, căscând gura larg.

Unul dintre băieți se ridică brusc, bătându-se cu pumnii în piept. Întrebă ceva ce Hasse nu se obosi să asculte. Se săturase de accentul lor tipic. Tipul se îndrepta spre el. Hasse Berglund mai luă o gură de mâncare, continuă să mestece, apoi îi flutură în față legitimația, descheindu-și în același timp geaca și făcând un semn cu bărbia spre pistolul ce-i atârna din teaca de umăr.

— Așază-te…

Băiatul se dădu înapoi și se așeză. Hasse țintì și azvârli cu cartofi prăjiți în fiecare dintre ei. Băieții se resemnară cu umilință. Hasse nu era nici furios, nici bucuros, se mulțumea doar să țintească bine cu cartofii prăjiți spre spinările, cefele, brațele și fețele pline de coșuri ale băieților.

Anders Ask și Erik Strandberg intrară în restaurant, observară scena ce tocmai se desfășura și se apropiară de masa lui.

— Tu trebuie să fii Hasse Berglund, zise Erik.

Hasse îi privi încuviințând din cap și continuă să arunce.

— Eu sunt Erik, iar pe colegul meu îl cheamă Anders.

Erik se așeză oftând. Avea febră, era plin de sudoare rece, fruntea îi pulsa de durere, iar gura îi era uscată.

Hasse azvârli cu boltă un cartof care ateriză într-o glugă.

— E un război cu cartofi prăjiți, deci? zise Anders.

— Exact, spuse Hasse și aruncă.

Anders i se alătură, luă câțiva cartofi și aruncă în băieți. Și el țintea bine. Tinerii se uitau jigniți în gol.

— Tu ai lucrat la poliția municipală înainte, nu-i așa? întrebă Erik, suflând greu.

Avea tensiunea mare.

— Mda.

— Și apoi pe Arlanda?

Cartofii se terminaseră.

— Hai să mai comandăm, zise Anders.

Erik clătină din cap și se întoarse spre tineri.

— O zi bună, băieți. Să aveți grijă unii de alții, le spuse, făcându-le un semn să se care.

Tinerii se ridicară și se grăbiră să plece. Odată ajunși afară, începură să țipe și să se bată între ei, apoi dispărură.

— Ce băieți de treabă! exclamă Anders.

— Viitorul Suediei, adăugă Hasse.

Erik tușea în palma făcută căuș. Hasse bea suc cu paiul, privindu-i pe cei doi. Anders se așeză mai bine și începu să vorbească.

— Ai discutat deja cu Gunilla, deci cunoști proiectul. Noi am cerut să te întâlnim.

— Mi s-a vorbit de tine, Erik, dar n-am auzit nimic de niciun Anders, spuse Hasse.

— Anders e consultant…, zise Erik.

— Cu ce se ocupă un consultant?

— Oferă consultanță, interveni Anders.

Hasse găsi un cartof între picioare, pe scaun. Îl luă și îl mâncă.

— Cum se face că și pe tine te cheamă tot Strandberg? Gunilla e cumva nevastă-ta?

Erik îl scrută cu privirea pe Hasse.

— Nu, răspunse el.

Hasse Berglund așteptă continuarea, dar Erik nu mai zise nimic.

— Puțin îmi pasă, de fapt, lucrul important e să pot să lucrez cu voi, că despre asta e vorba de fapt, nu? Îmi oferiți un job?

— Cred că da. Tu ce zici, Anders?

Anders nu răspunse. Hasse se uita de la unul la altul.

— Hai, nu face figuri, trebuie să scap de la nenorocitul ăla de aeroport înainte să împușc pe cineva. Sunt flexibil, Gunilla știe deja.

Erik încerca să găsească o poziție confortabilă pe scaunul dur de plastic și tuși răgușit de câteva ori.

— Bine, uite cum stau lucrurile… În grupul nostru muncim cot la cot. Nimeni nu pune la îndoială deciziile pe care le ia Gunilla, ea are întotdeauna dreptate. Chiar dacă nu obținem rezultate în ritmul în care ne-am dori, până la urmă tot reușim. Gunilla știe acest lucru și acesta e motivul pentru care o urmăm mereu. Chiar dacă nu-ți înțelegi rolul, nu pune întrebări, fă-ți doar treaba și ține-ți gura. Ai înțeles?

Hasse sorbi din paharul de suc în care se auzea zăngănind gheața.

— Bine, zise el sec, după ce dădu drumul paiului.

— Dacă ai plângeri, dacă te simți tratat incorect sau dacă faci alte fițe sindicale, atunci… atunci te dăm afară.

Erik se aplecă spre plăcinta cu mere încă neîncepută a lui Hasse și luă o îmbucătură mare din ea. Ca de obicei, plăcinta era prea fierbinte și Erik fu nevoit să mestece cu gura deschisă în timp ce continua să vorbească.

— Lucrăm cu ecuații simple, nu ne plac complicațiile. Dacă îți vezi de treabă, o să fii recompensat.

Erik devoră plăcinta lui Hasse. Acesta din urmă se abținu de la comentarii. Erik luă un șervețel de pe masă și își șterse transpirația de pe frunte, după care își suflă zgomotos nasul.

— În curând vei fi transferat la noi. Deocamdată, ține-ți gura, nu trăncăni cu colegii, n-ai decât să te bucuri în sinea ta. Ai priceput?

— Da, să trăiți, răspunse Berglund ca polițiștii din filme, ridicând degetul mare în sus în semn de OK și zâmbind strâmb.

Erik îl fixă cu privirea.

— Și termină cu schimonoselile astea când vorbești cu mine.

Erik se ridică și plecă. Anders își luă o expresie inocentă, dădu din umeri și porni după el.

•

După întâlnirea cu Gunilla și Anders, îl apucase tremuratul. Pastilele nu funcționau cum trebuie. Gunilla și Anders păreau să fie prieteni la cataramă… Sigur dăduseră de-o urmă, dar nu voiau să-i spună despre ce era vorba… Mai mult, se îndoiau de el. Nu aveau încredere în el.

Îl rodea nervozitatea. Se grăbise spre casă, luase rețetele pe care le furase de la Rosie și se îndreptase către cea mai apropiată farmacie. Era coadă și mergea încet, babeta de la casă nu părea să se grăbească deloc. Simțea cum îl ia cu rău de la stomac din cauza anxietății. Farmacista începu să pună întrebări în legătură cu unul dintre preparate. Îi răspunse scurt și la obiect, spunându-i că era fiul lui Rosie, că nu știa, că fusese doar rugat să cumpere medicamentele. Din când în când se scărpina pe obraz.

Când ajunse acasă, căută într-un dicționar de medicamente. Lyrica era ca un ou Kinder, trei efecte tari dintr-o singură lovitură: împotriva crizelor de epilepsie, a durerilor neuropatice și a anxietății. Rosie lua tabletele pentru nervi. Pe ambalaj scria 300 de miligrame, acesta era punctul forte, *bingo.* Luă două tablete cu o gură de apă stătută dintr-un pahar de pe masă. A doua rețetă fusese pentru spray nazal. Îl aruncă la coșul de gunoi. Al treilea medicament, cel care era diferit și despre care farmacista pusese întrebări, se numea Ketogan. Căută din nou în dicționar. *Provoacă dependență. Se recomandă o atenție sporită în prescrierea acestui medicament.* El era deja dependent, doar îi spusese și asistenta medicală de la școală… Lui Lars îi veni atunci în minte că tabletele nu aveau cum să-i fie dăunătoare. *Ce dracu' se putea întâmpla*?

Citi mai departe: Ketogan conținea morfină care se administra în

caz de dureri foarte puternice. *Durere foarte puternică*?

Rupse ambalajul. *La naiba, supozitoare.* Dar, vorba proverbului, nevoia n-are stăpân. Lars își lăsă în jos pantalonii, se așeză pe vine și își introduse un supozitor în extremitatea dorsală, apoi mai vârî unul… și apoi încă unul. Își ridică pantalonii și intră în sufragerie. Realitatea se transforma treptat, devenind senină, plăcută și lipsită de exigențe. Se plimba prin cameră fără o țintă anume, fu cuprins de o senzație bruscă și nemărginită de mulțumire față de tot ce-i oferise viața. Totul avea sens, toate sentimentele erau încuiate cu grijă și nu puteau să se mai facă auzite, să ridice semne de întrebare sau să-l rănească. Se așeză pe jos într-un colț. Parchetul era moale. Lars se lungi. Se simțea ca într-un pat cu apă, dar umplut cu bumbac. Își lăsă privirea să hoinărească. Totul era superb, atât de frumos în complexitatea sa, atât de plăcut, nici nu-și închipuise că o podea putea să fie așa de liniștitoare, incredibil de liniștitoare în platitudinea sa…

Stătea așa culcat și savura înțelegerea a tot ce nu înțelegea. Când senzațiile tari începură să se risipească ușor, mai luă câteva pastile din fiecare. Lumea deveni din nou interesantă pentru câteva clipe, degetele de la mâini începură să converseze unele cu celelalte, explicându-i comportamentul primordial al naturii. Acel comportament care se afla cu trei pași în urma legilor fizicii și cu trei pași în urma creației divine… Cu un pas în urma apariției lui Dumnezeu… Apoi adormi.

Deșteptătorul vuia ca o alarmă antiaeriană. Trecuseră deja multe ore și senzația de zădărnicie se transformase într-o enormă gaură neagră ce înghițea toată lumina din universul lui Lars. Se ridică împleticindu-se și își făcu plinul cu un amestec aleatoriu de pastile. Gaura neagră dispăru din nou, iar viața redeveni ușoară.

Se urcă în mașină și porni spre Stocksund. Toate stațiile de radio difuzau muzică bună, iar Lars gusta muzica prin mișcări ciudate.

Găsi o ascunzătoare pentru mașină, își puse căștile, se așeză confortabil și începu să o asculte. O auzea mergând prin casă de una singură, făcând mâncare, vorbind la telefon cu prietena sa Clara, râzând de ce vedea la televizor.

Ar fi vrut să i se alăture, să facă toate lucrurile astea împreună cu ea sau măcar să stea și s-o privească. Se întunecase, iar casa era cufundată în tăcere. Lars fu cuprins de dorință.

Pe la unu și jumătate dimineața, își dădu jos căștile, își puse un fes negru pe cap, deschise portiera cu atenție și se îndreptă spre casa Sophiei.

Pășea pe asfalt adulmecând mirosul îmbietor de caprifoi, fără să-și dea seama de unde venea mireasma. Se strecură în grădină și apoi urcă tiptil pe verandă.

Șperaclul merse la fel de bine ca data trecută. Împinse înăuntru

bucățelele de metal din încuietoare. Apăsă cu grijă pe clanța ușii de la terasă, o împinse ușor, scoase un spray lubrifiant din buzunarul de la geacă și stropi rapid balamalele. Deschise apoi larg ușa fără niciun zgomot.

Lars se opri în sufragerie în tăcere, se aplecă și-și legă șireturile, ascultă. Singurul lucru pe care îl auzea erau bătăile propriei sale inimi. Încetișor, cu mare atenție, începu să urce scările spre etaj. Scara veche de lemn scârțâia ușor. De afară pătrunse sunetul unei mașini ce trecea pe stradă. Lars compară sunetele, păreau să măsoare același număr de decibeli. Trase concluzia că zgomotul pașilor lui n-avea s-o trezească.

Ușa de la dormitorul lui Sophie era întredeschisă. Lars se opri, își potoli respirația, inspirând calm și egal, apoi păși pe covorul moale dinăuntru. Fu întâmpinat de un parfum subtil și vaporos, ce plutea în cameră ca un văl de mătase… *Sophie.* Era întinsă în pat, pe spate, cu capul pe pernă, un pic într-o parte. Părea coborâtă dintr-o fantezie. Părul îi încadra chipul, avea gura închisă, iar pieptul i se mișca ușor în sus și în jos. Plapuma îi venea până la brâu, purta o cămașă de noapte cu dantelă. Privirea lui Lars se îndreptă spre contururile sânilor și zăbovi asupra lor. Era atât de frumoasă. Ar fi vrut s-o trezească și să-i spună: *Ești atât de frumoasă*! Ar fi vrut să se culce lângă ea, s-o ia în brațe și să-i spună în șoaptă că totul avea să fie bine. Sophie ar fi înțeles cu siguranță ce voia să spună.

Scoase aparatul de fotografiat cu grijă, închise blițul și sunetul și o prinse în obiectiv. Fără niciun zgomot, făcu vreo treizeci de poze cu Sophie adormită.

Tocmai se pregătea să plece când ochii îi alunecară din nou spre sâni. Lars începu să se holbeze. În adâncul tulbure al ființei sale prinseră să se contureze fantezii. Se strecură mai aproape de ea… Apoi și mai aproape. În cele din urmă, aproape că-i atingea chipul. Îi vedea pielea feței, ridurile fine din jurul ochilor, încrețiturile frunții… închise ochii, adulmecă, se umplu de dorință…

Sophie se întoarse în somn și scoase un geamăt. Lars deschise ochii, se dădu înapoi cu grijă și ieși din cameră fără niciun zgomot.

•

Când intră în mașină gâfâia. Avea senzația că se culcase cu ea, că o penetrase pentru prima oară. Se simțea puternic, plin de siguranță și fericit. Era convins că și ea se simțea la fel. Trebuie să i se fi înfățișat în somn, în vis. Evident, așa era, el era îngerul ei salvator, care exista în viața ei fără ca Sophie să știe, care făcea dragoste cu ea în somn, care o apăra de rău când era trează. Mai luă o doză de medicamente, peisajul se transformă, limba părea să-i fie mai mare decât gura, sunetul se estompă.

Lars o porni încet spre oraș. În lumina felinarelor zări Muzeul

Național de Istorie Naturală. Văzu un pinguin uriaș care se holba la el cu nedumerire.

•

Sophie avusese coșmaruri; nu-și mai aducea aminte în legătură cu ce, dar se trezise cu o senzație neplăcută. Era ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva urât, era o senzație de scârbă. Se ridică din pat. Dormise prea mult. La parter se auzea aspiratorul.

N-o mai întâlnise pe Dorota de multă vreme. De obicei, făcea curățenie când Sophie se afla la muncă, dar azi se întâmpla să fie liberă. Se bucură s-o vadă când coborî scara. Dorota era o femeie de treabă. Sophie o aprecia.

Dorota îi făcu semn cu mâna din sufragerie, unde dădea cu aspiratorul. Sophie îi zâmbi la rândul ei și intră în bucătărie să-și pregătească micul dejun.

— Pot să te duc cu mașina când termini! strigă ea.

Dorota închise aspiratorul.

— Ce-ai zis?

— Pot să te duc cu mașina când termini, Dorota.

Dorota clătină din cap.

— Nu-i nevoie, stau departe.

— Nu stai departe și, în plus, ăsta-i motivul pe care îl invoci de fiecare dată.

•

Dorota se așezase pe scaunul din față cu geanta pe genunchi. Trecuseră deja peste podul Stocksundsbron și se îndreptau spre Bergshamra.

— Ce tăcută ești, Dorota. Ești bine, copiii sunt bine?

— Totul e bine, copiii sunt bine… Mi-e dor de ei, dar altfel totul e în regulă.

Mai merseră o vreme.

— Sunt cam obosită, zise Dorota și se uită pe geam.

— Poți să-ți iei liber dacă vrei.

Dorota clătină din cap.

— Nu, pot să muncesc. Nu sunt obosită fizic, doar mental, ca să zic așa.

Dorota încercă să zâmbească, apoi privi din nou pe geam. Zâmbetul său forțat dispăru. Sophie se uita când la Dorota, când la drum.

Dorota locuia în Spånga, acolo locuise dintotdeauna. Lucra pentru Sophie de aproape doisprezece ani. Relația dintre ele se transformase în prietenie. Era prima dată când Dorota nu părea în apele ei. De obicei era veselă, vorbea despre copiii săi, râdea la ce-i spunea Sophie. Acum însă, era închisă în ea. Sophie o privi din nou. Părea tristă, poate chiar speriată.

Sophie parcă mașina în fața casei unde locuia Dorota, în piața

Spånga.

Dorota rămase nemișcată câteva clipe înainte să-și dea jos centura de siguranță, apoi se întoarse către Sophie.

— La revedere! Mulțumesc că m-ai adus cu mașina!

— Am impresia că ceva nu-ți dă pace, zise Sophie. Dacă vrei să vorbim, știi unde să mă cauți.

Dorota rămase nemișcată în tăcere.

— Ce-ai pățit, Dorota?

Dorota ezită.

Sophie aștepta.

— Data trecută când am venit să fac curățenie la voi, am găsit doi bărbați înăuntru când am intrat.

Sophie asculta.

— Mai întâi am crezut că sunt niște rude sau prieteni de-ai voștri, dar au început să mă amenințe.

Lui Sophie îi îngheță inima.

— Mi-au zis că sunt de la poliție și că dacă spun cuiva, or să-mi facă probleme.

Gândurile lui Sophie goneau nebunește.

— Îmi pare rău, Sophie, îmi cer scuze că nu ți-am zis mai devreme, dar n-am avut curajul… Acum însă m-am hotărât. Tu ai fost mereu drăguță cu mine.

— Ce făceau? Ai înțeles de ce se aflau acolo? Ce ți-au spus?

Dorota clătină din cap.

— Nu știu. Unul dintre ei a fost drăguț, dar celălalt s-a purtat groaznic… Nu știu cum să-ți spun, mi s-a părut periculos. N-au zis ce făceau la tine. După ce au vorbit cu mine au plecat.

— Unde s-au dus?

— Au ieșit afară.

— Pe ușă? Pe unde intraseră?

Sophie auzi frica din propria-i voce.

— Nu știu. Au dispărut pe ușa de la terasă. Asta-i tot ce știu.

Sophie încercă să reflecteze.

— Povestește-mi tot ce au zis.

Dorota încercă să-și aducă aminte.

— Unul din ei a zis că îl cheamă Lars. E singurul nume pe care l-am auzit.

— Lars?

Sophie nu știa de ce repetase numele.

— Lars și mai cum? continuă ea.

Dorota dădu ușor din umeri.

— Nu știu.

— Cum arătau? Încearcă să-i descrii cât mai detaliat.

Dorota nu se așteptase la o astfel de reacție din partea lui Sophie.

Duse o mână la tâmplă și privi în jos.

— Nu-mi mai aduc aminte bine…

— Încearcă, Dorota.

Sophie vorbea răstit, dar Dorota înțelegea că de fapt o imploră.

— Unul dintre ei, cel care s-a prezentat ca fiind Lars, avea în jur de treizeci-treizeci și cinci de ani, nu pot să-ți spun exact. Era blond…

Se gândi, cercetă în amintire.

— Părea speriat… nesigur pe sine.

Sophie asculta.

— Celălalt nu avea trăsături particulare, e greu de descris. Cam la patruzeci de ani, poate mai tânăr. Părul de culoare închisă, cărunt pe ici, pe colo… Avea o privire cuminte, dar s-a dovedit perfid. Avea ochii blânzi, închiși la culoare și rotunzi… Și o față de copil.

Dorota se cutremură.

— Vai, ce scârbos era!

Sophie o privi, văzu cât îi era de frică. Apoi se aplecă spre ea și o îmbrățișă.

— Mulțumesc, îi șopti ea în timp ce o strângea în brațe.

Când se desprinseră, se priviră în ochi. Dorota o bătu pe Sophie ușor pe obraz.

— Ai necazuri?

— Nu… N-am nicio problemă. Mulțumesc, Dorota.

Dorota o privi.

— Tipul ăla rău mi-a luat buletinul. Mi-a zis să nu povestesc nimic nimănui. Trebuie să-mi promiți să nu faci nicio prostie acum. Vorbea serios… Știe unde stau.

Sophie o apucă de mână.

— Îți promit, Dorota. N-o să pățești absolut nimic.

•

Sophie plecă din Spånga. Urmă grosul traficului, schimbă banda de câteva ori, respectând viteza legală. Se afla într-o lume golită, unde nu pătrundeau nici gânduri, nici sentimente. Apoi simți cum se deschide o supapă lăuntrică și cum o învăluie o furie teribilă, care se împrăștie cu putere în tot corpul și o umple până la refuz, ca un curent de apă ce tocmai a spart zidurile unui baraj.

13.

Oboseala se transformase într-o veghe surescitată. Jens se simțea drogat când intră în München. Nu dormise de două zile; voința era singurul lucru care îl făcea să continue.

Adresa pe care i-o dăduse Mikhail se afla într-un cartier din anii șaizeci unde toate casele erau identice și îngrămădite unele într-altele. Toate aveau peluze mici și garaje la subsol și, în plus, erau prost construite. Jens se opri în fața numărului 54, ieși din mașină și privi împrejur. Nu era nici țipenie de om. O porni pe aleea pietruită, încercă ușa, nu era încuiată. O deschise și intră cu grijă.

— E cineva acasă?

Nu răspunse nimeni. Singura mobilă era o canapea veche într-o cameră ce părea să fie sufrageria. Pereții erau acoperiți de un tapet îngălbenit cu dungi verticale pe care se vedeau pete mici de mucegai. Aruncă o privire în bucătărie: o masă, două scaune și o cafetieră, în rest o liniște mormântală. Jens se întoarse și privi ușa de la intrare pe care tocmai o închisese. Pe tocul ușii, la vreo zece centimetri de podea erau fixate două diode. Era același mecanism ca în magazine, care face un zgomot atunci când cineva întrerupe circuitul luminos. Jens cercetă dispozitivul ce fusese evident instalat de un amator, urmări firul și observă că fusese cuplat la o linie telefonică prost camuflată.

Urcă în fugă la etaj, unde erau două camere și o baie. Căută în debarale, scrută cu atenție de-a lungul podelelor și al pereților în căutarea unor ascunzișuri. Coborî în fugă și făcu aceleași căutări în bucătărie, în sufragerie și în camera ce dădea spre grădină. Nimic. Jens se pregătea să plece, temându-se că fusese atras într-o capcană. Încerca să decidă ce era mai rău, rușii care nu și-ar fi primit marfa sau nemții care cu siguranță erau pe drum. Se hotărî că rușii erau mai periculoși. Trebuia cu orice preț să-și recapete armele.

Ușa de la beci era greu de deschis, se umflase. Trase de ea în toate direcțiile, dar nu reuși s-o deschidă. Se dădu înapoi, își făcu vânt și lovi ușa cu piciorul. După încă două șuturi puternice, ușa cedă.

Un miros greu de igrasie se răspândi din beciul întunecat pe măsură ce cobora treptele. Jens bâjbâi cu mâinile de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător. Secundele treceau fără ca Jens să găsească ceva. Se împiedică, dar continuă să bâjbâie de-a lungul peretelui. Simți un alt miros, un miros pe care îl recunoștea – mirosul unui corp intrat în putrefacție. Simțise același miros în toamna precedentă în casa de vacanță, când șoarecii intraseră în pereți și muriseră acolo. Mirosul care îl năpădise acum era același, dar mai acid, mai puternic. Își înecă senzația de vomă respirând în mânecă, în timp ce continua să

pipăie peretele cu cealaltă mână.

În colțul cel mai îndepărtat al camerei găsi un întrerupător pe care apăsă. Becurile se treziră brusc la viață și în lumina lor strălucitoare Jens văzu un cadavru. Se afla într-un garaj gol, slab iluminat de niște lămpi cu lumină rece. Cadavrul era culcat pe spate peste lăzile sale cu arme, aflate în mijlocul camerei. Avea gâtul tăiat, iar fața îi era umflată, gălbuie, ca de ceară. Jens se holba încremenit la cadavru. Nu știa ce să facă, încerca disperat să-și controleze groaza care îl cuprinsese.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se și apoi închizându-se. Apoi auzi zgomote de pași al căror ecou se răspândi în tot beciul. O pereche de pantofi mari se ivi pe treapta de sus.

— Urcă, mormăi Mikhail.

Imediat ce urcă scara, Mikhail puse mâna pe el, îl percheziționă în căutare de arme și, negăsind nimic, îi dădu drumul cu o îmbrâncitură.

Pe canapeaua veche ședea un bărbat tânăr în costum, cu cămașă albă, încheiată până sus. Lângă fereastra ce dădea spre stradă, cu spatele la Jens, se afla un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat mai îngrijit și care părea mai serios.

— Mi s-a spus că ai declarat că n-ai nicio relație cu familia Guzman.

Ralph Hanke se întoarse spre Jens.

— E un tip mort pe lăzile mele în beci, zise Jens.

— Jürgen?

— Puțin îmi pasă cum îl cheamă, însă v-aș ruga să-l dați la o parte.

Ralph arboră un zâmbet. Jens îl scrută cu privirea, era un zâmbet lipsit de veselie, doar un exercițiu fizic de ridicare a colțurilor gurii.

— Stai să-ți explic, pe Jürgen îl vânăm de multă vreme. Ne-a furat patru mii de euro, crezând că n-o să observăm. Ce mai înseamnă patru mii de euro în ziua de azi? Nici măcar o mașină mai acătării. Dar Jürgen nu s-a putut abține.

Ralph privi din nou spre stradă.

— A mai făcut și alte lucruri care ne-au dat bătaie de cap… Nu omorâm pe nimeni doar pentru patru mii de euro… Nu suntem niște monștri fără inimă.

— Dați-l doar jos de pe marfa mea și pe urmă eu îmi iau tălpășița. Am avut o înțelegere cu Mikhail, continuă Jens.

— Rămâne în continuare în picioare… în principiu. Vreau să-ți vorbesc înainte să pleci.

Jens îl privea pe Christian care se holbase la el tot timpul. Ralph se întoarse din nou.

— Acesta este fiul meu, Christian, zise Ralph.

Jens dădu din umeri, arătând că nu-i păsa.

Ralph trecu direct la subiect.

— Vreau să fac o ofertă familiei Guzman. Vreau să treacă de partea

noastră… De acum încolo, noi suntem cei care ne ocupăm de afacerile lor. Devin angajații noștri, ca să zic așa. Avantajele sociale sunt excelente.

Jens dădu din umeri.

— Nu sunt persoana potrivită pentru așa ceva. N-am nimic de-a face cu familia Guzman. Sunt aici doar ca să-mi recuperez marfa, nimic mai mult.

Ralph oftă adânc, clătinând din cap.

— Nu, te duci și le prezinți propunerea mea, pe urmă ne suni și ne zici cum au reacționat. Faci un pic de mediere, în plus, atât timp cât sunt eu de față, înțelegerea ta cu Mikhail pică… să avem iertare.

Ralph făcu o pauză retorică.

— Mikhail zice că te-a întâlnit deja de câteva ori. Ești persoana perfectă pentru sarcina asta. Dacă propuneam eu un mediator, familia Guzman s-ar fi opus. Vreau să te duci acasă și să-i întrebi. Poți să-ți iei și armele cu tine. Dacă nu faci cum ți-am zis, o să venim să te căutăm.

Ralph dădu din umeri ca și cum ar fi trebuit să-i fie clar lui Jens care era continuarea.

Jens înțelese că nu avea nicio șansă. Dacă n-ar fi fost de față Mikhail, i-ar fi ciomăgit și pe tată, și pe fiu, fără nicio remușcare.

— Ce întrebare?

Ralph reflectă.

— De fapt, nu e o întrebare. Zi-le doar că vrem să le facem o ofertă, vor înțelege despre ce e vorba.

— Vă contactez să vă spun ce-au răspuns, dar după aia nu mai vreau să fiu implicat, zise Jens.

— Cine e tipa?

Întrebarea îl luase prin surprindere. Jens încercă să dea impresia că nu știe despre ce e vorba.

— Tipa?

— Da, tipa care a condus mașina când l-ați salvat eroic pe Hector.

— Nu știu, una dintre tipele pe care i s-a pus pata lui Hector, presupun.

Ralph încuviință din cap.

— E genul ăsta de bărbat?

— Care gen?

— Care se ține după fuste?

— Habar n-am.

— Cum o cheamă?

Jens scutură din cap.

— Nu știu.

Ralph se holbă la Jens, încercând să-i citească în ochi.

— Mikhail rămâne să te ajute cu marfa, zise el și se întoarse, pornind spre ușă.

Christian se ridică de pe canapea și îl urmă. Ieșiră din casă, ușa se închise în spatele lor și se așternu tăcerea.

Mikhail arătă cu degetul spre scara ce ducea spre beci. Jens îl privi pe uriașul din fața sa, apoi se șterse la ochi ca și cum ar fi vrut să alunge oboseala care punea stăpânire pe el; oftă și începu să coboare treptele. Mikhail venea în urma lui.

Îl ridicară pe Jürgen de pe lăzi și îl transportară într-o cameră ce părea să fie o veche spălătorie. Depuseră corpul neînsuflețit pe podeaua rece. Apoi, ieșiră din nou în garaj.

— Cum se simte Klaus? întrebă Mikhail încet.

— Mai bine decât Jürgen…

Mikhail repetă întrebarea.

— Ce-ți pasă? întrebă Jens.

— Îmi pasă.

Jens se opri lângă lăzi.

— L-am dus la urgențe, o să supraviețuiască.

Mikhail se îndreptă spre ușa garajului și o deschise. Camera se umplu de lumină. Apucară una dintre lăzi fiecare dintr-o parte, o ridicară în același timp și porniră cu ea spre mașina lui Jens, care era parcată la marginea trotuarului.

— Klaus e un om bun.

Dădură drumul lăzii în portbagaj.

— Ce înseamnă un om bun pentru tine? întrebă Jens.

Mikhail nu răspunse. Intrară din nou în garaj și luară cea de-a doua ladă. Când terminară, Jens închise portbagajul.

— Dă-mi numărul tău de telefon, zise Mikhail.

Jens îi dădu numărul temporar de mobil. Mikhail îi trimise coordonatele unei persoane, iar telefonul lui Jens emise un semnal la primirea mesajului.

— Sună la numărul acesta după ce vorbești cu Guzman. Încearcă să rezolvi treaba. Toată situația pare sucită, zise Mikhail și intră în casă cu mersul său legănat, fără să-l salute.

Jens ieși din München și se îndreptă spre Polonia. Cel mai scurt drum ar fi fost prin Cehia, dar voia să evite controalele de frontieră, deci continuă prin Germania, sperând să poată trece granița fără probleme pe undeva. Reuși să treacă pe la Ostritz și intră nestingherit în Polonia.

Îl sună pe Risto și îi povesti că întâmpinase tot felul de probleme, dar că armele urmau să sosească. Îl rugă pe Risto să-i convingă pe ruși să nu facă mare caz de întârziere și să-i asigure că puteau obține o reducere, dacă nu-i dădeau bătăi de cap. Avea să ajungă la Varșovia peste șapte ore. Îi dădu lui Risto numele hotelului unde putea fi contactat a doua zi dimineața. Risto îi promise că va face tot posibilul.

Drumul era întunecat, avea impresia că se afla într-o zonă rurală a

Poloniei ce părea să nu fi fost încă conectată la rețeaua de curent electric. Era întuneric beznă. Nu trecea nicio mașină, iar în depărtare nu zărea nicio casă luminată. Avu senzația că e singur pe lume. *Vrum, vrum.* Cauciucurile treceau peste linia continuă ce marca marginea benzii de circulație și făceau un zgomot asemănător cu cel al roților de tren pe șine. Era un sunet monoton și hipnotizant. Ochii nu i se obișnuiau deloc cu întunericul. Farurile nu luminau decât o porțiune minusculă, iar șoseaua era invariabil aceeași, la fel de gri și inexpresivă ca întunericul ce-l înconjura. *Vrum, vrum*… Sunetul părea să se transforme în *Nani-nani.* Jens începea să aţipească la volan. Deschise geamul. Încercă să rămână treaz, cântând cu voce tare. N-avea niciun efect. Încetă să cânte, deși el credea că o face, dar de fapt melodia continua doar în mintea lui. Aţipi din nou. *Vrum, vrum*… și apoi, brusc, un alt sunet altundeva. Un sunet strident. Telefonul!

Soneria telefonului îl împiedică să nimerească pe câmp. Chiar când era gata să intre în șanț, făcu o manevră bruscă și reuși să redreseze mașina. Își exprimă șocul printr-un suspin.

— Alo?

— Te-am trezit?

— Da și îți mulțumesc.

— Sophie la telefon.

— Mi-am dat seama.

— Unde ești?

— În mașină, pe drum.

Închise geamul și reduse viteza ca s-o audă mai bine.

— Cred că am nevoie de ajutorul tău.

— Ce fel de ajutor? răspunse el.

— Cineva a intrat la mine în casă.

— Suni de acasă?

— Nu, de la una din puținele cabine telefonice care încă mai există.

— Bine.

Urmă o tăcere prelungită.

— Te simți amenințată?

— Da… dar nu foarte tare.

— Mă întorc acasă peste o zi sau două, contactează-mă din nou atunci. Dacă se întâmplă ceva până atunci, sună-mă.

— OK.

Sophie rămase cu receptorul la ureche, ca și cum n-ar fi vrut să închidă. Jens îi asculta respirația.

— N-am știut pe cine să sun.

— Ai grijă de tine, zise el și închise.

Se adunaseră un pic cam prea multe lucruri pe capul lui Jens. Găsi un pachet de țigări în buzunarul de pe ușa din stânga, aprinse una cu bricheta din dotarea mașinii, lăsă geamul în jos din nou și suflă fumul

afară. Își umplu plămânii de aerul câmpenesc polonez, condimentat cu un miros de cărbune de la vreo termocentrală din apropiere.

•

Schimb de mașină. Lars renunțase la Volvo și primise un Saab vechi, albastru-închis, modelul 9000, cu care se dusese la Stocksund cu echipamentul de înregistrat în portbagaj.

Parcă, se asigură că avea rețea, activă opțiunea voce, încuie mașina și plecă pe jos spre piața Stocksund. De acolo luă un autobuz până la spitalul Danderyd, unde coborî la metrou și luă o legătură până la stația Centralen.

Stătea în picioare lângă ușile vagonului și se ținea de o bară. Nenorociții aveau de gând să-l înlăture, asta era clar. Comportamentul pe care Gunilla îl avea față de el indica exact acest lucru – îl ignora, nu-l implica, îl punea să facă la infinit operațiuni de urmărire, nu discuta și nici nu făcea niciodată comentarii legate de rapoartele lui. Îl trata cum ai trata o persoană pe care o cunoști doar din vedere și Lars detesta acest lucru. În plus, în biroul de pe strada Brahegatan își făcuse apariția un idiot de rasist, masiv, retardat și cu gușă. Gunilla îl prezentase ca fiind noua resursă a grupului. Hans Berglund: fost agent de teren, fost polițist de frontieră, și, în opinia lui Lars, un porc handicapat. Gunilla zisese că urma să îi ajute, mda, dar cum? Avea să-i ia locul lui Lars? Despre ce vorbiseră Gunilla și Anders în parcul Humlegården? Ce se întâmpla de fapt? Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai confuz. *La dracu'*, nu-i mergea mintea cum ar fi trebuit. Încercă să se concentreze închizând ochii și imaginându-și mici cuburi, ca niște sertare în care putea clasa întâmplările care se potriveau. Construi trei sertare, unul pentru Gunilla, unul pentru activitatea sa de urmărire și unul pentru Sophie. Era un început promițător. Plasă diferite întâmplări în diferitele sertare, dar pe urmă începu să aibă ezitări și să mute evenimentele dintr-un sertar într-altul. Se enervă când își pierdu puterea de concentrare. În cele din urmă, își dădu seama că stătea și bolborosea și deschise ochii.

Un tată ce împingea un cărucior îl privea îngrijorat, dar apoi își întoarse privirea. Lars închise din nou ochii și încercă să se concentreze pe cubulețe, dar fu întrerupt de cineva care își sufla nasul în apropierea lui. O voce țipă *Tekniska Högskolan* în difuzoare, iar apoi bombăni ceva despre un schimb de magistrală spre Roslagsbanan. Nu mai avea niciun rost; Lars se dădu bătut, cubulețele se dispersară în mintea lui.

Ușile se deschiseră, un bețiv intră în vagon și se luă de o femeie mai tânără care stătea și citea în partea din spate a vagonului. Cu o jumătate de an înainte, Lars s-ar fi dus la el, i-ar fi arătat legitimația de polițist și l-ar fi obligat să coboare. Acum însă nu-i păsa, îl durea în cot, avea privirea ațintită în podea – bețivul își făcea de cap, iar

femeia suferea.

•

Lars era așezat pe jos în birou, cu o hârtie în față. Scria tot ce se întâmplase, își punea întrebări despre Gunilla, despre Sophie, despre mașina care se oprise lângă parcul Haga. Ce-i ascundea oare Gunilla? Scria și desena pe hârtie: nume, săgeți, semne de întrebare. *Și Anders*… Ce căuta Anders Ask acolo, cu Gunilla?

Întrebările se înmulțeau, iar răspunsurile se lăsau așteptate, scria mereu, reflecta, continua să scrie, hârtia se umpluse, prea mult text și prea multe semne de întrebare.

Lars se ridică și privi cele două tablouri atârnate pe perete: o maimuță într-o cămașă hawaiană ce stătea pe o toaletă cu un sul de hârtie igienică în gură. Era un tablou pe care îl avusese în camera sa în copilărie și îl luase cu el de fiecare dată când se mutase. Lângă tablou era o fotografie mărită cu Ingo Johansson în șort și cu mănuși de box, ușor înclinat în față, pregătit de atac. Lars o primise cadou de la tatăl său, când împlinise opt ani. *Ingo nu-i deloc pămpălău, băiete, asta trebuie să-ți intre bine în cap.* Lennart avea obiceiul să bea patru pahare de Rob Roy înainte de cină și îi plăcea să boxeze în glumă lovindu-l prea tare, zicea că evreii se aflau la cârma lumii și că Olof Palme era comunist, cam asta era placa…

Lars dădu jos și tabloul cu Ingo și pe cel cu maimuța, le puse pe podea și luă un marker gros de pe birou. Se postă în fața peretelui mare, alb și începu să transcrie pe perete tot ce scrisese pe foaia de hârtie. Scrise, desenă, apoi făcu un pas înapoi și își admiră capodopera evaluând-o… Lipsea ceva.

Lars imprimă o fotografie cu Sophie de pe calculator, o lipi în mijloc, făcu din nou un pas înapoi și privi peisajul. Sophie îl privea în ochi și Lars făcea la fel. Se declanșă un proces pe care Lars nici măcar nu-l înțelegea. Lars se scărpină cu unghiile pe pielea capului, bătăile inimii întețiră. Imprimă mai multe fotografii de pe calculator, toate legate de caz, le lipi pe perete, ca un evantai în jurul lui Sophie. Notă numele tuturor, ce știa despre ei și ce informații îi lipseau… Trase linii cu roșu între toate portretele, încercând să găsească un numitor comun.

Toate liniile duceau spre Sophie.

•

O sunase Hector. Tonul vocii lui era împăciuitor, ca și cum se temea să n-o sperie sau s-o îngrijoreze. Îi ceruse ajutorul. Sophie înțelegea că era doar un pretext ca s-o întâlnească.

Hector ședea pe canapeaua din sufragerie în apartamentul său din Gamla Stan. Sophie se așezase lângă piciorul în ghips și se uita la crăpătura din partea superioară. Trase cu grijă de o bucată de ghips.

— Nu pot să mă pronunț. Cel mai bine ar fi să te duci la spital să te

consulte un medic.

— Dă-l jos, zise el.

— Dar mai ai cel puțin o săptămână.

— Nu mă mai doare și pot să mișc piciorul. În plus, ar fi oricum prea târziu.

— De cât timp mergi în felul ăsta?

— Din seara aia, zise el.

Seara aia… Seara despre care niciunul din ei nu voia să vorbească, cu atât mai puțin Sophie.

— Ești sigur? întrebă ea.

— De ce?

— Că vrei să-ți dau jos ghipsul. Ar putea fi prea devreme, poți să ai complicații.

Hector încuviință din cap.

— Dă-l jos.

— Ai clește și foarfecă?

— În bucătărie, în penultimul sertar de sus, iar cleștele în trusa de unelte din masca de la chiuvetă.

Sophie se ridică, se duse în bucătărie și începu să scotocească în sertare. Găsi foarfeca. Apoi deschise masca de la chiuvetă. Scoase trusa de unelte, o deschise și găsi ce căuta, un clește simplu. Era însă cam mic, deci operațiunea avea să dureze.

Se întoarse în sufragerie. Hector era trântit pe canapea și o urmărea cu privirea. Sophie se așeză din nou lângă piciorul lui și, cu ajutorul cleștelui, începu să taie și să îndoiască ghipsul de sus în jos. Sophie îi simțea privirea ațintită asupra ei.

— Ai fi putut să faci asta și singur, zise ea.

Continuă să taie cu cleștele.

— N-am vrut să te implic în cele întâmplate în seara aia, replică el.

— Aron mi-a explicat fără ocolișuri, zise ea scurt.

— El este cel care e îngrijorat, nu eu.

Sophie îl privi pe Hector.

— Te aștepți să te cred?

— Da.

— Că nu ești îngrijorat?

Hector clătină din cap.

— Niciun pic, chiar deloc.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că te cunosc.

— Nu, nu mă cunoști.

— Pentru că mă îndrăgești, zise el.

Sophie îl privi, nu-i plăcea nici ce auzea, nici stilul lui, nici zâmbetul care i se ivise pe buze.

Hector percepu reacția ei și încetă să mai zâmbească. Sophie

continua să taie.

— Nu sunt un om rău, zise el brusc.

Sophie nu-i răspunse, ci își continuă treaba. Pentru prima dată simțea că Hector era disperat. Nu era o senzație puternică, dar exista totuși, și prezența ei se făcea simțită în toată camera. Era o ușoară senzație de panică pe care Hector încerca să o țină în șah.

— Soțul tău? întrebă el, străduindu-se să mențină un ton neutru.

Era ca și cum s-ar fi întors la spital ca să continue jocul de întrebări și răspunsuri.

Cleștele înainta cu greu prin ghips.

— Nu vorbești niciodată despre el, continuă Hector.

— Ba da. M-ai mai întrebat deja despre asta.

— Ai dreptate, dar nu mi-ai povestit nimic.

— A murit, șopti ea cu privirea și puterea mâinii concentrate pe clește.

— OK, dar trebuie să mai fie și altceva.

— Nu-i treaba ta.

— Aș vrea totuși să aflu mai multe.

Se opri din tăiat și îl privi.

— De ce?

— De ce ți-e așa de frică?

Sophie simți cum o copleșește iritarea.

— Spune-mi tu, Hector, de ce oare mi-o fi așa de frică?

Sarcasmul nu avu niciun efect asupra lui.

— Vă înțelegeați bine, tu și cu David?

Ce urmărea, de fapt? Sophie dădu drumul cleștelui.

— Ce vrei să spui, Hector? Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi?

— Întrebarea. Ce vrei, de fapt?

— Vreau să știu cine ești, ce ai în bagaj și încotro ne îndreptăm…

Dintr-odată o cuprinse un val de neliniște.

— Încotro ne îndreptăm? Nu știu… Nu ți se pare că situația s-a schimbat?

— Nu, nu mi se pare.

Sophie realiză că se holba la el. Poate că suferea de vreo dereglare afectivă. Părea incapabil să-i înțeleagă frica legată de ce se întâmplase și de amenințarea lui Aron. Părea să trăiască într-o cu totul altă lume… Poate că avertismentele pe care i le transmisese Gunilla erau juste.

Aceste gânduri o speriară. Brusc, faptul că se afla acolo în compania lui o umplu de anxietate. Ar fi vrut să se ridice și să plece, s-o ia la fugă și să-l lase acolo. Dar nu putea. Se strădui să-și revină și să continue conversația, astfel încât să-și poată ascunde anxietatea. Reîncepu să taie ghipsul.

— Nu, nu ne-am înțeles excelent, zise ea încet.

Sophie încercă să-și aducă aminte.

— David era egoist, începu ea. Așa era felul lui, preocupat doar de propria persoană. N-am înțeles asta decât după câțiva ani. Pe urmă am aflat că mă înșela. Am vrut să divorțez, și atunci, pe când mă pregăteam să-l părăsesc, a primit diagnosticul. M-a implorat să nu-l părăsesc. În adâncul meu, știam că o să am grijă de el. Boala s-a agravat, a început să-i fie frică de moarte și cerea exagerat de multă atenție și înțelegere. Cel mai mult a avut de suferit Albert, care nu înțelegea nimic din ce se întâmpla.

Sophie ridică privirea și se uită la Hector.

— David s-a purtat urât…, continuă ea. E singurul lucru pe care mi-l mai amintesc despre el.

Continuă să taie ghipsul. Hector nu zicea nimic, nici măcar nu încuviința din cap.

— Și Albert?

— Plângea.

Hector așteptă continuarea care nu mai urmă. Sophie desfăcu ghipsul și-l dădu la o parte. Apoi luă o pătură și o puse peste piciorul gol al lui Hector.

— Gata, Hector, acum ești din nou liber.

Încercă să zâmbească, dându-și seama că era prea reținută. Apoi vru să se ridice.

— Stai un pic, zise el și puse mâna pe brațul ei.

Expresia feței i se schimbase, părea să fi redevenit el însuși, era mai relaxat și în privire i se citea o undă de tristețe.

— Vreau să-mi cer scuze, zise el.

Sophie observă într-adevăr o oarecare încleștare pe chipul său, o urmă de regret. Tonul vocii era sincer. Îl recunoștea.

— Pentru ce?

Sophie se așeză la loc.

— Pentru felul cum m-am purtat.

Sophie nu zise nimic.

— Te-am observat adineaori. Ai acceptat și ai încercat să rămâi pe poziții, deși începeai să te îndoiești de mine. Cred că ți-a fost chiar și frică. Îmi cer mii de scuze.

Sophie asculta, în același timp fascinată și îngrozită de faptul că era în stare să-i citească în privire toate aceste lucruri.

Însă schimbarea bruscă părea să-l fi obosit. Hector își trecu mâna prin păr.

— De când eu și cu Aron ne-am dat jos din mașină, în seara aia, am senzația că ceva s-a destrămat și n-am cum să mai repar asta. Poate încrederea ta în mine, așteptările. Nu știu… Ăsta e motivul pentru care m-am purtat ciudat azi. Mi-e frică să nu te pierd, pur și simplu.

Nu vreau ca relația noastră să se strice, vreau ca lucrurile să redevină ca înainte.

Sophie nu zicea nimic.

— Niciodată să nu-ți fie frică de mine! spuse el.

14.

De obicei, Svante Cangren pleca de acasă pe la șapte dimineața. Dacă nu se ducea în vreo delegație, revenea de obicei acasă cam la aceeași oră, douăsprezece ore mai târziu. Ducea o viață agitată sau, cel puțin, aceasta era impresia pe care voia s-o dea celor din jur. Călătorea mult, avea multe ședințe, responsabilități majore și multe sarcini de îndeplinit. De fapt însă, lucrurile se petreceau exact invers. Se mira de faptul că se simțea foarte rar stresat și că, în realitate, producea atât de puțin. Munca era viața lui, trăia pentru carieră și pentru realizări. Era însă atât de simplu, aproape prea simplu. Responsabilitatea nu însemna că trebuia să realizeze ceva, trebuia doar să știe exact ce se întâmpla în sânul marelui colos Ericsson. Nici măcar asta nu se putea lăuda că știa cu adevărat, dar n-avea oricum nicio importanță. Se afla la un nivel unde îi era bine și avea de gând să se mențină acolo, era singurul lucru care îl interesa.

Când se pregătea să vireze și să intre în curtea casei, o mașină se apropie din sensul opus și se luă după el. Svante privi în oglinda retrovizoare. Nu recunoștea mașina, înăuntru nu vedea decât șoferul.

Svante parcă, ieși din mașină și se încruntă privind vizitatorul care își parcase mașina cu câțiva metri în spatele mașinii lui. Portiera se deschise și din mașină ieși un bărbat în costum și fără cravată, slab, cu părul negru, cu trăsături bine definite…

— Cu ce pot să vă ajut?

— Sunteți Svante Cangren?

Svante încuviință din cap. Aron se îndreptă spre el cu pași hotărâți, scoase o fotografie din buzunarul interior al sacoului, se opri și o privi, apoi i-o dădu lui Svante. Acesta o luă și o scrută cu privirea. Se văzu pe sine însuși și făcu ochii cât cepele.

Svante Cangren fu deodată sleit de puteri, vru să spună ceva, să reacționeze – să facă orice. Dar părea să fi împietrit, era incapabil să acționeze. Era poate din cauza senzației paralizante că fusese păcălit, a sentimentului de neputință totală sau poate doar din pricina umilinței.

Aron îi arătă o altă fotografie. Svante în chiloți prea mici, cu o țeavă pe nas, inhalând cocaină de pe o masă de sticlă. Svante nu primi fotografia, o privi doar, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă. Aron îl urmă.

Se postă lângă chiuvetă, cu spatele la Aron, și își turnă un pahar de vin fără să-i ofere și lui Aron, care se așezase pe un scaun picior peste picior și cu un cot pe genunchi.

— E relativ ușor, începu el. Suntem un grup de interes și vrem să ne

oferi informații despre situația companiei înainte de fiecare raport trimestrial, în fiecare zi înainte de deschiderea pieței de capital… înainte de fiecare ocazie, de vreun eveniment special… Vrem să știm dacă firma face progrese sau nu, vrem să aflăm orice noutate înainte de a fi făcută publică. Vrem să aflăm tot ce auzi și ce vezi și toate lucrurile despre care se vorbește în interiorul companiei.

Aron îi vorbise cu voce joasă, dar clar.

Svante încercă să râdă, dar nu scoase decât un sunet înăbușit.

— Încercați să mă șantajați ca să vă îmbogățiți pe spatele companiei Ericsson?

Svante bău o gură de vin din pahar.

— Îmi pare rău, nu sunt persoana potrivită, nu am acces la informațiile de care aveți nevoie.

Luă încă o gură de vin și continuă să vorbească.

— Aveți o imagine simplistă a situației. Nu știu cum ați ajuns la aceste concluzii, dar vă asigur că, din păcate, lucrurile nu se petrec așa în realitate.

Aron nu zicea nimic.

— În realitate, lucrurile nu se petrec în felul ăsta, repetă el și mai luă o jumătate de gură din pahar.

În timp ce înghițea își aduse aminte de ceva.

— În plus, în fiecare companie mare există o armată de oameni care nu fac altceva decât să-i protejeze pe șefi de situații ca aceasta. O să ți-o iei în bot, amice!

Svante îndrăzni să afișeze un zâmbet.

Aron privea bucătăria ieftină care era în contrast puternic cu fațada casei. Farfuriile și paharele din vitrinele iluminate erau noi, dar făcute în așa fel încât să creeze iluzia că ar fi fost antichități. Tablourile de pe pereți erau imprimeuri standard ce reprezentau flori într-o vază, respectiv vânători în sacouri roșii ce călăreau de-a lungul unui peisaj englezesc în zori. La fereastră erau flori uscate, iar masa și scaunele de bucătărie erau niște copii de proastă calitate în stil victorian. Aron se întreba dacă Svante ori amărâta de nevastă-sa avusese ghinionul să aleagă lucruri de un prost gust atât de izbitor.

— Te las să alegi cui vrei să trimitem pozele mai întâi: soției, copiilor sau colegilor.

Aron continuă să privească pozele. Se opri asupra uneia, o învârti pe toate părțile, sugerând că nu prea înțelegea motivul. Îi arătă fotografia, pe care Svante o privi în treacăt.

— Toate aceste aventuri au fost și filmate, cu sunet.

Îngâmfarea artificială a lui Svante se risipi și fu cuprins de resemnare și de deprimare.

— Pe cine alegi, deci?

Svante îl privi fără să priceapă.

Aron flutură pozele.

— Soția? Copiii? Prietenii? Colegii? Cui să le arătăm mai întâi?

— Pot să vă plătesc, dar nu pot să fac ce-mi cereți. Nu am posibilitatea, pur și simplu.

Tonul vocii lui Svante se schimbase, era mai deschis.

— Răspunde la întrebare.

Svante își trecu mâna prin păr.

— Ce întrebare?

Era dat peste cap cu totul.

— Pe cine alegi?

— Pe nimeni… nu aleg pe nimeni! Vreau să rezolvăm în alt fel, trebuie să existe o altă soluție.

— N-am venit aici să mă tocmesc. Răspunde la întrebare și pe urmă plec.

Svante era disperat, creierul îi fierbea: cine oare putea să-l scoată din mizeria asta?

— De ce vă luați de mine? N-am făcut nimic rău, sunt un om cinstit…

Aron frunzărea pozele.

— Dacă vrei să arăți că știi să joci jocul, mă contactezi când ai informații despre următorul raport trimestrial sau orice alte informații care ar putea schimba situația companiei. Dacă nu primesc nicio veste, trimit pozele colegilor tăi, în primul rând subalternilor.

Aron se ridică lăsând mormanul de fotografii pe masa de la bucătărie, o întoarse pe cea de deasupra și arătă spre numărul de mobil care era notat pe verso. Apoi ieși din bucătărie și din casă.

Svante își goli paharul, urmărindu-l cu privirea pe Aron pe geamul de la bucătărie. Acesta din urmă se urcă în mașină și plecă. Svante luă telefonul și formă un număr pe care îl știa pe de rost, un număr ce trebuia utilizat în astfel de situații. Departamentul de siguranță al companiei avea proceduri bine definite pentru toate tipurile de situații, de la furt și spionaj, la șantaj și răpire, iar acestea puteau fi activate imediat ce numărul era format.

Svante nu formă însă ultima cifră.

•

Anders se afla în mașina sa, o Honda Civic, și avea receptorul la ureche.

— Îl cheamă Svante Cangren. E șef de nivel intermediar la Ericsson, e căsătorit și are o fiică și un fiu care nu mai locuiesc în casa părintească, e tot ce am putut afla.

Pentru o vreme, de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Urmărește-l pe Cangren, află ce căuta Aron la el, zise Gunilla.

•

Jens îl sună pe Risto din camera de hotel. Evident, rușii făceau pe

durii. Era sigur de asta.

— Nu vin… și, în plus, vor aruncătoare de grenade, zise Risto.

— Ce-ai zis?

— Vor câte un aruncător de grenade drept compensație pentru faptul că ai întârziat.

— Aruncătoare de grenade?

— Da.

— Glumești?

Risto nu răspunse.

— Spune-le să se ducă dracu', zise Jens.

— Nu cred că e o idee bună.

Jens era obosit. Era enervat de faptul că toată lumea părea să facă mișto de el în ultima vreme. Își duse mâna stângă la ochi.

— Ba da, spune-le să se ducă dracu'.

— În mod normal așa aș fi făcut, dar în cazul de față e vorba de Dmitry care e… cum să-ți zic, impulsiv. Par să se agite din ce în ce mai mult din cauza ta, pe zi ce trece. Au idei despre tine, cum că te-ai crede superior, că ai fi mai bun decât ei.

— Păi, chiar sunt.

— Clar… Ți-au dat o săptămână. Pe urmă vor aruncătoarele de grenade.

— Dar chiar nu înțeleg că nu se poate?! Aruncătoare de grenade – e o glumă proastă. Toată lumea știe că e imposibil.

— Din păcate, n-are nicio importanță.

Își masa fruntea cu mâna stângă.

— Am armele pe care le-au comandat, n-au decât să vină să și le ia.

— N-or să accepte.

— Puțin îmi pasă.

Risto rămase tăcut. Jens oftă.

— Tu ce-ai fi făcut, Risto?

— Aș fi încercat să găsesc o soluție financiară. Dă-le armele și dă-le înapoi și banii. O să ieși în pierdere și pe urmă trebuie să te ții deoparte.

— De ce?

— Pentru că tipii ăștia sunt o bandă de drogați descreierați care sunt în stare de orice. A fost greșeala mea, n-ar fi trebuit să-ți pasez jobul ăsta, îmi pare rău.

Doar gândul la Dmitry îl amăra și mai tare.

— Nu, transmite-le că avem o înțelegere, că sunt dispus să las din preț la livrare din cauza întârzierii, dar atât. E ultima mea ofertă, nu mă interesează alte variante.

— OK, zise Risto și închise.

Jens stătea pe pat. Privirea i se opri asupra unui tablou de inspirație postmodernistă. Motivul era un triunghi negru ce plutea deasupra

unui cub albastru. Până și tabloul îl scotea din sărite.

Se lăsă pe spate în pat, holbându-se la tavan. În ultima vreme nimic nu-i mersese cum ar fi vrut, oboseala îl copleșea, iar voința începea să-l părăsească. Jens oftă, închizând ochii. Se trezi tresărind. Părea să fi trecut doar un sfert de oră, dar în realitate fusese un sfert ce durase mai multe ore.

Făcu duș, luă un mic dejun rapid și plecă spre casă. După aproape o eternitate în ceață, trecu în sfârșit peste podul Öresundsbron. Era nervos, căci avea două lăzi cu arme automate în portbagaj. Făcu singurul lucru pe care îl putea face, îl privi drept în ochi, în mod tipic scandinav, pe vameșul bărbos ce purta un chipiu cu cozoroc. Asta păru să fie de ajuns. Bărbosul îl salută ducând două degete la cozoroc – o mișcare devenită standard ce însemna *Ești OK*. Jens trecu granița fără probleme, dar se procopsi cu o senzație de rău care îl urmări tot drumul până la Stockholm. Nu mai avea nervii așa de puternici ca odinioară. Era oare din cauza stresului, a vârstei, sau pur și simplu, a faptului că începea să conștientizeze că se jucase atât de mult cu focul în viață, încât în curând ar fi putut să se frigă serios?

După câteva ore accelera pe șoseaua de centură Essingeleden, cât de cât mulțumit că revenise teafăr și nevătămat. În loc să cotească spre centrul Stockholmului, continuă spre nord și ieși de pe drumul principal în dreptul bisericii Danderyd și continuă să ruleze pe lângă liceu. Acolo, printre pini, în pădurea rărită de brazi și lângă diferite clădiri urâte de birouri, închiria de mult timp un depozit.

Își descărcă armele și, spre bucuria sa, găsi o lanternă pe care o căuta de mai mulți ani. Atârna de un cârlig în fundul depozitului. Îi plăcea la nebunie lanterna aia. Nu era nici prea mare, nici prea grea, lumina excelent și, în plus, arăta și bine – argintie, din aluminiu – de-a dreptul perfectă. O aruncă în aer, apoi o prinse de mâner, încuie ușa după el și dintr-odată se simți mai bine dispus. Era poate pentru că se afla din nou acasă sau poate pentru că regăsise lanterna.

•

Băgă în marșarier și ieși cu spatele printre stâlpii porților. Făcu două ture în jurul cartierului ca să vadă dacă era ceva suspect, dar nu observă nimic. O porni spre oraș, lăsând geamul deschis. Merse pe Birger Jarlsgatan până ajunse la Engelbrektsgatan, apoi coborî într-un garaj pe strada David Bagares. Ieși din garaj și merse pe jos până în scuarul Engelbrektsplan, introduse cartela în aparatul de telefon și formă un număr.

— Da?

— Tot eu sunt.

— Bună.

Sophie așteptă ca el să zică ceva, dar Jens nu spuse nimic.

— Ești acasă acum?

— Da.

Nu era persoana ideală pentru o conversație telefonică. Era succint și tonul vocii îi era neutru.

— Ne-am putea vedea?

Douăzeci de minute mai târziu se întâlniră pe cheiul de pe șoseaua Strandvägen. El o aștepta deja pe o bancă. Când o văzu, se ridică ținându-se la distanță; nu se îmbrățișară, nici măcar nu-și dădură mâna. Sophie aprecia faptul că păstrau distanța.

Se așezară pe bancă. Era o seară călduroasă. El purta blugi, un tricou de tenis și pantofi sport. Și ea avea cam aceeași ținută, dar în varianta pentru femei. Pe lângă ei se perindau alți oameni, unii beți, alții treji. Era multă lume în oraș, deși nu era weekend. Sophie scoase din buzunar un pachet de țigări pe care tocmai îl cumpărase, rupse învelișul de plastic și luă o țigară.

— Vrei și tu una?

Jens luă o țigară. Sophie și-o aprinse pe a sa și îi dădu bricheta. Traseră câteva fumuri. Sophie arătă cu degetul spre hotelul Strand ce se afla pe malul celălalt.

— Am lucrat acolo odată.

Iluminat din toate părțile, hotelul se ridica impunător.

— Călătorisem în Asia, iar când m-am întors, am găsit un job ca recepționeră… Aveam douăzeci și doi sau douăzeci și trei de ani.

Jens privea hotelul în timp ce trăgea fumul în piept cu putere.

— Povestește-mi despre tipii care au fost acasă la tine.

Sophie reflectă. Încerca să se hotărască dacă să-i spună totul sau nu.

— Doi tipi care s-au dat drept polițiști au intrat la mine în casă acum două săptămâni. I-a surprins femeia de serviciu, care are cheia de la casă. Au amenințat-o, i-au zis că o s-o pățească dacă spune cuiva.

Jens stătea cu brațele pe genunchi și își privea pantofii.

— Cum au amenințat-o?

— Nu știu.

— De ce ți-a spus abia acum? De ce nu ți-a spus atunci când s-a întâmplat?

— I-a fost frică.

Jens dădu din cap pentru sine.

— Ți-au luat ceva?

Sophie clătină din cap.

— Atunci ce crezi că voiau?

Sophie stătea în cumpănă, privindu-l.

— Nu știu.

Jens încercă să citească pe chipul ei dacă era sinceră sau nu, dar nu observă nimic care să-l ajute să se decidă. În schimb, își dădu seama că rămăsese exact așa cum și-o aducea aminte.

— Ce e? zise ea.

— Nimic.

Fumă țigara până la filtru și pe urmă stinse chiștocul cu piciorul.

— De unde îl cunoști pe Hector?

Sophie știa că avea să-i pună această întrebare.

— A fost internat în secție la mine… la spital. Avusese un accident de mașină. Ne-am împrietenit.

— Cât de buni prieteni sunteți?

— Așa și așa…

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce ți-am zis, așa și așa.

Se lăsă tăcerea, căci amândoi își dădeau seama că întâlnirea lor la restaurantul Trasten ascundea mult mai multe secrete decât erau pregătiți să-și împărtășească.

— Crezi că ce s-a întâmplat are legătură cu Hector?

— S-ar putea, zise ea gânditoare.

Jens nu spuse nimic.

— Dar nu știu sigur. Nu sunt sigură de nimic.

— Ce altceva din viața ta ar fi făcut poliția să intre la tine în casă, presupunând că erau într-adevăr polițiști?

Sophie întoarse întrebarea lui Jens pe toate părțile în mintea sa, se ridică de pe bancă și se îndreptă spre marginea cheiului.

— Te-a schimbat cumva trecerea timpului?

Jens nu răspunse la întrebare. Sophie se întoarse spre el și-l privi câteva clipe, apoi își încrucișă brațele, încercând să afle cuvintele potrivite.

— E o polițistă care îl urmărește pe Hector, dar el nu știe. Tipa asta, polițista, m-a rugat să le furnizez informații despre Hector…

Sophie îl privi pe Jens cu o mină ce părea să spună că spera că n-a dezvăluit prea mult.

— I-ai povestit despre seara aia? întrebă el.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea cu glas scăzut.

— Atunci ce i-ai spus?

Sophie încercă să-și adune gândurile.

— Fleacuri… nimic important. Nume, locuri, oameni. M-a sunat însă și m-a întrebat de seara aia… Nu știu dacă știe ceva.

Jens nu-și putea ascunde surprinderea.

— Și ce te-a întrebat?

— Ce-am făcut în seara cu pricina.

— Și tu ce-ai zis?

— I-am zis că trebuia să iau cina cu Hector, dar că a intervenit o întâlnire importantă și că m-am întors acasă.

— A făcut vreo aluzie?

Sophie clătină din cap. Jens căzu pe gânduri. Apoi își ridică privirea.

— Altceva?

Sophie nu răspunse.

— Sophie?

— Da?

— Continuă.

Sophie ezită.

— Aron mi-a zis…, continuă ea.

— Ce ți-a zis Aron?

— Mi-a zis să-mi țin gura în legătură cu tot ce s-a întâmplat.

— Te-a amenințat?

Sophie încuviință din cap.

— Și Hector ce-a zis?

Sophie oftă. N-avea chef să vorbească despre Hector.

— Și altceva?

— Nu, e de ajuns.

Sophie avea o mină chinuită. Vocea i se schimbase, tonul era mai jos. Tot corpul i se chircise.

— Sunt în rahat, Jens… Nu știu încotro s-o apuc.

Lui Jens îi venea greu s-o privească în ochi.

— Poți să mă ajuți?

Jens încuviință scurt din cap, ca și cum răspunsese deja afirmativ la întrebare.

— Deci cine a fost la tine acasă, poliția sau oamenii lui Hector?

Sophie continua să-și țină brațele strâns în jurul corpului.

— Eu cred că poliția.

— De ce?

Sophie dădu din umeri.

— Nu știu…

Era palidă și obosită.

— Trebuie totuși să existe un motiv…

— Poate căutau informații despre Hector… Ceva ce nu le-am zis…

— Dar ți-a trecut totuși prin cap și altceva, ceva mai probabil decât că au nevoie de informații?

Sophie îl privi.

— Da… dar cum pot să fiu sigură? Trebuie să demontez telefonul, să caut în lustră… cum să procedez?

Jens încuviință din cap, în ciuda tonului ei ironic.

— Exact așa trebuie să procedezi.

Fiecare reflectă câteva clipe. Apoi Jens ridică privirea.

— Poți să lipsești de la muncă mâine?

— Da…

Jens îi observase neliniștea. Sophie se întoarse și o porni spre scuarul Nybroplan.

Jens o urmări cu privirea de pe bancă, se mișca la fel ca odinioară.

Of, ce mult o iubea pe vremea aceea… demult de tot. Acum își aducea aminte, îl năpădeau toate acele sentimente pe care încercase să le alunge. Își aducea aminte cum se întâlniseră în acea vară de când părea să se fi scurs o eternitate, cât de bine se potriveau, cum își vorbeau despre absolut orice. Cum se amețeau cu băutură, luau cina târziu în grădină și dormeau până la prânz. Cum furase mașina alor lui ca să meargă în oraș să cumpere mâncare pentru micul dejun. Cum simțise pentru prima și singura dată în viață că ar fi putut tunde peluza în grădina lor comună până nu l-ar mai fi ținut picioarele de bătrânețe. Și cum acest sentiment îl speriase de moarte. Cum, împotriva voinței sale, reușise să se despartă de ea… Cum toate amintirile legate de vremea ce urmase i se șterseseră din memorie.

Jens își scoase telefonul, căută un număr în agendă și așteptă în timp ce telefonul sună de câteva ori. Răspunse un bărbat mai în vârstă.

— Salutare, Harry, mă recunoști?

— Bineînțeles, mă bucur să te aud.

— Ești ocupat mâine-dimineață?

— Nimic ce nu poate aștepta un pic.

— Atunci te aștept la mine acasă la ora șapte. Îți fac cinste cu un mic dejun. Nu uita să-ți iei echipamentul și uniforma de tâmplar. Mai ai mașina firmei?

— Cum să nu, totul e ca de obicei.

— Și la mine la fel… Te aștept, atunci.

Jens încheie convorbirea și privi în zare spre golful Nybroviken.

De ce oare acceptase atât de ușor s-o ajute?

Avea o relație cu Hector Guzman, poliția era pe urmele ei și tocmai fusese martoră la o tentativă de omor la care fusese și el prezent. Hector și gașca lui nu ezitau să tragă dacă lucrurile se precipitau. Aveau gangsteri de talia lui Hanke pe urmele lor, făceau contrabandă cu cocaină și dracu' știe ce altceva – iar în mijlocul acestei nebunii se afla Sophie… Acceptase oare s-o ajute pentru că îi era cunoscută această lume? Sau pentru că era vorba de Sophie? În mod normal și-ar fi luat tălpășița imediat ce ar fi întâlnit-o. Ar fi fugit cu capul înainte, fără măcar să se întrebe de ce. Așa se purtase dintotdeauna cu femeile. Dar de data asta rămăsese pe loc ca un fraier în tricoul lui de tenis și se oferise s-o ajute…

Jens își prinse fața în palme, era incredibil de obosit. Apoi se rezemă de spătarul băncii, dorindu-și ca totul să revină la normal. Totul fusese mult mai ușor înainte, era mai simplu să-și ignore sentimentele și să nu-i pese de nimic… Era cu siguranță motivul pentru care toată lumea privea cu nostalgie înapoi, căci odată îmbătrâniți, nu mai puteau ține în frâu trecutul. Mai devreme sau mai târziu, totul trebuie să iasă la lumina zilei.

Telefonul vibra în buzunarul de la pantaloni. Jens trase puternic aer în piept, încercând să scape de durerea din capul pieptului.

— Da?

Ascultă vocea estompată de la celălalt capăt al liniei. Hector Guzman îl întrebă pe un ton amabil dacă era genul de persoană care bea cafea seara.

•

Lars Vinge făcu vreo patruzeci de fotografii cu Jens Vall pe banca de pe malul apei. Când se ridică, Jens se întoarse cu fața la teleobiectiv. Lars făcu mai multe poze reușite cu Jens în prim-plan. Apoi își părăsi postul de supraveghere din fața unei porți de pe Skeppargatan și plecă înapoi spre garajul de pe strada David Bagares, pregătit s-o prindă din urmă pe Sophie.

•

Era aproape ora unsprezece, se lăsase întunericul. Jens intră și urcă treptele. Pe ușă era un afiș: Editura Câinele Andaluz S.A.

Se așeză față în față cu Hector în biroul acestuia. Fereastra era deschisă, seara în continuare călduroasă, iar din stradă se auzeau zgomote felurite – râsete izolate, grupuri de tineri gălăgioși, *Volare* răsunând dintr-un apartament vecin.

Biroul lui Hector arăta ca o veche masă de lucru, iar scaunul pe rotile, din anii cinzeci, era îmbrăcat în piele și părea confortabil.

Hector părea cufundat în gânduri.

— Înainte să începem, vrei ceva? Pari obosit.

— La telefon mi-ai promis cafea.

Hector se ridică și ieși din cameră. Jens îl urmă printr-o sală de ședințe și apoi printr-o bibliotecă unde se aflau o mulțime de cărți pe rafturi. Hector arătă cu mâna în timp ce traversau biblioteca.

— Astea sunt cărțile pe care le-a publicat editura noastră. Multe dintre ele sunt traduceri din spaniolă, altele sunt opere originale produse aici, în Suedia.

Se îndreptară spre o bucătărie.

Hector arătă cu degetul în sus.

— Biroul e la etajul ăsta și deasupra e apartamentul meu.

Bucătăria era mică, dar decorată cu gust. Totul era de calitate. Se opriră și se priviră, măsurându-și din ochi puterile. Jens era mai înalt, dar Hector părea mai bine legat, mai lat în spate. Dacă ar fi fost mai tineri, s-ar fi măsurat postându-se literalmente spate în spate, cu mâinile la ceafă.

Hector își luă privirea de la Jens și începu să pregătească mașina de espresso.

— Cum ți s-a părut Ralph Hanke?

— Nu știu… Arogant, teatral…

Hector așeză două cești sub robinetul filtrului și apăsă pe un buton;

începu să se audă sunetul hârșâit al boabelor de cafea care erau măcinate.

— Lapte?

— Doar o picătură.

Hector turnă puțin lapte în fiecare ceașcă și apoi îi oferi una lui Jens.

— Povestește-mi.

— Am ajuns în dreptul unei case dintr-o suburbie a Münchenului. Mi-am găsit marfa în beci. Puseseră un cadavru pe lăzile mele.

Hector ridică din sprâncene în timp ce sorbea din cafea.

— Pe urmă a apărut rusul ăla masiv, Mikhail, însoțit de Ralph și de fiul lui, nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă.

— Christian…, zise Hector.

— Ralph mi-a spus că vrea să mediez între voi.

— Și ție cum ți se pare ideea?

— Mi-e indiferent.

Hector încuviință din cap.

— Nici nu se pune problema de mediere. Tipii ăștia ne-au furat marfa, au încercat să mă omoare de două ori deja, se țin de amenințări și dracu' știe ce altceva… Scopul lor principal în tot ce fac e să ne oblige să ne subordonăm lor.

— Da, și el a zis tot cam așa, replică Jens.

— Foarte bine. Transmite-le să renunțe o dată pentru totdeauna. Toate rateurile pe care le-au dat până acum ar fi trebuit să-i facă să înțeleagă cu cine au de-a face. Dacă nu se potolesc de data asta, înseamnă că vor să ne declare război.

Hector se întoarse și își clăti ceașca de espresso sub jetul de la robinet. Se întunecase brusc, îl cuprinsese furia și fruntea i se încrețise. Închise robinetul și se întoarse spre Jens. Încruntarea lui Hector se resimțea ca o prezență fizică în cameră.

— În ultima vreme, de fiecare dată când se încing lucrurile, apari și tu brusc. Vrei să zici că e doar o coincidență? Iar acum te întorci pe post de mediator. Nu prea e plauzibil, nu-i așa?

Jens nu răspunse. Hector îl privi și dădu din umeri.

— Pe de altă parte, nu pari deloc prefăcut… ești calm.

Lui Jens nu i se păru necesar să intervină.

— Ia legătura cu Hanke și transmite-i răspunsul nostru.

Hector ieși din bucătărie și se întoarse în birou.

— Dacă încerci să ne fentezi, ești un om mort, adăugă el fără să se întoarcă.

În casa scărilor, îndreptându-se spre ieșire, Jens formă numărul pe care îl primise de la Mikhail. Roland Gentz răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Da.

— Mi s-a spus să sun la acest număr ca să transmit un răspuns de la Stockholm. Am nimerit unde trebuie?

— Da.

— Hector mi-a zis să vă transmit că ați mers prea departe și că e cazul să vă liniștiți… Dacă mai faceți vreo mișcare, situația riscă să vă scape de sub control tuturor.

— Am înțeles, mulțumesc pentru mesaj.

Convorbirea se întrerupse.

•

Jens făcu o plimbare prin Gamla Stan. Încerca să evalueze situația, numerotând evenimentele de la 1 la 10, 1 reprezentând ce era mai grav, mai important și mai urgent de rezolvat, iar 10 lucrurile care sufereau amânare sau puteau fi rezolvate mai târziu. Găsi o grămadă de lucruri în fața cărora puse un 1 sau un 2 fără a le putea ordona. Renunță să se mai gândească și se duse să cumpere mâncare pentru micul dejun. Găsi un non-stop care vindea pâine proaspătă, cafea proaspăt măcinată și marmeladă de casă. Cumpără cele mai bune produse, căci voia să-i ofere un mic dejun de calitate lui Harry peste câteva ore.

•

Albert plecase la școală. La nouă și jumătate dimineața se auzi soneria de la intrare. Sophie deschise și îi primi pe Jens și pe un tip mai în vârstă care se prezentă ca fiind Harry. Amândoi purtau salopete de tâmplar.

— Bună ziua, doamnă, zise Jens.

Imaginea lui despre tâmplari era că sunt oameni veseli, de treabă, un pic cam prea prietenoși, dar cu picioarele pe pământ. În orice caz, așa erau descriși la televizor.

— Bine ați venit, intrați, vă rog.

Intrară în casă. Jens făcea pe tâmplarul, iar Sophie juca rolul clientului. Harry nu zise nimic, se îndreptă spre unul din colțurile sufrageriei, se așeză pe vine și își deschise trusa de unelte. Sophie arătă la întâmplare.

— Mai întâi, aș vrea să puneți o ușă aici, să dați la o parte ferestrele și să puneți o ușă dublă și pe urmă să faceți și niște scări spre grădină.

Jens privea în jur.

— Sigur că da.

În timp ce discutau, Harry își dusese la ochi un aparat oval din plastic și cerceta camera. Se ridică și se plimbă prin cameră căutând cu aparatul la ochi, citind în același timp valorile măsurate de pe un display pe care îl ținea în mână. Sophie și Jens continuau să joace teatru.

Harry notă ceva pe o bucată de hârtie. Jens luă bilețelul, îl citi și apoi i-l arătă lui Sophie. *Nicio cameră de filmat.* Continuară să se

prefacă, dar Sophie simțea că o lasă inspirația: la urma urmei, nu putea să schimbe totul în casă. Jens preluă ștafeta și îi explică ce putea fi transformat și ce nu. Cum nu era tâmplar și nici măcar n-avea vreo înclinație spre această meserie, folosea tot felul de termeni greșiți.

Harry începu să caute folosindu-se de un nou instrument; se apropie de o veioză, iar instrumentul începu să piuie. Găsise un microfon ascuns. Se întoarse spre Jens și îi făcu un semn cu degetul mare în sus, apoi scoase un steguleț suedez cu stativ și îl așeză lângă veioză. Merse mai departe. Mai găsi unul și în bucătărie și puse un steguleț și acolo. La etaj găsi microfoane în dormitor, în cameră la Albert și în hol. Puse stegulețe peste tot. Harry cercetă apoi telefoanele și mai găsi încă două microfoane. Lui Jens i se uscase gura de la atâta trăncăneală. Sophie pălise.

Harry scoase o cameră de filmat în miniatură. Arăta ca o mină de pix. O fixă în spatele unui cablu electric aproape invizibil într-un colț unde peretele se unea cu tavanul. Apoi verifică dacă funcționează într-un minimonitor care îi încăpea în palmă. Se văzu pe ecran, apoi se dădu înapoi și cercetă imaginea. Harry îi dădu monitorul lui Sophie, după care scrise pe o bucată de hârtie:

Detector de mișcare. Camera pornește când detectează mișcări, controleaz-o în fiecare zi. Ține monitorul ascuns la cel mult opt metri de cameră.

Înainte să plece, Jens îi dădu lui Sophie un telefon cu cartelă și un bilețel în care o ruga să plece de acasă după o jumătate de oră și să-l sune.

•

Harry și Jens plecară cu duba.

— Ce zici? întrebă Jens.

— Cred că cei care ascultă au resurse. Am văzut microfoane din alea la Londra data trecută când am fost să iau marfă. Sunt minuscule, aproape că nu le vezi cu ochiul liber și sunt extrem de scumpe. Dezavantajul e că trebuie să stai destul de aproape, zona de recepție e destul de limitată, doar vreo două sute de metri, cred. Iar într-un cartier de vile cu copaci și case împrejur, probabil chiar mai puțin de atât. Persoanele care folosesc acest echipament au un aparat de recepție într-o mașină parcată. Preiau apoi materialul și îl ascultă.

Harry conducea și vorbea în același timp.

— Tipii care au instalat microfoanele au mai făcut treaba asta și înainte. E posibil să mai fie și alte instrumente de ascultat în casă. Explică-i că trebuie să aibă grijă și când folosește calculatorul, mobilul… totul, de fapt.

— Dacă ar fi să-ți dai cu părerea, cine crezi că le-a pus, poliția sau băieții răi?

Harry privea drept în față.

— N-am nici cea mai vagă idee.

•

— Filmează? întrebă Anders.

Paznicul clătină din cap.

— Nu, face doar poze. E veche, după cum v-am spus. Ideea e să facă fotografii la intervale de treizeci de secunde atunci când vine o ambulanță.

— De ce?

Paznicul dădu din umeri.

— Pentru ca aceia de la recepție să vadă când vine o ambulanță, presupun, dar nu știu sigur…

Anders și paznicul se aflau la biroul acestuia din urmă și se uitau la pozele din seara când bărbatul rănit fusese adus la spital. Fotografiile erau strâmbe și arătau parbrizul mașinii în prim-plan.

— De ce e setată în felul ăsta?

— Habar n-am.

Anders oftă. Vedea partea din față a unei mașini închise la culoare, o jumătate de fereastră și o parte din acoperiș. Vedea un braț pe volan, un braț drept estompat, probabil al unui bărbat care tocmai se pregătea să iasă din mașină. Anders oftă din nou. Nu exista nicio fotografie cu mașina în timp ce se pregătea să plece, în ultima poză mașina dispăruse deja, nu se mai vedea nimic.

— Dă-mi toate pozele, chiar și pe cele asemănătoare.

•

Eva scanase pozele și le introdusese în calculator. Anders, Gunilla și Erik se uitau la ecran.

— Ce marcă e mașina? întrebă Gunilla.

Nimeni nu răspunse.

— Compară cu…, zise Gunilla și citi din hârtii… o Toyota Land Cruiser din 2001.

Eva începu să caute poze cu mașini Land Cruiser în calculator. Găsi una care îi convenea, transferă poza într-un program 3D și începu s-o învârtă pe toate părțile, comparând-o cu fotografia.

— Pare să fie identică, zise ea.

Eva deschise un alt program și începu să noteze scale și proporții. Operațiunile matematice erau de neînțeles pentru ceilalți. Un instrument de măsurat pe care îl controla cu ajutorul mouse-ului măsura diferitele părți ale ambelor mașini. Apoi evaluă rezultatul.

— E foarte probabil să fie o Toyota Land Cruiser din 2001.

— Asistenta noastră e o tipă dură, șopti Anders.

— Nu putem să fim sută la sută siguri, zise Gunilla.

— Mai sunt și alții care au mașini din astea, mormăi Erik.

Apoi se așternu tăcerea. Gândurile fiecăruia alunecau într-o altă

direcție. Gunilla întrerupse tăcerea.

— Vreau să vă aud scenariile, pornind de la premisa că e mașina lui Sophie.

Anders vorbi primul.

— Singurul semn de viață de care dispunem este un braț care apare în poza numărul trei. Nu este brațul lui Sophie, e al unui bărbat care se pregătește să coboare din mașină. Nu poate să fie nici Hector însă, căci culoarea pielii e prea deschisă. Ar putea fi Aron. Ar putea, de asemenea, să fie tovarășul tipului care a fost împușcat… sau altcineva pur și simplu. În orice caz, Sophie ar fi putut foarte bine să facă un tur în jurul zonei în care se află restaurantul și pe urmă să se întoarcă să-i ia, căci mai există încă o ieșire din restaurant, am verificat deja.

— Și varianta lui Lars? interveni Gunilla. De ce ne-ar fi spus Lars atunci că Sophie s-a dus acasă?

— Poate că asta crede el. E posibil să-i fi pierdut urma când a făcut turul zonei ca să-i preia pe ceilalți. Poate că n-a văzut-o, pur și simplu.

— Păi, atunci ne-ar fi zis că s-a învârtit prin zonă, dar n-a zis nimic. A zis că a ieșit pe Odengatan, iar el a plecat după ea.

— Poate că minte, zise Anders.

— De ce să ne mintă? întrebă Gunilla.

Anders nu răspunse.

— Răspunde, Anders, de ce ne-ar minți Lars?

Anders clătină din cap.

— Nu știu…

Erik strâmbă din gură, mușcându-și buza de jos.

— Eu zic să cercetăm mașina înainte să inventăm teorii. Dacă l-au transportat pe rănit în mașina ei, o să găsim urme, zise el.

Gunilla se întoarse către Eva.

— Verifică toate mașinile de modelul și culoarea asta din zona Stockholmului. Vreau să-mi dai numele tuturor proprietarilor. Anders, vreau ca tu și Hans Berglund să vă cunoașteți mai bine.

— Ne cunoaștem deja, zise el.

15.

Anders Ask și Hasse Berglund se duseseră la serviciul de expertiză criminalistică în după-amiaza aceea. Gunilla îi trimisese să ia o ladă de la recepție. Nu trebuiau să semneze, doar s-o ridice. Anders o luă sub braț și plecă salutând niște polițiști mai în vârstă pe care îi cunoștea. Aceștia îi răspunseseră cu un semn din cap.

Apoi se duseseră la pizzeria preferată a lui Hasse, Colosseum din Botkyrka. Hasse comandă Colosseum special cu file de porc și sos bearnaise, iar Anders ceru o pizza Hawaii. De băut luară bere Flacon, singura bere acceptabilă după Hasse, căci restul avea gust de pișat… Pișat de vulpe, ce gust o fi mai având și ăsta.

Niște bețivi pe fețele cărora se citea de la o poștă că aveau să sfârșească în stradă beau vin roșu dintr-o carafă într-unul din colțurile localului. Nu erau în stare nici măcar să urmeze un subiect de discuție și țipau unii la alții vorbind despre educație, sănătate, directori și *nemernicul ăla, cum dracu' îl cheamă… Carl Bildt.*

Hasse se ridică și se îndreptă spre ei, rugându-i să vorbească mai încet. O femeie răgușită, cu părul vopsit roșu, care arăta ca vai de ea, se răsti la el, spunându-i că încetase cu mult timp în urmă să mai primească ordine de la bărbați… că era împotriva principiilor sale… că asta trebuia să-i intre bine în cap. Unul dintre tovarășii ei începu să bombănească nedeslușit la adresa lui Hasse, care se întoarse la masa sa și se așeză.

— De ce te complici cu indivizi de teapa ăstora?

— Nu știu, oftă Berglund și începu să muște dintr-un triunghi de pizza pe marginea căruia atârna brânză. Hai, zi-mi despre mama, continuă el cu gura plină.

Anders își tăie o bucată de pizza.

— Nu prea sunt multe de zis, ne cunoaștem de multă vreme. M-a salvat de câteva ori de la umilință totală. M-au dat afară de la Serviciul de Informații.

Anders luă o îmbucătură.

— De ce te-au dat afară?

— M-au prins cu degetele în borcanul cu miere, zise el cu gura plină.

— Ce borcan cu miere? întrebă Hasse.

Anders termină de mestecat.

— Aveam un grup de eritreeni pe care îi urmăream în Norsborg. Trebuia să mă duc să le instalez microfoane acasă într-o seară și am găsit o sacoșă plină cu bani în masca de la chiuvetă. Am băgat și eu mâna până la cot și mi-am umplut buzunarele… Un idiot de coleg m-a

pârât.

— Și atunci te-a ajutat Gunilla?

— Da, oarecum… În loc să mă bage la închisoare, m-au dat afară.

— De ce?

— Cum „de ce”?

— De ce te-a ajutat?

— I-am făcut niște servicii la schimb și i-am rămas loial.

— Chiar ai rămas? întrebă Hasse, mestecând.

Anders încuviință din cap.

— Da, chiar sunt.

— Ce drăguț!

Hasse își goli paharul de bere. Bețivii începură să țipe unii la alții, Hasse privi într-acolo, dar Anders îi făcu semn să-i lase în pace.

— Și pe urmă, ce s-a întâmplat? întrebă Hasse.

— Am plecat de la Serviciul de Informații cu coada între picioare. Am făcut mici joburi pentru Gunilla în anii următori, pe urmă am dat iar de bucluc.

Anders luă o îmbucătură.

— Făceam parte dintr-un grup care voia să facă bani rapid. Am drogat niște cai la cursele de pe hipodromul din Täby… S-a dus dracului toată treaba, doi dintre ei au murit, iar noi ne aflam acolo când au apărut controlorii, eu eram cu seringa în mână.

Anders izbucni în râs evocând amintirea.

— Și de data aia tot Gunilla m-a salvat, n-avea nicio obligație, dar a intervenit oricum de fiecare dată când m-am aflat în rahat… Îi sunt deci dator.

Hasse își goli paharul de bere și o mustață de spumă îi împodobea buza când îl puse jos.

— Începuseși să zici ceva despre noi doi în mașină… că trebuie să fim uniți.

Anders luă o îmbucătură și apoi dădu din umeri.

— Nu-i nimic.

— Ba da, zi, replică Berglund.

Anders clătină din cap.

— Nu era nimic important.

— Hai, spune-mi!

Anders reflectă în timp ce termina de mestecat. Apoi își dădu berea pe gât și aruncă o privire peste umăr.

— E vorba despre o anchetă condusă de Gunilla și de Erik. Eu eram colaborator independent. Era gata-gata să-l prindem pe Zdenko, tipul ăla care făcea șmecherii la cursele de cai, cred c-ai auzit de el. Era ditamai gangsterul care opera de la Malmö. Avea o tipă, o suedeză fără niciun pic de minte. O tipă blondă din Alingsås… avea douăzeci și opt de ani. Patricia nu mai știu cum…

Anders avu un blocaj scurt, pe urmă își reveni.

— Gunilla o interceptase din timp, o avea la mână cu ceva, nu știu cu ce. Am șantajat-o, dar n-am obținut nimic. Brusc, a dispărut. Zdenko a scăpat, dar a fost împușcat un pic mai târziu în Malmö.

— Păi unde a dispărut?

— Nu știu, s-a dus… a dispărut.

— Cum adică?

Anders își tăia pizza.

— Dispărută, cum ți-am zis. A dispărut, a fost dată dispărută, e ca și cum n-ar fi existat.

— E moartă?

Anders își umplu gura de pizza privindu-l pe Hasse, apoi mestecă dând din umeri.

— Cum ați reușit să ieșiți basma curată?

— N-a fost greu, am șters toate informațiile pe care le aveam despre ea, ca și când n-ar fi existat în analele noastre. Așa lucrează Gunilla. Mereu a făcut așa, se folosește de oameni. Pentru ea, e o componentă normală a muncii, îi implică pe toți cei de care are nevoie, chiar și pe cei care nu vor.

Anders își ridică privirea.

— Iar pe cei de care nu are nevoie îi ține la distanță, asta e cheia succesului ei.

— Cum adică?

— Cum adică? Păi, uite, eu, tipul dat afară de Serviciul de Informații și ucigașul de cai, sunt implicat. La fel și tu, un polițist amărât cu probleme de comportament, nu-i de ajuns?

— Cum a reușit s-o convingă pe blonda lui Zdenko? întrebă Hasse.

— Nu știu… Probabil cu o promisiune sau cu o amenințare.

— Cum a făcut și cu asistenta noastră?

— Nu, nu chiar așa… A fost altceva, n-am aflat niciodată ce. În orice caz, e o poveste încheiată, s-a terminat.

În fundal, bețivii discutau situația din Palestina.

— De data aia ne-am scos, continuă Anders.

— Ce vrei să spui cu asta?

Anders bău bere după pizza ca să-i alunece mai ușor pe gât în jos.

— Vreau să spun ce ți-am zis și mai devreme, că trebuie să fim cu ochii în patru. Situația se poate transforma în rai sau în iad. Dacă totul se duce de râpă, ar trebui să ne asigurăm că avem o cale de ieșire.

— Totul se duce de râpă? Ce fel de expresie lașă mai e și asta?

— Își asumă riscuri mari în momentul de față.

— Ba mie mi se pare că știe exact ce face.

Hasse se rezemă și începu să-și curețe dinții cu limba.

Anders dădu din umeri.

— Se poate, dar înțelegi cu ce ne ocupăm noi, de fapt?

— Cu ce?

— Grupul pe care l-a format nu are date precise, e ca o umbră a organizației-mamă. Ea însăși a cerut asta și a obținut exact ce a vrut… Ăsta nu e un job obișnuit. Ce facem noi e anarhie juridică. Gunilla face orice ca să obțină rezultate. Cumva a reușit să găsească o cale, însă într-o zi, cineva mai sus-pus o să se plictisească de toată treaba asta. Dacă auzi sau vezi ceva ciudat, să vii să-mi spui. Și eu o să fac la fel. OK?

Hasse își înăbuși un sughiț.

— Sunt un fost polițist de oraș care a fost trimis la controlul de frontieră. E ca și cum ai fi plasat la obiecte găsite. Cariera mea se dusese pe apa sâmbetei, aveam să putrezesc acolo până împlineam șaizeci și cinci de ani. Și pe urmă aveam să mă cufund în băutură și să mor singur în vreun apartament de rahat pe undeva. Am primit însă un apel telefonic care mi-a schimbat viața. Șansele că așa ceva să mi se întâmple tocmai mie erau aproape zero, deci am de gând să fac exact ce mi se spune, să-mi fac treaba exact așa cum vrea șefa.

Hasse își roti privirea și râgâi discret ducând palma la gură.

— Cred că înțelegi ce vreau să spun, încheie el.

Bețivii începuseră să discute politica de imigrație și niciunul dintre ei nu era rasist pe față, exista însă un *dar*… Femeia cu părul roșcat declarase că ea chiar cunoștea niște imigranți și că păreau să fie de treabă, singura problemă era că veneau și furau locul de muncă al unor suedezi cumsecade, ăsta era lucrul care îi displăcea. Hasse se întinse.

— La ce oră trebuie să fim acolo? întrebă el.

— Peste trei ore…

— Hai să ne pilim un pic!

Anders nu găsi niciun motiv să-l refuze. Mai comandară o rundă. Hasse își goli halba direct, Anders o bău pe jumătate, apoi Hasse mai comandă una.

— Și două pahare de Jäger! strigă el.

O bucată de vreme nu găsiră niciun subiect de discuție, stătură și se holbară în jur. Bețivii trăncăneau, iar în difuzoare se auzea melodia *I just called to say I love you* cântată la nai. Anders desenă cercurile olimpice pe masă cu fundul umed al halbei sale de bere.

— La ce strategie de salvare te gândiseși? întrebă Hasse.

Li se aduse bere și Jäger. Dădură pe gât shoturile din prima.

— Încă două! zise Hasse înainte să fi apucat să pună jos paharul gol.

Chelnerița în tricou negru era deja departe.

— M-a auzit, nu?

— Cred că trebuie să gândim strategic.

— Nu mai mânca rahat, Anders… And…

Hasse râgâi în mijlocul propoziției, apoi zâmbi larg.

— Anders And! exclamă el.

Anders îl privi întrebător pe Hasse care continua să bolborosească:

— Rățoiului Donald i se spune Anders And în norvegiană. Tu ești deci Rățoiul Donald!

Anders nu răspunse; Hasse râdea într-un mod ciudat.

— E un nume excelent pentru un personaj de benzi desenate. Anders And…

Anders îl privi pe Hasse, mirat de umorul lui aparte.

— Cum vrei să-ți zic? Rățoiul Donald sau Anders And?

Anders linse paharul.

— Anders And, zise el resemnat.

— Așa am să fac, hai, zi cum facem!

— Trebuie să ne asigurăm că avem spatele liber.

— Cum?

— Dacă e cazul, mințim cu nesimțire, dar trebuie să mințim cu nesimțire amândoi.

— De acord. Acum, hai să ciocnim cu nesimțire, zise Hasse și ridică paharul.

•

Plecară de la Colosseum și din Botkyrka, cumpărară un bax de bere cu conținut redus de alcool de la o benzinărie și o porniră spre oraș pe șoseaua de centură Essingeleden.

— Îmi place să conduc când sunt beat, zise Hasse.

Anders se aplecă în afară pe geamul deschis, lăsând aerul călduț al serii să-i mângâie fața.

— Auzi, da' Lars ăla ce nație de poponar mai e? întrebă Hasse.

Vântul îi flutura prin părul lui Anders.

— Un poponar. Dă-l dracului.

Pierdură vremea mergând cu mașina prin centru, apoi mai băură niște bere și inspectară viața de noapte, ascultând un album vechi cu Randy Crawford.

Hasse făcu un viraj brusc și intră cu Volvoul în sensul giratoriu din piața Sergelstorg, schimbă într-o viteză mai mică, apoi acceleră și făcu trei ture. Puterea gravitației îi împingea pe cei doi la dreapta. Randy Crawford cânta, iar Anders tocmai golise o cutie de bere și râgâi zgomotos, după care aruncă cutia într-o fântână arteziană. Hasse nu se lăsă mai prejos, apăsă îndelung pe claxon cu mâna dreaptă în timp ce trăgea o bășină babană.

Când se făcu ora două, cei doi se îndreptară spre Stocksund.

•

Rămaseră în Volvo la câteva străzi de casa lui Sophie. Se conectară la echipamentul din mașina lui Lasse care era parcată la marginea unei pădurici. Anders își puse căștile.

— Cred că dorm somnul cel mai dulce acum. Mergem?

Ieșiră din mașină și o porniră spre casă. Anders ducea lada de la serviciul tehnic sub braț, iar Hasse avea o cutie de bere în mână. Soarele se afla undeva în spatele orizontului, căci era anotimpul când nu se întuneca niciodată de-a binelea.

— Urăsc vara, zise Anders.

Fiecare își trase pe ochi câte o căciulă neagră tricotată. Anders îl privi pe Hasse.

— Moaca ta mi-aduce aminte de căciulile de astrahan din armată.

Hasse începu să râdă.

— Unde ai făcut armata?

— La școala de interpreți, tu?

— La vânători, în Arvidsjaur, răspunse Hasse.

— Eram sigur…

Se furișară pe cărarea pietruită unde era parcat Land Cruiserul, apoi rămaseră nemișcați, așteptând în întuneric.

Anders aprinse o lanternă și începu să lumineze înăuntrul mașinii. Cineva făcuse curățenie de curând.

Deschise trusa, scoase un instrument electric, apăsă pe un buton și se activă un display digital care începu să acționeze în timp ce Anders ținea aparatul îndreptat spre mașină. Display-ul inventaria sunetele cu frecvențe scăzute, începând de la cele mai joase din spectru și mergând în sus. La treizeci de metri distanță, mașina vecinului se descuie, iar farurile semnalizară scurt. Cei doi râseră înfundat.

Display-ul digital găsi frecvența potrivită și mașina lui Sophie se descuie. Anders puse instrumentul digital înapoi în trusă și deschise cu grijă portiera din spate. Scoase o lanternă cu raze ultraviolete din trusă, o aprinse, cercetă cu atenție scaunele, nu văzu nimic în neregulă, deși verificase peste tot – podeaua, tocurile ușilor, scaunele, tavanul – întreaga mașină. Nicio picătură de sânge nicăieri, era al dracului de curat.

Anders închise portiera, apoi deschise portbagajul, privi înăuntru și începu să cerceteze cu lanterna în toate colțurile. Nici acolo nu găsi nimic, deci închise lanterna și începu să tragă în piept mirosurile. Simțea un damf de clor și de altceva, o substanță chimică… apoi un miros familiar, oare de lipici? Privi covorașul care acoperea podeaua din portbagaj, nu era oare prea mic? Trase de unul din colțurile lui și se apropie cu nasul. Clar era lipici!

— Hasse! șopti el.

Hasse se înființă cu o față obosită.

— Ia miroase un pic aici.

Hasse se aplecă și mirosi.

— Lipici?

Anders încuviință din cap.

— Și uită-te la covoraș, nu e original, e prea mic.

Hasse dădu din umeri și luă o gură de bere. Nu-i păsa aproape de nimic când era beat. Anders luă o mostră de lipici și tăie o bucățică din covoraș. Le băgă pe fiecare într-o pungulița de plastic și apoi le sigilă. Fotografie cu atenție restul mașinii, apoi o încuie cu dispozitivul digital. Se încuie și mașina vecinului și totul era din nou ca înainte.

•

Gunilla îl sunase și îi spusese să întrerupă urmărirea la ora opt seara și să se ducă în oraș la restaurantul Trasten. Era prima dată când îi cerea acest lucru. Acolo nu se întâmpla nimic și după o vreme își dădu seama că se cocea altceva și se întoarse în Stocksund.

Lars se ținuse la distanță, în curtea unui vecin, ascuns printre boschete. Îi reperase când sosiseră, pe jumătate beți și fără frică, îi auzise râzând în timp ce vorbeau despre o căciulă de astrahan. Ce dracu' căutau acolo?

Făcuse niște poze reușite cu ajutorul teleobiectivului. În plus, aparatul nu făcea niciun zgomot când apăsa pe buton, deci avea prim-planuri și cu Anders și cu matahala de Hans Berglund. După ce aceștia părăsiră locul, mai așteptă un pic, să se asigure că era singur. Apoi rupse o foaie de hârtie din carnetul său și scrise *Ai grijă* cu scrisul lui de mână neciteț.

După care vârî hârtia în cutia poștală a lui Sophie.

•

Când ajunse acasă, Lars descărcă pozele cu Anders Ask și Hans Berglund în calculator, apoi imprimă câteva dintre ele și le lipi pe perete. Se așeză pe scaunul de la birou, se lăsă pe spătar și își admiră opera. Elementele de pe perete se înmulțeau văzând cu ochii, păreau să fi prins viață.

În deschizătura ușii se afla Sara. Abia se trezise și se chinuia să deschidă ochii. Văzu că tot peretele era acoperit de nume, poze, cuvinte, săgeți, date, linii și semne de întrebare. Era ca un labirint, un labirint al demenței. Se uită apoi spre Lars, care stătea și se holba. Privirea lui era lipsită de expresie, era palid, avea coșuri pe față și părul gras – dădea impresia că era bolnav.

— Ai nevoie de ajutor, zise Sara.

Lars se întoarse către ea.

— Ți-am zis să te muți de aici.

— Mă mut, dar deocamdată n-am unde să stau. Am vorbit cu Terese, poate îmi dă ea o mână de ajutor.

Lars se uită la ea.

— Crezi că-mi pasă?

Sara se întristă, privi din nou spre perete.

— Ce-i asta, Lars?

Lars își admiră satisfăcut capodopera.

— Viața pe un perete… Toată viața asta nemernică… pe un perete!

Sara nu înțelegea nimic. Lars se ridică și se îndreptă spre ea împleticindu-se. Avea o mină satisfăcută, ceea ce o făcu pe Sara să zâmbească ușor, în speranța că o va îmbrățișa…

Poc! O lovi tare peste față. I se tăiară picioarele și căzu la pământ. Era năucită. Se trezi dintr-odată cu Lars peste ea. Avea fața crispată și țipa, împrăștiind salivă, că nu voia s-o mai vadă vreodată în birou la el și că avea s-o omoare dacă o mai prindea pe-acolo.

PARTEA A TREIA

16.

— Carlos Fuentes s-a prezentat la urgență sâmbătă noaptea.

Gunilla se opri, cântărind cuvintele înainte să-și dea jos pardesiul.

— Aceeași sâmbătă?

Eva încuviință din cap.

— A pretins că a fost atacat de o bandă de tineri.

Gunilla își puse pardesiul pe un umeraș.

— A fost interogat?

Eva făcu un semn cu degetul spre un dosar ce se afla în fața sa pe masă.

Gunilla citi interogatoriul realizat de o patrulă la ora 01:48 în noaptea respectivă. Nu era nimic interesant de semnalat. Carlos traversase piața Odenplan și începuse să meargă de-a lungul străzii Norrtullsgatan când fusese atacat de trei tineri necunoscuți. N-avea nicio descriere a făptașilor, căci fugiseră rapid de la locul faptei. Gunilla răsfoi raportul medicului: Carlos își pierduse doi dinți de sus, avea vânătăi și răni sângerânde pe față. Gunilla mai citi totul încă o dată.

— Nicio rană pe corp, comentă ea.

Eva își ridică privirea din calculator.

— Ce-ai zis?

— A fost atacat de trei tipi care cu toții trebuie să fi țintit spre față. N-are nicio rană nici pe corp, nici pe picioare.

— Nu e totuși imposibil, nu? zise Eva.

Gunilla nu-și luase ochii din hârtie.

— Ba da, e…

Se așeză pe un scaun și citi raportul de la cap la coadă. După ce termină, se ridică și se îndreptă spre tabla albă ce atârna de perete, luă un marker și scrise data la care bărbatul împușcat fusese lăsat la urgență, iar deasupra datei scrise: *Doi bărbați necunoscuți la Trasten.* Apoi adăugă: *Hector*? și *Mașina lui Sophie*? Scrise și: *Un bărbat împușcat* și *Carlos Fuentes victima unui atac.* Frânturile de frază formau o semilună deasupra datei. Dedesubtul ei Gunilla scrise: *Un bărbat necunoscut în mașină la Sophie*? *Mașină spălată*?

Apoi făcu un pas înapoi. Nu avea nicio dovadă că mașina lui Sophie ar fi fost cea care îl lăsase pe bărbatul împușcat la urgență. Nu dispunea de niciun indiciu cum că evenimentele notate ar avea ceva în

comun. Pe de altă parte, fără a neglija puterea coincidenței… sunt situații când nu e plauzibilă.

— Eva? zise ea.

Eva Castroneves ridică privirea.

— Carlos a fost atacat în aceeași seară, iar Anders e șaptezeci la sută sigur, după propriile lui spuse, că unul dintre tipii pe care i-a văzut intrând la Trasten e bărbatul împușcat care a fost lăsat la spital… Covorașul din portbagaj e prea mic și a fost lipit de curând, se simțea chiar și mirosul de detergent… Putem oare considera că nu mai e vorba de o coincidență?

Eva analiză tabla fără să răspundă.

Gunilla se răsuci din nou spre tablă și rămase în cumpănă o bună bucată de vreme. Eva se întoarse la treaba ei. După ce se holbă îndelung, Gunilla reveni la realitate, se duse la biroul său, își dădu jos colierul de la gât și descuie sertarul de la mijloc cu o cheiță ce se afla pe lănțișor. Scoase un carnețel negru, încuie la loc sertarul, își puse din nou colierul la gât și ieși din cameră.

Gunilla ieși în stradă, o luă la stânga și începu să se plimbe pe șoseaua Valhallavägen. Merse o bună bucată de vreme, căutând un loc unde să se așeze. Găsi o bancă vizavi de stația de metrou Stadion. Se așeză acolo.

Gunilla închise ochii și ignoră traficul și celelalte zgomote, concentrându-se doar asupra lumii sale lăuntrice. Succesiv, dispărură sunetele din jur, adierile vântului printre copaci și, în cele din urmă, întregul peisaj. Gunilla era foarte concentrată, nu percepea nimic din ce se petrecea afară și nu lăsa să iasă nimic din ceea ce se petrecea în mintea sa. Era ca și cum și-ar fi activat vederea lăuntrică. O vedea pe Sophie Brinkmann în fața sa, îi distingea trăsăturile feței, îi auzea tonul vocii, îi vedea gesturile mici și neînsemnate pe care le făcea cu mâinile. Mâna dreaptă care dădea părul peste ureche, arătătorul care trecea peste o sprânceană, palma ce se odihnea pe coapsa dreaptă. Gunilla o văzu dându-și capul pe spate ușor, îi identifică trei tipuri diferite de zâmbet: cel sincer, cel politicos, cel interogativ. Auzi trei tonuri diferite ale vocii: cel natural, cel plin de îndoială, cel *involuntar neonest*… Compară întâlnirile cu Sophie între ele, îi analiză expresiile și replicile. Vizualiză chipul lui Sophie când merseseră cu mașina și Gunilla pomenise de sentimentul devină legal de moartea părinților. Auzi tonul vocii Sophiei ca și cum ar fi avut o înregistrare, era sincer și rezervat… ezitant. Își aduse aminte de expresia Sophiei când îi explicase că o manipulase și apoi o întrebase: *Cum te face să te simți*? Atunci avusese alt ton, mințise. Gunilla îi auzi vocea și compară cu convorbirea telefonică în care Sophie îi spusese că se întorsese acasă de la Trasten înainte ca Hector să dispară. Era același ton, era o minciună.

Gunilla avu o scurtă viziune: Hector dispare din restaurant dintr-un motiv necunoscut, Sophie și Aron îi vin în ajutor… Sophie minte. Minte tot timpul? A mințit-o mereu?

Reveni la realitate, percepu sunetul propriei sale respirații, adierea vântului printre frunzele copacilor, zgomotele din trafic și vocile oamenilor… Gunilla Strandberg deschise ochii.

Apoi deschise carnețelul negru pe care îl avea pe genunchi, scrise toate concluziile la care tocmai ajunsese, toate gândurile și toate cugetările, toate reflecțiile… toate *instinctele*. Carnețelul era plin de astfel de certitudini neclare.

Cili ceea ce tocmai notase, apoi reciti de mai multe ori – începea să aibă o imagine clară. Se pare că Sophie Brinkmann făcea exact ceea ce îi era pe plac.

Gunilla se ridică și reveni pe jos la birou. Acolo, îl sună pe fratele său Erik, și îi spuse că voia să îi ceară părerea în legătură cu un lucru.

•

Albert era euforic când plecase de la ea de acasă, încă mai simțea gustul de la guma ei de mestecat în gură. Se întâlniseră cu două săptămâni în urmă și acum erau împreună. O chema Anna Moberg și îi plăcuse de ea dintotdeauna.

O mașină se apropie de el în timp ce mergea pe trotuar. Îl însoțea în ritmul lui de mers. Albert privi mașina, îl privi pe șofer, întrebându-se dacă acesta voia să-i zică ceva. Geamul era însă închis pe partea șoferului. Albert continuă să meargă, iar un pic mai târziu se opri.

Mașina continuă câțiva metri, apoi se opri. Albert traversă strada prin spatele mașinii, grăbind pasul. Geamul se lăsă în jos.

— Băiete!

Albert se întoarse și văzu la volan un necunoscut, un tip robust cu o geacă de vânt pe el.

— Albert Brinkmann?

Albert încuviință din cap.

— Ia vino aici, că vreau să stau de vorbă cu tine.

Albert ezită.

— Nu, mă duc acasă.

Simți nervozitatea din propria-i voce și încercă s-o ascundă printr-o postură dreaptă, dar corpul nu părea să vrea să-i dea ascultare. Tipul din mașină îi făcu semn cu mâna.

— Ți-am zis să vii încoace, sunt de la poliție.

Albert se îndreptă spre mașină, pășind încordat. Bărbatul îi arătă o legitimație

— Mă cheamă Hasse, așază-te în spate.

Albert continua să ezite.

— Așază-te în spate, repetă el cu voce joasă.

Bancheta din spate era tapisată cu velur. Simți un miros de

mâncare, părea să fie de hamburger. Hans Berglund îl privi pe Albert în oglinda retrovizoare.

— Ai încurcat-o rău de tot.

Albert nu zise nimic. Un zgomot scurt și surd răsună sincronizat când Hasse apăsă pe butonul care activa încuietorile ușilor. Se întoarse apoi în spate și îl privi pe Albert în ochi.

— Nu te preface că nu știi despre ce vorbesc.

Bărbatul avea fața rotundă, părul tuns scurt și gușă. Albert surprinse o sclipire sălbatică în ochii lui apoși.

Lovitura apăru brusc. Hasse îl pocnise cu palma peste cap, iar Albert se lovi rău cu capul de geam. Timp de o secundă, nu pricepu nimic, apoi îl năpădi durerea. Albert se apucă de cap cu mâna.

— Nu știu despre ce vorbești. Mă confunzi cu altcineva, mormăi el.

Îi dăduseră lacrimile, tremura din cap până-n picioare.

— Nu, Albert, nu te-am confundat.

Hasse se întorsese în față și se holba drept înainte.

— Tocmai am stat de vorbă cu o fată sau, mai bine zis, o fetiță. Are paișpe ani și mi-a zis că ai violat-o la o petrecere acum două săptămâni… și mai știi ceva?

Albert își plecase privirea și încă își mai ținea mâna la cap, unde simțea o durere acută.

— Și mai știi ceva? urlă Hasse.

Albert se forță să-l privească în ochi.

— Ce?

— Cred că spune adevărul… Avem și trei băieți care sunt gata să depună mărturie, plus raportul medicului. Paișpe ani înseamnă că e minoră, e un lucru pe care societatea noastră nu-l acceptă… deloc.

Frica lui Albert se risipi puțin.

— E clar că mă confundați cu altcineva. Pe mine mă cheamă Albert Brinkmann și locuiesc chiar aici, în Slocksund.

Arătă cu degetul în direcția unde se afla casa lor. Hasse își schimbă poziția pe scaun.

— N-ai fost la o petrecere pe insula Ekerö? întrebă el uitându-se într-un carnețel. În localitatea Kvarnbacken, în ziua de paisprezece, luna asta?

— Nu știu cum se numea localitatea.

— Dar ai fost la petrecere acolo?

Deși nu voia, Albert se simți nevoit să încuviințeze din cap.

— Dar n-am întâlnit nicio fată acolo… Eu sunt împreună cu altcineva.

— Ești ditamai taurul comunal, deci? zise Hasse pe un ton complice. Așa suntem cu toții. Când se depășesc limitele însă, atunci intru eu în acțiune și rezolv situația, asta e meseria mea, înțelegi ce vreau să zic?

Căldura din mașină devenea sufocantă.

— Dar eu n-am făcut nimic, șopti Albert.

Hasse își trecu limba peste dinții de sus, dădu în jos apărătorul de soare și își inspectă rânjetul în oglindă.

— Te duc în oraș, în Norrmalm. Acolo te așteaptă martorii ca să te identifice. Dacă e așa cum zici, îți dau drumul. OK?

Albert încerca să-și adune gândurile.

— Cum o cheamă pe fată? întrebă el.

Hans Berglund ridică din nou apărătorul, porni motorul și plecă spre centru. Nu răspunse nimic la întrebarea lui Albert.

•

— Aici erai. Te caută Albert la telefon.

Sophie îi zâmbi colegului și intră la recepție, se așeză pe un scaun și ridică receptorul care o aștepta pe birou.

— Bună, dragul meu.

La celălalt capăt al liniei își auzi fiul plângând ca un copil mic, incapabil să-i povestească ce pățise. Sophie ascultă, îl liniști și îi spuse că vine imediat.

La stația de poliție i se spuse să aștepte pe un coridor gol de la etaj. Stătea singură, înconjurată din toate părțile de tăcere. În fața sa, vedea ușa întredeschisă a unui birou. Camera era goală, neutilizată. Se auziră pași la capătul celălalt al coridorului. Apăru un bărbat masiv cu barbă, ce ținea un dosar de plastic în mână. Se opri și se prezentă ca fiind Erik, apoi se așeză lângă ea pe bancă. Sophie simți un miros de transpirație învechită care îi persista în haine.

— Fiul dumneavoastră, Albert, v-a explicat cum stau lucrurile, nu?

Vocea bărbatului era lipsită de expresie și indiferentă.

— Este vorba despre o neînțelegere…

Erik se șterse la ochi și se scărpină un pic la tâmplă. Părea obosit, de-a dreptul sleit de puteri.

— Se pare că a agresat sexual o minoră…

— Nu, n-a agresat pe nimeni, zise ea. Iar acum aș vrea să-l văd.

Erik își drese vocea.

— Bineînțeles, în curând.

— Acum, altfel contactez un avocat.

— Nu cred că e cazul.

Sophie nu înțelegea.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ce am spus deja, că nu cred că e cazul.

— Să ce?

— Să contactați un avocat.

— Atunci dați-mi voie să-l văd.

Erik ridică un pic mâna pe care o sprijinea pe picior.

— Nu e nicio grabă. Nu e nevoie să apelăm la soluții extreme. N-am putea să stăm de vorbă un pic mai întâi?

Sophie îl privi – barba îi ascundea expresia feței.

— Poate că aveți dreptate, începu Erik. Poate că Albert n-a tăcut nimic. Vă cer doar să nu vedeți lucrurile în alb și negru. Fiul dumneavoastră a fost reținut… Suntem polițiști, ne cunoaștem meseria.

Sophie încerca să înțeleagă ce voia să zică.

— Poftim, citiți, vă rog… O să vă ajute să vă formați o imagine mai clară asupra situației.

Îi înmână dosarul de plastic. Sophie îl luă, îl deschise și începu să răsfoiască. Trecu peste cele trei mărturii. Citi acuzațiile legale de purtarea lui Albert în seara cu pricina.

— E păcat de un băiat așa de tânăr și poate că aveți dreptate, dar… acum a ajuns la poliție și noi avem trei martori… treaba e foarte serioasă.

Erik se ridică de pe bancă și își întinse corpul masiv. Undeva se auzi o încheietură trosnind. Se uită spre ambele capete ale coridorului, erau în continuare singuri.

— Puteți să-l luați acasă acum, zise el cu voce joasă. Dar nu vorbiți cu nimeni despre cele întâmplate, dacă nu vreți să complicați și mai mult lucrurile pentru el și pentru dumneavoastră.

Erik plecă. Sophie îl urmări cu privirea. În spatele neputinței sale de a înțelege situația începea să se închege un scenariu, un scenariu ce se baza pe minciuni, înșelăciune, amenințări și manipulare. Fu întreruptă de un zgomot de pași puțin mai încolo. Îl văzu pe Albert apropiindu-se fără să fie însoțit de vreun polițist. Mergea singur și confuz de-a lungul coridorului gol. Sophie se ridică, iar el grăbi pasul spre ea. Tot corpul părea să-i tremure de frică și de disperare.

•

Erik Strandberg avusese o zi bună. Stătuse și se uitase la Albert din spatele peretelui de oglinzi din camera de interogatoriu, îl observase în timp ce încerca să-și găsească o poziție confortabilă pe scaun. Era ciudat să vezi un băiat așa de mic, care nu înțelegea nimic din ce se petrecea. Era speriat de moarte și cuprins de panică. Priveliștea era aproape fascinantă.

Erik se bucurase și când descoperise atitudinea deschisă și maleabilă a lui Hasse Berglund față de munca sa. Aveau multe lucruri în comun. În primul rând, felul de a fi direct și sincer, dar și umorul – râdeau de aceleași lucruri, de aceleași întâmplări idioate care se desfășurau în jurul lor.

Cu o zi înainte îi prezentase ideea lui Berglund, iar acesta o îmbrățișase imediat, preluase propunerea chiar și o dezvoltase mai departe.

— Mergem în Negromania, declarase Hasse Berglund.

Și așa și făcuseră. Își făcuseră apariția printre zecile de blocuri

vopsite în culori vii.

— Cui dracu' i s-or fi părând mai acceptabile doar pentru că le-au vopsit în culorile astea oribile?

— Habar n-am, răspunse Hasse.

Nu exista niciun dubiu legat de faptul că cei doi erau polițiști în haine civile, căci purtau geci scurte până în talie, blugi de mărci ieftine și pantofi negri ce erau un amestec fără gust între încălțăminte sport și pantofi pentru boșorogi.

— Îi întâlneam des pe tipii ăștia când lucram în centru, sunt de treabă. Până peste cap în droguri și alte rahaturi, dar de ispravă și cu mintea descuiată, zise Hasse, bâjbâind după intrarea potrivită.

Luară liftul. Cineva scrisese măscări pe perete cu un marker, mai erau și altele de jur-împrejurul porțiunilor de metal ale liftului, o mare parte din ele scrise cu greșeli de ortografie. Erik și Hasse izbucniseră în râs.

Soneria era încastrată în ușă și funcționa pe baza unui sistem mecanic. Suna la fel în toate blocurile din întreaga țară. Hasse sună rapid de vreo zece ori la rând, doar pentru că era enervant. Erik se amuză din nou.

Ușa fu deschisă de un băiat cu coșuri într-un tricou și pantaloni de trening negri cu dungi albe. Avea o față speriată, poate că era expresia lui naturală. Îi apăru un rânjet pe buze când îl recunoscu pe Hasse.

— Șerifule! Fără uniformă… Ce cauți în Hallunda?

Erik și Hasse intrară; apartamentul mirosea a marijuana. În cameră se mai aflau încă doi băieți. Jucau jocuri pe televizor. În scrumieră se vedeau hârtii de rulat țigări și chiștoace de jointuri, jaluzelele erau trase în jos.

Băiatul care le deschisese se numea Istvan și îi invită să se așeze pe o canapea de piele maro. Erik și Hasse se așezară însă pe două scaune, verificându-le înainte să se așeze.

— Istvan, cowboy-ule… care mai e viața ta? Hasse se așezase.

— Comme çi, comme ça, răspunse Istvan rotind din mână.

Apoi începu să râdă cu sughițuri fără vreun motiv aparent. Prietenii săi, care se concentraseră asupra jocului pe televizor, începură și ei să necheze de râs – însă fără să-și ia ochii de la televizor. Erik începu să se foiască neliniștit.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, vă dăm cinci mii de căciulă.

Istvan rămase în expectativă.

— Sunteți martori la un viol. Un tip de cinșpe ani care s-a luat de o fată. Voi trebuie să ziceți că ați fost la petrecerea respectivă și că ați văzut totul din trei unghiuri diferite. Ați priceput?

Istvan încuviință din cap.

— Bineînțeles.

Ceilalți doi continuau să se concentreze asupra jocului pe televizor.

Hasse le zise să închidă.

— De ce? se miră unul din ei.

Hasse avea alergie la astfel de întrebări.

— Închide-l când îți spun, zise el mult prea tare.

Îl opriră și televizorul scoase un semnal ciudat. Hasse își recăpătă calmul.

— Vă spun întreaga poveste, voi mă ascultați și pe urmă ne punem de acord în legătură cu cel mai potrivit scenariu. Trebuie să știți totul ca pe apă. Vă dau banii azi. Dacă e cazul, vă mai chem o dată mai târziu și asta e inclus în preț.

Toți dădură aprobator din cap.

Hasse îi puse să repete de trei ori povestea pe care le-o relatase. Apoi le dădu banii și le mai zise că avea să-i omoare în bătaie el însuși dacă nu-și țineau gura.

— Dac-o fi să mă omoare cineva în bătaie vreodată, sper s-o faci tu, Șerifule.

Hasse lansă câteva lovituri în aer către Istvan care răspunse prefăcându-se că se apără. Erik se amuză. Istvan îi întrebă dacă nu voiau să mai stea să împartă un joint cu ei.

— Porcăriile astea vă tâmpesc, mormăi Erik.

Băieții izbucniră într-un râs isteric la auzul acestor vorbe.

În mașină, pe drumul înapoi din Hallunda, Erik îl sună pe un fost coleg din Norrmalm și îl rugă să-l lase să folosească o cameră de interogatoriu peste zi.

— Îți dau două ore, nu mai mult. Să intri pe scările laterale, nu lua liftul.

Totul mersese șnur. Albert fusese gata să facă în pantaloni. Mă-sa, asistenta, fusese palidă ca o stafie. Ce ciudat fenomen e frica, își zicea el în sinea lui în timp ce mergea în jos pe Vasagatan. Unii oameni se înecă în ea pur și simplu.

Erik găsi un loc unde se vindea shaorma, intră și comandă un meniu pe cinste. Turcul de pe partea cealaltă a tejghelei voia să vorbească despre rezultatele meciurilor de fotbal și despre vreme. Erik n-avea chef să-i răspundă. Celălalt se prinse rapid și continuă să taie carnea fierbinte în tăcere. Erik se așeză pe un taburet înalt la o masă îngustă ce dădea spre stradă, oftă desfășurând ziarul de seară pe care îl furase de la secția de poliție din Norrmalm, răsfoi câteva pagini, un star de care nu auzise se pare că devenise homosexual. Erik avea un sentiment constant că înțelege din ce în ce mai puțin lumea în care trăiește.

•

— Albert?

Ea îl privi de lângă chiuveta de bucătărie asupra căreia era aplecată. Albert se uita în jos spre masă și refuza să-și ridice ochii.

Fără să se poată controla, s-a apropiat de el și l-a lovit cu palma peste obrazul drept. Lovitura fu atât de puternică, încât o sperie, se dădu înapoi șocată, apoi își reveni și se îndreptă spre el cu brațele deschise. El o întâmpină ridicându-se. Rămaseră îmbrățișați, Sophie mângâindu-i părul.

— N-am făcut nimic, zise el răgușit.

Sophie auzea copilul din el, simțea frica lui, simțea că e nevinovat.

— Știu, șopti ea.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Sophie se gândi la întrebarea lui, credea că știe răspunsul, dar n-avea de gând să i-l spună.

— Nimic… Acum s-a terminat oricum, au făcut o greșeală…

Se auzi repetând fraza, cu gândul la microfoanele ce îi înregistrau fiecare cuvânt, care probabil, avea mai târziu să fie auzit de Gunilla Strandberg.

— Dar aveau martori?! Viol? Ce înseamnă…

Sophie îi făcu semn să se oprească.

— Încearcă să uiți totul, ce-a fost a fost. Toată lumea face greșeli, chiar și poliția.

Îl mângâie pe cap.

— Polițistul m-a lovit, zise Albert încet.

Sophie clipi brusc, ca și cum i-ar fi intrat o insectă în ochi. Se forță să rămână calmă și continuă să-l mângâie.

— Ce-ai zis?

— Polițistul care m-a luat cu mașina m-a lovit peste față.

Dintr-odată, Sophie nu mai percepu nimic din lumea exterioară, ci doar ce se petrecea înăuntrul său, un fel de scânteie. Era ca o porțiune de culoare care se extindea. Începea să simtă această culoare, o ardea, o făcea să se încordeze, o presa… creștea mereu. Până la urmă se transformă într-o furie teribilă. Nu era aceeași furie pe care o simțise mai devreme și care provenea din neliniștea sa. Era ca un blestem cumplit care îi pătrunsese în fiecare celulă, care se răspândea avid, fără să mai lase loc pentru nimic altceva. În mod ciudat, această furie o ajută să se relaxeze, să se poată concentra.

— Nu spunem la nimeni despre asta. Promite-mi, șopti ea.

— De ce nu?

— Pentru că așa zic eu.

Albert se trase din îmbrățișare, părea confuz.

— De ce nu? zise el din nou.

— Pentru că e o întâmplare atipică, șopti ea.

— Cum adică?

Albert așteptă un răspuns pe care nu-l primi. Fu cuprins de o senzație neplăcută, se întoarse și plecă din bucătărie.

Se auzi soneria telefonului. La celălalt capăt al firului se afla Yvonne

care începu să întrebe de sănătate. Sophie îi dădu răspunsurile standard.

— Veniți duminică?

Yvonne avea tonul unei adevărate martire când puse întrebarea. Sophie încerca să se poarte ca de obicei.

— Da, pe la șapte… cum venim de obicei.

— Da, dar de obicei veniți la șapte și jumătate. N-are importanță, însă de data asta stăm la masă…

Sophie își întrerupse mama.

— Venim la șapte sau la șapte și jumătate.

Apoi își luă la revedere și închise. Abia atunci îi sări țandăra și aruncă telefonul pe podea, iar pentru că nu se sparse, îl mai aruncă o dată și apoi îl călcă în picioare. Își încleștă maxilarele, dar nu simți acea senzație purificatoare pe care defularea ar fi trebuit să i-o dea. Era stăpânită de aceeași furie și neputință ca și înainte să fi trântit telefonul de podea.

Albert o privea din sufragerie. Privirile lor se întâlniră. Sophie se aplecă și adună bucățile telefonului sfărâmat.

•

Ferestrele erau larg deschise, Jens dădea cu aspiratorul, iar peria aluneca peste podele și covoare. Încerca să-și găsească liniștea și câteodată reușea atunci când făcea curățenie. Nu astăzi însă, în plus era deja curat, căci aspirase și cu o zi înainte. Zgomotul prafului care intra pe țeavă și vibra până ajungea în punga aspiratorului îi făcea plăcere. Îi dădea un sentiment de satisfacție, căci avea senzația că ceea ce făcea avea un rost. Astăzi nu se auzea niciun astfel de sunet. Era singur cu aspiratorul și se învârteau prin apartament ca un cuplu în vârstă.

I se păru că aude un sunet dincolo de melodia ce se revărsa din combină și de bâzâitul aspiratorului. Ciuli urechile, dar nu auzi nimic și continuă să curețe covorul. Sunetul se repetă. Închise aspiratorul cu piciorul și ascultă – era soneria de la intrare.

•

Sophie se afla în bucătărie. Vorbea clar, concis și detaliat. Îi povestise ce se întâmplase cu Albert la poliție. Lui Jens i se părea că n-are niciun sens.

— Cei de la poliție zic că au martori și că fata e în vârstă de paisprezece ani, continuă ea.

Jens înțelegea cât era de agitată, i se citea pe chip. Brusc, părea îmbătrânită și speriată… era ca o umbră.

Ibricul de espresso de pe aragaz începu să țiuie în crescendo. Jens nu-l auzea însă, era preocupat de ceea ce îi povestise Sophie. În cele din urmă, Sophie fu cea care îl atenționă. Țiuitul îi pătrunse în creier și îi împrăștie gândurile. Jens dădu ibricul la o parte de pe aragaz.

— E posibil să se fi întâmplat? întrebă el în timp ce lua două cești de pe o etajeră.

Sophie clătină din cap ca și cum întrebarea lui era de-a dreptul imbecilă.

— Ești sută la sută sigură?

Sophie răbufni.

— Ce Dumnezeu, bineînțeles că sunt sigură!

Jens o scrută cu privirea, indiferent la această scurtă ieșire nervoasă.

— E totuși posibil să se fi întâmplat ceva asemănător?

Sophie se pregătea să-l întrerupă.

— Nu, așteaptă, Sophie. E posibil să fi existat un mic incident, ceva minor și lipsit de gravitate?

Sophie vru să răspundă că nu, dar se opri și inspiră adânc.

— Nu știu…, zise ea cu voce slabă.

Jens o lăsă să mediteze câteva clipe.

— Vino, zise el luând cestile și îndreptându-se spre canapelele ce se aflau în colțul opus al apartamentului.

Îi făcu semn să se așeze, puse cestile pe masă și se așeză pe fotoliu în fața ei.

— E posibil ca Albert să-i fi făcut avansuri fetei, să fi flirtat cu ea?

— Nu știu, zise ea din nou.

— Dar Albert ce zice?

Își ridică privirea, apoi și-o lăsă din nou în jos.

— Că nu era nicio fată acolo. N-a întâlnit pe nimeni, aproape că n-a vorbit cu nimeni. Că se dusese la petrecerea respectivă sperând s-o întâlnească pe altă fată.

— Pe cine?

— Prietena lui, Anna.

— N-ar putea să-i ofere un alibi atunci?

— Nu, fiul meu n-a avut curajul s-o contacteze.

— El ce crede?

— Totul și nimic. La început a venit cu o teorie despre un tip cu care se certase care ar fi putut să vrea să se răzbune… Dar crede și ce i-am zis eu.

— Și tu ce i-ai spus?

— Că cei de la poliție au făcut o greșeală.

— Și a acceptat explicația asta?

Lui Sophie nu-i plăcu întrebarea, deci nu răspunse. Se așternu tăcerea, sorbeau din cafele, reflectau și analizau, fiecare în sinea lui. Gândurile lui Jens nu duceau nicăieri, avea nevoie de ajutor ca să înțeleagă.

— Deci polițista îl ținea pe Hector sub urmărire la spital?

— Da.

— Și a intuit faptul că tu și cu Hector v-ați împrietenit?

Sophie încuviință din cap. Nu înțelegea unde voia să ajungă.

— Și pe urmă te-au contactat și ți-au propus să devii informatorul lor?

Sophie nu zise nimic.

— Pe urmă ți-au umplut casa de microfoane?

Nu-i plăcea tonul vocii lui.

— Și te-au pus sub urmărire?

Sophie își privea mâinile. Își răsuci un inel, îndreptându-l.

— Și acum îți amenință fiul că îl dau în judecată pentru viol?

Jens se rezemă de spătarul fotoliului.

— Sună foarte ambițios, zise el.

Sophie îl privi încercând să-și dea seama dacă era sarcastic.

— Dar tu ce crezi? întrebă el.

— Poate.

— Poate ce?

— Poate că e ambițios.

— Se pare că îți acordă mai multă atenție decât lui Hector… De ce oare?

— Nu știu.

Se schimbase. Dintr-odată părea să nu mai aibă răbdare să fie înțelegător. Nu mai avea timp pentru ea.

— Ești amenințată de poliție, îți ascultă telefoanele, te-ai încurcat cu un tip ce e bănuit a fi criminal și trebuie să-l pârăști la poliție pentru că aceștia din urmă îl au la mână pe fiul tău?

Sophie se apără automat.

— Nu, nu-i deloc așa.

Jens îi aruncă o privire extenuată.

— Nu m-am încurcat cu el și nu știu dacă este un criminal… Și nu l-am pârât încă.

— Mai ai și alți prieteni care sunt târâți prin păduri pentru a fi executați sâmbătă seara?

— Termină.

— Nu, Sophie, tu trebuie să încetezi. Unde te crezi? Nu poți să-ți creezi propria ta realitate care să corespundă dorințelor tale. Ce ți se întâmplă ție nu e ceva normal. Polițista asta pare să fie o tipă periculoasă. În plus, l-ai pârât deja, chiar dacă tu consideri că nu ai făcut-o. Ai început să-l pârăști în momentul când polițista a început să-ți pună întrebări. Ce i-ai dezvăluit o să fie mai puțin important pentru Hector și oamenii lui când o să afle.

Jens se pregătea să continue, dar se opri.

— De ce crezi că cei de la poliție îți fac asta? întrebă el.

— Nu știu.

— Dar ce crezi?

— Ca să mă poată controla. Să mă lege de mâini și de picioare, să mă oblige să fac lucruri pe care nu vreau să le fac… Nu știu.

Sophie se întoarse către el.

— Nu trăiesc în propria-mi realitate. N-am de gând să acuz pe nimeni anticipat. E ca și cum aș merge pe un câmp minat, la orice abatere…

Își privi din nou mâinile, degetele, inelele de pe degete. Inelul cu diamante de la bunica sa, inelul de logodnă pe care nu și-l dăduse jos. Începu încet să vorbească.

— Hector, poliția… am făcut ce am crezut de cuviință în fiecare caz. N-am avut la cine să apelez. Nici măcar nu mi-am înțeles rolul în tot ce s-a întâmplat. N-am făcut decât să-mi urmez instinctul, o voce lăuntrică pe care n-am auzit-o decât rar în tot acest timp. Am așteptat în tăcere atâta vreme, strigând mut după ajutor. Acum însă, dintr-odată e vorba despre fiul meu, doar despre el, nimic altceva nu mai contează.

Jens se relaxase din nou.

— Cine altcineva dintre apropiații tăi știe ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce răgușită.

— Nimeni.

— Nimeni?

Sophie clătină din cap.

— Nimeni.

— Nu te vezi cu nimeni? N-ai nicio prietenă pe care să te poți baza?

— Ba da…

— Și nici ei nu i-ai spus nimic?

Sophie clătină din cap.

— Nu…

Jens căzu pe gânduri.

— Bine, zise el cu voce joasă, apoi o privi. De ce nu?

Sophie îl privi întrebător.

— De ce n-ai spus nimănui? Nu-i normal să-ți descarci sufletul când ai de-a face cu așa ceva?

— Asta fac chiar acum.

Pe fereastra deschisă pătrunse zgomotul făcut de un avion sus, printre nori.

— Și acum vrei să te ascunzi împreună cu Albert?

— Nu știu ce ar trebui să fac.

— Dacă ai putea să alegi?

— Atunci aș alege ca toată mizeria asta să dispară.

— Înțeleg. Cum ai face totul să dispară?

Ea dădu din umeri fără să zică nimic.

— Sophie!

— Nu știu. Ce fel de întrebare idioată mai e și asta?

— Trebuie să ai totuși vreo idee, nu? Te-ai mai gândit la asta cel puțin o dată înainte?

La început nu răspunse, deși știa care era situația.

— Nu ajung la nicio soluție, nu găsesc nicio cale de ieșire. Pe orice parte aș învârti lucrurile, cineva o s-o pățească. Nu vreau ca lucrurile să stea așa. N-am făcut nimic rău, absolut nimic, nu vreau să sacrific pe nimeni.

— E însă clar pe cine trebuie să sacrifici, nu?

Sophie îi întâlni privirea.

— Da… bineînțeles.

— De ce nu-l sacrifici atunci? Fă așa cum îți cere poliția. Dă-le oricât de multe informații poți, ajută-i să-l prindă și pe urmă ai scăpat. Tu și Albert puteți reveni la viața voastră obișnuită.

Sophie îl privi critic.

— Tu așa ai fi făcut?

El clătină din cap.

— Nu. La mine nu s-ar fi terminat așa, mi-aș fi petrecut tot restul vieții fugind și de poliție și de banda lui Hector. Niciunii nu s-ar fi lăsat păgubași.

— Vezi, zise ea cu indiferență.

Sophie scoase o bucată de hârtie și i-o dădu lui Jens. Acesta o luă și citi: *Ai grijă.*

— Unde ai găsit-o?

— În cutia poștală.

— Când?

— Ieri-dimineață.

— Înainte să-l rețină pe Albert?

Sophie încuviință din cap. Jens privi din nou bucata de hârtie, ca și cum ar fi încercat să citească printre rânduri.

— Cine a scris bilețelul?

— Nu știu.

Jens era total nedumerit. Puse bilețelul pe măsuța de cafea și se aplecă puțin mai în față pe scaun. Stătea cu coatele pe genunchi.

— Dacă aș fi în locul tău, eu aș încerca să aflu cât mai multe informații despre cei care constituie amenințarea iminentă, în cazul de față poliția. Pe urmă, aș încerca să găsesc o modalitate de a-i confrunta cumva cu faptele.

— Cum?

Jens dădu din umeri.

— În cazul tău confruntarea înseamnă să-i dezechilibrezi un pic… poate aflând ceva.

— Și pe urmă?

Jens se ridică din fotoliu și o porni spre bucătărie.

— Nu știu…

17.

Carlos mânca supă, îmbrăcat într-un trening nou-nouț. Nu putea mânca decât hrană lichidă. Stătea în fotoliul cel bun cu un șervet pe genunchi. La televizor era un film cu Terence Hill și Bud Spencer. Bud îi dobora pe pungași cu palmele goale, iar loviturile sale erau însoțite de efecte sonore exagerate. Dublajul nu era nici pe departe sincronizat cu modul șmecheresc în care Terence își mișca buzele. Carlos se amuza privind încăierările, dar îl durea fața la fiecare zâmbet.

Din hol răsună sunetul soneriei.

Anders și Hasse zâmbiră prietenos când Carlos deschise ușa.

— Carlos Fuentes? întrebă Hasse.

Carlos dădu aprobator din cap. Hasse îi flutură prin față legitimația de polițist.

— Mă numesc Kling, pe colegul meu îl cheamă Klang. Ne dați voie să intrăm?

— Am vorbit deja cu poliția, au venit la spital.

Hasse și Anders se înghesuiră pe lângă Carlos și intrară în bucătărie. Carlos se uita după ei.

— Ce doriți?

Kling și Klang se legănau fiecare pe câte un scaun de bucătărie. Carlos rămăsese în picioare, rezemat de masca de la chiuvetă.

— Și chiar nu vă aduceți aminte cum arăta niciunul dintre ei?

Carlos clătină din cap.

— Cam ce vârstă aveau?

Anders fusese cel care pusese întrebarea. Carlos se gândea.

— Adolescenți…

— Treisprezece sau nouăsprezece ani? întrebă Anders.

— Mai degrabă nouăsprezece, poate șaptesprezece.

— Șaptesprezece? zise Hasse.

Carlos încuviință din cap.

— Și v-au luat la bătaie așa, din senin, acești tineri de șaptesprezece ani?

Carlos încuviință iarăși din cap.

— Of, zise Hasse.

Carlos nu-și putea da seama dacă își bătea joc de el.

— Trebuie să fi văzut ceva totuși? Chipul vreunuia dintre ei…

Carlos clătină din cap.

— Totul s-a întâmplat atât de repede…

— De ce naționalitate erau? Erau suedezi?

Carlos se prefăcu că se gândește.

— Cred că erau imigranți, aveau fețele acoperite.

Carlos își scărpină ușor vârful nasului.

— Mereu imigranții ăștia, zise Hasse.

Anders își răsfoi de formă agenda.

— Vă întorceați de la serviciu?

— Da…

— Unde lucrați?

— Sunt proprietarul unui restaurant, Trasten.

— Și la restaurant n-au fost probleme în seara respectivă? Nicio încăierare? Nimic ieșit din comun?

Carlos clătină din cap, trecând din nou, rapid, aproape insesizabil, cu arătătorul peste vârful nasului.

— Nu. Restaurantul se închide la ora unsprezece și atunci m-am dus acolo să încui. A fost o sâmbătă liniștită.

— Bineînțeles că a fost, zâmbi Anders.

Carlos încercă să-i întoarcă zâmbetul.

— De unde sunteți de origine? întrebă Hasse.

— Din Spania… Malaga, mai precis.

— Nu-l cheamă și pe rege tot Carlos?

Carlos încerca să găsească logica întrebărilor.

— Nu, îl cheamă Juan Carlos…

— Păi, atunci îl cheamă și Carlos, zise Hasse.

Carlos nu pricepea ce voia să zică Hasse.

— Și deci nu s-a întâmplat nimic? întrebă Anders din nou.

Carlos îl privi pe Anders și clătină din cap.

— Totul s-a petrecut ca de obicei? întrebă Hasse.

Privirea lui Carlos se muta de la unul la altul.

— Este exact cum v-am zis deja!

— Don Carlos! Nu era oare un actor porno pe care îl chema așa?

Carlos îl privi pe Hasse, nefiind sigur dacă acesta se aștepta la un răspuns sau nu.

— Nu știu, zise el încet.

Anders îl scrută pe Carlos cu privirea.

— Ați făcut vreodată studii de psihologie?

— Poftim?

— Ați studiat psihologia?

Carlos clătină din cap.

— Psihologia? Nu.

Anders arătă cu degetul spre Hasse.

— Noi da, suntem psihologi. De la școala de psihologi Kling și Klang.

Carlos era total pierdut.

— Acolo am învățat, printre altele, că unul dintre cele mai evidente indicii că cineva minte e faptul că își scarpină vârful nasului.

Carlos își pipăi nasul.

— Exact. Îți scarpini tot timpul vârful nasului, Carlos, ca și cum nervul ăla nenorocit care se activează de fiecare dată când mințim s-ar afla chiar acolo.

— Nu mint, zise el.

— De unde îl cunoști pe Hector Guzman? întrebă Hasse.

— Hector?

Anders și Hasse erau în expectativă.

— Este o cunoștință veche, ia masa la mine la restaurant din când în când.

— Și ce fel de om este?

— Un om obișnuit, nu are nimic ieșit din comun.

— Cum se poartă un om obișnuit?

Carlos se scărpină în vârful nasului.

— Normal. Muncește, mănâncă, doarme… Ce știu eu.

— L-ai întâlnit pe Hector sâmbăta trecută?

— Nu.

— Nu se afla la restaurant?

— Nu la ora când am venit eu. Am venit târziu ca să încui.

— Știi cumva dacă era cu cineva în seara respectivă?

Carlos clătină din cap.

— Nu știu nimic.

— O tipă? Sophie?

Carlos clătină din cap bucuros că nu trebuia să mintă.

— Nu știu, zise el sleit de puteri.

Anders se ridică și se îndreptă spre Carlos examinându-i rănile de pe față. Carlos se simțea înghesuit, dar se silea să pară relaxat. Hasse apăru și el în spatele lui Anders.

— Au țintit bine…, șopti Anders.

Carlos avea o mutră întrebătoare.

— Tinerii ăștia care te-au atacat. Te-au lovit doar la față?

Carlos încuviință din cap.

— Nicio altă rană?

Carlos clătină din cap.

— O să trebuiască să porți ăsta.

Anders scoase un microfon.

— Poți să-l ții în buzunar sau oriunde altundeva, atâta timp cât nu e la o distanță mai mare de treizeci de metri de chestia asta.

Anders îi arătă o cutiuță. Carlos clătina disperat din cap.

— Din păcate, nu ești tu cel care decide, Carlos. Poartă microfonul și ține-ți gura. Dă-i drumul când te afli în apropierea lui Hector și a lui Aron, umple-l cu informații.

Hasse și Anders plecară din bucătărie, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

— Nu-mi puteți face asta, șopti Carlos.

Anders se întoarse.

— Ba bineînțeles că da. Facem exact ce vrem. Chiar și celălalt lucru.

— Ce alt lucru?

Hasse se repezi asupra lui Carlos, îl apucă de gât și îl lovi de mai multe ori cu pumnul în moalele capului. Loviturile în tâmplă, în ureche și în pomeți răsunau dur când nimereau din plin. Carlos se prăbuși pe podeaua din bucătărie. Confuz, rămase pe jos și ochii săi de-abia înregistrară contururile lui Kling și Klang când aceștia ieșiră pe ușă.

Carlos continua să stea pe podea, încercând să se liniștească. Bătăile inimii erau prea rapide. Brusc, simți o durere acută în capul pieptului, respirația i se precipită, inima începu să bată și mai tare și apoi îl cuprinse amețeala. Împleticindu-se, reuși să se ridice și să se ducă la baie. Inima îi bubuia în piept. Cu mâinile tremurânde izbuti să scoată cinci comprimate din flaconul de medicamente pentru inimă. Înghiți trei rezemându-se cu ambele mâini de marginea chiuvetei, respiră adânc de câteva ori și în curând reuși să-și mai echilibreze ritmul cardiac. Carlos se privi în oglindă. Era un om lovit din toate punctele de vedere. Avea două variante, pe termen mediu poate trei, dar în momentul de față numai două: Hector sau Hanke. Cea de-a treia variantă pe termen mediu era poliția, dar încă nu înțelegea cât de bine cunoșteau situația. Trebuia să se apere deja. Carlos îl compară pe Hector cu Hanke: cine era mai puternic, care dintre ei avea să câștige? Habar n-avea, nu știa nici măcar motivul pentru care se luptau, știa doar că-și vânduse șeful, că acesta din urmă îi dăduse o mamă de bătaie, că fusese contactat de polițiști care păreau să știe mai mult decât îi spuseseră lui.

Carlos își privi fața desfigurată. Era opera lui Hector… Poate asta însemna că erau chit.

Carlos își luă privirea din oglindă și ieși din baie. Nu, nu erau deloc chit… așa îi spunea inima, cel puțin. Inima era mai puțin importantă în cazul de față însă era vorba de mult mai mult. Se duse la bucătărie, desfăcu o sticlă de vin și bău un pahar mare. N-avea de gând să sune pe nimeni încă, își propusese să mai aștepte, să vadă cum evoluează lucrurile. Apoi avea să se decidă cui să i se alăture.

•

Pe masă se afla un maldăr de hârtii. Hector citea. În fața lui, pe un scaun, stătea juristul, Ernst. Într-o parte, se afla Aron care verifica recitind totul de două ori.

— Companiile sunt înregistrate în Indiile de Vest și în Macao, zise Ernst. Le-am înregistrat ca firme de investiții, iar proprietarii sunteți tu, Thierry, Daphne și tatăl tău. Tu deții cinzeci la sută, Adalberto are patruzeci și cinci, care îți revin ție în cazul în care el decedează. La fel se întâmplă și în cazul în care tu ai muri, procentele tale îi revin lui.

Thierry și Daphne dețin patru la sută împreună și apar ca fondatori ai companiilor. Amândoi au semnat procuri pe care le am cu mine…

Ernst le arătă patru foi de hârtie.

— Asta îți oferă un control total asupra încasărilor și plăților realizate de firme.

Hector se grăbi să semneze actele.

— Ce se întâmplă dacă murim și eu și tata?

— Atunci totul revine altcuiva. Poți să decizi mai târziu cui. Am actele pregătite, trebuie doar să completezi și să semnezi, când te-ai hotărât asupra persoanei sau persoanelor.

Hector aruncă o privire pe împuternicire. Apoi luă hârtiile, le împături, le puse într-un plic, iar plicul îl vârî în geanta sa diplomat.

Telefonul lui Aron începu să sune.

— Da?

— Nu ne vom îndeplini obiectivele, zise Svante Cangren și îi închise telefonul în nas.

•

Sunase la numărul cu pricina și le oferise informații, așa cum îi ceruseră. Acum credeau cu siguranță că e omul lor. Se înșelau însă, nu făcuse decât să câștige ceva timp.

Cel mai tare îl durea când se gândea la nemernica de curvă care îl trădase. Ar fi vrut s-o apuce de cap și să i-l zdrobească de perete, să-i spună că nimeni, nici dracu', nu reușise să-l păcălească pe Svante Cangren. Ea reușise însă. Svante oftă adânc, se simțea distrus. Voia, de asemenea, să-l vadă mort pe tipul care îl amenințase, și-l dorea mort cu disperare. În ultima vreme nu se gândise decât la modalități de a ieși din impas. Comparase diferite idei, diferite tipuri de oameni: mafia rusă, bandele de motocicliști… cam ăsta era genul de oameni pe care îi contactai când aveai necazuri, nu? Își dădea însă seama că niciunii din ei nu îl puteau ajuta. Se gândise chiar să-l împuște el însuși pe tip cu arma lui de vânătoare, o pușcă marca Purdey, cu care vâna fazani. Era o armă bine îngrijită pe care o ținea într-un dulap special amenajat din beci. Ar fi vrut să-l împuște pe nemernic drept în față – două focuri ar fi fost de ajuns. Își dădea însă seama că nici asta n-ar fi mers, ar fi fost prins, așa li se întâmpla tuturor celor care acționau impulsiv.

Svante Cangren formă un număr, era numărul lui Östensson de la Departamentul de siguranță. Acesta răspunse printr-un „*Mda*?"

— Svante Cangren la telefon.

— Ah! Bună ziua.

— Vă contactez cu o întrebare, nu este vorba de firmă, ci despre un prieten care are nevoie de ajutor.

— Aha?

— Mă puteți ajuta?

— Da… cred că da.
— Parcă lucrați la o firmă privată înainte să veniți la noi, nu-i așa?
— Exact.
— Și cum merg lucrurile în domeniul ăsta?
— Depinde de situație.
— Vă ocupați cu identificarea de persoane?
— Da, printre altele.
— Sunteți flexibili?
— Ce vreți să spuneți?
— Dacă sunteți flexibili, nu pot să mă exprim mai clar de atât.
Östensson rămase tăcut un pic prea mult.
— Aș zice că da.
— Am un amic care are nevoie de ajutor.
— Mi-ați mai spus asta.
— Mi-ați putea da un nume?
— Zivkovic, Håkan Zivkovic.
— Mulțumesc.
— Svante.
— Da?
— Nu cumva încerci să-mi spui ceva?
Svante izbucni în râs.
— Nu, lucrurile stau exact cum ți-am spus… Vreau să-l ajut pe un prieten la nevoie, dar înțeleg că trebuie să întrebi.

Svante puse receptorul în furcă, apoi formă numărul lui Håkan Zivkovic și se prezentă ca fiind Carl al XVI-lea Gustav. Îi spuse că avea nevoie de ajutor ca să-l găsească pe un tip al cărui nume nu-l cunoștea și îi dădu informații despre cum arăta și ce mașină avea.

— Vom face tot posibilul să vă ajutăm, dar pentru că sunteți anonim, trebuie să plătiți un supliment.
— Păi, de ce?
— E modul în care lucrăm, asta-i tot.
— OK.

Håkan îi dădu lui Svante numărul contului bancar, iar Svante promise să depună banii în contul lui Håkan în cursul zilei următoare.

•

Într-un apartament aproape gol din Farsta, șapte persoane de încredere se instalaseră în fața calculatoarelor și, prin intermediul unor conexiuni criptate, operau vânzări în lipsă ale acțiunilor Ericsson provenind din o sută treizeci și șase de depozite diferite. Activitatea era condimentată de comerțul cu instrumente financiare care să producă un efect de levier asupra cursului descendent al acțiunilor Ericsson. La ora cinci își terminaseră treaba. Imediat după aceea închisese și bursa, iar acțiunile Ericsson se menținuseră la un nivel constant toată ziua.

Aron și Hector supravegheaseră totul. Se despărțiră și dormiră prost toată noaptea, iar a doua zi dimineața se reîntâlniră cu cele șapte persoane de încredere în același apartament.

La televizorul din apartament se difuzau știrile dimineții. Prezentatoarea relata pe un ton foarte serios despre prognoze eronate în Asia și alte lucruri de care nu-i pasă nimănui de fapt. Nervozitatea mută pe care o resimțeau încă din seara precedentă începea să se risipească. Odată cu deschiderea bursei la ora nouă, începură să reachiziționeze acțiunile și vândură opțiunile și warrantele pe care le cumpăraseră în ziua precedentă. Priveau amuzați ecranul calculatorului care afișa comportamentul acțiunilor Ericsson – diagrama arăta ca un parcurs de slalom.

18.

Era ora nouă seara când se auzi soneria de la intrare. Apăruse în fața ei cu un pachet de delicatese într-o mână și o sticlă de vin spumos în cealaltă. Hector afișa un zâmbet sincer, ca și cum ar fi câștigat la loterie. Mintea ei era măcinată de o mulțime de gânduri. *Albert… Jens se află pe undeva prin apropiere… microfoanele… nu e momentul cel mai potrivit…*

— Am adus mâncare, zise el și îi arătă pachetul din mâna stângă.

Ea încercă să-i zâmbească.

— Bună, Hector. Ce te aduce pe la noi?

— N-aveam chef să mănânc singur.

— Aron?

— E pe aici, pe undeva.

Sophie privi în urma lui.

— Intră.

Se așezaseră în bucătărie. Sophie scosese pahare, farfurii și tacâmuri. Hector despachetase mâncarea. Ciuguleau din cutiuțe, sorbeau din vinul spumos și stăteau de vorbă. Sophie nu-și putea lua gândul de la microfonul care era fixat pe lustra din bucătărie, aflată chiar deasupra lor. Situația era foarte stresantă pentru ea, dar spre ușurarea ei, Hector se purta ca de obicei. Era un simplu prieten care venise în vizită cu ceva de mâncare. Nu încerca să facă aluzii, se purta natural, avea un stil liniștitor și se uita mai mult la buzele ei decât în ochii ei când vorbea.

— Uite ce simplu este, zise el.

Sophie luă o îmbucătură.

— Ce e simplu, Hector?

— Să stăm aici, tu și eu.

Tonul vocii i se schimbase, era mai serios.

Ea se neliniști și îi zâmbi vag.

— Da… e ușor.

— Sophie?

— Da?

Hector își căuta cuvintele.

— Aș vrea să-ți cumpăr un cadou, poate o bijuterie…

Sophie încercă să protesteze, dar el îi făcu semn cu mâna că voia să termine de vorbit.

— Să te invit la teatru, să facem o călătorie, o plimbare urmată de prânz, ceva personal, nu știu exact ce. De fiecare dată când mă hotărăsc pentru ceva încep să mă roadă ezitările. Dacă, de fapt, bijuteria pe care am ales-o sau piesa de teatru sau orice ar fi nu te

reprezintă… Tu ești cu totul altceva, ești o enigmă pentru mine, ești intangibilă, oricât de mult m-aș strădui. Și din cauza asta, nu îndrăznesc. Nu îndrăznesc, fiindcă mi-e frică să nu greșesc și să te pierd.

Sophie privea în jos spre farfurie, ciugulea din mâncare, își ferea privirea de Hector.

El i se adresă în șoaptă încercând să-i atragă atenția.

— Când vorbim serios? Despre noi, despre ce s-a întâmplat…

— Salut!

Vocea venise din spatele lor. Albert apăruse brusc în bucătărie, ca și când ar fi fost trimis de vreun înger, și se uită întrebător la Sophie, iar apoi la Hector.

— Salut, Albert.

— Salut?

— Ți-l prezint pe Hector.

— Salut, Hector, zise Albert cu naturalețe și scoase o farfurie din dulap și tacâmuri din sertar.

Hector îl urmărea cu privirea. Albert se așeză hotărât la masă, fixându-l pe Hector în treacăt cu privirea.

— Hector? Nu-i un nume de câine? întrebă el cu o sclipire de ironie în ochi în timp ce-și punea mâncare pe farfurie.

— Ba da, zise Hector. E un nume de câine. Și Albert? Parcă am avut un măgar pe care îl chema așa odinioară.

Apoi se lansară într-o conversație presărată pe alocuri cu glume, ca și cum ar fi intuit că aveau același tip de umor, ca și când se cunoșteau dintotdeauna – un fel de alianță de care nici măcar nu erau conștienți.

Hector râdea, Albert râdea și vorbea. Sophie urmărea totul cu un zâmbet voios și cu o temere profundă.

•

Era o seară călduroasă. Jens stătea pe o bancă în piața Stocksund. Pe lângă el treceau elevi îmbrăcați festiv și cu chipiu de absolvenți pe cap. O fată cu o cutie de băutură în mână se bălăngănea pe tocurile înalte, gata-gata să-și piardă echilibrul. Țipa în loc să vorbească normal, dar ceilalți nu păreau să o audă.

Jens aștepta în zadar să se mai întunece. Îi lăsă pe tinerii chercheliți să se îndepărteze și pe urmă își luă rucsacul negru, se ridică și o porni agale pe străzile întortocheate spre locuința lui Sophie. Trecu pe lângă casă păstrând distanța, se urcă pe un deal, apoi intră într-o grădină de unde avea o privire de ansamblu asupra zonei. Familia respectivă nu părea să fie acasă. Niște lămpi de veghe străluceau ici și colo înăuntru – părea să fie un obicei în acea zonă, când lumea era plecată de acasă. Jens se apropie de boschetele de la marginea peluzei, se strecură înăuntru culcat pe burtă, își scoase binoclul din rucsac și începu să

cerceteze împrejurimile.

Descoperi Saabul, reglă imaginea și văzu un bărbat la volan. Mașina era parcată într-un loc retras, în spatele unor copaci. Dacă n-ar fi căutat-o, nu i-ar fi atras atenția. Jens analiză perimetrul din jurul mașinii prin binoclu, încercând să găsească lucruri ciudate. Își mări aria de căutare și cercetă o zonă mai largă, căutând alți oameni, dar nu văzu nimic.

Planul său era simplu, avea de gând să se apropie, să-l fotografieze pe individ de la distanță și pe urmă să-i afle identitatea cu ajutorul lui Harry. Așa avea de gând să înceapă… Tipul din mașină era cel mai probabil polițist. Jens nu mai credea însă în probabilități. Avea nevoie de date concrete ca să facă ordine în această poveste încâlcită.

Jens dădu binoclul la o parte, întorcând privirea spre casa lui Sophie. Zări mișcare în bucătărie și își duse din nou binoclul la ochi.

În fața ochilor îi apăru Hector Guzman. Era ultimul lucru la care se așteptase. Hector, Sophie și Albert stăteau în jurul mesei. *Hector*? Asta înseamnă că Aron se află cu siguranță în apropiere… Dar unde? Jens își continuă căutarea scrutând împrejurimile rapid. Tipul din Saab se afla la vest de casa lui Sophie. Jens era la nord. Căuta la sud și la est, nu vedea nicio mașină parcată, iar Aron nu era nicăieri. Reveni către bucătăria lui Sophie. Hector nu se mai afla în dreptul ferestrei. Continuă spre Saab și apoi înapoi spre regiunea din est. Dacă Aron se afla în apropiere, situația se schimbase drastic.

Și se afla într-adevăr acolo. Jens îl văzu în binoclu apropiindu-se pe o străduță dinspre est. Mergea agale exact în direcția unde se aflau Saabul și polițistul. Jens îl urmări pe Aron prin binoclu. În mintea lui, se desfășurau scenariile posibile. Își dădu seama că nu putea acționa decât într-un singur fel. Îl privi pe Aron, apoi se uită spre Saab și încercă să estimeze distanța ca să știe cât timp avea la dispoziție. Câteva secunde, nimic mai mult. În plus, nu putea s-o ia pe scurtătură… și trebuia și să se furișeze. Iar Aron era capabil să audă oamenii care se furișau… *La dracu'*.

Jens se ridică și o luă la fugă pe creasta dealului, în paralel cu Aron, care înainta pe drumul de la poale. Mări viteza și zgomotul pașilor se intensifică, de asemenea. Era un risc pe care trebuia să și-l asume, căci trebuia să ajungă mai devreme, mult mai devreme. Și trebuia să se apropie de mașină prin spate ca să apuce să se ascundă când Aron avea să treacă pe acolo. Alerga deci într-un cerc larg, distanța pe care o avea de parcurs era de două ori mai mare decât pentru Aron. Trebuia să se miște de două ori mai repede… și fără niciun zgomot.

Jens fugi printre lăstari, traversă mai multe grădini și după o vreme alerga în paralel cu Saabul care era parcat în vale. Se uită după Aron și, nevăzându-l, luă o curbă largă. Țintea spre sud și prinse viteză într-o pantă cu iarbă acoperită de rouă, Saabul se afla acum pe partea

stângă. Alunecă pierzându-și echilibrul, se înălță ca pe schiuri și se năpusti asupra Saabului. Aron apăruse deja la capătul drumului și se îndrepta spre el și spre mașină. Urma o porțiune de vreo douăzeci de metri în care se expunea total. Se chirci cât putu și se grăbi, apropiindu-se de mașină în diagonală, venind din spate. Spera ca tipul dinăuntru să fie ocupat cu ceva, să nu se uite în oglinda retrovizoare… să fie un pic aplecat în față, încât să nu-i atragă atenția lui Aron.

Jens se repezi spre portiera din spate, rugându-se să nu fie încuiată. Puse mâna pe mâner, o deschise, mulțumindu-i Celui de Sus. Se trânti pe bancheta din spate, ascunzându-și fața în spatele scaunului șoferului.

— Pornește în clipa asta!

Bărbatul nu făcu nicio mișcare.

— Ce?

— Pornește mașina și pleacă acum, garda de corp a lui Guzman se îndreaptă spre tine chiar acum!

Jens ridică un pic capul și îl văzu pe Aron apropiindu-se. Tipul de la volan părea retardat.

— Uită-te la stânga!

Tipul se execută. Atunci păru să înțeleagă.

Saabul demară în trombă și o porni la drum. Jens rămase întins la podea. Își deschise rucsacul, își scoase pistolul Beretta 92 și îl împinse în coastele tipului de la volan.

— Întoarce oglinda retrovizoare.

Trecură câteva secunde înainte ca acesta să priceapă. Apoi întoarse oglinda care era fixată pe parbriz.

Merseră o bucată de vreme. Tipul era ciudat de calm.

— Dă-mi portofelul.

— Sunt polițist, zise el cu un glas somnoros.

— Cum te cheamă?

— Lars.

— Lars și mai cum?

— Vinge.

Jens îi puse țeava după ureche.

— Portofelul.

Se afla la vedere pe bord. Lars se întinse după el și îndoi brațul în spate ca Jens să-l poată lua.

— Telefonul…

Lars îi dădu mobilul. Jens băgă totul în buzunar. Apoi îi ceru arma pe care o descărcă. Încărcătura o băgă în buzunarul de la pantaloni, iar pistolul îl aruncă pe jos.

— Unde mergem?

— Condu și taci.

Lars se execută. Jens era prea jos ca să vadă încotro mergeau.

— Cine ești? întrebă Lars.

Jens nu răspunse.

— De ce m-ai avertizat?

— Tacă-ți gura.

Merseră roată fără nicio noimă vreun sfert de oră. Apoi Jens îi spuse să oprească.

Lars cârmi spre marginea drumului și, când opri, Jens se aplecă și-i luă cheia din contact.

— Ține-ți privirea înainte, zise el și îl lăsă pe Vinge cu o mie de întrebări fără răspuns.

Jens se depărtă în grabă de Saab și dispăru în vegetația dintr-o grădină.

Când fu sigur că ieșise din vizor, Jens se opri și privi în jur. Se afla din nou în zona unde locuia Sophie. Casa ei era la două străzi mai încolo. Polițistul trebuie să fi mers în cerc.

•

Jens se întoarse rapid la mașina sa care era parcată lângă piață. Voia să plece cât mai repede ca nu cumva să dea nas în nas cu Aron sau cu Hector. Se așeză la volan și o porni spre Inverness, scoțând legitimația din portofel. Era o legitimație de polițist: *Lars Vinge.* Se uită la fotografie, era același tip. Vârî apoi legitimația în buzunar, scoase mobilul lui Vinge și începu să caute în agenda telefonică. Găsi câteva nume: *Anders, Doctorul, Gunilla, Mama, Sara*… asta era tot – era o agendă neobișnuit de subțire. Verifică apoi ultimele apeluri primite și efectuate. Lars nu părea să fie vreun utilizator fervent al telefonului, nu găsi decât câteva convorbiri cu *Gunilla.* Trecu apoi la apeluri pierdute, și văzu trei de la *Sara* și două de la *Anonim.*

Când trecea peste podul Stocksund, Jens deschise fereastra și aruncă cheia de la mașină și încărcătura pistolului peste parapet.

•

Albert se retrăsese în sufragerie, lăsându-i singuri.

— Ce băiat bine-crescut ai, zise Hector.

Apoi începu să vorbească despre cât de important este să adopți de tânăr atitudinea potrivită în viață, căci atunci totul merge șnur și pică la ținc. Îl compară pe Albert cu sine însuși.

Sophie îl întrerupse.

— E vremea să pleci, Hector.

Acesta nu înțelegea.

— Vrei să plec?

Sophie încuviință din cap, iar el încerca să-i interpreteze expresia feței.

— De ce?

— Pentru că așa vreau eu. Și să nu mai vii pe aici.

Hector o privi încruntându-se, cu mâinile împreunate.

— Bine, zise el, încercând să dea impresia că vorbele ei îl lăsau rece.

Se dezmetici și se ridică, dar în loc să plece, rămase lângă colțul mesei.

— Nu înțeleg, cu ce am greșit?

Sophie îi evita privirea.

— N-ai greșit cu nimic. Vreau pur și simplu să pleci.

Se vedea clar că era trist. Nu făcu însă haz de acest lucru, ci sună pe cineva, mormăi ceva în spaniolă și plecă. Aron îl aștepta în mașină.

Sophie rămăsese la masa de la bucătărie, pentru câtă vreme nici ea nu știa.

— Mamă, chiar vrei să mori singură?

Albert avea un aer dezamăgit când intră în bucătărie și se așeză în fața ei. Sophie nu răspunse, ci se ridică și începu să strângă masa.

— De ce îți e atât de frică?

— Nu mi-e frică, Albert. Sunt în stare să iau propriile mele decizii în viață, să-ți fie clar!

Sophie înțelese imediat cât de dur se exprimase, nu-și alesese deloc bine cuvintele.

— Păi, atunci cine e?

— Ți-am explicat deja.

— Vorbești serios?

Sophie nu îi răspunse nici la această întrebare. Ar fi vrut să izbucnească, spunându-i: *Pentru numele lui Dumnezeu, Albert, taci din gură, te rog*! *Aud tot ce spunem*!

Tot ce reuși să facă însă fu un semn cu mâna spre sufragerie, într-o încercare eșuată de a-i zice că era pedepsit. Dar Albert era prea mare pentru genul ăsta de mustrări, nici măcar nu înțelese. Oftă doar, se ridică și plecă din bucătărie.

Sophie goli sticla de vin spumos în chiuvetă.

•

Apartamentul arăta ca un depozit vechi, cu stâlpi care susțineau tavanul relativ înalt, era spațios, deschis și sărac mobilat. Harry locuia într-o mansardă prăpădită dintr-un imobil din cartierul Kungsholmen. Acolo locuia de când îl știa Jens, de mai bine de cincisprezece ani. Harry era autodidact și lucrase ca detectiv particular toată viața. O mare parte din anii șaptezeci și jumătate din anii optzeci își avusese baza la Londra, apoi se decisese să se întoarcă acasă.

Era proaspăt trezit din somn și se mișca leneș prin camera enormă, în papuci de casă și halat de baie. Părul lui rar și rebel părea să aibă o voință proprie, total separată de a lui Harry.

— Am pornit filtrul de cafea, dar o să dureze ceva vreme, că am uitat să curăț depunerile de calcar de pe aparat.

Vocea lui Harry era aspră și hodorogită.

Filtrul de cafea huruia îngrijorător în bucătărioară. Avea patru

calculatoare deschise. Harry se îndreptă agale spre ele, scărpinându-se în cap.

— Pe ce-ai pus mâna? Harry tuși înfundat.

Se așezară fiecare pe câte un scaun la masa de lucru.

— Un card de identitate și un telefon.

Harry întinse mâna.

— Dă-mi cardul de identitate.

Jens îi înmână lui Harry cardul de identitate al lui Lars Vinge. Harry se uită la el, întorcându-l pe toate părțile. Îl privi la lumina unei veioze ce se afla pe o etajeră în spatele monitoarelor.

— E autentic, deci tipul e cel mai probabil polițist. I-ai văzut fața?

— Din profil, e tipul din poză.

Harry căscă prelung și începu să butoneze pe o tastatură, privind cu coada ochiului cârdul de identitate.

— Cum ai făcut rost de ăsta? N-ai zis că te duci să faci poze?

— Situația a luat o altă turnură.

— Se mai întâmplă, zise Harry și continuă să butoneze, total dezinteresat.

Trase un sertar ce se afla în dreptul picioarelor sale și scoase o agendă de piele răpciugoasă, își puse ochelarii de citit pe nas și începu să răsfoiască. Toate paginile erau acoperite de însemnări scrise îngrămădit. Se întoarse spre Jens și făcu un semn din cap spre filtrul de cafea care se oprise din huruit. Jens se ridică și se îndreptă într-acolo.

Harry găsi ce căuta, completă numele de utilizator și parola pe un site și apăsă pe tasta enter. Apoi scrise *Lars Vinge,* urmat de codul numeric personal al acestuia. O nouă pagină se încărcă, pe care apăru poza din pașaportul lui Vinge. Jens se întoarse cu ceștile.

— Lars Christer Vinge, polițist de la ordine publică, secția Husby, zise Harry.

Jens se aplecă în față ca să poată citi de pe ecran.

— Ce pagină e asta?

— Registrul de personal al poliției…

Jens se așeză, Harry continuă să citească.

— A fost la ordine publică în Västerort până acum vreo lună. Acum e detectiv, lucrează pentru Departamentul de crimă organizată…

— Nu prea știu cum stă treaba la poliție, dar e normal să treacă de la una la alta așa? întrebă Jens.

— Habar n-am… cui naiba îi pasă de poliție, mormăi Harry și luă o gură de cafea, apoi puse ceașca la loc și începu să butoneze din nou.

— O să dureze ceva vreme, zise el.

Jens rămăsese lângă el. Harry butona, se uita la Jens, pe urmă mai scrise un pic, apoi îl privi iar.

— Vezi că am niște jucării într-un colț, du-te acolo și joacă-te.

Jens pricepu aluzia.

O masă de ping-pong era rezemată de un perete; Jens o instală și începu să joace de unul singur. Zgomotul vioi al mingii de tenis de masă îi răsuna plăcut în ureche, ajutându-l să se concentreze. Era ca și hipnotizat. Nu se mai gândea la nimic, lăsa doar mingea să sară între el și perete. Se închise în sine, concentrându-se asupra unui singur lucru și anume, să facă nenorocita de minge să înțeleagă că n-avea nicio șansă împotriva lui. Dar nu era chiar așa, căci Harry îl strigă, iar atunci Jens își pierdu concentrarea și mingea câștigă. Căzu de pe masă și se rostogoli pe podea, câștigându-și libertatea neînsemnată.

Pe ecran, Harry avea mai multe pagini deschise în ferestre micșorate. Jens se așeză din nou pe scaun.

— Lars Vinge e un tip care nu iese în evidență, nu există aproape nimic interesant despre el. E polițist și a fost transferat din Västerort la Departamentul de crimă organizată. Am căutat în rapoartele medicale și am văzut că a fost la doctor recent. Dosarele vechi nu sunt actualizate, deci e greu să găsești vizite medicale dinainte de 1997. În orice caz, a fost la doctor recent din cauza unor dureri de spate și a unor probleme cu somnul. Ia Sobril și Citodon, din câte văd aici.

— Ce fel de medicamente sunt astea?

— Sobril e un calmant, creează dependență… E din familia benzodiazepinelor, astea te nenorocesc cât ai clipi.

— Și celălalt?

— Citodon e un analgezic care arată ca Nurofenul, are și gust de Nurofen… Dar e codeină. În corp se transformă în morfină.

— De unde ai toate aceste cunoștințe, Harry?

— Nu e treaba ta, mormăi el și scrise ceva pe ecran, apoi dădu clic cu mouse-ul, căutând și cercetând în lumea plată, bidimensională din fața sa. Părea să aibă remușcări legate de răspunsul său lipsit de amabilitate.

— Fosta mea prietenă era dependentă de medicamente… Avea o întreagă farmacie acasă. O farmacie care o făcea să se simtă din ce în ce mai rău pe fiecare zi ce trecea.

— Și pe urmă?

— Până la urmă nu se mai recunoștea pe sine însăși și chiar și mie mi se părea de nerecunoscut.

— Îmi pare rău.

Harry se întoarse spre Jens și îl privi în ochi.

— Da, și mie îmi pare rău, răspunse el cu o voce plină de sinceritate și se întoarse spre calculator.

Jens îl scrută pe Harry cu coada ochiului. De obicei era foarte rezervat când era vorba de viața lui personală.

— Deci avem de-a face cu un detectiv care e dependent de medicamente? întrebă el.

Harry clătină din cap.

— Nu, nu e neapărat dependent. Nu devii dependent de la prima pastilă… Majoritatea nu au probleme, dacă le iau doar temporar și în cantități reduse.

— Altceva?

Harry clătină din cap.

— Nimic, în afară de faptul că nu e căsătorit, că locuiește în cartierul Söder și că a scris o teză despre problemele etnice din Husby pe vremea când era la ordine publică sau siguranța cetățeanului sau cum dracu' i-o mai zice acum… Are legitimație de taximetrist, o situație economică relativ proastă și, din datele de pe cardul său de credit, văd că achiziționează din când în când filme online și face cumpărături la un supermarket ieftin.

Jens citi informațiile neîndestulătoare de pe ecran.

— Am nevoie de mai multe detalii. Poți să vezi ce cazuri are acum? Cu cine… și pentru cine lucrează?

— Sună și întreabă, răspunse Harry.

— Și îmi vor răspunde?

— Probabil că nu.

— OK. Verifică și o tipă, polițistă, Gunilla Strandberg.

Harry începu din nou să butoneze pe tastatură.

— Cine e tipa?

— Șefa lor, cred, persoana de contact a lui Sophie.

Harry zăbovi pe o pagină, dădu în jos și citi.

— Gunilla Strandberg, angajată din '78. Se pare că a avut o carieră obișnuită… Agent de ordine publică în Stockholm, inspector la o stație de poliție din Karlstad vreo câțiva ani la mijlocul anilor optzeci… A revenit la Stockholm, a început să lucreze la Departamentul de crimă organizată, a devenit comisar… A fost suspendată timp de două luni în așteptarea rezultatelor unei anchete în 2002, apoi a revenit la muncă.

— Despre ce fel de anchetă e vorba?

— Nu știu, pagina pe care sunt e registrul de personal al poliției. Nu au decât informații factuale.

— Poți să accesezi vreo altă pagină care să ne ofere mai multe informații?

— Nu.

Harry deschise o nouă fereastră și reîncepu căutările. Găsi câteva pagini, le micșoră și le puse la rând, una după alta, pe ecran.

— Necăsătorită, locuiește în Lidingö. Are un frate pe care îl cheamă Erik… Nimic interesant în jurnalul medical… Nu pare să fi fost vreodată bolnavă.

Harry continuă să scrie.

— Are câteva datorii neplătite, dar în general o situație financiară

bună. Este membră în Amnesty și donează regulat bani pentru activitățile Human Rights Watch și Unicef… Pare să fie și membră a unei asociații de horticultori specializați pe bujori. Numele ei apare într-un articol pe pagina asociației.

Harry se întinse.

— E o babă cu dare de mână care nu-și plătește facturile la timp, dar e filantroapă, are o sănătate de fier și o feblețe pentru bujori… Nimic altceva.

•

Lars nu era șocat, nici măcar nu tremura. Acum, că avea Ketogan la îndemână, era mereu calm, nu simțea absolut nimic. Nu tresărise nici măcar atunci când simțise țeava rece a pistolului împungându-l între coaste. *Nicio simțire.*

Nu știa cum să-și descrie starea de spirit. Poate că era mirat? Da, ar putea fi *mirare.* Mirare că un tip necunoscut înarmat se strecurase la el în mașină și îi luase telefonul, legitimația și cheia de la mașină… *mirare.*

Lars se holba în întunericul nopții cu gura deschisă, trăgându-se de buza de jos. Își dădea seama că era pierdut, simțea acest lucru. În primul rând, din cauza medicamentelor, dar și a restului. Totul se întâmplase atât de repede, în câteva săptămâni distrusese totul. Viața sa dinainte, amărâtă așa cum era, era acum distrusă. Relațiile erau ruinate, viața sentimentală se afla într-o anarhie totală, până și abilitățile motrice începuseră să dea rateuri. Sufletul îi murise și era îngropat undeva în abisul propriului său infern. Nici măcar asupra gândurilor nu mai avea stăpânire. Singurul lucru care părea să-i mai fi rămas era ceva străin. Nu se mai recunoștea pe sine însuși. Nu mai era el însuși… dar nu era nici altcineva. Cine era tipul? Nu făcea parte din anturajul lui Hector… Poate vreun prieten? Un prieten care o ajută pe Sophie? Dar de ce?

Dădu drumul buzei de jos. Se holba în fața sa. *Mirare* nu era totuși cuvântul potrivit – nu simțise nimic.

Lars lăsă timpul să treacă. Rămase acolo nemișcat. Și totuși, în confuzia alimentată cu droguri a creierului său începu să se înfiripeze o semnificație nouă. Nu mai avea nici telefon, nici portofel, nici cartușe, nici cheia de la mașină… pierduse totul, împreună cu personalitatea și sufletul… împreună cu viața sa de dinainte. Poate că era un semn? Un semn de schimbare? Era vremea unui nou început, era vremea să pornească din nou de la zero… Era vremea să afle ce se petrecea de fapt în jurul lui și să se hotărască de partea cui era.

Dintr-odată, își dădu seama că avea libertatea să facă ce voia. Lars avu o viziune a spațiului și a timpului, a ceea ce trebuia să facă de acum încolo, ceea ce era de datoria lui să facă.

Își îndoi brațul în spate și ridică pistolul fără încărcătură de pe

podeaua din spatele mașinii, sări afară din mașină, se îndreptă spre portbagaj și îl deschise. Închise geanta în care se afla aparatura, o scoase din portbagaj, se îndreptă spre o grădină și o ascunse în spatele unui mesteacăn. Lars se așeză și își dădu jos șireturile de la pantofii sport, le legă unul de celălalt, se ridică și se întoarse spre Saab, deschise capacul de la rezervor, băgă șiretul înăuntru cât se putu, îl trase înapoi, mirosi – *benzină, ce miros fantastic*…

Băgă apoi celălalt capăt cât de mult putu. Câțiva centimetri de șiret atârnau în afara rezervorului. Lars privi spre copac, încercând să estimeze de cât timp avea nevoie. Trei-patru secunde poate. Nu, mai mult. Cinci, șase…

Scoase o brichetă și dădu foc capătului de șiret înmuiat în benzină. Șiretul ardea repede, mai repede decât și-ar fi închipuit Lars, care fugi cum nu fugise vreodată, cu pași mari și cu o senzație de panică pulsându-i în moalele capului.

Explozia produse un sunet sec și gros, ca și cum cineva ar fi aruncat un covor peste întreaga zonă. Valul de aer care o însoți îi dădu senzația unei adieri călduțe în spate. Lars se aruncă la pământ și aterizâ peste geanta cu echipamentul de ascultare. Se întoarse cu fața spre flăcările care se înălțară spre cer timp de câteva secunde. Partea superioară a flamei se curbă și luă forma unei ciuperci, apoi dispăru în semiîntunericul nopții. Saabul era în flăcări. Trosnea, pocnea și pârâia. Geamul din spate dispăruse, portbagajul se desprinsese, plasticul începuse să se topească, geamurile plesniseră, roata din spate de pe partea stângă împroșca cauciuc spre flăcări. Lars privea artificiile fascinat.

•

Sophie visase că centrala termică din beci explodase. Se întâlni cu Albert în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu știu.

Sophie coborî la parter, dar nu văzu nimic ieșit din comun. Continuă spre beci, cercetând cu privirea, încercând să depisteze mirosuri suspecte, dar nu găsi nimic nici acolo. Îl auzi pe Albert strigând-o de afară.

Când ieși văzu o scânteiere deasupra copacilor pe o stradă vecină. Era o scânteiere puternică, gălbuie.

Începură să meargă într-acolo.

Un grup mărișor de oameni proaspăt treziți din somn se adunaseră și priveau focul. De pe străzile dimprejur se apropiau și alții. Sophie observă că era o mașină, un Saab vechi.

Albert se întâlni cu un amic și începură să vorbească și să râdă. Sophie se holba la flăcări. În depărtare, se auzeau sirenele pompierilor. Sophie asculta trosnetele și pârâielile de la plastic,

cauciuc și metal.

•

Lars era chiar în spatele ei.

Se ridicase după explozie și se pregătea să plece, când realiză că probabil avea să apară și ea. Se oprise, se întorsese și se ascunsese în întuneric. De acolo văzuse cum începuseră să iasă oamenii din vilele învecinate. Lars ascunsese geanta, își aranjase părul și revenise.

Acum trecea drept proprietarul unei vile care fusese trezit de explozie, se îmbrăcase și se dusese să vadă *ce se întâmpla.*

La început nu o văzuse și devenise nerăbdător. Încercase să se calmeze ascultând comentariile celorlalți. Majoritatea erau glume. Cineva care cerea un foc, altcineva care vorbea despre Saab, acțiuni și faliment. Lars nu pricepea umorul, dar toți ceilalți păreau să-l guste. Din ce în ce mai mulți oameni se alăturau masei de spectatori care privea reprezentația. Apoi o văzu.

Se apropiase de pe o stradă din spatele lui. Când aruncase o privire într-acolo, îl văzuse pe Albert mergând în fața ei, apoi apăruse și ea, plină de farmec. Lars simțea că începuse să zâmbească. Se abținu, se întoarse cu spatele și începuse să se holbeze la foc, urmărind-o cu coada ochiului. Sophie se oprise la o aruncătură de băț de el. Lars începuse să se apropie de ea încet prin mulțime.

Acum se afla exact în spatele ei, admirându-i ceafa care i se părea atât de atrăgătoare. Avea părul prins într-o coadă, iar ceafa îi era goală. Ar fi vrut să întindă mâna și să i-o mângâie, să i-o maseze, să lase degetul să pătrundă în acea adâncitură.

— Sophie?

O femeie în capot se apropie de ea.

— Ce nebunie! Ce s-a întâmplat?

Lars urmări întreaga conversație.

— Bună Cissi, nu știu, m-am trezit când am auzit explozia.

— Și eu la fel…

O ascultase atâta vreme în căști, o văzuse în obiectivul telescopic, fusese aproape de ea când dormea, dar n-o văzuse niciodată în felul ăsta – într-o situație obișnuită, fără să doarmă, *Sophie.* Continuă să se zgâiască la mișcările restrânse ale corpului ei, să-i observe gesturile, începu din nou să zâmbească.

Cissi scoase un pachet de țigări din buzunarul capotului.

— Am apucat să le iau cu mine, vrei una?

— Mersi.

Își aprinseră fiecare câte una și priviră spre mașina în flăcări. Cissi își luă privirea de la foc, trase un fum, se întoarse și fu întâmpinată de rânjetul suspect al lui Lars. Îl analiză din cap până în picioare.

— Tu la ce rânjești, mă rog?

Sophie se întoarse și ea și dădu cu ochii de Lars. Se holbară unul la

celălalt. El lăsă privirea în jos, se întoarse lansându-se în mulțime și dispărând rapid.

Cissi mai trase un fum.

— Cine o mai fi fost și perversul ăsta?

Sophie știa… Știa cine e. I se făcu frică. Și-l închipuise mai închegat, mai masiv, mai mult ca un polițist sau cum credea ea că trebuie să arate un polițist. Oricum, nu ca tipul pe care tocmai îl văzuse, cu privirea ștearsă și nesigură, cu postura bizară și ochii pierduți în gol.

— Nu știu, zise ea căutându-l cu privirea prin mulțime. Lars Vinge nu mai era de găsit însă.

•

Peretele. Amestecătura de poze, nume, linii, notițe… Ce haos! Își trase sufletul și începu să se concentreze asupra pozelor cu Sophie. Făcu înapoi câțiva pași, i se păru că începe să priceapă, dar nu fusese decât o sclipire care se destrămă… *La dracu'*!

Lars notă pe perete: *Bărbat 35-40, suedez, înarmat, calm.* Trase o linie către Sophie. Se îndepărtă și privi încercând să-și amintească. Mai auzise oare vreodată vocea bărbatului din mașină? Privirea i se fixă asupra fotografiei bărbatului pe care Sophie îl întâlnise pe strada Strandvägen. Mintea îi fremăta de gânduri. Timpul se scurgea și puterea de concentrare îi slăbea. Șirul argumentației i se rupse.

Lars se duse la baie și pregăti o nouă doză. De data asta era convins că reușise să amestece un cocktail care să-i sporească concentrarea. Luă tabletele uitându-se în oglindă în timp ce fredona fără vlagă *New York, New York*. Lars era palid, rebegit și avea coșuri galbene în jurul gurii – îi plăcea cum arăta.

Înapoi la perete. Lars continuă să lucreze, să caute, să cerceteze. Își scărpina coșurile, picioarele nu-i aveau stare, clănțănea din dinți ca o rumegătoare. Exista oare vreun tipar care lui îi scăpa? Era poate ceva încodat în tot ce scrisese pe perete? Poate că el însuși crease un cifru fără să-și dea seama, iar răspunsurile la toate enigmele se aflau acolo? Lars simți cum puterea drogurilor pălește și pe urmă dispare total. Avea impresia că Ingo Johansson ieșise din tablou și stătea rezemat de perete, apoi făcuse un pas înainte și îi aplicase un croșeu de dreapta în plină figură.

Lars se așezase pe scaun, gâtul îi atârna, era incapabil să gândească sau să se miște. Creierul îi era făcut knockout, morfina îl dăduse gata. Din colțul gurii îi curgeau balele. Se uită fix în jos și văzu că avea blugii pătați de iarbă în genunchi… exact ca în copilărie! Lars izbucni în râs, pete verzi în genunchi! Dozajul fusese prea puternic. Oboseala îi coborî spre ceafă, apoi spre umeri și continuă în jos către piept, stomac și picioare, răspândindu-se până în vârful degetelor. Alunecă de pe scaun, căzu în genunchi, se prăbuși, dar pară cu mâinile. Aterizarea se lăsă cu dureri în încheieturile mâinilor și în antebrațe.

Sub birou, zări un cablu izolat ce nu părea să fie fixat niciunde. Lars se holba la el. Avu o înlănțuire de gânduri legate de el care însă se disipară rapid.

Mai luă Ketogan, benzodiazepin… și încă altceva. O supradoză în toată regula. Nu reuși însă să atingă starea la care tânjea. Avea doar senzația unei presiuni care îl înglodea din toate părțile sau cel puțin așa i se părea. Nu se putea mișca, nu putea gândi, era mai greu decât masa unei stele în curs de implozie. În acel moment apăru din nou Ingo. De data asta zise un banc din umorul local, apoi îi aplică o lovitură de stânga, își etală jocul de picioare și finaliză printr-un upercut. Se făcu beznă.

•

Soneria telefonului îl trezi din obscuritatea compactă și groasă. Lars se uită la ceas, trebuie să fi fost dus câteva ore bune. Țârâitul telefonului răsună din nou. Făcea un zgomot spart și strident. Se ridică în genunchi. Soneria telefonului urla. Se rezemă de o masă și se ridică. Înaintă împleticindu-se pe parchet, simțea o durere cumplită în spate și în genunchi.

— Alo?

— Lars Vinge?

— Da?

— Mă numesc Gunnel Nordin și vă sun de la azilul Lyckoslanten. Vă contactez cu o veste proastă, din păcate, mama dumneavoastră a decedat în această dimineață.

— Mda… E într-adevăr o veste proastă…

Lars închise telefonul și se duse în bucătărie fără să știe de ce. Poate că îi trebuia ceva. Se auzi din nou soneria telefonului. Își roti privirea încercând să-și aducă aminte ce căuta. Țârâitul telefonului răsună din nou. Se uită spre tavan, apoi spre podea, căută în locul unde se afla, apoi făcu o întoarcere la trei sute șaizeci de grade. Telefonul continua să sune. Nu, nu-și aducea aminte ce căuta, creierul îi fierbea.

Telefonul sună. Lars ridică receptorul.

— Alo?

— De la Lyckoslanten vă deranjez din nou. Sunt Gunnel Nordin…

— Da?

Lars se uita în jos.

— Nu știu dacă ați înțeles ceea ce tocmai v-am spus.

— Ba da, ați spus că mama a murit.

Îl mânca obrazul, ca și cum tocmai îl ciupise un țânțar. Se scărpină tare cu unghiile, enervat.

— Vreți să treceți pe la noi? Să o vedeți pentru ultima oară?

Lars își privi unghiile și observă un pic de sânge.

— Nu, nu e nevoie, faceți dumneavoastră ce trebuie.

Gunnel Nordin nu mai zise nimic câteva clipe.

— Trebuie totuși să vă rog să vă prezentați ca să semnați niște acte și să luați obiectele personale ale lui Rosie. Ați putea să veniți săptămâna aceasta?

— Da… sigur.

Lars continua să meargă de colo-colo căutând ceva.

— Ar mai fi încă un lucru…

— Da?

— Rosie… mama dumneavoastră s-a sinucis.

— Ah… OK.

Lars închise din nou telefonul. Ce dracu' căuta?

Deschise frigiderul, aerul rece care se degaja era plăcut. Stătu așa multă vreme, nici el nu știa cât. Se auzi din nou telefonul, de data asta părea să sune mai tare. Se holbă la compresorul de pe peretele din spate al frigiderului. Îl auzea trosnind.

Telefonul urla, distrugându-i liniștea. Se auzi țipând, un țipăt sălbatic, plin de furie primordială. Îl miră faptul că putea să țipe în felul acesta, nu i mai întâmplase niciodată înainte.

— Da?

— Lars, ce s-a întâmplat ieri?

Era Gunilla.

— Ieri? Nimic, din câte știu.

— Mașina ta a luat foc.

— Mașina mea?

— Saabul din Stocksund a luat foc.

— Cum așa?

— Nu știm. Martorii spun că a explodat. La ce oră te-ai întors acasă?

— Pe la unșpe.

— Și echipamentul?

— L-am lăsat în Saab. Unde e mașina acum?

— A fost remorcată, acum se află în posesia poliției din Täby. O vor analiza, dar știi și tu cât timp durează lucrurile astea.

Lars habar n-avea.

— Lars, cine crezi că a făcut asta?

Lars se prefăcu că e uluit.

— N-am nici cea mai vagă idee… Vagabonzi, huligani… Nu știu, Gunilla.

— Cât material înregistrat am pierdut?

— Nimic de valoare, am scris oricum totul în rapoarte.

Gunilla rămase cu receptorul în mână o bucată de vreme, pe urmă închise.

•

Jens ar fi vrut să continue să doarmă, dar soneria telefonului nu se dădea deloc bătută. Se întinse după receptor dărâmând deșteptătorul său învechit, care se prăbuși pe jos. Apucă să arunce o privire fugară

la poziția acelor de ceasornic și când văzu și razele soarelui care se strecurau înăuntru pe sub perdea, ajunse la concluzia că trebuia să fie miezul zilei.

— Da…

— Te-am trezit?

— Nu, nu, mă trezisem deja.

— Putem să stăm de vorbă?

Jens încercă să-și adune gândurile.

— Suni de pe telefonul pe care ți l-am dat eu?

— Da.

— Închide, te sun eu.

Dădu la o parte plapuma albă, mare și puse picioarele pe mocheta moale. Dormitorul lui era alb ca un nor cumulus. Totul era alb în afară de un tablou într-o nuanță mată de vișiniu: o copie după Mark Rothko care îi picase cu tronc. Jens se întinse, se ridică și ieși din cameră. Se scărpină în cap și își alungi mușchii. N-avea pe el decât o pereche de chiloți albi, mari și largi, cu nasturi, cusuți de mână în Turcia. Cumpărase douăzeci de perechi de la croitorul său. Din punctul lui de vedere, erau cele mai bune haine pe care le cumpărase vreodată.

Intră în bucătărie, deschise un sertar și scoase un nou card SIM, rupse țipla de plastic și îl introduse sub bateria telefonului său, după care o sună pe Sophie.

— Azi-noapte a luat foc o mașină la noi în cartier, zise ea când răspunse.

Jens era în continuare buimac.

— A luat foc? Cum așa?

— M-am trezit din cauza unei explozii la douăsprezece jumătate. M-am dus cu Albert să vedem ce s-a întâmplat și era un Saab care ardea. Au venit pompierii și au stins focul.

— Un Saab?

— Da.

— Ciudat.

— Într-adevăr… Ai avut de-a face cu asta?

— Nu.

Jens rememoră evenimentele din seara trecută.

— Dar m-am aflat acolo cu câteva ore mai devreme. Asta știai însă, că doar ți-am spus.

— Ce s-a întâmplat?

— Era un tip în Saabul ăla, un polițist. Aveam de gând să mă apropii și să-l fotografiez. Totul urma să se desfășoare calm, fără ca el să observe ceva. Ăsta era planul meu.

— Dar?

— Dar planurile merg rar așa cum ne dorim noi.

— Deci?

— L-am văzut pe Hector la tine în bucătărie. Apoi a apărut și Aron plimbându-se prin apropiere. Venea drept spre tipul din Saab.

Sophie aștepta.

— Am fost deci nevoit să-l fac pe polițist să dispară. Dacă i s-ar fi părut suspect lui Aron și dacă ar fi găsit echipamentul în mașină – îți dai seama ce s-ar fi putut întâmpla.

— Și ce-ai făcut?

— Am dat buzna în Saab și l-am obligat să plece de acolo.

— Și pe urmă?

— Am coborât la câteva străzi mai încolo și m-am întors în oraș.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot. Și am aflat și cum îl cheamă, zise Jens.

— Cum îl cheamă?

— Lars Vinge.

— Cum arată?

— Stai un pic…

Jens se duse în hol, luă carnetul de conducere al lui Lars, îl puse pe o măsuță, făcu o poză fără bliț și i-o trimise lui Sophie pe telefon.

Se făcu tăcere la ambele capete ale liniei telefonice. Jens îi auzea respirația, apoi răsună semnalul telefonului.

— El e. L-am văzut ieri, era în mulțimea adunată, căsca gura la foc.

Răspunsul îl surprinse.

— Ești sigură?

— Da. Iar în seara când a dispărut Hector, tot el era la volanul mașinii Volvo. L-am mai văzut și în altă parte… Nu mai țin exact minte unde, în Djurgården parcă. Te-a văzut?

— Nu. Eram ascuns în spatele scaunului șoferului.

Jens rămase în cumpănă.

— Înseamnă că el a dat foc la mașină.

— Păi, de ce?

— Poate pentru că se simțea ca un fraier după ce i-am luat lucrurile.

— Ce lucruri i-ai luat?

— Telefonul, portofelul, încărcătura de la pistol… cheia de la mașină. Tot ce-i era drag.

— Și acum ce facem, Jens?

Jens înțelese cât era de îngrijorată.

— Inamicul e acum poliția?

— Poate că vom avea noroc.

— Cum adică?

— Polițistul ăsta, Lars, o să mușamalizeze toată treaba. Nu spune la nimeni, poate că-i e rușine. De-aia a dat foc la mașină.

— Sau poate că nu, zise ea încet. Intervenția ta poate că înrăutățește situația, mai ales pentru Albert. La asta nu te-ai gândit?

— Ba da, dar am pus lucrul ăsta în balanță cu ce s-ar fi întâmplat

dacă ai fi fost dată de gol față de Hector și de Aron. Ar fi fost mai rău.

Jens îi auzea zgomotul pașilor pe asfalt. Nu știa ce să mai spună.

— Ce planuri ai pentru azi? întrebă. Regretă imediat ce rostise cuvintele.

— Mă duc la muncă.

Încercă să găsească ceva de zis, dar nu-i trecea nimic prin minte.

— Pe curând, Sophie.

Sophie închise.

19.

Sara aștepta într-o cafenea pe partea cealaltă a străzii. Se așezase în așa fel încât să aibă vedere asupra intrării în imobil și să-l observe pe Lars când pleacă. Îl urmări cu privirea depărtându-se. I se părea schimbat, era rigid în mișcări, părea bolnav.

Sara aștepta până nu-l mai văzu deloc. Apoi se ridică, ieși pe trotuar, se uită rapid în ambele părți și traversă strada Swedenborgsgatan. În lift își dădu jos ochelarii de soare și se analiză în oglindă. Vânătaia de la lovitura primită de la el îi acoperea ochiul drept. O parte a vânătăii nu mai era albastră, bătea mai mult spre verde. Arăta ca naiba.

Descuie ușa cu cheia sa și intră în apartament. Pe jos, la picioarele ei, se aflau scrisori nedeschise, iar în mijlocul holului era un scaun cu un morman de cratițe pe el. Mirosea urât, aerul era închis.

Intră în biroul lui Lars, jaluzelele erau trase și era dezordine. Pe podea se afla o saltea. Cearșaful era dat la o parte și zăcea pe parchet. Perna era pătată și neîmbrăcată în față de pernă, iar lângă saltea se mai vedea aruncată o pătură. Peste tot erau farfurii cu mâncare stricată, pahare, hârtie de uz casnic folosită… *Doamne Dumnezeule*!

Și cazul la care lucra? Hârtii peste tot, poze, un haos total… și, în plus, *peretele,* peretele mâzgălit. Sara răsuflă adânc, trase un scaun, se așeză și privi harababura. Dintr-odată fu copleșită de tristețe, era trist că omul pe care îl iubise atât de mult își pierduse mințile. Aceasta era viața lui acum, *decăderea.* Senzația fu însă de scurtă durată, ar fi vrut să simtă simpatie, dar nu putea, tot ce simțea era ură, îl ura pentru ce îi făcuse. Sara văzu fotografiile unei femei pe nume Sophie, fotografii cu un tip pe care îl chema Hector. Mai erau și alte nume și alte fotografii: Gunilla, Anders, Hasse, Albert, Aron… Și un bărbat fără nume, pe o bancă pe malul apei, părea să se afle pe strada Strandvägen. Sara trecu cu privirea peste întregul perete fără să priceapă nimic clar. Și textul! Era text peste tot, scris îngrămădit pe unde mai încăpuse, o parte din text era tăiat într-un mod aproape maniac. În alte părți textul era mai mare, scris cu litere întortocheate, ca și cum tipul de scris îi reflecta starea de spirit.

Sara îi deschise calculatorul. Îi știa parola de pe vremea când îl foloseau amândoi. Apăsă pe tasta enter. În timp ce aștepta să se deschidă calculatorul, începu să tragă sertarele biroului. Totul era în dezordine și ilogic. În ultimul sertar de jos găsi un dosar pe care cineva desenase o floare. Îl deschise. Fotografii imprimate pe coli A4. Tot dosarul era plin, toate cu aceeași femeie. Se întoarse și se uită pe perete… *Sophie.* Sara continuă să răsfoiască dosarul. Sute de poze cu

Sophie în posturi diferite. Sophie pe bicicletă, Sophie în bucătărie – o poză făcută din exterior. Sophie plimbându-se, Sophie săpând în grădină. Sophie intrând printr-o ușă masivă, probabil intrarea într-un spital… Sophie la volan și… Sophie dormind. *Ce Dumnezeu*… Chipul ei în prim-plan în timp ce doarme. Fotografia trebuie să fi fost făcută în dormitorul ei, de aproape. *Asta e scârbos, e o obsesie*…

Continuă să scotocească prin sertare și găsi două perechi de chiloți de mătase, nu erau ai ei, era o marcă scumpă. Îi puse înapoi, găsi un caiet, îl deschise și începu să răsfoiască. Poezii… scrise de mână, scrisul neciteț al lui Lars. Poezii slabe, cu un limbaj naiv… *pe o pajiște în miezul verii… tânjind cu sete după izvorul adânc al iubirii… Părul tău superb a cărui suflare caldă înmoaie lumea meschină… Noi doi, Sophie, împotriva întregii lumi*…

Sara se holba scârbită. Calculatorul pornise. Pe desktop se aflau o grămadă de fișiere ce aveau ca nume diferite date. Deschise unul din ele. Era plin de fișiere cu înregistrări. Dădu click pe primul din ele și din difuzoarele calculatorului începură să iasă sunete. Sara ascultă, la început nu se auzea decât un fâșâit de fundal, apoi auzi zgomote de pași pe o podea de parchet, o ușă care se deschidea, iar după ce mai trecu un pic de vreme, cineva deschise un televizor și Sara recunoscu vocea prezentatoarei de știri care se auzea cam înfundat. Lăsă înregistrarea să continue să redea sunetele amorfe, se ridică și privi chipurile de pe perete.

Știa că Gunilla era șefa lui Lars, dar cine erau ceilalți? Anders și Hasse puteau fi colegii lui…

Sophie era punctul central. Sara urmări liniile, citi însemnările lui Lars… În mintea ei începea să se contureze o imagine.

Albert, vino să mâncăm ceva.

Sara se sperie, vocea răsunase din calculator, era limpede și părea să fi venit de foarte aproape. Sara ascultă, auzi pe cineva care scotea farfurii dintr-un dulap, era oare Sophie? Urmară câteva clipe de tăcere, apoi înregistrarea se termină. Sara se apropie de calculator, alese un alt fișier, auzi o convorbire telefonică, Sophie vorbea cu o cunoștință, râdea, punea întrebări succinte. Era o mică bârfă între prietene, Sophie povestea despre cineva care se făcuse de râs la o petrecere. Sara dădu click pe un nou fișier. Sophie îl asculta pe un băiat la istorie. Era vorba despre cel de-al Doilea Război Mondial și băiatul răspunsese sigur pe el la toate întrebările, în afară de una care se referea la Pactul Ribbentrop-Molotov. Văzu fotografia unui adolescent pe perete, Albert. Părea relaxat, vesel și plin de viață. Apăsă pe un alt fișier și auzi muzică dintr-o combină. Încă un fișier, Albert mânca sandviciuri cu un prieten, umor deplasat și tiruri de hohote de râs. Apoi încă un fișier. Din nou un fâșâit de fundal și apoi un zgomot care suna ca și cum cineva ar fi tras altcuiva o palmă. O

convorbire între băiat și Sophie. Sara auzi cuvinte precum *viol, dovezi, poliția din centru, interogatoriu*… Începu să asculte cu atenție, ascultă din nou – același fragment de cinci ori. *Doamne ferește*…

Copie cât de multe fișiere putu pe un stick USB. Scoase un aparat de fotografiat din buzunar și fotografie peretele, pozele, poeziile…

Copie tot ce prinse și pe urmă plecă.

•

Revenise la mașina sa obișnuită, un Volvo V70. Era exact acolo unde o lăsase cu o săptămână înainte, într-o parcare din Aspudden.

Lars începu să derapeze când puse frână în apropiere de azilul de bătrâni Lyckoslanten. Condusese cu viteză mai mare decât credea și fusese nevoit să frâneze brusc când își dăduse seama că estimase greșit viteza cu care rula. *Parcă asta nu era posibil decât pe autostradă*? Alunecă pe pietriș, apoi pe asfalt și de-abia reuși să oprească mașina înainte de a se ciocni cu o altă mașină parcată. Doi tineri trecură pe lângă el și îi făcură semn cu degetul în sus. Lars ezită prea mult și își dădu seama că un răspuns cu degetul în sus din partea lui ar fi venit prea târziu.

Găsi o infirmieră în azil, se prezentă și povesti că venise să preia obiectele personale ale mamei sale. Infirmiera încuviință din cap și spuse că avea să-i descuie camera. Lars o urmă, avea un dos enorm și Lars nu-și putea dezlipi privirile de la el. Infirmiera descuie camera lui Rosie, iar Lars păși înăuntru.

— Coborâți la recepție când sunteți gata, trebuie să semnați niște hârtii.

Lars trase ușa după el, se grăbi spre dormitorul lui Rosie, deschise sertarul în care aceasta își păstra rețetele, le luă pe toate. Le frunzări în fugă: Xanor, Lyrica, Sobril, Stesolid, Ketogan.

Lars vârî rețetele în buzunarul interior al gecii, apoi se duse în baie. În dulăpiorul de deasupra chiuvetei găsi Depolan, un flacon neînceput de Ritalin, un amestec de alte tablete mai slabe și niște folii de Halcion și de Fluscand. Pe raftul de sus, mai văzu un flacon, se întinse după el și citi eticheta, Hibernal… Recunoștea flaconul. După formă, părea să fie mai vechi. *Hibernal*… O amintire îi trecu fulgerător prin minte și apoi dispăru la fel de rapid. Luă toate medicamentele și le îndesă în buzunare. Pe raftul din mijloc, în spatele paharului cu periuțe de dinți, mai zări ceva, era tot un flacon mai vechi. Litium – *un adevărat clasic*…

Se auziră bătăi în ușă. Lars aranjă totul și apoi trase apa fără să-și dea seama de ce.

La ușă se afla un bărbat cu barbă ce purta o cămașă neagră. Bentița albă de la gulerul cămășii îi ieșea în evidență.

— Lars Vinge? Mă numesc Johan Rydén și sunt preot.

Lars se holba la el.

— Îmi dați voie să intru?

Lars îi făcu loc și închise ușa după el. Johan avea o înfățișare prietenoasă.

— Condoleanțe.

Lui Lars îi luă ceva timp să înțeleagă ce voia să spună.

— Mulțumesc…

— Cum vă simțiți?

Cum mă simt? *Cum mă simt*…

Lars nu știa ce altceva să răspundă decât că nu simțea nimic. Dar nu era un lucru pe care îl putea spune… Întâlni privirea preotului. Simțea cum creștea ceva în adâncul său, ceva ce nu-l făcea deloc să se simtă nelalocul lui, dimpotrivă: o minciună.

Lars oftă.

— Mă simt așa cum se simte orice persoană căreia tocmai i-a murit o rudă apropiată… e o senzație de zădărnicie, de mâhnire… de tristețe.

Johan încuviință dând ușor din cap, într-un gest menit să exprime faptul că înțelegea exact ce voia să spună. Lars continuă cu capul plecat.

— Faptul că am pierdut-o pe mama mă umple de un sentiment straniu…

Johan încuviință dând din cap mai repede de data asta. Lars clătină din cap și continuă.

— Dar… nu știu cum să zic, spuse el încet, mulțumit de teatrul pe care îl juca.

Lars privi chipul preotului care degaja umanitate, demnitate și încredere. Trebuie să se fi antrenat al dracului de mult acasă în oglindă ca să-i iasă așa de bine.

— Bineînțeles că nu știi, Lars, niciunul din noi nu știe.

Lars făcu o mină tristă.

— Mama ta a ales să-și pună capăt zilelor… Nu lăsa lucrul ăsta să fie o povară pentru tine. Era o femeie bolnavă, sleită de puteri, care își trăise deja viața.

— Săraca mama…, șopti Lars.

Cercetă privirea lui Johan, era sigur că preotul îl credea. Preotul îl credea pe Lars… așa cum credea în Dumnezeu.

Lars plecă de la azil fără să se uite înapoi. Se duse la cea mai apropiată farmacie și ceru tot ce era prescris în rețete, sperând ca farmacista să nu vadă cumva în baza de date că destinatara era moartă. Totul merse ca pe roate. Era asigurat, avea o nouă încărcătură la dispoziție.

•

Se prezentase ca fiind Alfonse. Era tânăr, în jur de douăzeci și cinci de ani, și surâdea plin de încredere ca și cum, pentru el, viața ar fi fost

un fenomen incredibil de amuzant.

— Hector, zise Hector când dădură mâna.

Alfonse cercetă biroul cu privirea și apoi se așeză.

— Cărți?

— E o editură, sunt proprietarul unei edituri.

Alfonse scoase un sunet vag, apoi zâmbi.

— Proprietar de editură…, zise el încet ca pentru sine însuși.

Hector îl analiză pe Alfonse, i se părea că recunoaște trăsăturile familiei.

— Semeni cu unchiul tău.

Alfonse se uită teatral la Hector, ca și cum această opinie l-ar fi rănit.

— Eu sper că nu.

Cei doi își zâmbiră.

— Ce mai face Don Ignacio?

— Excelent. Tocmai și-a cumpărat un nou avion, e fericit ca un copil.

— Mă bucur. Transmite-i salutări și felicitări din partea mea.

Hector se așeză mai comod pe scaun.

— Hai să discutăm chestiunea pentru care ai venit și pe urmă te invit la cină, dacă nu ai alte planuri.

— Mersi Hector, dar azi n-am timp. Stockholmul e plin de conaționali pe care trebuie să-i întâlnesc.

— Cât stai pe aici?

— Cunosc o femeie aici în oraș care mi-e tare dragă. La ea locuiesc. Azi-dimineață mi-am dat seama că e atât de plăcut să mă trezesc la ea și să mâncăm micul dejun împreună, încât m-am hotărât să stau mai mult decât îmi propusesem.

— Atunci apucăm să luăm cina împreună.

— E foarte posibil. Și vom avea timp și să ne punem de acord cu privire la chestiunea asta.

Rămaseră privindu-se în ochi, iar tonul lui Alfonse se schimbă.

— Don Ignacio e neliniștit, zise el încet. Se întreabă de ce nu mai faceți comenzi. Rezerva pe care o aveați în Paraguay trebuie să se fi terminat deja, dar nici tu, nici tatăl tău nu dați niciun semn de viață. Vrem să știm dacă situația este sub control… Să aflăm ce se întâmplă și, evident, să ne asigurăm că sunteți bine și că nu aveți necazuri.

Hector scoase un trabuc subțire.

— Am avut ceva probleme cu rețeaua de livrare.

Alfonse așteptă în timp ce Hector trăgea tutunul în piept.

— A fost interceptată.

— De cine?

— Niște nemți…

Alfonse îl privi pe Hector.

— Măi să fie.

Hector suflă fumul.

— E o poveste încâlcită, tocmai am reluat controlul, dar nu reîncepem activitatea imediat, mai așteptăm un pic să liniștească lucrurile.

— Cât o să dureze?

— Nu știu.

Alfonse încuviințează din cap.

— Don Ignacio o să se bucure să audă că sunteți bine… dar acum că m-am convins că vă merge bine… uite ce am de zis: Don Ignacio e de părere că avem un contract. În contract se prevede că noi trebuie să vă facem rost de vitamine și să asigurăm transportul acestora până în Ciudad del Este. E o afacere fără întreruperi. Acum însă s-a oprit dintr-un motiv oarecare. Don Ignacio n-ar vrea să meargă așa de departe încât să o considere o încălcare a contractului, dar… Cred că înțelegi ce vreau să zic.

Hector se întinse în scaun.

— Pentru mine nu e un contract. Nu ne-am pus de acord asupra niciunei perioade de timp… Singura înțelegere pe care o avem e cea asupra prețului. Don Ignacio și-a primit mereu banii pe care îi datoram, nu-i așa?

— Și ăsta e un lucru de care e mulțumit, tare mulțumit.

— Și noi suntem mulțumiți de cât de simplu e să facem afaceri cu voi, zise Hector.

Alfonse era bine îmbrăcat și politicos. Arăta bine, avea părul negru și des, tipic sud-american, trăsăturile bine conturate, bărbia ieșită în afară, pomeții care îi confereau o duritate atractivă. Femeile îl considerau cu siguranță chipeș. Dădea impresia unei persoane liniștite, în ciuda faptului că zâmbea constant. În spatele acestei măști, Hector vedea însă nebunia. Era capabil să identifice nebunia de la o distanță de un kilometru. În cazul lui Alfonse, își dăduse seama imediat ce acesta intrase pe ușă. În ceea ce-l privește pe Don Ignacio Ramirez, o identificase de la prima întâlnire cu el cu zeci de ani în urmă. Îi plăceau oamenii care aveau această trăsătură, simțea că făceau parte din aceeași categorie, că erau înrudiți. Hector realiză că îl plăcea pe Alfonse.

— Păi atunci avem o problemă, zise Alfonse.

Hector dădu din umeri.

— Nu știu dacă e o problemă, poți s-o consideri o pauză.

— În vocabularul nostru acest cuvânt nu există. Don Ignacio contează pe banii de la voi în schimbul serviciilor sale. Dacă vreți să luați o pauză, după cum ai spus, asta nu influențează în niciun fel contractul cu noi.

— Dar, dragul meu Alfonse, noi nu avem un astfel de contract.

— Don Ignacio e de altă părere și, de obicei, are dreptate…

Hector rămase în cumpănă.

— Pot să-ți ofer ceva?

Alfonse clătină din cap.

— Ce fel de probleme aveți, vă putem ajuta cu ceva? Poate vă putem ajuta dacă nemții ăia vă mai creează probleme?

Hector evaluă oferta, știa că ajutorul columbienilor avea să fie costisitor pe termen lung.

— Nu, ne descurcăm, problema nu e atât de spinoasă.

— Păi, povestește-mi…

Hector trase un fum din țigară.

— Din motive pe care nu le cunoaștem, au intervenit și au preluat activitatea, mituind și probabil amenințând oamenii noștri. Apoi am intrat noi în acțiune și am recuperat totul, dar treaba s-a cam încins. Căpitanul vaporului de care ne folosim vrea să stea deoparte o vreme.

Alfonse reflectă în sinea lui câteva clipe.

— Atunci există două variante, zise el.

Hector rămase în expectativă.

— Sau ne plătiți – noi vă umplem depozitul din Paraguay și voi scoateți marfa pe piață înainte de următoarea livrare.

— Sau?

— Sau îi contactăm pe prietenii voștri nemți. Par să fie mult mai interesați de afaceri decât voi.

Hector și Alfonse se inspectară reciproc. Hector oftă, amuzându-se de faptul că picase atât de ușor în capcană.

— Continuăm ca de obicei, zise Hector. Voi încărcați, iar eu vă trimit banii, dați-mi doar un mic răgaz.

Alfonse făcu un gest în semn de mulțumire.

— Deci, ce ai de gând să faci împreună cu compatrioții tăi din Stockholm? Să-ți recomand câteva locuri bune? întrebă Hector.

— Nu e nevoie, au rezervat deja o masă, mergem să mâncăm undeva.

Alfonse își privi ceasul de mână.

— Apoi mergem să dansăm salsa într-un club, nu-mi mai aduc aminte cum se cheamă. Nu vrei să vii cu noi?

— Mersi de invitație, dar sunt ocupat în altă parte.

— Atunci încheiem afacerile înainte să plec acasă?

— Când ai tu timp.

Alfonse îl cercetă pe Hector cu privirea o vreme.

— Pari să fii un tip de treabă, Hector Guzman.

— Și tu la fel, Alfonse Ramirez.

Alfonse ieși de la Hector din birou, coborî în stradă și o luă la dreapta. Hasse Berglund îl lăsă pe columbianul elegant să se depărteze, apoi se ridică, împături ziarul pe care îl răsfoise și o porni

după el.

•

Gunilla auzi telefonul bâzâind în buzunar. Nu recunoștea numărul de pe ecran.

— Da?

— Dumneavoastră sunteți Gunilla Strandberg?

— Cine vrea să știe?

— Mă numesc Sara Jonsson și aș vrea să vă întâlnesc.

— Ne cunoaștem de undeva?

— Nu în mod direct. Fostul meu prieten lucrează pentru dumneavoastră.

— Mda?

— Lars Vinge.

Îi pică fisa. *Sara Jonsson*… Gunilla știa că e jurnalistă independentă. Lars îi vorbise despre ea la interviu. Gunilla o verificase: Sara Jonsson, o jurnalistă independentă care scria articole culturale foarte rar publicate.

— Sigur, aveți ceva special să-mi comunicați?

— Da.

— Și anume?

— Vreau să ne întâlnim și să stăm de vorbă.

Gunilla îi analiză tonul vocii. Tipa era încordată și nervoasă. Încerca să ascundă asta în spatele unui ton hotărât.

— Unde să ne întâlnim, Sara?

— Ne-am putea vedea în Djurgården, lângă restaurantul Djurgårdsbrunn.

— OK. Când?

— Peste o oră.

— Atât de repede?

— Da.

— Atunci ne vedem acolo.

Gunilla încheie convorbirea cu un zâmbet care se risipi imediat.

Erik și Gunilla parcară în fața restaurantului. Sara Jonsson aștepta afară. Purta o bluză ieftină și uzată, cumpărată de la vreun producător de articole de îmbrăcăminte în masă, avea ochelari negri la ochi și o fustă până la genunchi. Uitase să se radă pe picioare, iar părul ciufulit era prins anapoda într-o coadă.

Își dădură mâna. Sara avea mâna rece și umedă. Anxietatea îi era evidentă – ochelarii de soare nu o apărau decât parțial.

— OK, Sara, mergem să ne așezăm? întrebă Gunilla.

— Nu, prefer să ne plimbăm un pic.

— Sigur, vremea e frumoasă.

O porniră în jos, spre podețul peste canal.

— De câtă vreme locuiești împreună cu Lars?

— Nu mai locuim împreună.

— Ce păcat.

Sara avea mintea în altă parte. Gunilla și Erik își dădură seama, privirile li se încrucișară rapid.

— Nu știu cu ce să încep, zise ea după ce trecură podețul.

Gunilla aștepta nemișcată.

— Lars s-a schimbat.

— În ce fel?

— Nu știu, n-are oricum nicio importanță, dar e motivul pentru care am început să caut o explicație.

Sara era în continuare nervoasă.

— Tot pentru dumneavoastră lucrează, nu-i așa?

Gunilla încuviință din cap.

— Atunci știți că a fost plecat mult, că lucra seara și se odihnea ziua… Ne-am distanțat.

— Aș putea să-i schimb programul, dacă asta e problema…

Sara clătină din cap.

— Nu e vorba despre asta, v-am spus deja că nu mai suntem împreună…

Era o nuanță de jignire în vocea ei.

— De ce, dacă nu sunt indiscretă?

Sara se întoarse spre Gunilla, se opri și își dădu jos ochelarii de soare. Gunilla îi văzu ochiul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce credeți că s-a întâmplat?

Gunilla se uită cu atenție la ochiul învinețit.

— Lars?

Sara nu răspunse, își puse ochelarii la loc și continuă să meargă.

— Am început să caut prin lucrurile lui, lucrurile lui personale. Încercam să găsesc ceva care să explice această schimbare.

Gunilla era numai ochi și urechi.

— Cu cât mi-am intensificat căutările, cu atât mai clar mi-a devenit faptul că se ocupa cu ceva ce nu făcea parte… cum să zic, nu făcea parte din sarcinile lui de lucru.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că înțeleg despre ce e vorba.

— OK, despre ce e vorba?

Sara mergea cu capul plecat. Ridică privirea.

— Sunt jurnalistă.

— Da, știam deja.

— În calitate de jurnalistă, este datoria mea să raportez abuzurile de putere.

Gunilla ridică din sprâncene.

— Oh, sună foarte nobil.

Sara se avântă.

— Știu cu ce vă ocupați… Puneți microfoane, vă dedați la amenințări și urmăriri.

— Acum nu prea mai înțeleg la ce te referi, zise Gunilla.

— Mă refer la Sophie, mă refer la Hector.

Sara habar n-avea cum stăteau lucrurile. Nu știa decât numele și informațiile evazive pe care le obținuse ascultând înregistrările de pe calculator. Era conștientă că puseseră microfoane și, în plus, mai găsise niște informații neactualizate despre anchetele conduse de Gunilla în registrul poliției – mai mult de atât nu știa. Dar nu avea intenția să dezvăluie acest lucru față de Gunilla. Era șansa ei să facă senzație, povestea asta avea s-o ajute să renunțe la articolele culturale care nu interesau pe nimeni și să acceadă la ceva mai bun. Avea de gând să facă jurnalism de investigație, să devină o persoană de încredere care să divulge abuzurile clasei aflate la conducere. Se simțea mai confortabil în acest domeniu, i se potrivea mai bine, o definea mai precis.

Gunilla reuși să-și ascundă surprinderea.

— Ce pot să spun e că ne ocupăm de mai multe anchete în momentul de față și că există câteva care, în această fază a operațiunii, sunt clasificate ca fiind strict secrete, iar dezvăluirea unor astfel de informații este considerată un delict. Dacă ai nevoie de informații, ți le vom furniza în timp, dar nu atâta vreme cât ne punem în pericol anchetele și colaboratorii care lucrează la ele.

Sara scoase din mânecă un al doilea as.

— Albert… Interogatoriul, secția de poliție din centru… Violul. N-are decât cincisprezece ani!

Gunilla o privea țintă. Sara îi citea fiecare mișcare a feței. Nimerise oare în plin? Posibil…

— Ce-ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

Erik încercă să salveze situația.

— E o anchetă în curs și ca atare e secretă. Această anchetă conține multe elemente delicate. Tot ce-ai văzut sau auzit nu trebuie transmis mai departe spre publicare înainte de a obține acordul nostru, zise el.

Sara își păstră calmul. Intuia că lovise la țintă și o scruta pe Gunilla cu privirea.

— Microfoane plasate ilegal, Sophie… Încotro vă îndreptați, de fapt?

Gunilla se uita fix la Sara; o umbră de tristețe îi acoperi chipul.

— Poftim?

Sara simțea că nervozitatea o părăsise. Aruncă în joc și ultimul as.

— Patricia Nordenström: e oare un nume familiar?

Gunilla încercă să mențină o mină neutră, dar în cele din urmă afișă

un zâmbet lipsit de bucurie, rigid și artificial.

— Patricia Nordenström a dispărut acum cinci ani, continuă Sara. A dispărut în timp ce lucrai cu ea. În documentație nu există nimic care să indice că dispariția ei ar fi legată de cel poreclit „Regele pariurilor", a dispărut în timp ce tu lucrai cu ea. Același lucru e valabil și pentru Sophie? O să dispară și ea?

Sara mersese până la capăt. De fapt, n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbește, știa doar că era ceva putred în toată povestea asta, înțelesese acest lucru imediat ce Lars începuse să lucreze la caz. Fusese mutat peste zi de la ordine publică la crimă organizată. Era dubios. Se transformase din Lars într-o persoană total străină, și asta era dubios…

Gunilla părea să fi rămas cu privirea fixată pe Sara. Apoi se întoarse și plecă. Chiar și Erik rămăsese surprins și nu avusese altă soluție decât s-o urmeze.

•

Gunilla era abătută când ieșiră din parcare și porniră înapoi spre oraș.

— Vai de tine, fată amărâtă, zise ea pentru sine.

Erik conducea fără să scoată o vorbă.

— De ce acum? continuă ea.

Erik știa că nu se aștepta să primească vreun răspuns din partea lui.

— Chiar nu-și dă seama?

Gunilla privea în gol.

— Aceeași poveste încă o dată? continuă ea.

Trecură pe lângă turnul Kaknästornet.

— Cum o fi făcut rost de toate informațiile astea?

Gunilla oftă și căzu pe gânduri.

— La naiba, șopti ea.

— Patricia Nordenström? Cum a aflat despre ea? întrebă Erik.

Gunilla trase în jos apărătorul de soare.

— Informația poate fi accesată din registrul poliției. Mai sunt câteva detalii de care n-am reușit niciodată să scap. Nu știu exact cum a aflat, poate că a făcut pur și simplu o cerere. Dar n-are oricum nicio importanță. A înțeles lucruri pe care n-ar fi trebuit să le înțeleagă.

— O fi ajutat-o Lars?

— Nu știu, nu cred însă… Ai văzut ce i-a făcut.

Gunilla reflectă câteva secunde.

— Ce-a zis înainte s-o menționeze pe Patricia?

— Microfoane…

— Înainte de asta?

— Albert…

— De unde știe despre Albert? întrebă ea.

Erik nu avea niciun răspuns.

Gunilla oftă, împingând în sus apărătorul de soare.

— Lars poate să mai aștepte. Îl lăsăm să-și vadă de treabă, la distanță… ca de obicei. Sara însă…

Erik viră și intră pe Strandvägen.

— Poate că e momentul să-l inițiem pe Hans.

Erik mormăi aprobator.

— La naiba! șopti ea din nou pentru sine.

•

Ralf Hanke era în toane rele. Era cufundat într-o tăcere compactă, ca de fiecare dată când i se întâmpla acest lucru. Cei din jurul lui îi percepeau starea de spirit ca pe un fir electric pe un stâlp de înaltă tensiune. Toată lumea se ținea la distanță.

Privea spre centrul Münchenului prin fereastra panoramică de la etajul șapte. Peisajul era nebulos. Marginea de jos a norilor cenușii se afla aproape la același nivel cu el. Dacă s-ar fi găsit cu câteva etaje mai sus, n-ar fi văzut nimic – ceea ce poate ar fi fost destul de plăcut. Deseori privea acest peisaj când nu reușea să-și pună ordine în gânduri. I se întâmpla foarte rar să observe ceva concret, dar îi venea mai ușor să reflecteze cu lumea la picioare. Astăzi purta un pulover tricotat. I se întâmpla rar, dar când se întâmpla, se simțea confortabil. Poate pentru că era plăcut să scape de costum, să se simtă în largul său. Dar puloverul tricotat avea și un alt efect asupra lui. Îl ajuta să-și limpezească gândurile, să acționeze cu sânge rece, să fie mai agresiv, exact ca astăzi. Iar gândurile limpezi și reci însoțite de o dispoziție agresivă înlesnesc simțitor luarea de decizii.

Interfonul scoase un bâzâit.

— Domnule Hanke?

Vocea calmă a secretarei răsună în încăpere.

— Spuneți, domnișoară Wagner.

— A sosit domnul Gentz.

Ușa de la birou se deschise. Roland Gentz intră și merse până în fața unui fotoliu pe care se așeză, scoțând niște hârtii din diplomat. Nu se salutară. Nu se salutaseră niciodată. Și asta nu din lipsă de politețe, ci, pur și simplu, dintr-o înțelegere tacită cum că așa trebuiau să se poarte în afaceri – doi bărbați care nu se salută.

Ralph rămăsese la fereastră. Vremea închisă și problemele pe care le avea pe cap îl făceau să tânjească după un păhărel. Privi în depărtare, spre oraș.

— Vrei un pahar de tărie?

Roland ridică privirea din hârtii, mirat de întrebare.

— Oare când am încetat să mai bem în timpul zilei? întrebă Ralph.

Roland se gândi.

— Cam prin anii nouăzeci… Cam tot pe atunci când a încetat să mai fie la modă cravata, cred.

Ralph se îndreptă spre birou.

— Două lucruri bune, oftă el.

Se așeză.

— Deci?

— OK, de ce nu?

Ralph apăsă pe butonul interfonului.

— Domnișoară Wagner? Două pahare de single malt fără gheață.

— Imediat, domnule Hanke.

Ralph își împreună mâinile cu un aer îngăduitor. Roland răsfoia prin hârtii.

— Am primit plata pentru cele trei galerii din Marea Britanie… Avem în continuare probleme la Hamburg cu construcția podului… E vorba de hidraulică, o să dureze. O să obținem contractele cu americanii, dar și în cazul ăsta trebuie să avem răbdare, toată lumea vrea să participe.

Ralph asculta ușor absent, își întorsese scaunul și se uita din nou pe fereastră. Roland vorbea mai departe în fundal. După câteva minute, Ralph îl întrerupse.

— Asta poate să mai aștepte… Care e situația în Suedia?

Roland ridică privirea din hârtii.

— Suedia? Nimic nou…

— Care sunt ultimele evenimente?

Roland își adună gândurile.

— Tovarășul lui Mikhail e în spital…

— O să vorbească?

Roland clătină din cap.

— Nu.

— De unde știi?

— Așa zice Mikhail.

— N-am mai auzit nimic de la ei.

Roland nu răspunse.

— Și mediatorul, tipul cu armele?

Roland se foi în scaun.

— Ralph, pot să-ți spun ce cred eu?

Ralph privea orașul pe fereastră.

— Te rog.

— Ce-ar fi să renunțăm la toată treaba asta? Ne afectează celelalte afaceri, iar gradul de risc crește pe zi ce trece… Și, în plus, proiectul e neînsemnat ca mărime… Hai să-l lăsăm deoparte și să ne concentrăm pe treburile importante.

Ralph își învârti scaunul spre Roland.

— Cum îl cheamă pe tipul ăla pe care l-am cumpărat?

Roland se întreba dacă Ralph auzise vreun cuvânt din ceea ce tocmai îi spusese.

— Carlos, Carlos Fuentes.

— Cine e?

— Un oarecare, proprietarul câtorva restaurante. E pe post de paravan pentru Hector, dar nu știu exact cum.

— Hai să ne mai folosim de el.

— Cred că e deja uzat.

— De ce?

— El a fost cel care l-a pus pe Hector să vină la restaurant ca să fie prins de Mikhail și de tovarășul lui. Nu cred că sunt atât de nătărăi încât să creadă că a fost o coincidență.

— E mort?

Roland dădu din umeri.

— E posibil…

Se auziră bătăi ușoare în ușă. Domnișoara Wagner intră cu o tavă și două pahare de whisky cu fundul gros. Îi servi și apoi ieși.

Nu băură imediat, adulmecară mai întâi. Ralph bău primul, Roland după el. Înghițiră și lăsară gustul să le mângâie simțurile. Acesta e atuul unui whisky – are un gust care impresionează și care creează iluzia unor amintiri false și a unor sentimente dramatic de frumoase despre lucruri ce sunt imposibil de obținut. Acesta ar putea fi motivul pentru care un anumit tip de romantici s-au prăpădit bându-l.

Puseră paharele jos.

— Avem pe cineva în Spania? întrebă Ralph.

— Ce vrei să spui?

— Avem pe cineva cum e Mikhail în Spania?

Roland clătină din cap.

— Nu.

— Găsește pe cineva. Vreau să avem pe cineva acolo în stand-by, o persoană care să poată acționa rapid.

— În ce fel?

— Prin violență. Poate doi sau trei tipi.

— Nu sunt de acord, zise Gentz încet.

Ralph nu replică. Sub ei se auzea vuietul mocnit ce se ridica din centrul orașului.

— Și tipa? Cine este, ce știm despre ea?

— Nimic… E doar o femeie, vrei să aflu detalii?

Ralph reflectă, ducând paharul la gură.

— Da.

20.

Un bujor alb tocmai înflorise. Era nespus de frumos, mare și larg, simetric și visător. Tommy Jansson îl privea. Stătea într-unul din scaunele albe de lemn, în grădina Gunillei. Masa de afară se afla într-un separeu al grădinii care mirosea îmbietor a trandafiri și a clematite.

Tommy Jansson era șeful departamentului de informații din cadrul Direcției de Combatere a Crimei Organizate, departament în care Gunilla lucrase în ultimii paisprezece ani. În mod formal era șeful ei, un tip dur care conducea mașini americane și avea un revolver 357 la brâu. În viața particulară era ca un copil, dar în ceea ce privește munca, era un profesionist desăvârșit. Gunilla îl aprecia foarte mult ca șef, dar și ca prieten și coleg.

Gunilla puse pe masă un platou cu prăjituri cu scorțișoară. Tommy așteptă până se așeză în fața lui.

— Am auzit că te-au poreclit „mama”.

Gunilla zâmbi.

— Cine ți-a zis?

— Fratele tău. L-am sunat pe drum spre tine, ca să-mi fac o idee despre cum vă merge.

Gunilla se foi în scaun.

— De ce l-ai sunat pe el?

— De-aia.

Gunilla turnă ceai englezesc în ceașca lui Tommy. El sorbi un pic înainte să înceapă să vorbească.

— A trecut ceva vreme. Lumea pune întrebări.

— Da? zise Gunilla.

— Procurorul așteaptă să-i dai material.

— Tommy, tu știi cum lucrez eu, știi că nu vreau să predau ceva ce nu este îndeajuns de copt vreunui procuror stresat care n-o să priceapă o iotă și o să folosească greșit informația, astfel ca până la urmă să nu mai rămânem cu nimic.

— Înțeleg, dar sunt presat din toate direcțiile. Nu pot să te acopăr tot timpul.

Păsările ciripeau în copaci, iar glasurile lor îți dădeau un sentiment de liniște. Gunilla îl scrută cu privirea.

— Să mă acoperi?

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, nu știu.

Tommy se uită țintă la ea.

— Procurorul nu e singurul care pune întrebări, continuă el. Și, în plus, mai și împrăștie teoriile în toate direcțiile. Asta creează

nesiguranță.

— Berit Ståhl?

Tommy încuviință din cap.

— Ce zice?

— Chiar vrei să știi?

Gunilla nu răspunse. Tommy încercă să găsească o poziție mai confortabilă pe scaunul de lemn.

— Zice că nu înțelege de ce ți s-a dat mână liberă.

— Și tu ce zici, Tommy?

— Ce-am susținut dintotdeauna și anume, că ești unul dintre cei mai buni oameni pe care îi am.

— Și atunci ea ce zice?

Tommy bău o gură de ceai și își sprijini ceașca pe genunchi.

— Că nu există nicio indicație în acest sens.

— În ce sens?

— A trecut în revistă toate cazurile tale din ultimii cincisprezece ani și a zis că procentajul anchetelor conduse de tine care s-au încheiat cu o condamnare e cu mult sub medie.

Gunilla oftă.

— Exact cum îți spuneam mai devreme. Altceva?

— Asta-i tot.

— Nu, nu cred…

Gunilla rămase cu ochii fixați pe Tommy. Acesta lăsă privirea în jos.

— Mai zice că motivul pentru care tu lucrezi în felul cum lucrezi, cu propriul grup, fără amestecul altora, în clădiri private etc., e că vrei să construiești o organizație al cărei șef să poți deveni când se reorganizează poliția peste câțiva ani.

— Da? Și?

Tommy dădu din umeri.

— Îți zic ce-a spus.

— Ce, că am ambiție?

Tommy oftă.

— Nimănui nu-i pasă… deocamdată. Dar dacă va continua să fie cu gura mare, cineva o să devină nervos și o să înceapă să pună întrebări.

Tommy începu să șoptească.

— Gunilla, dacă întâmpini greutăți, dacă nu ai atâta material cât ai vrea, trebuie să-mi spui. Te-am apărat dintotdeauna și o s-o fac și de data asta… Dacă văd însă că nu ești deschisă și sinceră cu mine…

— Nu-ți face griji, zise ea încet.

Tommy își trecu o mână prin păr.

— Nu-mi fac griji…

Gunilla izbucni în râs.

— Ba vezi bine că-ți faci.

El nu-i răspunse.

— Tommy, hai să menținem înțelegerea pe care am avut-o la început…

— Ce înțelegere am avut?

— Că n-am nevoie să raportez, zise Gunilla.

— Cine a zis că am venit aici ca să-mi dai raportul?

— Ce altceva te-ar fi putut aduce aici? Prăjiturile?

— Da, prăjiturile.

Niciunul dintre ei nu zâmbi.

Tommy căzu pe gânduri. Gunilla și el erau egali, gândeau la fel și aveau aceleași păreri. Nu-și împărtășeau toate astea, erau multe lucruri pe care nici măcar nu aveau nevoie să și le spună. Știau că, în linii mari, vedeau lucrurile în același mod.

Tommy întrerupse tăcerea.

— Vreau să știu cât de departe ai ajuns și când crezi că o să poți avea dovezi destul de clare pentru anchetă… Și mai vreau să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Gunilla simți cum o învăluie răceala.

— Să-ți fie rușine, zise ea.

Tommy își luă o mină nevinovată.

— Ce?

— Știu ce încerci să faci, dar n-o să-ți reușească.

— Ce tot zici acolo, Gunilla?

— Dacă îți imaginezi că poți aduna informații ca să poți pasa cazul altcuiva, te înșeli.

Tommy clătină din cap.

— N-am venit aici ca să te dau afară.

— N-am zis asta, dar înțeleg care-i treaba.

— Care-i treaba?

— Îți acoperi spatele, aduni informație și dacă se dovedește că lucrurile nu merg cum vrei tu, mă înlocuiești. Te-am mai văzut făcând treaba asta și înainte.

Tommy începea să se enerveze.

— Termină odată cu jocul ăsta!

— Tu ești cel care trebuie să termine, Tommy. Eu vorbesc serios și nu am nicio intenție să mă răzgândesc. Avem o înțelegere. Nimeni și nimic nu schimbă acest lucru… cu atât mai puțin Berit Ståhl.

— Ce-ți pasă de ea? zise Tommy.

Gunilla se relaxă.

— Mulțumesc…

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Se pare că interpretezi greșit înțelegerea noastră.

Dintr-o grădină vecină se auzeau râsete de copii.

— În ce sens?

— Că e legat în primul rând de mine și de ceilalți șefi.

Gunilla nu răspunse. El o privi cu insistență.

— Ești în rahat, zise Tommy.

Gunilla strâmbă din nas.

— Ce fel de limbaj mai e și ăsta?

— Ești sau nu?

Gunilla scutură din cap

— Nu, nu sunt, răspunse ea în șoaptă.

Avuseseră sute de astfel de convorbiri de-a lungul anilor, toate pe aceeași temă – Tommy voia să controleze situația, iar Gunilla nu voia să-l lase să preia controlul.

— Cum se simte Monica? întrebă Gunilla pe un ton blând.

Tommy își ațintii privirea asupra grădinii.

— Se simte bine, niciun semn direct deocamdată.

— Ce zic doctorii?

Tommy o privi în ochi.

— Că nu știu, dar că știu, cam așa ceva.

— Și asta ce înseamnă?

Vocea lui Tommy se stinse.

— Că are boala, că SLA e incurabilă, că în curând vor apărea primele simptome.

Gunilla vedea cât era de mâhnit. Tommy privi în ceașcă.

— Știi ce e cel mai rău? întrebă el cu voce slabă.

Gunilla clătină din cap.

— Mi-e mai frică decât îi e ei.

Apoi se așternu din nou tăcerea. Insectele zumzăiau, frunzele copacilor fremătau în vânt, păsările ciripeau.

Tommy goli ceașca, o așeză pe masă și se ridică. Redevenise șeful ei.

— Sunt de partea ta, Gunilla. Însă trebuie să-mi ceri ajutor, dacă ai nevoie.

Tommy ieși din separeul grădinii și dispăru spre poartă. Gunilla îl urmări cu privirea. În spatele ei bâzâia un bondar.

•

Era trei și jumătate dimineața. Lars forță ușa de la terasă. Treaba merse repede, căci știa procedura. Își dădu jos pantofii, făcu câțiva pași în sufragerie în șosete. Toată lumea era adormită. Se furișă până la lampa cu picior de lângă canapea și căută atent cu privirea. Găsi microfonul minuscul și subțire pe care îl instalase Anders și îl desprinse cu grijă, ținându-l între degetul mare și arătător. Îi dădu drumul într-o punguliță de plastic pe care o puse în buzunar și se retrase din nou către ușa de la terasă. Avu o străfulgerare și fu nevoit să se oprească. Nu era un gând ce putea fi exprimat prin cuvinte, ci doar prin senzații, ceva de genul: *la naiba*… Sophie doarme la etaj.

Lars se îndreptă spre scară, fu atras în acea direcție fără drept de

apel. Urcă treptele tiptil.

Ușa de la camera ei era întredeschisă. Lars se apropie cu urechea și ascultă. Dinăuntru răsuna respirația ei calmă. Împinse ușor ușa, totul se petrecea în tăcere deplină. Făcu un pas înainte pe mochetă.

Era întinsă în fața lui, aproape la fel ca data trecută, pe spate, cu părul răspândit pe pernă, la doar câțiva metri distanță de el. Începu să ezite. Ce căuta el acolo… Ce se pregătea să facă… Însă… Se uită la ea, văzu cât era de frumoasă și dorința puse stăpânire pe el, iar ezitarea dispăru. Ar fi vrut să se cuibărească lângă ea, să-i spună că se simțea rău. Poate că asta i-ar alina suferința. Un sunet îl trezi din fantezie. Era un fâlfâit care venea din spatele perdelei. Un fluture de noapte. Aripile i se zbăteau, lovindu-se de geam, în timp ce ducea o luptă grea ca să poată ieși afară, atras de lumina palidă pe care o răspândeau stâlpii de iluminat.

Inima îi bătea regulat, respirația îi era calmă… Se așeză în genunchi și apoi începu să înainteze spre ea în patru labe. Cu grijă, cu grijă, în curând avea să-i simtă mirosul. Începu să aibă erecție, îi veni ideea să-i pună mâna la gură… să se urce peste ea, să… *Nu, nu așa.* Lars se blestemă. Însă ar fi putut… *Nu, nu putea… sau putea*? Se luptă cu impulsul, dar, ca și în restul zilelor săptămânii, acesta îl învinse și acum.

Încă stătea în genunchi când își descheie nasturele de la pantaloni, trase fermoarul în jos și își vârî mâna stângă înăuntru. Nu voia, dar pur și simplu nu se putea abține. Lars închise ochii și făcu dragoste cu Sophie în imaginația lui. Ea îi rostea numele printre suspine, îl implora să nu se oprească, îi mângâia spatele, îi spunea că îl iubește. Aripile fluturelui de noapte se izbeau de perete. Lars trimise un sărut în aer și își dădu drumul. Urmă o senzație de zădărnicie totală.

Coborî treptele cu grijă, se deplasă tiptil pe podeaua din sufragerie și părăsi casa prin același loc prin care intrase.

•

Nu erau în stare nici măcar să se privească în ochi. Lui Anders îi atârna capul, iar Hasse ofta aproape la fiecare răsuflare. Stăteau în Honda lui Anders care era parcată pe strada Bastugatan. Hasse întrerupse tăcerea.

— Ai mai făcut asta?

Anders privi în gol în întuneric, încuviințând din cap.

— Și cum e?

Anders nu voia să vorbească despre asta.

Căută în buzunar. Întinse palma către Berglund. Erau niște pastile albe.

— Ce-i asta?

— Ajută. Ia două.

— Eu nu iau niciodată pastile.

— Ești prost sau ce-ai?

Hasse nu înțelegea.

— Ce?

— Ia-le!

Anders țipase. Apoi oftă, se sprijini de portieră și continuă să privească în gol. Hasse luă pastilele și le înghiți.

Timpul trecea încet; se târa, ca și când ar fi trecut prin pereți groși, masivi, ca și când ar fi vrut să-i facă să sufere. Sau poate voia să le ofere ocazia să aleagă. Anders detesta această senzație. Se uita nerăbdător la ceas. Cu cinci minute înainte de ora stabilită, deschise portiera.

— Hai să mergem.

Ieșiră din mașină, se apropiară de ușa imobilului, formară codul corect și o porniră în sus pe scările de piatră.

Pe ușă scria *Dahl*. Dedesubt, era un bilețel lipit cu scotch pe care putură citi *S. Jonsson*.

Ascultară câteva clipe. Anders începu să mestereasc la yală. Nu tremura și nici nu ezita, tabletele își făcuseră efectul. Yala cedă. Rămaseră tăcuți, ascultând și încercând să distingă sunete suspecte.

Anders puse mâna pe clanță, apăsă cu grijă până când ușa se întredeschise, așteptă o vreme, pe urmă o deschise numai cât să se poată strecura amândoi înăuntru.

Anders și Hasse stăteau nemișcați în hol. La dreapta se afla o bucătărioară îngustă, cu o masă adunată lângă fereastră, două scaune pliante și fără prea multe dulapuri. Era o garsonieră de dimensiuni reduse. Anders făcu un pas înainte. Văzu un televizor, o canapea, un tablou, o lampă cu picior… În spatele unei draperii se afla un pat. Acolo dormea Sara, i se auzea încet respirația.

Își dădură jos pantofii și se furișară în tăcere prin cameră. Anders se așeză pe vine și deschise o învelitoare din Gore-Tex. Înăuntru, înfășurată în pânză moale, se afla o seringă. O ridică încet și dădu la o parte apărătoarea de plastic care proteja acul.

Hasse era în spatele lui. Nu mai respira așa de greu, tabletele își făcuseră efectul și în cazul lui. Anders se ridică. Îi aruncă o privire lui Hasse, *acum e momentul*. Începură să se deplaseze fără pic de zgomot spre pat.

Sara dormea pe burtă și sforăia ușor. Hasse se îndreptă spre capul patului, dădu la o parte draperia cu grijă și se postă lângă partea superioară a corpului ei, pregătit să o prindă în caz că s-ar fi trezit. Anders se așeză în tăcere la picioarele patului. Trebuia să ridice plapuma; făcu mai întâi o încercare, ridică un centimetru sau doi. Sara nu se mișcă; dormea adânc. Anders nu-i vedea picioarele, așa că mai ridică un pic. Femeia lovi cu piciorul din reflex în somn. Anders sări speriat. Unul dintre picioare îl scărpina pe celălalt, iar Sara mormăia

ceva; părea să fie o dojană, ca și cum ar fi certat pe cineva. Apoi se făcu tăcere. Anders și Hasse se uitară unul la celălalt. Anders trase adânc aer în piept, se concentră, apucă seringa bine cu mâna dreaptă, cu arătătorul și degetul mijlociu pe marginile de plastic și degetul mare pe vârf. Ultima mișcare pe care o făcuse Sara îi lăsase piciorul dezvelit. Anders îi făcu semn lui Hasse să se pregătească. Hasse se postă cu picioarele depărtate și cu brațele în aer.

Anders se uită la seringă. Lichidul era transparent, supărător de transparent. Așteptă, ca și cum ar fi ezitat, ca și cum se întreba ce căuta acolo. Apoi îndreptă acul subțire spre talpa dreaptă a Sarei și înfipse acul cam un centimetru. Sara tresări când simți durerea, dar Anders îi prinse piciorul și îl ținu strâns în timp ce Hasse, cu toată greutatea corpului, îi imobiliza brațele pe pat. Sara țipă în saltea când Anders îi injectă lichidul în corp. Sara protestă și începu să tremure, iar Anders îi scăpă piciorul din prinsoare, cu seringa înfiptă în el. Sara lovi instinctiv cu ambele picioare. Acul se rupse și seringa zbură cât colo. Adunându-și toate puterile, Hasse încerca s-o imobilizeze.

Trecu un șir de secunde nesfârșite înainte ca drogul să-i ajungă la inimă și să-i cauzeze un infarct. Sara încetă să mai țipe și să mai lovească. Se lăsă o tăcere mai apăsătoare decât vreunul din ei și-ar fi putut închipui.

Cei doi o priviră pe femeia care zăcea în pat pe burtă, apoi se uitară unul la celălalt. Hasse îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ea.

— La naiba, șopti el. S-a moleșit de tot!

Se mai îndepărtă câțiva pași.

— Moale rău…, zise el cu ochii fixați pe Sara. E moartă?

Anders se ridică și o privi. Era întinsă în aproape aceeași poziție în care fusese când intraseră în cameră. Avea capul pe pernă, părul un pic ciufulit, fața răsucită spre dreapta. Se holba la draperie.

— Da… e moartă.

Rămaseră pe loc, nemișcați, fără vreun motiv anume; era doar senzația că nu voiau să plece de acolo, că ar fi preferat să oprească timpul, să-l dea înapoi, să repare tot ce făcuseră. Se holbau la actul pervers pe care îl săvârșiseră. Hasse înghiți în sec, dar Anders fu primul care își veni în fire.

— Găsește seringa, trebuie să fie pe aici pe undeva.

Hasse nu părea să priceapă și îl privi întrebător pe Anders.

— Seringa, trebuie să găsim seringa!

Hasse începu să caute. Anders se așeză din nou, apropiindu-se de piciorul Sarei cu o lanternă minusculă în gură. Își dădu jos mănușa și trecu mâna încet peste talpa piciorului. Găsi acul rupt, îl trase afară cu degetul mare și cu arătătorul, așa cum tragi un ghimpe din piciorul unui copil într-o zi de vară.

Hasse găsi seringa un pic mai încolo. Făcură turul apartamentului, căutând cu atenție în dulapuri și în sertare. Anders îi găsi aparatul de fotografiat, care era ascuns într-o cutie de bijuterii. Mai găsi niște însemnări și un jurnal pe care le vârî în geacă.

Făcură curat după ei, plecară din apartament și o porniră la drum cu mașina în Stockholmul învăluit în întuneric. Anders duse receptorul la ureche.

— E gata, zise el.

Gunilla avea vocea slabă, poate din respect sau poate pentru că tocmai fusese trezită din somn.

— Știi că totul are un scop nobil. Mai nobil decât ți se pare ție acum.

Anders nu răspunse.

— Cum te simți?

Chiar se purta ca o mamă. Nu ca mama lui, ci ca mama altcuiva.

— Cum m-am simțit și data trecută.

— Și ce s-a întâmplat atunci a avut un scop nobil. Iar cele două sunt întrețesute, îți dai seama de asta, nu? A fost un rău necesar, altfel riscam să pierdem totul.

Fu rândul lui Anders să rămână tăcut.

— Era ori ea, ori noi, Anders. Știa de treaba cu Patricia Nordström.

Anders se trezi la viață.

— Poftim?

— Da.

— De unde?

— Nu știu, dar cred că a găsit ceva prin registre.

— Și Lars? Ce știe?

— Habar n-am. Poate mai mult decât bănuim noi.

— Reprezintă un pericol?

— Tu ce crezi?

— Instinctul îmi zice că nu… Dar cine știe…

— Exact, cine știe…

O auzi oftând.

— Și Hans cum se simte? întrebă ea.

Anders îl privi pe Hasse care stătea cu capul plecat, cu fața total lipsită de expresie și conducea mașina prin noapte.

— Cred că e OK.

— Bine, zise ea încet.

•

Se învârtiră cu mașina prin oraș, răsuflând greu, cu ochii în gol… Niciunul din ei nu voia să se ducă acasă și să fie singur. Hasse era amărât. Anders băgă de seamă și îl bătu de câteva ori pe umăr.

— O să treacă.

— Când? mormăi Hasse.

— Peste câteva zile, minți el.

Hasse conducea în întunericul nopții.

— Poți să-mi povestești toată tărășenia acum? zise Hasse.

— Ce vrei să știi?

— Totul, șopti el.

— Ca de exemplu?

— Pentru început, spune-mi de ce ați omorât-o pe blondă, pe femeia Regelui. Că voi i-ați făcut de petrecanie, nu-i așa?

Vorbea cu voce joasă, aproape în șoaptă.

Anders își dădu seama că piciorul drept îi tresărea nervos și se controlă.

— N-am avut încotro. Îl văzuse pe unul dintre ai noștri lichidându-l pe unul dintre oamenii lui Zdenko.

— De ce l-ați lichidat? întrebă Hasse.

Anders se șterse la ochi.

— Era un haos total… Nici nu-mi mai aduc aminte tot ce s-a întâmplat.

Anders își aruncă privirea pe fereastră. Casele pe lângă care treceau deveniră dintr-odată amenințătoare.

— Mai întâi l-am avut în vizor pe un tip din anturajul lui Zdenko. Am încercat să-l convingem să-l toarne, dar tipul făcea joc dublu. Ne-a tras-o rău de tot. Eu mă bazam pe el sută la sută, Gunilla și Erik la fel… Dar el era loial față de șeful lui. Ne înșelaserăm în toate privințele. Când ne-am dat seama, totul se ducea de râpă, era gata să pierdem totul. Atunci am început s-o abordăm pe Patricia Nordström, prietena lui Zdenko. Ne-a ajutat să obținem ce voiam. Eu am aranjat sinuciderea trădătorului.

Anders își drese vocea.

— Dar tipa a văzut totul. S-a isterizat, a început să țipe și să amenințe că spune totul poliției… Treaba se împuțise rău.

— Și ce-ați făcut?

Anders îl privi pe Hasse, lăsând tăcerea să vorbească.

— Cum?

Lui Anders nu-i făcea plăcere să-și aducă aminte.

— Exact cum am făcut cu jurnalista, seara asta mi-a dat o senzație naspa de déjà-vu… Dar înainte l-am împușcat în cap pe nemernicul ăla de Zdenko pe arena Jägersro… Mi-am pus o perucă. Povestea pe care ai citit-o în presă și tot restul nu sunt decât rahaturi. Am încasat o mare parte din averea lui, tot pe ce am putut pune mâna.

— Și blonda unde a dispărut?

Contururile estompate ale orașului începeau să prindă formă odată cu apariția primelor raze de soare la orizont.

— Pe fundul mării, zise Anders ca pentru sine însuși.

•

Avu din nou o senzație neplăcută când se trezi. Se grăbi să iasă din pat, ca și cum camera ar fi fost atinsă de vreo boală contagioasă.

Sophie își pregăti o ceașcă de ceai, se îndreptă spre scara de la beci, scoase monitorul din ascunzătoare și îi dădu drumul. Avea aceeași rutină în fiecare dimineață. Îl ținea în fața sa într-o mână, când se întoarse în bucătărie, sorbind din ceaiul fierbinte. Brusc, apăru o imagine. Era noapte, un bec din stradă împrăștia o lumină slabă în sufragerie. Un bărbat în haine închise la culoare trecu pe lângă cameră, îndreptându-se spre scări, apoi filmul se termină. Nu durase decât patru secunde. Înlemni de frică și puse ceașca jos ca să n-o scape. Toate puterile o părăsiseră. Urmă un nou film, același bărbat care venea din sensul opus, dinspre scări, îndreptându-se spre sufragerie, apoi dispăru din imagine.

Frica pe care o simțea nu era cea obișnuită. Era diferită. Era o spaimă care o făcea să o ia cu rău de la stomac, care îi dădea amețeli și îi crea în același timp o senzație de epuizare. Se mai uită o dată, filmul era întunecat și neclar. Ostil și amenințător. Găsi butonul care dădea înapoi, apoi apăsă pe stop. Bărbatul încremeni într-o poză în care avea picioarele unul în fața celuilalt. Avea părul ud, era transpirat.

Era fără nicio îndoială Lars, polițistul…

•

Svante Cangren se bărbierea în baie, când auzi soneria noului său telefon mobil. Știa cine era, o singură persoană avea acest număr. Ținea aparatul la mică distanță de crema de ras de pe obraz.

— Carl Gustav, răspunse el.

— Håkan la telefon…

Svante trasă o linie cu lama de ras.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de mai multe informații despre tipul tău.

— De ce?

— Pentru că m-am folosit de metodele uzuale, am căutat și am întrebat, dar n-am dat de nimic. Speram să fie o persoană pe care s-o fi știut deja… dar se pare că nu e cazul.

— Eu te-am plătit deja și tu mă suni să-mi spui că n-ai făcut nimic.

— N-am zis asta.

— Ba da.

Svante se rădea între nas și buza de sus.

— Am nevoie de o descriere mai detaliată.

— Ți-am zis tot ce mi-aduc aminte.

— Trebuie să ne întâlnim, vreau să-ți arăt niște poze. Împreună, putem să creăm un profil mai clar al tipului.

•

Svante stătea în mașină în parcarea de lângă Villa Källhagen. Avea

geamul lăsat în jos. Pe aleea dintre restaurant și muzeul naval se perindau câțiva oameni. Bătea darabana cu degetele în volan – detesta să aștepte.

O mașină de teren se opri în fața lui. Dinăuntru coborî Håkan. Purta o cămașă gri și avea părul tuns scurt la spate și ras în părțile laterale. Ochii îi erau înfundați în țeastă, aproape ca niște umbre. De pe partea pasagerului apăru un tip mărunt, cu aceeași frizură, dar mai în vârstă.

— Facem o plimbare cu mașina mea? întrebă Svante, scoțându-și capul pe geamul lăsat în jos pe jumătate.

Håkan clătină din cap.

— Mergem pe jos.

Svante coborî și-i întinse mâna. Håkan era nervos, îl salută în grabă.

— Acesta este colegul meu, Leif Rydbäck, zise el.

Svante dădu mâna cu tipul mai mărunt.

Cei trei ieșiră din parcare îndreptându-se spre canal.

•

Obiectivul aparatului de fotografiat captură câteva instantanee clare cu cei trei. Anders făcuse nu mai puțin de douăzeci de poze de pe bancheta din spate a mașinii sale. Îl cunoștea pe tipul tuns scurt cu cămașă gri, chiar și pe cel mai mic de statură, dar… la naiba, nu-și mai aducea aminte cum îi cheamă. Îi mai văzuse cu siguranță. Cel înalt se ocupase cu afaceri murdare pe vremuri. Anders încerca să-și aducă aminte. Numele îi stătea pe limbă. Fusese implicat într-o anchetă legată de mafia din sectorul restaurantelor, precum și de anumite persoane bănuite de acte de terorism. În contextul acesta îl mai întâlnise, dar nu ca terorist, ci ca un individ dubios care începuse să amenințe un grup de sirieni ce aveau restaurante în oraș… Cum naiba îl chema? Și ăla mai scund? Anders încercă să-și aducă aminte… dar nu reuși.

Îl sună pe Reutersvärd, un fost coleg de la Serviciul de Informații.

— Cum dracu' îl chema pe tipul ăla?

— Zivkovic, Håkan Zivkovic. Se pare că s-a cumințit. Are o firmă de securitate, oferă servicii de supraveghere pentru diverse companii de asigurări, urmărește oameni, mai ales la cererea partenerilor geloși ce vor dovezi fotografice care să le confirme fricile. Mai are ceva legături cu foștii tovarăși din lumea interlopă și le pasează mici servicii din când în când. Totul se desfășoară însă în limitele normalului, după părerea noastră.

— Ce tipi din lumea interlopă?

— Suedezi. Cei pe care îi tot verificam, deși știam cu toții că nu sunt periculoși. Conny Blomberg, Tony Ledin, Leffe Rydbäck și tipul ăla urât cu strungăreață, Calle Schewens…

— Care dintre ei e scund, cu nasul borcănat, tuns scurt și cam la cincizeci de ani?

— Cred că te referi la Rydbäck.

— Zivkovic umblă cu ăștia și acum?

— Nu știu dacă umblă cu ei, dar îi angajează pentru mici treburi din când în când.

— E vreun ciripitor printre ei?

— Da, Rydbäck toarnă pentru ceva bani și alte servicii. Stai la distanță de Ledin și de Schewens, sunt prea agresivi, mai ales cu poliția. De Conny Blomberg nu știu nimic, în afară de faptul că se tratează singur pentru ADHD cu hașiș și că îi plac travestiții cu sâni.

— Bine. Mersi, Reutersvärd, ne mai auzim.

Reutersvärd nu voia să încheie convorbirea, i-ar fi plăcut să mai bârfească un pic și să pună întrebări indiscrete despre lucrurile cu care se ocupa Anders mai nou. Anders îi spuse că se apropia de un tunel și închise.

Îi urmări pe cei trei cu privirea: se îndreptau spre muzeul naval. Le analiză înfățișarea. Zivkovic explica preocupat ceva, Svante se ținea la distanță, dar asculta, Leffe nu părea să asculte, stătea doar în preajma lui Zivkovic.

Anders începu să reflecteze la ce vedea – Svante Cangren, Håkan Zivkovic și Leffe Rydbäck plimbându-se împreună în Djurgården? De ce? Svante ia legătura cu Håkan și cu Leffe după ce a primit vizita lui Aron Geisler? Lucrează oare Aron și Svante Cangren împreună în vreun fel? Se cunosc? Dar care e rolul lui Zivkovic și al lui Rydbäck? Trebuie să execute ceva?

Bărbații dispărură din vizorul lui Anders, care își mângâia barba, în timp ce mintea îi lucra la diferite teorii.

… Sau poate că Aron Geisler îl șantajase pe Svante Cangren? Trebuie să fie vorba de șantaj în toată regula, altfel Svante s-ar fi adresat departamentului de securitate din cadrul companiei Ericsson sau ar fi luat legătura cu poliția. Nu făcuse însă acest lucru, ci îl contactase pe Håkan Zivkovic ca să-l ajute să-l găsească pe Aron? Posibil… Dar n-aveau nicio șansă să-l găsească, Anders era sigur de asta.

Își prinse câteva fire din barbă și începu să tragă de ele, întorcându-și teoria pe toate părțile. Merita să fie testată.

Porni Honda și plecă spre oraș. Rămase blocat în trafic pe Strandvägen și începu să scotocească printre contactele sale din lumea interlopă în căutarea numărului de telefon al lui Leffe Rydbäck, căci nu voia să se folosească de canalele obișnuite. Petrecu astfel multă vreme și fu nevoit să promită o grămadă de servicii scumpe la schimb înainte de a obține vreun rezultat. Leffe răspunse după câteva secunde, scoțând un sunet scurt pe care Anders nu-l pricepu.

— Rydbäck?

— Cine vrea să știe?

— Sunt Anders Ask.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu cunosc niciun Anders… Task{9}.

Anders auzea că Leffe se afla într-o mașină, probabil împreună cu Zivkovic.

— Ba mă cunoști. Lucram la Serviciul de Informații când ai dat-o în bară cu sirienii și restaurantele lor. Eu am fost cel care te-a prins, și pe tine și pe idiotul ăla Håkan nu mai știu cum.

— Mi-aduc aminte de tine, erai al dracului de tupeist… și de urât.

Și tu tare bătut în cap, Leffe. Și un copil ar fi făcut o treabă mai bună. Cu ce dracu' gândești?

— Ce vrei? mormăi Leffe.

— Merg un pic la nimereală, dar am să-ți pun o întrebare. Răspunsul îți poate aduce ceva bani în buzunar, ce zici?

— Încercarea moarte n-are.

— Au apărut niște indivizi în oraș care se ocupă cu șantajarea a diferiți șefi din companiile mari. Aron Geisler și Hector Guzman. Guzman are o editură în Gamla Stan. Ai auzit cumva de ei?

Anders desluși cum Leffe acoperi receptorul cu mâna, șoptind ceva în fundal. Apoi reveni, încercând să se exprime calm și chibzuit.

— Nu, nu cred. Cum ai zis că-i cheamă?

— Hector Guzman; G-U-Z-M-A-N, are o editură în Gamla Stan. Iar pe celălalt îl cheamă Aron Geisler.

Anders silabisi și celălalt nume de familie și auzi creionul lui Leffe scrijelind pe hârtie.

— Habar n-am… Task, ia ascultă!

— Da?

— Marș acasă și trage-i-o lu' mă-ta.

— Sigur.

Leffe îi trânti receptorul în nas.

•

Erik era trist. I se întâmpla din când în când. Dintr-odată, devenea tăcut și se închidea în el. Era aproape imposibil să-l scoți din cochilie. Acum că începea să îmbătrânească, poate că era cel mai potrivit mod de a aborda tristețea. În cazul lui Erik Strandberg însă, tristețea se manifestase în acest fel încă din copilărie, de când le muriseră părinții. Nu-i jelise deloc, nu știuse cum. Nici Gunilla n-o făcuse, dar ea, cel puțin, găsise un punct de sprijin. Ceva care să o țină departe de depresii și alte stări întunecate. Nu știa exact ce era acest ceva, dar nici nu simțea nevoia să afle. Era puternică și intenționa să rămână așa.

Gunilla se simțise dintotdeauna responsabilă pentru el – simțea responsabilitatea de a-i oferi ceea ce nu-și putea oferi singur. Și se achitase de această responsabilitate, atât cât putuse, toată viața.

Trecuse o veșnicie de când muriseră Siv și Carl-Adam Strandberg, mama și tatăl lor. Fuseseră împușcați de un bărbat în timpul unei vacanțe cu cortul în Värmland. Ucigașul, Ivar Gamlin, era beat și plecase în pădure cu pușca după ce își bătuse soția. Dintr-un motiv neelucidat, împușcase cuplul Strandberg prin pânza cortului. Gamlin încercase să se sinucidă, dar împușcătura nu făcuse decât să-l desfigureze și să-l lase incapabil de a mai vorbi. A murit la începutul anilor nouăzeci în închisoare, ucis de un alt deținut. Îi rupsese și mâinile și picioarele. N-au găsit pe nimeni în închisoare care să depună mărturie în legătură cu cele întâmplate. Nici paznicii n-au putut să explice cum reușise ucigașul să intre în celula lui Ivar Gamlin în miez de noapte.

Gunilla îl privi pe fratele său stând în cel mai întunecat colț al sufrageriei. Afară strălucea soarele, dar el se ascundea în semiîntuneric.

Se duse în bucătărie și îi pregăti un prânz ușor, așa cum știa că-i place. Hering cu cartofi, pâine tare, bere brună și o sticluță de tărie direct din congelator. În plus, o ceașcă de cafea, o felie de tort și, într-o zi ca aceasta, când era deprimat, un ziar pe care să mimeze că-l citește ca să nu fie nevoie să stea de vorbă cu ea. Întinse unt pe pâine cu grijă și răbdare, ca să nu se fărâmițeze. Erik voia unt pe tot sandvișul, în fiecare colțișor. Puse farfuria cu hering, paharul de bere, pâinea și sticluța rece de tărie pe o tavă, o duse în sufragerie și o așeză pe masa de lângă fotoliul pe care stătea Erik. Gunilla își mângâie fratele pe obraz. Acesta bolborosi ceva.

Se auzi soneria telefonului. Anders îi dădu un raport scurt și la obiect despre întâlnirea dintre Zivkovic, Rydbäck și Svante Cangren. Îi pomeni de teoria sa privind șantajul și de faptul că îl sunase pe Leffe Rydbäck și că îi dezvăluise numele lui Hector și Aron, precum și locul unde îi putea găsi.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem dacă am dreptate, zise el și închise.

Gunilla îl informă pe fratele său. Acesta nu răspunse; își vedea de sandviș. Gunilla se așeză la fereastră. Lumea de afară era plină de verdeață.

— Trebuie să ne pregătim, zise ea.

Cercetă grădina cu privirea.

— O să-mi fie dor de flori, Erik, de bujori, de trandafiri… de toată grădina.

El tocmai ridicase sticluța de tărie în mâna dreaptă.

— Fii cu ochii pe asistentă, zise el cu voce răgușită și dădu băutura pe gât.

Privirea ei zăbovea asupra trandafirilor de lângă gardul de lemn.

— Poftim?

El puse sticluța jos și răspunse cu un glas răgușit.

— Trebuie să ai grijă să nu facă vreo mișcare, ține-o în pătrățica ei până suntem gata de plecare…

Gunilla ascultă cuvintele și continuă să se gândească la cele spuse de el în timp ce străbătea sufrageria ca să iasă pe verandă.

Odată ajunsă afară, fu orbită de lumina soarelui.

•

Lars se bărbierise, se pieptănase și se îmbrăcase cu haine decente, de zi cu zi – curate și proaspăt călcate.

Microfonul pe care îl luase din sufragerie de la Sophie se afla într-o punguliță sigilată. Îl băgă cu grijă în buzunar, se duse la baie, își făcu plinul cu o combinație perfectă ce consta dintr-o doză puternică de morfină sub formă de supozitoare, un cocteil de benzodiazepine în stomac și Lyrica pentru sistemul nervos. În oglinda de la baie avea un aer calm, era chipeș și atrăgător. Își spărsese deja coșurile gălbui. Se apropie mai mult de imaginea sa în oglindă, depunerile de pe dinții din față arătau ca solzii pielii de șarpe. Deschise dulăpiorul, puse puțină pastă pe periuța de dinți și începu să se spele în timp ce medicamentele își făceau efectul. Periuța îi dădea o senzație de bumbac peste dinți, era plăcut, totul era plăcut. Sentimentele neplăcute și problemele se aflau undeva de cealaltă parte a universului. Se clăti cu apă călduță, totul era perfect. Flaconul de Hibernal îi făcea cu ochiul de pe raft. Îl luă, îl privi și îl scutură ușor. Suna ca un maracas. Îl mai scutură un pic, poate că ăsta era sunetul din Cuba? Îl puse la loc.

Lars pluti în jos pe scări, merse cu mașina spre Brahegatan, se strecură în secția de poliție, urcă treptele și intră în birou.

Făcu un semn din cap celor dinăuntru, încercând să-și dea seama de atmosfera care domnea; îi văzu pe Hasse și pe Anders care stăteau și așteptau fiecare pe câte un scaun. Erik era la biroul său, cu o mină epuizată, și închidea ochii când se masa între ochi cu arătătorul și degetul mare, poate ca să aline vreo durere de cap. *Hasse și Anders*… Lars îi privi din nou: și ei păreau obosiți, dar în alt fel. Hasse părea de-a dreptul extenuat, terminat și lipsit de viață… Capul îi atârna. Anders stătea cu brațele încrucișate și cu picioarele întinse și se holba în gol.

Lars se așeză pe un scaun, perna era moale. Eva Castroneves se apropie de el cu o ceașcă de cafea în mână.

— N-am știut dacă să-ți pun lapte sau nu.

Lars o privi mirat, dar cum Eva n-avea chef de neînțelegeri, îi întinse pur și simplu ceașca.

— Poftim.

Lars o luă fără să-i mulțumească.

— Cu plăcere, șopti ea.

— Mersi, murmură Lars.

Eva se așeză pe scaunul de lângă el.

— Cum merge treaba? întrebă ea.

Lars o privi. Era cumva schimbată? Mai veselă? De ce se așezase lângă el?

— Merge bine, cred eu. Cam lent, dar bine… Se pare că știm încotro ne îndreptăm deja.

Eva încuviință din cap.

— Și eu cred la fel.

Privirea lui Lars rămase fixată asupra ei. Eva începu să se foiască.

— M-am răzgândit, vreau un pic de lapte, zise el ridicându-se și îndreptându-se spre bucătărie.

Lars deschise frigiderul și în același timp scoase pungulița de plastic din buzunar și apucă microfonul între degetul mare și arătătorul de la aceeași mână cu care ținea ceașca de cafea. Apoi turnă lapte în ceașcă și ieși din nou. Făcu ocolul camerei; Erik găsise un tabloid pe care îl răsfoia alene, Eva privea în gol, iar Anders și Hasse rămăseseră în aceeași poziție, cu brațele încrucișate și cu o mină gânditoare.

Lars se îndreptă spre avizierul pe rotile dedicat anchetei și se prefăcu că citește un document, împingând în același timp microfonul minuscul în pânza moale care acoperea avizierul. Se întoarse, făcu câțiva pași la întâmplare, se uită la diferite lucruri, termină de băut cafeaua – dădea impresia că vrea să facă un pic de mișcare înainte de începerea ședinței.

Afară, pe Brahegatan, la o distanță de câteva imobile, Lars parcase o mașină închiriată. Un Renault. În portbagaj, sub o pătură, se găsea echipamentul de ascultare.

Ușa se deschise și Gunilla pătrunse înăuntru cu pași apăsați, cerându-și scuze pentru întârziere. Eva Castroneves se ridică, își luă poșeta și se îndreptă spre Gunilla. Lars le scrută în timp ce șușoteau lângă ușă. Surprinse câteva zâmbete și auzi chiar și un chicot de râs. Rămase uimit când o văzu pe Eva aplecându-se și sărutând-o pe Gunilla pe amândoi obrajii. Apoi se îndreptă către Erik, îi zâmbi și-l mângâie pe obraz. Erik îi zise *bon voyage* cu un glas răgușit, după care Eva plecă din birou.

Gunilla se adună și începu să le vorbească.

— Am să vă împart în două echipe. Anders și Hans sunt echipa unu, iar Lars și Erik echipa doi.

Apoi citi de pe o hârtie.

— Erik și Lars, voi dați o fugă acasă la Carlos Fuentes, puteți să plecați deja. Anders, tu și cu Hans rămâneți pe loc.

Erik se ridică greoi, cu un oftat și plecă, iar Lars se luă după el, un pic nesigur pe situație.

După ce Lars și Erik ieșiră din cameră, Gunilla se îndreptă spre tabla albă și scrise *Albert Brinkmann* și *Lars Vinge*.

— Avem două lucruri de discutat.

•

Era serbarea de sfârșit de an școlar. Soarele strălucea, prin mesteceni nu trecea nicio adiere de vânt, iar asfaltul se înmuiase de la căldură.

Vreo treizeci dintre colegii lui se adunaseră dimineața devreme într-un parc la malul apei. Băuseră vin spumos. Se îmbătaseră cu toții, unii plângeau, alții vomau.

O luaseră pe jos împreună spre școală. El se dusese cu Anna. Se despărțiseră înainte de a intra în aulă. Acum ar fi vrut să se întoarcă și s-o caute cu privirea în mulțime, dar se abținu. Rămase la locul lui ascultând cântecele și acompaniamentul execrabil la flaut. Directorul ținu un discurs în care declară că hărțuirea, drogurile și rasismul erau lucruri rele, după care ceremonia se termină.

Albert traversă curtea școlii împreună cu prietenul său, Ludvig. Clădirea masivă din cărămidă a școlii, cu două laturi ce se prelungeau în spatele său, era frumoasă, azi, în prima zi de vacanță, chiar mai frumoasă decât de obicei. O zări în depărtare într-un grup de fete, îi zâmbi și ea îi întoarse zâmbetul.

Auzi un țiuit în buzunar, în timp ce el și Ludvig își descuiau bicicletele. *În seara asta o să fim împreună, XXX.*

Albert se uită în urmă, Anna dispăruse. Vârî telefonul înapoi în buzunar, zâmbind neîntrerupt. *Viața e minunată.*

Albert și Ludvig coborâră panta pe biciclete, cu părul în vânt, inhalând miresmele verii. Se aliniară și începură să mărească viteza. Ludvig luă un viraj larg, îndepărtându-se de Albert și intrând pe o altă pistă. Îi strigă ceva ce Albert nu auzi, apoi zise că Gustav avea să le ofere mâncare, dar nu și băutură.

Albert îi făcu un semn cu mâna și continuă drept înainte. Urcă un deal depunând ceva efort, apoi o coti pe un drum îngust ca să ajungă acasă mai repede. Auzi o mașină în spatele său și se trase pe marginea drumului ca s-o lase să treacă. Mașina rămase însă în spatele lui, mergând cu viteză mică. Albert aruncă o privire peste umăr. Era un Volvo, iar la volan se afla Hasse.

Mintea îi fu străbătută de o mulțime de gânduri. Că avea să rateze cea mai frumoasă seară din viața sa, ceea ce se întâmplase și data trecută când îl întâlnise pe tipul de la volan, că trebuia s-o ia la fugă…

Așa și făcu, o luă la fugă. Se lansă pe mijlocul drumului și începu să pedaleze din răsputeri pe pantă, în jos. Bicicleta accelera, aerul îi șuiera în urechi, amestecându-se cu zgomotul pe care îl făcea motorul mașinii care se ambala undeva în spatele lui.

Se gândea cu febrilitate cum să scape, dar realiză că bicicleta n-avea să-i fie de niciun ajutor. La jumătatea pantei, puse o frână bruscă și viră în grădina cuiva. Se lăsă purtat de bicicletă cât de mult putu pe

gazon, apoi sări de pe ea din mers și o luă la fugă. Se întoarse rapid și văzu cum mașina dădea cu spatele pe coastă în sus. Albert profită de ocazie și o porni în jos, în direcția diametral opusă mașinii. Mașina încetă să meargă cu spatele și plecă la vale în plină viteză.

Albert avea un avans simțitor. Alergă o vreme, iar pe urmă o coti la dreapta. Încerca tot timpul să păcălească mașina. Volvoul părea să ezite. Îl auzise punând brusc frână. Se deschise portiera. Albert privi înapoi, un bărbat sări de pe scaunul pasagerului și o luă la fugă după el. Albert nu-l recunoștea, dar își dădu seama că era rapid, așa că începu să fugă din toate puterile. Se auzi din nou mașina, un pic mai jos, mergea foarte repede, paralel cu el.

— Poliția! Oprește-te! strigă bărbatul din spatele lui, ai cărui pași rapizi se apropiau.

Albert făcu un salt, sări peste un gărduț și intră în altă grădină. Gazonul era în pantă. Se folosi de terenul înclinat ca să-și sporească viteza. Trecu pe lângă doi copii care se dădeau în leagăn. Erau o fetiță și un băiețel de vreo cinci ani; îi făcură cu mâna entuziasmați. Albert se întoarse brusc și o porni în direcția din care venise, apoi coti la dreapta și continuă pe alt drum, de-a lungul altei grădini, traversă încă un drum, o luă la stânga și dispăru peste o pajiște. Nu se opri din alergat deși plămânii, picioarele și inima îi semnalau o nevoie acută de oxigen. Privi în urmă și observă că bărbatul dispăruse. Ochi un pâlc de copaci și se îndreptă într-acolo. Întregul corp îi zvâcnea. Sări peste un gard sprijinindu-se într-o mână și căzu în interiorul unei grădini, unde rămase nemișcat, străduindu-se să nu gâfâie prea tare.

Bătăile inimii îi pulsau în urechi, iar respirația precipitată îl împiedica să înregistreze orice alt sunet. Albert închise ochii, apropiind capul de pământ. Așteptă să i se liniștească respirația. Se auzi o mașină. Albert se uită cu atenție. Era un Cherokee cu o mămică blondă la volan, părea obosită, iar copilul de pe bancheta din spate plângea. Începuse să respire normal. Asculta concentrat, încercând să deslușească sunete de pași, pașii celuilalt. Probabil că-i pierduse urma. Albert se pregătea să se ridice, când auzi încă o mașină apropiindu-se din stânga. Ridică încet capul. Volvoul trecu pe stradă, chiar prin fața lui. Hasse se afla la volan. Apoi se auziră zgomote de pași pe asfalt.

— E în apropiere, strigă celălalt bărbat.

Volvoul demară în trombă și dispăru. Albert băgă capul la cutie. Ce-o fi crezut? Că era gata să le scape din mâini?

Pașii de pe asfalt se apropiau, ezitau, nu se puteau hotărî, mergeau un pic, alergau încă un pic, se opreau, se întorceau, rămâneau pe loc…

Albert ciuli urechile, auzi din nou pașii, deși mai slab. Bărbatul mergea de colo-colo pe asfalt cu pantofii cu talpă de cauciuc, tipici polițiștilor.

— Albert?

Era o vocea calmă și joasă, care răsuna de undeva din apropiere. Albert își ținea respirația.

— Albert, știu că ești prin apropiere… Poți să te arăți acum. Mama ta a avut un accident… Am venit să te ducem la ea. Nu-ți fie frică. Mama ta are nevoie de tine.

Albert pusese capul jos. Pașii se îndepărtară o idee. Volvoul reveni și se opri.

— Albert! strigă bărbatul.

— Vino, Anders…

Era vocea lui Hasse.

— N-a avut cum să treacă peste pajiște înainte să vin eu, e imposibil, e aici pe undeva.

Intră în mașină!

Hasse nu mai avea răbdare.

Se auzi portiera închizându-se și mașina dispăru. Albert stătea nemișcat, aveau să se întoarcă. Încerca să se hotărască dacă să rămână acolo sau să se ridice și să găsească o nouă ascunzătoare. Încotro plecaseră oare? Doar un pic mai încolo și apoi se opriseră ca să-l prindă imediat ce se ivea? Sau plecaseră oare de-a binele, renunțând?

Se hotărî să rămână unde era. Se scurse o veșnicie. Mașina nu se auzea. Albert privi în sus, scrutând tot ceea ce-i intra în câmpul vizual. Scoase cu atenție telefonul din buzunar și apăsă pe tasta care tăia sunetul, apoi îi scrise un SMS lui Sophie cu degetele tremurânde:

Sunt urmărit de poliție m-am ascuns unul din ei e același ca data trecută.

Trimise mesajul și simți brusc nevoia să plângă. În timpul urmăririi nu-i fusese frică, și nici cât stătuse ascuns, fusese tot timpul ghidat de un instinct de autoapărare, un instinct de supraviețuire. Acum însă îl năpădeau frica, groaza, sentimentul de singurătate.

Apăru din nou o mașină. Încerca să-și dea seama dacă era Volvoul după sunetul motorului, dar nu reuși. Mașina se apropia. Albert își privi telefonul: niciun mesaj.

•

Erik propusese să mănânce un hotdog înainte să se ducă la Carlos, ceea ce și făcuseră pe Vallhallavägen, în apropierea gării Östra Station. Fusese prima dată când Erik și Lars erau împreună în oraș și, în plus, și cu un hotdog în mână.

Erik pusese o droaie de întrebări, întrebări despre Lars. Întrebase dacă îi făcea plăcere să lucreze cu ei, cum i se părea că avansează ancheta. Pusese și întrebări camuflate, încercând să afle cât de mult știa de fapt Lars despre activitățile grupului. Lars înțelesese strategia lui Erik. Îl detesta pentru felul cum îl trata, îi ura pe toți pentru comportamentul pe care îl adoptaseră față de el. Cum nu știa nimic

concret însă, răspunsese fără nicio problemă, cu sinceritate, la întrebări. Erik nu părea să fie mulțumit. Voia răspunsuri mai concrete care să-l ajute să-l dea de gol pe Lars.

Când Erik intră în mașină și se așeză din nou pe scaunul din față, Lars profită de ocazie și aruncă jumătate din hotdog într-un coș de gunoi. Apoi se urcă la volan și viră la stânga, intrând pe Odengatan. Erik închise ochii și începu să se maseze la rădăcina nasului. Oftă ca și cum l-ar fi durut ceva și aruncă o privire fugară spre razele soarelui.

— Și asistenta, cum merge treaba cu ea? Crezi că știe ceva?

— Nu, răspunse Lars.

— De ce nu?

— Pentru că nu avem niciun indiciu în acest sens. O urmăresc de-o veșnicie… Nici măcar cea mai mică dovadă.

— Știe că e pusă sub urmărire?

Lars se întoarse spre Erik.

— De unde să știe?

— Nu știu, dar nu obținem nimic de la ea.

— Poate că nu are ce să ne dea?

Erik ridică din umeri.

Parcară în fața apartamentului lui Carlos de pe Karlbergvägen, într-un loc unde staționarea era interzisă.

Înainte să deschidă portiera, Erik se întoarse spre Lars și îl scrută cu privirea câteva secunde. Rămase uitându-se fix la el.

— Ce e? mormăi Lars.

Erik nu părea să fie jenat de situație; dimpotrivă, părea să o savureze.

— Lars Vinge, ești o adevărată paiață, îți dai seama, nu-i așa?

Lars nu răspunse. Încă mai simțea efectul medicamentelor obținute pe rețetă, ceea ce-l făcea de fiecare dată să se simtă mai sigur pe sine. Avu puterea să-i înfrunte privirea lui Erik, dar acesta răspunse strâmbând din nas.

— Ai de gând să mă hipnotizezi?

Lars își întoarse privirea.

Erik își drese vocea. Scoase o serie de sunete înfundate și pe urmă începu să tușească. Simțea că se sufocă.

— Gunilla zicea că vrei să-ți lărgești orizonturile, să faci alte lucruri. Sarcina noastră de azi merge exact în sensul ăsta. Ești pregătit?

Lars încuviință din cap.

— Ești sigur?

— Da.

— OK, atunci ascultă și învață și ține-ți gura. Ultimul aspect e cel mai important.

Erik ieși din mașină. Lars rămase pe loc, trase adânc aer în piept și apoi îl urmă.

Liftul era defect. Carlos stătea la etajul patru. Începură să urce pe scări.

Erik gâfâia. La etajul trei se opri, ținându-se strâns de balustradă și respirând greu. Fața i se înroșise. Îi făcu semn iritat lui Lars să urce mai departe.

•

Cu căștile pe urechi, Erik asculta înregistrările de pe aparatul pe care Hasse și Anders i-l dăduseră la vizita anterioară.

— Nu ai nimic, doar bârâit și porcării!

Îl privi pe Carlos.

— De ce? continuă el.

Carlos își linse buzele.

— De unde vrei să știu eu? L-am purtat, dar Hector n-a vorbit cu mine.

Lars stătea pe unul dintre scaunele de la bucătărie și urmărea conversația.

— Hector o să se ducă la fund și o să te tragă după el. Îți oferim o șansă, Carlos. O șansă să ieși basma curată din toată povestea asta. Dar trebuie să ne ajuți. Înțelegi?

Erik vorbea pe un ton disprețuitor, ca și cum s-ar fi adresat unui copil. Lars privi vânătăile de pe fața lui Carlos.

— Ai luat bătaie? îl întrebă.

Carlos îl privi pe Lars cu o expresie mirată.

— Ține-ți gura, Lars, zise Erik.

Erik ridică din nou microfonul.

— Poartă-l tot timpul. Venim înapoi peste două zile și până atunci să faci bine să-l umpli cu informații… Poftim.

Carlos privi microfonul pe care i-l întinsese Erik, apoi privi în jos, ca și cum ar fi căutat o soluție.

— Ia-l, zise Erik.

Carlos clătină din cap; Erik începea să-și piardă răbdarea.

— Ia-l, omule! zise Erik cu o voce spartă.

Lars se ridică.

— Suntem gata?

Erik se întoarse spre el.

— Nu ți-am zis să-ți ții gura?

Lars afișă un zâmbet disprețuitor.

— Ba tu să-ți ții gura. Nu vezi că nimic nu-ți reușește? Ți se pare că asta-i cea mai bună metodă?

Erik îl privi pe Lars cu surprindere. Simți cum îi crește tensiunea, se înroși și mai tare la față.

— Poponar nenorocit, zise el încet și când să continue, își pierdu echilibrul.

Mormăi ceva de neînțeles. I se împleticeau cuvintele în gură, iar

vocea îi era lipsită de expresie. Lars și Carlos îl priveau mirați. Erik încercă să zică ceva, cu ochii micșorați ca și cum lumina ar fi devenit brusc prea puternică, își trecu palma peste frunte, se bălăngăni și se sprijini de spătarul unui scaun.

— Nu mai văd bine, zise el.

— Ce?

Lui Erik începu să-i tremure mâna stângă, iar el o privea surprins.

— Ce dracu'? șopti el ca pentru sine însuși.

Își luă privirea de la brațul său tremurând și o îndreptă spre Lars, apoi spre Carlos. Scoase un sunet gutural și ininteligibil, apoi începu să vomite. Unul din picioare i se îndoi. Căzu spre stânga cu scaun cu tot și se lovi de podea cu un zgomot surd. Rămase pe jos, în propria-i vomă, clipind din ochi.

Carlos se uita fix la el. Lars se uită și el, apoi se aplecă cu grijă.

— Cum te simți, Erik?

Niciun răspuns.

— Trebuie să sunăm după o ambulanță, zise Carlos.

Lars îi întinse o mână.

— Erik? șopti el.

Erik se sufoca. Speriat, Carlos luă telefonul de pe peretele din bucătărie și se pregătea să formeze numărul de la urgențe. Lars își scoase pistolul și îl îndreptă apatic spre Carlos.

— Hai, închide.

Carlos se holbă la țeava pistolului, puse la loc receptorul și făcu un pas înapoi.

— Nu pot să-l las să moară la mine în casă! zise Carlos.

— Ba da, sigur că poți.

Lars se așeză pe vine cu pistolul în mână, atârnându-i între genunchi, și începu să se uite fascinat la Erik. Își agită mâna în fața ochilor lui.

— Erik?

Ochii lui Erik se mișcară ușor, privind spre Lars. Lars văzu cum Erik îl implora din priviri. Începură să-l doară mușchii coapselor, se ridică și îndreptă către Carlos.

— Polițiștii care au fost aici data trecută?

Carlos se uită întrebător la Lars.

— Au mai fost niște polițiști aici, cei care ți-au dat microfonul. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Au venit doi tipi acum câteva zile, unul masiv și unul… normal. Mi-au pus întrebări… M-au amenințat.

— De ce?

Carlos privi pistolul care atârna în mâna lui Lars.

— Nu știu… Dă pistolul la o parte.

Lars privi pistolul fără să facă niciun gest.

— Nici măcar nu-l țin îndreptat spre tine.
Carlos își trecu mâna stângă peste ochi.
— Ce te-au întrebat?
— Despre Hector…
— Ce te-au întrebat despre Hector?
Carlos își dădu palma la o parte și îl privi pe Lars.
— Dacă l-am întâlnit la restaurant în seara aceea.
— Care seară?
Carlos arătă spre fața sa desfigurată.
— Și l-ai întâlnit?
Carlos clătină din cap.
— Cum te-au amenințat?
— Nu știu.
— Cum poți să nu știi?
— M-au lovit.
— Altceva?
Carlos părea confuz. Lars îi dădu un indiciu.
— Au pomenit pe altcineva?
— Pe cine?
— Vreo tipă?
— Ce tipă?
— Sophie?
Carlos reflectă, apoi încuviință din cap.
— Da, au întrebat dacă am văzut-o în seara aia.
— Și ai văzut-o?
Carlos clătină din cap.
— Și ce-ai răspuns?
Carlos îl privi pe Lars cum ai privi un retardat.
— Că n-am văzut-o!
— Ce s-a întâmplat la restaurant?
Carlos își întoarse privirea.
— Nu știu.
Rostise cuvintele deja obosit să tot repete același lucru.
— Vreau să-mi spui dacă te contactează din nou.
— De ce?
Lars îndreptă placid pistolul spre Carlos.
— Pentru că așa zic eu.
Carlos rămase în cumpănă.
— Ce-mi dai dacă-ți zic?
Lars analiză rănile lui Carlos.
— Nimic. Dar cel puțin n-am să te bat măr.
Carlos clătină din cap.
— Atunci ce vrei, Carlos?
— Protecție, în caz că dau de greu.

— OK, de acord, în plus, nu spui nimănui că a trecut ceva vreme după ce s-a prăbușit moșul și până am chemat salvarea.

Lars agită pistolul către Carlos, făcându-i semn să iasă din bucătărie.

Trase un scaun, se așeză și începu să privească corpul rigid al lui Erik Strandberg. Moșneagul se sufoca încet. Lars îi căută privirea ca să se asigure că el, Lars Vinge, era ultima persoană pe care Erik Strandberg o vedea în viață. Erik se stinse după o luptă lungă și chinuitoare, iar Lars nu rată nicio secundă din acest spectacol. Cadavrul arăta ciudat, fața îi atârna bizar. Erik murise în propria vomă. Acest lucru îl făcea pe Lars să simtă o senzație de satisfacție.

•

Albert era întins pe jos, simțea miros de pământ și de iarbă.

Primise un mesaj de la Sophie. *Rămâi unde ești. Nu ieși din ascunzătoare.*

Auzea zgomote de pași pe stradă, îl vedea pe celălalt tip, cel pe care îl chema Anders. Nu știa însă unde se afla Hasse.

Albert se hotărî s-o ia din nou la fugă. Știa că avea un avans bun.

Se auzi un fâșâit la câțiva metri de el. Inima îi săltă în piept. Bărbatul, nu știa care dintre ei era, se afla în apropiere. Albert nu avea altă alegere. Se ridică rapid, își luă avânt și începu să alerge. După nici zece metri intră în brațul întins al cuiva, primi o lovitură la gât și fu doborât la pământ. Mâini puternice îl țineau jos și un genunchi greu îi apăsa pe piept, golindu-l de aer. Albert văzu fața schimonosită a lui Hasse și îl auzi pe bărbatul masiv înjurând printre dinți așa de furios, că-i sărea saliva din gură. Cu o mână îl ținea de gât, gata să-l sugrume, iar cu cealaltă îl lovea în plină figură. Loviturile dure nimereau peste ochi, nas și gură. Apoi încetă să-l lovească, dar continuă să-l țină de gât și să-l strângă. Tot aerul dispăru rapid. Albert simțea că oxigenul din creier era pe terminate, că viața i se strecura printre degete. În sinea lui, se ruga să supraviețuiască… nu mai avea puterea să țină ochii deschiși.

Exact în momentul când credea că-și va pierde cunoștința, Hasse îi dădu drumul. Albert se așeză într-o parte, vomând fiere și zbătându-se să-și recapete suflul.

Hasse îl ridică brutal de jos, ținându-l strâns de braț.

— L-am prins! strigă el.

În acel moment, Albert reuși să se elibereze. O porni din nou la goană. Picioarele îl propulsau înainte, deși nici nu le simțea. Avea un gust de sânge în gură și toate încheieturile îl dureau. Ieși pe stradă și auzi mașina accelerând în spatele lui. Reuși să intre într-o grădină. Pașii îi erau lenți și greoi, de-abia își ținea echilibrul. Albert îl vedea tot timpul cu coada ochiului pe Hasse, care alerga paralel cu el. Când își dădu seama că Hasse poate să mențină același ritm cu el, Albert sări peste gard și o luă la fugă pe șosea în speranța că va întâlni pe

cineva sau că va putea opri vreo mașină ca să ceară ajutor.

Odată ajuns pe asfalt, încercă să mărească viteza. Volvoul se ivi din partea stângă. Venea cu viteză mare, nici măcar nu puse frână. Lovitura fu dură. Mașina îi seceră picioarele la înălțimea genunchilor și îl săltă în aer. Se învârti la 180 de grade pe acoperișul mașinii, iar după acest lung zbor tăcut căzu pe asfalt pe șira spinării, lovindu-se la cap așa de tare, încât partea din spate a craniului îi crăpă. Albert își pierdu cunoștința.

•

Sophie îl sunase disperată, bâiguind incoerentă. Îi luase ceva vreme să priceapă despre ce vorbea. Se năpustise spre mașină.

Fiul ei se afla într-un tufiș dintr-o grădină, iar în jurul lui patrulau doi polițiști. Îi spusese să nu-i lase să pună mâna pe el, îi repetase acest lucru de mai multe ori. Jens încercase să o liniștească.

Se afla în apropierea locului cu pricina, când fu depășit de o ambulanță ce rula cu viteză. Jens o porni după ea. Ambulanța se opri la o stradă mai încolo, lângă corpul însângerat al unui băiat, ce zăcea părăsit în mijlocul drumului.

•

Sophie își mușcă o bucată din unghia de la degetul mic. Niciuna din unghii nu mai era ca odinioară. Acum erau scurte și inegale.

Se afla într-un salon gol la serviciu. După ce primise SMS-ul lui Albert, începuse să meargă de colo-colo fără rost. Acum aștepta.

Avu brusc o viziune, îl văzu pe Albert în grădină jucându-se cu Rainer. Imaginea dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Nu înțelegea de ce gândurile i se îndreptaseră către câine. Rainer era un labrador auriu pe care Albert îl iubise la nebunie. Îl cumpăraseră când Albert avea doi ani, poate ca substitut pentru un frate sau o soră. Începând de la vârsta de șase ani, Albert alergase cu câinele pe peluză în fiecare zi, și vara, și iarna. La vârsta de nouă ani, învățase deja mișcările câinelui, felul cum reacționa, îl prindea de fiecare dată. Îi privise pe fereastră de nenumărate ori. Albert era concentrat, câinele vesel.

Albert împlinise doisprezece ani când a murit Rainer. Plânsese până îi secaseră toate lacrimile.

Soneria telefonului o trezi din reverie.

— Da?

Auzise ce-i spusese Jens, auzise vocea sa clară, care îi dădea explicații. Picioarele i se înmuiară de disperare și de groază. Reuși să se agațe de pervazul ferestrei și se ținu strâns de el, ca și cum ar fi fost ultimul lucru care o împiedica să se prăvălească în abis. Apoi văzu negru în fața ochilor. Următorul lucru pe care și-l amintea fu faptul că fugea de-a lungul unui coridor. Coborî pe scări în loc să ia liftul, alergă pe holurile ce făceau legătura între diferitele secții ale spitalului, trecu de holul de la intrare și intră la urgențe.

Ajunse în același timp cu ambulanța. Se apropie și le împinse la o parte pe asistentele care deschideau ușile din spate.

Îl văzu pe Albert întins pe targă cu fața însângerată. Pe frunte avea un bandaj lat, iar gâtul îi era susținut într-un guler cervical. Hainele îi erau rupte și pline de sânge. Sophie tocmai se pregătea să intre în ambulanță, când o asistentă o prinse de braț și o trase afară.

•

Mirosul de gaze de eșapament era înțepător acum, când era cald afară și avea fereastra deschisă.

Gunilla stătea și aștepta în Peugeotul său în parcarea din piața Hötorget. Urmări cu privirea în oglinda retrovizoare Honda lui Anders care se apropie și se opri în spatele mașinii sale. Anders deschise portiera și se așeză greoi lângă ea, pe scaunul pasagerului.

— S-a dus dracului treaba, zise el încet.

— O să supraviețuiască?

Anders se scărpină la ceafă.

— Nu știu. A primit o lovitură zdravănă, care l-a doborât la pământ.

— V-a văzut cineva?

— Nu.

— Ești sigur?

— Da.

Gunilla stătea nemișcată.

— Și mașina? întrebă ea.

— Am spălat-o și am aranjat o ciocnire cu o altă mașină. E parcată undeva în siguranță.

Gunilla își sprijini capul în mână. Tăcerea îl exaspera pe Anders.

— Am luat mobilul băiatului. I-a trimis un SMS lui Sophie. Știe că noi suntem făptașii.

Gunilla nu spuse nimic.

— Care e următorul pas? întrebă el.

Ea oftă.

— Nu știu… În momentul ăsta chiar nu știu.

Anders o privi, n-o mai văzuse așa înainte.

— Știi bine ce trebuie să facem, zise el.

Gunilla își ridică privirea spre el, apoi își sprijini din nou capul în palmă.

— Gunilla?

Ea nu răspunse.

— Știi ce trebuie să facem, nu?

— Lăsați-l în pace pe băiat, zise ea.

Anders ieșise deja pe jumătate din mașină.

— De ce?

— Pentru că așa zic eu.

Anders reflectă câteva momente.

— OK, deocamdată. Dar dacă își revine, trebuie să ne descotorosim și de el, îți dai seama, nu?

Gunilla privea în gol.

Anders ieși din mașină și trânti portiera în urma sa. Gunilla auzi scârțâitul anvelopelor pe betonul lustruit când mașina părăsi garajul. Sunetele se stinseră și se așternu tăcerea. Gunilla încercă să reflecteze, să găsească o soluție, o direcție… Telefonul începu să sune în cutiuța dintre scaunele din față și îi întrerupse gândurile. Gunilla răspunse. Era Lars Vinge. Îi spuse că Erik murise. Înțelesese ceea ce-i spusese, dar îl întrebă oricum.

— Care Erik?

21.

Sophie stătea lângă Albert și îl ținea de mână. Era și mai imobilizat decât fusese în ambulanță: corzi, guler cervical, benzi și o coroană suprarealistă de metal pe cap, totul ca să rămână nemișcat. Avea ambele picioare în ghips de la coapse și până la glezne.

Doctorița, pe care o chema Elizabeth și pe care Sophie o cunoștea din vedere, intră în salon. Elizabeth i se adresă concis.

— Credem că Albert s-a rănit la vertebra a douăsprezecea. Este tasată în măduvă, dar nu știm exact cum arată locul cu pricina.

Albert dădea impresia că doarme.

— Unul din oasele craniene e zdrobit. Acum însă nu îndrăznim să-l tulburăm prea mult, deci nu știm exact cum stau lucrurile. Știm doar că această rană pune presiune asupra creierului său. Scopul nostru imediat este să reducem această presiune. De îndată ce reușim, îl vom muta la spitalul Karolinska.

De-a lungul anilor ca asistentă medicală, le liniștise pe rudele pacienților spunându-le că adesea rănile arătau mai rău decât erau de fapt. Și spunea acest lucru cu sinceritate, de multe ori chiar așa era. Acum însă era exact invers, rănile lui Albert erau mai grave decât păreau. Cu mult mai grave.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne…

Jane intră în cameră; îl privi îngrozită pe Albert și o îmbrățișă pe Sophie.

•

Jens o sunase de mai multe ori pe telefonul secret. În cele din urmă îi răspunsese. Jens părea stresat.

— Trebuie să dispari în momentul ăsta…

— Nu pot să-l părăsesc.

— Ba bineînțeles că poți. Am vorbit cu personalul din ambulanță. Albert nu avea telefonul la el. E posibil să-l fi luat polițiștii, să fi citit mesajele voastre… Știu că tu știi. Dacă te găsesc, or să-ți facă rău.

— Nu, nu-l las singur…

— Am sunat după ajutor. Doi prieteni de-ai mei vor face cu rândul în fața salonului lui Albert. Îl vor păzi, îl vor proteja.

Sophie avea o mie de întrebări.

— Sophie, trebuie să pleci acum!

Aproape îi silabisi ultimele cuvinte.

Când termină convorbirea, Sophie observă că Jane se afla în spatele ei.

— Sophie, ce se întâmplă?

Ea nu răspunse.

— Mai e ceva în afară de accident, nu-i așa?

Sophie ar fi vrut să-i povestească. Îi spusese întotdeauna totul lui Jane. Iar Jane, la rândul său, făcuse la fel. Adevărul, sinceritatea… acestea erau lucrurile care le uneau. Își privi sora în ochi și rezistă tentației de a-i povesti totul.

— Nu acum, Jane… Trebuie să plec, te rog, nu mă întreba de ce. Să ai tot timpul grijă de Albert. Doi tipi vin încoace. Lasă-i să stea aici.

Apoi se întoarse și plecă, fără să fie în stare să-și ia rămas-bun de la Albert. Plecă pur și simplu. Jane rămase privind în urma ei.

•

Sophie își făcea bagajul în dormitor. Era grăbită, încerca să hotărască de ce avea nevoie, telefonul cu linia directă spre Jens era cel mai important, apoi celălalt telefon și încărcătorul. Aruncă totul în poșetă, se duse în grabă în baie și începu să-și adune articolele de toaletă. De la parter, din sufragerie, se auzi un zgomot. Sophie împietri și rămase în tăcere, ascultând. Niciun sunet. Continuă, puse în trusă pasta de dinți, periuța, cremele… tot ce era la îndemână. Un zgomot din nou – un păcănit și o ușă care se închidea. Își ținu respirația, ascultă. Niciun sunet. *Își imagina oare totul*? *Nu*…

Se furișă până la fereastra de la baie și privi afară. O mașină Honda era parcată pe stradă în fața gardului ei. Plecă de la fereastră și se strecură afară din baie. Acum auzea parchetul scârțâind la parter. Îngheță de frică; rămase nemișcată.

— Uită-te la etaj.

Era vocea joasă a unui bărbat, apoi auzi zgomote de pași ce se apropiau de scară. Sophie rămăsese pe loc, pironită la etaj. Ce să facă, să se ascundă? Să se lupte? Erau cel puțin doi bărbați contra ei.

Pașii începeau să urce treptele. Căută un obiect cu care să lovească, dar nu găsi nimic. Pașii se apropiau. Îi veni o idee – scara de incendiu din afara ferestrei lui Albert. Sophie ieși din baie și începu să se îndrepte spre camera lui Albert în timp ce pașii greoi de pe trepte se apropiau. Ajunse în ultima secundă și trase ușa după ea fără zgomot. Își puse geanta în diagonală peste piept, deschise fereastra, se urcă pe biroul instabil al lui Albert și tocmai se pregătea să coboare, când ușa se deschise în spatele său. O mână puternică o apucă de guler. Sophie fu trasă în spate și căzu pe podea, aterizând dur pe spate. Hasse Berglund își puse genunchiul peste pieptul ei și o mână în jurul gâtului. Obrajii începură să-i atârne când se aplecă deasupra ei. Arăta ca un câine. Îi întâlni ochii apoși și holbați și își dădu seama că îi plăcea ceea ce-i făcea.

— Anders! strigă el.

Sophie întinse brațul pe mochetă sub patul lui Albert și începu să pipăie cu degetele. Puse mâna pe partea inferioară a lunetei și o prinse ca pe o bâtă de baseball.

— Anders! strigă bărbatul din nou și întoarse capul dinspre ea pentru câteva clipe.

Sophie lovi cu toată puterea. Tubul lunetei îl nimeri pe Hans Berglund în moalele capului. Lovitura fusese atât de puternică, încât îi dădu drumul din prinsoare și căzu într-o parte, amețit și fără vlagă. Sophie se eliberă și îl izbi cu piciorul, apoi își scoase și piciorul drept de sub corpul lui masiv. Se auziră pași repezi pe scară. Sophie se ridică în picioare și îl auzi pe Hasse mormăind ceva în spatele ei. Cu coada ochiului observă că își recăpătase puterile și se pregătea să se întoarcă spre ea, întinzând brațul s-o prindă. Făcu un salt pe birou și se aruncă pe fereastră. Reuși să prindă scara ruginită cu mâna dreaptă, alunecă un pic și se alese cu o rană adâncă în palma mâinii. Apoi scăpă bara scării din mână și căzu pe spate plutind în aer câteva secunde, după care ateriză pe spate pe peluză. Își pierdu răsuflarea și rămase întinsă. Deși avea dureri în tot corpul și nu reușea să-și recapete suflul, se forță să se ridice. Grăbi pasul spre mașina sa care era parcată pe aleea pietruită din fața casei. Reuși să scoată cheia din buzunar în timp ce alerga. O dureau toate încheieturile. Descuie mașina cu telecomanda. Abia izbutise să se așeze la volan și să încuie ușile, când îi văzu pe cei doi năpustindu-se afară din casă pe ușa de la bucătărie. Celui mai gras dintre ei îi sângera urechea. Celălalt arăta ca un copil, în ciuda vârstei, și avea ochi rotunzi, închiși la culoare, ca de căprioară – exact așa cum îl descrisese Dorota.

Întoarse cheia în contact. Mașina porni. Cel cu față de copil trase pistolul și îl îndreptă spre ea. Cel gras îi strigă să oprească motorul și să se dea jos din vehicul.

Sophie băgă în marșarier și apăsă cu putere pe accelerație. Cauciucurile împroșcară pietriș în jur, mașina trecu de stâlpii porții, Sophie învârti de volan și ieși în stradă. Continuă să meargă cu spatele cu viteză spre Honda parcată în apropiere. Mașina huruia din cauza turației. Se pregăti pentru coliziune. Land Cruiserul se izbi în capota Hondei, ciocnitura fu brutală, iar Sophie fu propulsată înainte și se izbi de volan, pierzându-și suflul pentru câteva clipe. Apoi băgă repede în viteză și o porni înainte. Privi în fugă în oglinda retrovizoare și observă că distrusese capota Hondei.

Cei doi bărbați ieșiseră în mijlocul drumului. Armele lor erau îndreptate spre ea. Sophie acceleră la maximum, iar viteza se schimbă automat. Se aplecă și se adăposti sub panoul de bord și continuă în direcția lor. Anders și Hasse se dădură la o parte.

•

Odată ajunsă în mallul Mörby Centrum, parcă mașina la ultimul etaj al parcării, o încuie și se grăbi să iasă în zona cu magazine. Acolo se opri, ezitând. Să ia oare metroul sau autobuzul? Reflectă rapid. Stația de metrou Mörby Centrum era cap de linie și nu avea decât o ieșire.

Dacă cei doi veneau în timp ce ea aștepta metroul, n-ar avea nicio șansă să scape.

Cumpără un bilet de la automat și se grăbi spre stația de autobuz. Acolo, se ascunse în mulțime, privind neîncetat în direcția din care soseau autobuzele. Din când în când arunca un ochi spre ușile de la intrare prin care își închipuia că polițiștii puteau intra în orice moment, năpustindu-se către ea. Inima îi bătea tare, gata-gata să-i sară din piept.

Apoi, în sfârșit… Se ivi un autobuz ce se îndreptă spre ea și se opri în fața pasagerilor aflați în așteptare. Numărul autobuzului nu-i spunea nimic, dar n-avea nicio importanță. Se așeză la coadă, se urcă, arătă biletul șoferului și acesta îi făcu semn cu mâna să treacă. Sophie se duse în spatele autobuzului, se așeză pe o banchetă pentru două persoane, se aplecă și începu să se roage la Dumnezeu ca autobuzul să plece cât mai repede. Dar autobuzul stătea pe loc; rămăsese cu ușile larg deschise în așteptarea orei de plecare prevăzute în orar.

Respirația îi deveni greoaie. Simțea cum o cuprinde panica și își adună toate puterile ca să reușească să rămână în autobuz, să reziste tentației de a o lua la fugă.

În cele din urmă, ușile se închiseră și autobuzul părăsi Mörby Centrum. Sophie răsuflă ușurată. Autobuzul o ducea departe de Danderyd, spre Sollentuna. Sophie coborî în Sjöberg și merse printre casele aproape identice din zonă, iar mai pe urmă, chemă un taxi. Un sfert de oră mai târziu, taxiul sosi. Sophie îi ceru taximetristului s-o ducă în centru, în piața Sergels Torg.

Plăti, coborî pe Klarabergsgatan și o porni spre Plattan. Acolo, dispăru în mulțime, coborî la metrou și îl luă pe primul până la Slussen. Schimbă apoi peronul și se întoarse până la Gamla Stan, iar de acolo o porni spre Östermalm pe jos.

El o întâmpină pe stradă. Stătea și aștepta în fața intrării. Ea nu plângea, se lăsă îmbrățișată și își puse capul pe umărul lui.

Luară liftul până la ultimul etaj. El o privea în oglindă, neștiind cum s-o consoleze, nici măcar dacă era cazul să încerce. Nu știa cum să se poarte, nu era școlit, căci era unul dintre lucrurile pe care încercase să le evite toată viața. Acum însă ar fi vrut să știe, acum ar fi vrut să știe ce să facă, cum s-o ajute. Dar era prea târziu, ar fi făcut cu siguranță vreo gafă, dacă ar fi încercat.

Sophie îi ceru o soluție antiseptică. El îi oferi ce avea. Sophie își bandajă mâna plină de sânge și intră în altă cameră. O auzi vorbind la telefon cu sora sa.

Jens îi făcu de mâncare. Sophie era tăcută, iar Jens o lăsă în pace.

•

Camera mirosea a formol. Gunilla își privea fratele mort. Erik Strandberg era întins pe o targă metalică de la morgă, arăta ca și cum

ar fi dormit. Avu impulsul să-l trezească, să-i spună că venise vremea să plece la muncă, că avea să fie o zi ca toate celelalte, că după serviciu aveau să ia cina undeva în oraș, să vorbească despre caz, despre toate lucrurile pe care le discutau de obicei.

Ce-ar trebui să faci când îți vezi fratele pentru ultima oară? Să încerci să evoci o amintire? Să încerci să-ți amintești ceva ce uitaseși? La ieșirea din spital se urcă în mașină și privi pe geam fără să înregistreze nimic din ce vedea. Apoi se produse țipătul. Țipă din toți rărunchii până își goli plămânii. Apoi o năpădiră lacrimile și în cele din urmă tristețea se dezlănțui cu violență. Durerea aproape că o sufoca, se simțea singură și părăsită, și nimic nu părea s-o poată alina. În plus, o rodea o senzație nedefinită de neputință. Această senzație dădu încetul cu încetul naștere unei imagini care revela faptul că singurătatea totală în fața căreia se afla o punea într-o poziție în care nu mai avea nimic de pierdut în viață.

Apoi se liniști. Deschise geamul ca să lase aerul proaspăt să pătrundă înăuntru, respiră de câteva ori, își șterse rimelul care i se scursese pe obraji. Se machie din nou în oglindă, se îndreptă, trase adânc aer în piept, porni mașina și plecă.

•

În timpul nopții veni la el. Se ghemui lângă el pe canapea, se cuibări în brațele lui. Rămase așa o vreme, lăsându-l s-o îmbrățișeze. Apoi se ridică și se întoarse înapoi în patul său. Jens o privi, încercă să adoarmă la loc, dar nu reuși. Se ridică și îl sună pe Jonas, care era la spital și îl păzea pe Albert. Acesta îl asigură că totul era în regulă.

Își aprinse o țigară în bucătărie și se aplecă pe fereastră să o fumeze. Auzi telefonul vibrând pe blat, pe ecran era afișat un număr de Moscova.

— Da?

— Prietenii tăi sunt în drum spre Suedia.

Vocea lui Risto era la fel de lipsită de expresie ca de obicei.

— Spre Stockholm?

— Da, sunt pe drum…

— Când au plecat?

— Nu știu. Ieri, cred.

— OK, n-au decât să vină. Nu mă vor găsi niciodată.

— Știu cum te cheamă…

— Știu doar că mă cheamă Jens.

— Când ai fost la Praga ți-ai folosit numele adevărat… La prima întâlnire cu ei…

Jens își aminti. Făcea acest lucru din când în când, dacă afacerea i se părea lipsită de riscuri.

— Au întrebat de nume la hotel.

— Înțeleg… Mersi, Risto.

Jens încheie convorbirea și căzu pe gânduri.

— La naiba…, șopti el încet.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse. O văzu pe Sophie privindu-l. Încercă să-i zâmbească liniștitor.

•

La trei și douăzeci noaptea, Lars descuie mașina închiriată pe care o parcase pe Brahegatan.

O porni prin orașul ce părea amorțit, nu se vedeau decât câțiva oameni, cea mai mare parte dintre ei beți. El însuși era beat, dar nici nu-și dădea seama de acest lucru. Beat, drogat – *dependent* – aceasta era realitatea lui.

Parcă mașina la trei străzi distanță de apartamentul său, scoase echipamentul de înregistrare din portbagaj, îl puse pe umăr și se îndreptă spre casă.

Odată ajuns în sufragerie, salvă fișierele pe calculator, își puse căștile și ascultă secvența de pe Brahegatan la care el însuși fusese prezent – o auzi pe Gunilla rugându-i pe el și pe Erik să-i facă o vizită lui Carlos. Sunetul era prost, nu se auzea deloc clar. Auzi zgomote de pași și pe urmă o ușă închizându-se. Erau pașii lui Hans și ai lui Erik. Lars ascultă concentrat, auzi scârțâitul inconfundabil al markerului pe tabla albă.

— Avem două lucruri de discutat.

Cuvintele fuseseră rostite de Gunilla.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi Gunilla vorbi din nou.

— Înainte să vorbim despre băiat, aș vrea să revenim la noaptea cu pricina. Lars știe mai multe decât am crezut noi. Erik încearcă să afle ce și cum.

— Știe și de Patricia Nordström?

Era vocea lui Anders. Lars notă numele *Patricia Nordström* pe o hârtie.

— Nu știu, nu cred.

— Dar ea știa?

— Da, replică Gunilla scurt.

Ea? Lars încerca să înțeleagă.

— A fost găsită? întrebă Hasse.

— Da, a găsit-o o prietenă, zise Gunilla.

— Cauza morții?

— Stop cardiac, exact cum speram.

Lars nu pricepea nimic.

— Nicio suspiciune? întrebă Anders.

— Nu. Nicio suspiciune… deocamdată.

Hasse tuși, apoi Gunilla continuă:

— E important ca el să nu afle nimic deocamdată. Aș prefera să-l

înlătur, dar dacă știe ceva și nu ne spune, e mai bine să rămână în preajmă fără să afle nimic.

Timp de câteva secunde nu se auzi niciun sunet, apoi o ciocănitură cu markerul pe tablă. Lars își îndesă căștile pe urechi și se concentră.

— Trebuie să-l găsim pe băiat, să-l prindem iar, zise Gunilla.

Lars se chinuia să înțeleagă – despre ce băiat era vorba?

— De ce? întrebă Anders.

— Trebuie s-o ținem în șah pe Sophie. Am impresia că în curând o să facă ceva drastic. În situația de față nu ne putem permite așa ceva.

Cuvintele rostite de Gunilla erau lipsite de tonalitate.

Lars se gândea… Băiatul?… Albert! Ce vor să-i facă?

— Azi e serbarea de sfârșit de an școlar, zise Hasse.

Urmă un mormăit ininteligibil al lui Anders și un răspuns încet dat de Gunilla; Lars nu reușise să distingă cuvintele. Apoi auzi hârșâitul unor scaune pe podea, probabil când Hasse și Anders se ridicaseră să plece.

Închise echipamentul, încercând să reflecteze la cele auzite și gândindu-se la Albert. În timp ce el și Erik se duseseră la Carlos, Anders și Hasse porniseră în căutarea lui Albert. Reușiseră oare să pună mâna pe el? Dar de ce îl căutau? Ce aveau cu el? În mintea lui Lars gândurile se perindau cu rapiditate. Era oare ceva de pe vremea când o supraveghease pe Sophie care ieșea în evidență în legătură cu Albert? Închise ochii și își răscoli cu febrilitate memoria. O amintire subtilă și neclară începu să se contureze. Încercă să și-o însușească, dar nu reuși. Dispăru, însă nu cu totul… rămase o bucățică… un miez mic și delicat. Se concentră, îndreptându-se cu grijă spre calculator, ca nu cumva să piardă și această ultimă părticică. Începu să scrie cuvinte-cheie: *Albert, Sophie, bucătărie*. În fereastra de căutare apăru o listă de fișiere. Lars se uită la data când fuseseră create și începu să le asculte începând de sus. Erau convorbiri la micul dejun, convorbiri la cină, convorbiri în timpul zilei, când Albert își făcea temele. Erau și convorbiri seara, Sophie vorbind la telefon… Albert vorbind la telefon. Apoi mai erau niște fișiere în care diferite sunete atmosferice activaseră senzorul, după care se așternea din nou tăcerea. Lars ascultă toate fișierele, dădu înainte căutând. *La naiba,* își aducea aminte ceva, nu știa însă ce… Era ceva ce i se fixase numai în subconștient. Cu cât asculta mai mult, cu atât se subția amintirea în memoria sa lipsită de limpezime.

După două ore și jumătate, nu reușise să asculte nici măcar jumătate din fișiere. Lars apăsă pe unul nou, ascultă iar, dădu înainte ca să treacă de momentele de tăcere. Un frigider se deschise și se închise, se auzi vocea lui Sophie zicând *Albert.* Urmă o tăcere… Apoi zgomotul inconfundabil al unei palme.

Lars apăsă ușor căștile pe urechi, sunetul se îmbunătăți și începu să

audă detaliile. Zgomote de pași de-a lungul podelei, cineva care se ridica de pe un scaun.

— Dragul mamei, ce-ai făcut?

Lars asculta.

— N-am făcut nimic.

Vocea lui Albert părea înăbușită, ca și cum s-ar fi ascuns la pieptul mamei sale.

— Gata, s-au înșelat… S-au înșelat.

Lars nu-și amintea acest schimb de replici, își amintea că îi ascultase, dar conversația cursese altfel, nu cum o percepea acum.

— Dar aveau martori?! Viol? Ce înseamnă…

Lars o auzi pe Sophie șoptind.

— Încearcă să uiți totul, ce-a fost a fost. Toată lumea face greșeli, chiar și poliția.

Se făcu din nou tăcere, Lars asculta.

— Polițistul m-a lovit.

— Ce-ai spus?

— Polițistul care m-a luat cu mașina m-a lovit peste față.

Urmă o tăcere prelungită, după care fișierul se termină. Lars se ridică, își puse ordine în gânduri, scrise pe perete ceea ce tocmai auzise. Lucră cu încordare până noaptea târziu. Începea în sfârșit să înțeleagă cum stau lucrurile.

•

Când mijeau zorile, Lars fu trezit de soneria telefonului. Gunilla voia să-l vadă.

Se holbă la imaginea sa în oglinda de la baie, încercând să găsească o personalitate care să corespundă situației. Luă o doză mai mică de medicamente, la urma urmei fusese de față când îi murise fratele… Trebuia deci să dea impresia că nu prea e în formă.

•

— Ce s-a întâmplat?

Ținea mâinile în poală. Era cald, douăzeci și cinci de grade la umbră. Stăteau la o terasă în piața Östermalmstorg. Gunilla era încordată, părea să se pregătească să audă ceva ce avea s-o afecteze emoțional. Lars privi în jos, spre masă, apoi către Gunilla.

— Am intrat, Erik era cel care vorbea… dintr-odată s-a prăbușit…

O adiere de vânt străbătu piața fără să răcorească deloc aerul.

— Cum?

— E important cum?

— Altfel nu ți-aș pune întrebarea.

Lars începu.

— A zis că nu mai vede bine. Unul dintre brațe a început să-i tremure. A bolborosit ceva și pe urmă s-a prăbușit.

— Ce-a zis?

— N-am auzit.

— Și tu ce-ai făcut?

— M-am apropiat în grabă să-i iau pulsul.

— Și?

— Era în viață. M-am dus să sun ambulanța.

— Și pe urmă?

— M-am așezat lângă el.

— A mai zis ceva? Tu ce-ai mai zis?

— Își pierduse cunoștința, am început să-i vorbesc calm.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis că totul o să fie bine, că ambulanța urma să sosească și să nu-i fie frică.

Gunilla întoarse privirea, răsuflând profund.

— Mulțumesc.

Lars nu răspunse.

— Și tipul, Carlos? El ce-a făcut?

— S-a speriat și s-a dus în altă cameră.

— Ce-ați apucat să discutați cu el?

— Nu mare lucru. Erik i-a zis că vrea să vadă rezultate. N-am ajuns mai departe de atât…

Gunilla privea oamenii din jur.

— Începem să ne apropiem, dovezile încep să apară. Trebuie să fim cu toții foarte concentrați pe muncă. N-avem voie să facem nicio greșeală.

Lars luă o gură de apă din pahar.

— S-a întâmplat vreun lucru pe care eu nu l-am aflat?

Cu o licărire de tristețe în ochi, Gunilla clătină din cap ca pentru sine însăși.

— E groaznic, fiul lui Sophie, Albert, a fost călcat de o mașină ieri… I-au rupt șira spinării, e internat la terapie intensivă, e o poveste cumplită.

Lars ar fi vrut să țipe. Se concentră însă, încercând să-și păstreze calmul. În minte îi apăru imaginea unui copac care crește anevoios pe o stâncă șlefuită de valurile mării… Încerca să evoce orice imagine care să implice o lentoare infinită.

— Ah… Cine l-a călcat? zise el pe un ton la fel de indiferent precum își dorea.

Gunilla dădu din umeri.

— Nu știu, a fost un accident… A fugit de la fața locului.

— Groaznic. S-a mai întâmplat și altceva?

Încerca să fie distant și profesionist.

— Nu, nu cred.

•

Gunilla îl urmări cu privirea pe Lars în timp ce se îndepărta,

mergând spre Humlegårdsgatan. I se părea schimbat, atitudinea sa nesigură dispăruse, se transformase. Nu era mai sigur… doar mai hotărât, mai tăcut. Era distanțat fără să fie gânditor, ceea ce era ciudat.

După ce Lars dispăru, își scoase telefonul și îl sună pe Hans Berglund.

— Ai putea, te rog, să faci curățenie acasă la asistentă? Anders poate să-ți spună unde sunt plasate microfoanele. Totul trebuie să dispară, nu lăsa nicio urmă.

Închise telefonul și începu să observe oamenii din jurul său cu un interes brusc. Îi zâmbi unui băiat creț cu cămașă albă și pantaloni negri, care, după câteva momente de confuzie, își dădu seama că Gunilla voia să plătească.

•

Lars plecă din Östermalm și se duse la banca sa din cartierul Söder, îl salută pe casierul cu tenul gras și ceru să fie lăsat să-și deschidă seiful bancar.

Scoase lada și puse o mulțime de înregistrări, cópii ale fișierelor cu înregistrările efectuate acasă la Sophie Brinkmann, plus fișierul înregistrat la secția de poliție, fotografii, texte, rapoarte… totul. Plecă de la bancă și se îndreptă spre Stocksund. *Trebuie să o păzesc*…

•

Se asigură că Sophie nu era acasă și parcă la două străzi mai încolo de casa ei. Un sfert de oră mai târziu, o mașină trecu pe lângă el, claxonând scurt. Lars privi spre stânga și îl văzu pe Hasse arătându-i degetul. Lars respiră adânc golindu-și plămânii și își dădu capul pe spate. Trecu ceva vreme, cinci minute sau poate zece, apoi apăru din nou mașina lui Hasse din direcția casei lui Sophie. Hasse încetini și deschise fereastra aplecându-se spre Lars cu brațul stâng atârnându-i deasupra portierei.

— Imediat ce-o vezi, ne suni, ori pe mine, ori pe Anders sau pe Gunilla. Nu faci nimic de unul singur… Ai înțeles?

Lars încuviință din cap.

Hasse bătea darabana pe partea exterioară a portierei, apoi îi arătă din nou degetul. De data aceasta, gestul fu clar și prelung, așa încât Lars să nu rateze nicio secundă din acest *Fuuuck Yooou* până când mașina dispăru în depărtare și sunetul făcut de cauciucuri pe pietriș se disipă. Apoi se așternu iar liniștea.

Lars rămăsese nemișcat în mașină, privind în gol. Păsările ciripeau, dar el nu le auzea. În depărtare se auzeau hohotele de râs și strigătele de bucurie ale unor copii care se jucau, dar Lars nu-i auzea nici pe ei. Nu-și auzea decât vocea lăuntrică. Se străduia s-o urmărească, dar pierdea mereu șirul gândurilor. Din buzunar, se auzi soneria telefonului. Lars răspunse mormăind *Alo*.

— Lars?

— Da?

— Terese la telefon.

Era prietena Sarei care se smiorcăia la telefon.

— N-am putea să stăm un pic de vorbă? Nu mai suport să mă gândesc de una singură…

Lars nu înțelegea.

— La ce să te gândești?

Terese plângea.

— Terese, ce s-a întâmplat?

Se așternu tăcerea.

— N-ai aflat?

— Ce?

Terese îi povesti printre lacrimi că Sara murise cu o noapte înainte, că făcuse un stop cardiac.

Universul se întoarse pe dos, cerul se deschise larg. Lars deschise portiera și vomită pe asfalt.

•

Klaus îl sunase pe Mikhail în mijlocul nopții. Era obosit, dar părea să fie în toane bune.

— Poți să vii să mă iei de aici?

— Cum te simți?

— Cum se simte cineva care a fost împușcat în burtă? zise Klaus.

— Nu știu. Știu doar cum e să te lovească un glonț în coapsă, în umăr, în piept… sau schije de grenadă în fund.

Se amuzaseră. După ce terminară convorbirea, Mikhail își făcu bagajul și se duse la aeroport dis-de-dimineață. Luă primul zbor spre Scandinavia. Ajunse la Copenhaga și de acolo luă un nou zbor spre Stockholm.

Repetă aceiași pași ca data trecută. La aeroportul Arlanda închirie o mașină pe un nume fals, apoi se duse la idiotul cu armele din Enskede și făcu rost de un nou pistol a cărui proveniență nu putea fi stabilită, după care o porni spre spitalul Karolinska.

Mikhail se săturase de mașini Volvo, de oameni blonzi și de bunăstarea socială în aparență perfectă – se săturase de Suedia.

•

Hector vorbea cu Adalberto pe o linie sigură. Adalberto îl asigurase că banii din afacerea Ericsson erau puși deoparte. Hector făcea socoteli în minte și Adalberto la fel.

— Hector, înainte să continuăm, am să-ți spun ceva… M-au contactat oamenii lui Hanke. M-a sunat un tip pe nume Roland Gentz și m-a întrebat cum mi se pare propunerea.

— Care propunere?

— Asta l-am întrebat și eu…

— Și?

— Nu se dau bătuți.

— Și noi cum stăm?

Adalberto făcu o pauză. Hector îl auzi sorbind dintr-un pahar și sfărâmând un cub de gheață între dinți.

— Am pus o armată de avocați pe ei, care să-i dea în judecată din toate direcțiile… Aș prefera ca lupta să se ducă mai degrabă pe terenul ăsta. Treaba cu mașini și pistoale începe să devină forțată. Dar trebuie să ai grijă. Se pare că pregătesc ceva… Gentz mi-a spus verde în față. M-a amenințat.

— Tată, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să rezolvăm problema.

— Mai târziu. Deocamdată așteptăm să vedem ce rezultate dă ultima mea mișcare.

Hector își aprinse un trabuc subțire. Adalberto luă o gură din pahar.

— Am vorbit cu Don Ignacio. Părea liniștit, mi-a zis că tu și cu Alfonse ați căzut de acord.

— Ne mai întâlnim o dată înainte să se întoarcă acasă… Trebuie să aranjăm niște detalii.

Adalberto mormăi ceva ce Hector nu înțelese, după care continuă.

— Leszek și cu mine am făcut progrese, în curând ne putem relua rețeaua de distribuție. Căpitanul s-a decis să facă o schimbare.

Hector căzu pe gânduri.

— Ce vrei să spui cu asta, cum s-a decis căpitanul să facă o schimbare?

— Nu-i nicio glumă. E exact cum ți-am zis: a schimbat vaporul, l-a vândut pe cel vechi și și-a luat unul nou. Planul a rămas același. Marfa este transportată cu mașina din Ciudad del Este, iar el o ia în primire după o săptămână în Paranaguá. La sfârșitul lunii o să ajungă o nouă încărcătură la Rotterdam. Am intrat iarăși în joc.

— Și asta e bine sau rău?

— Nu știu… dar oricum n-aveam încotro, nu-i așa?

Hector nu răspunse.

— Sonya cum se simte?

— Preferă să fie singură.

— Dar tu, tată, cum te simți?

Puțin tulburat, Adalberto nu răspunse.

— Exact așa cum merit…, zise el încet.

Hector fuma la Stockholm, iar la Marbella Adalberto savura un pahar de tărie. Rămaseră așa o vreme unul în compania celuilalt.

Hector închise telefonul și începu să reflecteze în singurătate. Fu întrerupt de soneria de la intrare. Aron se ivi în birou.

— Așteptăm pe cineva? întrebă el.

Hector clătină din cap și scoase un revolver dintr-unul din sertarele

biroului. Aron luă pistolul său cu amortizor de pe unul din rafturile bibliotecii. Se îndreptară către ușă.

Pe vizor Aron văzu doi bărbați. Nu-i cunoștea pe niciunul din ei. Îi făcu semn lui Hector, care se apropie, se uită și clătină din cap. Aron îi făcu semn lui Hector să se dea înapoi.

Își vârî arma la brâu în partea din spate a pantalonilor, deschise ușa și zâmbi prietenos către Håkan Zivkovic și către tovarășul acestuia, Leffe Rydbäck.

— Da? zise Aron.

Amândoi aveau părul tuns scurt și pantofi de cauciuc și erau îmbrăcați în haine ieftine. Pe sub geci se ghiceau niște veste antiglonț bine strânse pe corp, care îi făceau să arate caraghios. Tovarășul avea nasul borcănat, era cu un cap mai scund ca Zivkovic și afișa o nervozitate evidentă pe care încerca să o ascundă printr-o figură furioasă.

— Îl căutăm pe Aron sau pe Hector.

Zivkovic era de-a dreptul obraznic.

— Cu ce treabă?

— O propunere.

— Atunci vă rog să notați propunerea și să ne-o trimiteți și vă contactăm noi.

Se pregătea să închidă ușa, dar Håkan Zivkovic o împinse, deschizând-o din nou. Aron îl lăsă să înainteze, erau nervoși și amenințători.

Intrară în hol, iar Håkan îl îmbrânci pe Aron. Fusese o mișcare ciudată, menită să-l sperie pe Aron, să-l facă să-și piardă cumpătul. Hector intră în cameră.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Zivkovic și tovarășul său se zăpăciră. Tovarășul scoase pistolul și-l ținti cu nervozitate.

— Țineți-vă gura și așezați-vă. Vrem să stăm de vorbă cu voi, zise Zivkovic.

Aron și Hector se lăsară amenințați. Intrară în sufragerie și se așezară pe canapea. Zivkovic și tovarășul lui rămaseră în picioare.

— Ascultați-mă cu atenție, zise el, făcând câțiva pași prin cameră.

Aron și Hector îl priveau aproape cu milă.

— Ați amenințat un client de-al meu.

— Pe cine? întrebă Aron.

Zivkovic clipi repede.

— N-are importanță.

— Ba eu zic că are, interveni Hector.

Zivkovic nu se aștepta să fie contrazis.

— Ba nu are.

— Cine e?

Tovarășul îi amenință cu pistolul.

— Știți foarte bine despre cine vorbesc.

— Ba nu.

Zivkovic îl fixă cu privirea pe Hector.

— Leffe nu așteaptă decât semnalul meu ca să vă împuște, nu-i prima dată când omoară pe cineva.

Hector îl privi pe tovarăș cu o mină surprinsă.

— Chiar așa, Leffe? Ai mai omorât și pe alții?

Leffe confirmă din cap cu o mină furioasă. Zivkovic continuă să patruleze prin cameră cu un aer de comandant.

— Retrageți-vă amenințările, că altfel o încurcați. Vă dau cuvântul meu. Știm cine sunteți și unde locuiți.

Lui Zivkovic nu-i plăcea modul în care cei doi zâmbeau. Hector ridică mâna.

— Hai, ia plecați voi de aici, zise el calm în timp ce se ridica.

— Așază-te dracului la loc!

Zivkovic țipa ca un militar. Aron se ridică și el. Zâmbeau amândoi la obrăznicia sa, amuzându-se de faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre cei cu care avea de-a face. Zivkovic tocmai se pregătea să spună ceva, când Aron scoase revolverul de la spate. Scena se desfășură rapid. Amortizorul pufăi când lansă două gloanțe în vesta de protecție a lui Leffe Rydbäck. Leffe căzu pe spate și scăpă arma din mână. În aceeași secundă, Hector se repezi înainte, îl apucă pe Zivkovic de gât și îl doborî la podea, aplicându-i două lovituri dure peste față. Hector își împinse genunchiul peste obrazul lui Zivkovic și îi întoarse capul spre Leffe, care gâfâia culcat pe spate un pic mai încolo.

— Ai să vezi ce se întâmplă când lumea vine acasă la mine și mă amenință cu arma, șopti el.

Aron trase de vesta antiglonț și o dădu jos de pe Leffe, apoi îi săltă capul și o puse în spatele acestuia. Leffe nu pricepea nimic.

Apoi își îndreptă pistolul spre inima lui Leffe și trase de două ori. Gloanțele străbătură corpul lui Leffe și se înfipseră în vesta antiglonț. Nu trecură de vestă spre podea, iar Leffe muri pe loc. Zivkovic scoase un țipăt ca un copil și începu să plângă.

— Cine ești tu? întrebă Hector.

Håkan se holba cu ochii înlăcrimați la prietenul său mort.

— Mă cheamă Håkan Zivkovic.

Hector își dădu la o parte genunchiul și îl ridică pe Zivkovic.

— Acum ți-e frică, Håkan, nu-i așa?

Zivkovic nu scoase niciun cuvânt.

— Dar acum câteva momente nu-ți era deloc frică… Erai obraznic și amenințător… Interesant cum se-ntoarce roata, nu?

Hector îl ținea strâns de gât.

— Hai, zi-ne.

— N-a zis niciodată cum îl cheamă, gemu Zivkovic.

— Cum arată, atunci?

Zivkovic îl descrise pe Svante Cangren.

— Și care era scopul acestei vizite?

Hector întări strânsoarea în jurul gâtului.

— Să vă speriem, ca să-l lăsați în pace.

Hector îl privi pe Zivkovic, era din ce în ce mai palid.

— Și dacă nu ne dădeam bătuți?

— Atunci aveam de gând să vă împușcăm.

— Nu v-a mers… nu-i așa?

Zivkovic clătină din cap.

— Te întorci la el și-i povestești în detaliu ce s-a întâmplat aici. Îi explici clar că nu-l lăsăm niciodată în pace, nici pe el, nici pe tine… Nu uita lucrul ăsta, Håkan Zivkovic.

Hector îi dădu drumul lui Zivkovic. Acesta se ridică și plecă din apartament fără să-și mai privească tovarășul mort.

•

Håkan Zivkovic ieși și o luă încet la fugă spre Själagårdsgatan. Era palid și-i curgea sânge din nas… Era singur și răvășit.

Anders o sună pe Gunilla și îi povesti ce văzuse. La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.

— Singur? zise ea, întrebând doar ca să mai câștige ceva timp de gândire.

— Da.

— Deci poate că planul tău a funcționat?

Anders nu răspunse.

— Și celălalt a rămas sus?

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc în ce hal arată.

— Bine… atunci a sosit momentul, nu-i așa, Anders?

— Îndrăznesc să zic că da.

22.

Tărăboiul începuse în spital cu jumătate de oră înainte, când se trezise neamțul.

Pe doctor îl chema Patrik Bergkvist. Era un tip cu părul creț, la treizeci și opt de ani, care purta cască de protecție când venea cu bicicleta la serviciu. Doctorul Bergkvist stătea pe marginea patului și lumina în ochii lui Klaus cu o lanternă mică pe care o scosese din buzunarul de la piept al halatului său alb. Klaus se uita la el, iar undeva, în spate, aștepta o asistentă. Patrik se folosea de germana pe care o învățase în școală.

— Vă aduceți aminte cum vă cheamă?

Klaus avea o mină iritată.

— Da.

— Cum vă numiți, deci?

— Nu-i treaba ta.

Patrik încerca să-și păstreze buna dispoziție.

— Bine, dar de ce?

— Ți-am zis că nu e treaba ta.

Patrik nu se aștepta la un așa răspuns. În general, pacienții îl tratau cu respect și, în plus, nu-i plăcea să fie umilit în prezența asistentelor. Închise lanterna.

— Am scos glonțul. Ați avut noroc, nu a cauzat nicio vătămare permanentă a organelor interne. O să simțiți dureri o bună perioadă de aici înainte, însă.

— Danke, zise Klaus încet.

Patrik dădu din cap.

— Poliția ar vrea să vă pună câteva întrebări. Vă simțiți destul de în putere?

— Nu.

— Am să-i sun oricum, eu cred că veți face față.

Doctorul Bergkvist plecă din salon, intră în birouașul îngrămădit între două saloane și scoase numărul lăsat de poliție. Îl formă și îi răspunse o femeie pe nume Gunilla Strandberg. Se dovedi a fi o femeie foarte cumsecade.

— Cât de rău e rănit? întrebă ea.

Patrik Bergkvist replică în limbajul său tipic de medic competent. Gunilla îl întrerupse când i se păru că exagerează cu termenii de specialitate.

•

Klaus stătea în pat și răsfoia o revistă suedeză de scandal. Se uita la poze cu regele Carl Gustav, cu regina Silvia, cu Carl Philip și cu

Madeleine care făceau cu mâna de pe peluza din fața unui castel alb. Victoria și soțul ei nu apăreau în poze. Poate erau în vreo călătorie. Klaus știa întreaga familie regală. Prietenul său, Rudiger, era înnebunit după casele regale europene.

Se deschise ușa. Anders salută cu o mișcare a bărbiei și intră în cameră. Klaus îl scrută cu privirea. Apoi îl privi dezgustat pe porcul de Berglund care intră imediat după aceea.

— Te simți bine?

Anders vorbea nemțește bine. Trase un scaun și se așeză.

— Voi cine mai sunteți? întrebă Klaus.

Hasse scoase legitimația de polițist.

— Ai fost împușcat? întrebă Anders.

Klaus dădu pagina. O văzu pe Kicki Danielsson la ea acasă, așezată la o masă din lemn masiv, în bucătărie.

— Cum te cheamă?

Klaus ridică privirea, nu avea nicio intenție să răspundă.

— Putem să te ajutăm, de asta am venit.

Anders dădea dovadă de multă răbdare, Klaus întoarse din nou pagina. Un tip cu capul mare pe care îl chema Christer își îmbrățișa soția firavă. Lui Christer părea să-i placă și Elvis Presley și, în plus, îi plăcea să-și decoreze baia din casa de vacanță cu robinete aurite. Anders se aplecă și luă cu grijă revista din mâinile lui Klaus.

— Am altele să-ți arăt.

Anders puse revista deoparte și scoase din geacă un plic de format A4 îndoit. Îl deschise și începu să răsfoiască printre o mulțime de fotografii. Klaus aștepta. Aruncă o privire iute spre Hasse, care se postase lângă fereastră. Anders luă o poză cu Hector și i-o arătă lui Klaus.

— Îl recunoști pe acest bărbat?

Anders îi cerceta chipul lui Klaus în timp ce acesta se uita la poza cu Hector. Klaus clătină din cap.

— Nu…

Luă o poză cu Aron Geisler, Klaus clătină din cap. Anders scoase o fotografie cu Sophie Brinkmann. Klaus clătină din cap. Anders îi arătă o fotografie a unui criminal necunoscut din arhiva poliției. Klaus reacționă cu o secundă mai târziu, ca și cum ar fi răscolit în memorie, apoi clătină din cap.

— Știe, îi zise Anders lui Hasse.

Anders continuă apoi în germană.

— Ai fost internat după ce ai fost împușcat. Știm că ai fost adus de cineva cu mașina. De cine?

Klaus dădu din umeri.

— Cine te-a împușcat?

Klaus nu răspunse.

Anders își luă din nou avânt.

— O luăm de la început. Cine te-a adus la spital?

Klaus îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Dacă ne spui cum ai ajuns aici și ce știi despre Hector Guzman, îți dăm drumul, cu condiția să depui mărturie mai târziu.

Klaus căscă îndelung, satisfăcut, se întinse după revista de scandal de lângă Anders și începu din nou să răsfoiască. Apoi ridică privirea și rânji către Anders.

— Bine, când doctorul ne dă semnalul că te-ai întremat, te băgăm la arest până te decizi să vorbești.

Klaus rânji din nou în timp ce Anders și Hasse ieșeau din cameră.

•

Anders și Hasse treceau pe coridor. Ușa de la celălalt capăt se deschise. Un tip masiv venea spre ei cu un mers legănat. Coridorul părea să fie un pic prea îngust pentru el.

Se întâlniră la mijloc. Tipul nici măcar nu îi privi, trecu hotărât pe lângă ei.

După câțiva pași, Anders se opri și se uită înapoi după el.

— Anders? întrebă Hasse.

Anders se îndreptă spre el, cu mintea în continuare preocupată de un gând, de o amintire.

— Ce e, Anders?

Anders se întoarse din nou și îl văzu pe Mikhail deschizând ușa de la salonul lui Klaus.

— El e…

— Cine?

— Tipul masiv. E tovarășul celuilalt, e tipul pe care l-am văzut intrând la Trasten.

— Ești sigur?

— Nu…

— Păi?

— Păi, la naiba…

Anders scoase pistolul și se întoarse spre camera lui Klaus. Hasse își scoase și el pistolul și îl urmă cu pași mari.

•

Mikhail deschisese dulapul, înșfăcase hainele lui Klaus și le trântise pe pat. În spatele lui se deschise ușa. Se întoarse și văzu un bărbat, un braț, un pistol îndreptat spre el. Mikhail acționă instinctiv. Întinse mâna și îl apucă pe Anders de braț, trăgându-l spre el. Se auzi un foc de armă. Klaus scoase un țipăt. Cu coada ochiului, văzu încă un bărbat cu o armă și continuă să se lase purtat de instinct. Îl trase pe Anders în jurul său, mereu cu mâna pe pistolul lui, apoi i-l smulse din mână și îl îndreptă spre Hasse cu arătătorul pregătit pe trăgaci.

— Mikhail! strigă Klaus. Sunt polițiști!

Mikhail își relaxă degetul de pe trăgaci.

— Dă-i drumul, fu singurul lucru pe i-l spuse grăsanului.

Hasse aruncă arma jos fără nicio ezitare. Mikhail îl împinse pe Anders spre mijlocul camerei și îi făcu semn lui Hasse să treacă lângă el.

— Nenorocitul ăsta m-a împușcat, zise Klaus, ținându-se cu mâna de umăr.

Sângele îi curgea necontenit din rană.

Mikhail evaluă haosul care se produsese în cameră, stătu în cumpănă, apoi îi aruncă pistolul lui Klaus, care îl prinse cu mâna stângă. Mikhail luă pistolul lui Hasse de jos și ieși din cameră.

Înainta pe coridor. Câteva asistente se adăpostiră după o targă. Mikhail căuta în toate saloanele. Patrik Bergkvist se ascunsese într-un birou, sub masă. Mikhail se aplecă, apoi căută cu mâna, dădu de cârlionții lui și îl trase afară.

— Am nevoie de un anestezic sau de un narcotic. Îmi mai trebuie și pansament, ac și ață și instrumente cu care să scot un glonț dintr-un braț.

Patrik Bergkvist dădea din cap aprobator la tot ce auzea. Mikhail îl luă de gât și se îndreptară spre un depozit.

•

Klaus îi ținea pe Hasse și pe Anders în șah cu pistolul. Se deschise ușa. Mikhail îl împinse înăuntru pe Patrik Bergkvist care se așeză imediat lângă Anders Ask.

— Nu, nu-i ăla. Ăsta!

Mikhail arătă spre Klaus și spre umărul însângerat al acestuia. Patrik începu să cerceteze rana. Mikhail deschise o pungă albastră, subțire, pe care o ținea în mână. Luă o sticlă de tiopental sodic și încărcă două seringi. Pe una o injectă în coapsa lui Anders. Acesta începu să bolborosească înjurături înainte să se prăbușească. Mikhail îi aplică același tratament și lui Hasse, care gemu când seringa se înfipse în pielea lui. După mai puțin de un minut, ambii dormeau duși.

Patrik Bergkvist reușise să oprească temporar sângerarea, legând strâns un pansament în jurul rănii.

— Trebuie operat de urgență.

— Cât de repede poți s-o faci?

— Într-o oră.

— Las-o moartă!

Mikhail umplu seringa. Doctorul Bergkvist se opuse înverșunat când Mikhail îl prinse de braț și îi injectă narcoticul în organism. Medicul bolborosi isteric, încercă să spună că avea nevoie de un anestezist care să-l supravegheze, că avea nevoie de oxigen. Apoi se prăbuși cu brațele pe lângă corp și aterizi dur cu obrazul pe ciment, pierzându-și cunoștința.

Mikhail îl ajută pe Klaus să se ridice din pat și îl lăsă să se sprijine de el când părăsiră în grabă incinta spitalului.

Se urcară în mașina închiriată care aștepta în fața ieșirii. Mikhail o porni spre oraș.

— Unde te duci? Trebuie să mergem la aeroport! zise Klaus.

— Nu în halul ăsta, o să mori.

Mikhail formă un număr de Stockholm pe mobil.

•

Suna telefonul. Recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului. Mikhail părea stresat, îi propuse să facă un târg care în sine nu avea nicio valoare. Ideea era ca Jens să-i facă un serviciu, ceea ce însemna că îi va fi dator. Jens nu acceptă. Dar Mikhail nu se lăsă, insistă într-un mod care îl surprinse pe Jens. Părea aproape umil. Dar cum era vorba de Mikhail, era exclus…

— Îmi pare rău, e imposibil.

— Te implor… Ești singurul care ne poate ajuta. Prietenul meu e pe moarte…

Auzise oare o nuanță de umanitate în vocea lui Mikhail? Viața unei persoane era în pericol. Putea el oare să închidă telefonul plin de nepăsare și să nu se întrebe niciodată dacă ar fi putut acționa în alt mod? Putea să refuze, pur și simplu, și să-și vadă de viața sa? O privi pe Sophie, care stătea pe canapea. *La naiba*!

Îi dădu adresa lui Mikhail, închise telefonul și regretă amarnic. Zece minute mai târziu se auziră bătăi în ușă. Amândoi îl recunoscură pe Klaus, care era plin de sânge și care fu cărat înăuntru de Mikhail.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— E împușcat în umăr, răspunse Mikhail.

Klaus zăcea pe canapea.

— Repede, Jens, adu apă caldă, prosoape și toate medicamentele pe care le ai.

Jens dispăru din cameră, Mikhail răsturnă conținutul pungii de la spital pe măsuța de cafea. Seringi, ac și ață, tiopental sodic, antiseptic, pansament. Tocmai se pregătea să desfacă rana, dar Sophie îl opri.

— Ai răbdare, mă ocup eu, zise ea și se așeză lângă Klaus, desfăcându-i bandajul improvizat în jurul brațului și cercetând rana.

— Am nevoie de o pensetă sau de un clește, îi strigă ea lui Jens.

Îi luă pulsul lui Klaus, era slab și agitat.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

Sophie arătă spre lucrurile de pe măsuță.

— De la spital, răspunse Mikhail.

Sophie încărcă o seringă cu tiopental sodic. Era o doză mică, nu știa exact cât trebuia să folosească.

— Trebuie să decizi, îi zise lui Mikhail. Ori îl operăm fără anestezie, ori îi dau o doză redusă, dar asta prezintă riscuri.

Klaus scotea gemete de durere.

— Dă-i doza, zise Mikhail.

Sophie injecta substanța în brațul lui Klaus. Durerea dispăru imediat, plutea deja printre nori. Jens apăru cu apă și prosoape și cu puținele medicamente pe care le găsise în dulapul de la baie.

După o jumătate de oră, Sophie reuși să scoată glonțul și să oprească hemoragia. Glonțul perforase unul din mușchii brațului, dar scheletul părea să fi rămas intact. Spălă rana, o cusu, făcu tot ce se putea cu puținul pe care îl avea la îndemână. Mikhail îi supraveghea respirația lui Klaus.

— Mulțumesc, zise el, în timp ce ea făcea ordine pe măsuță.

— E doar o soluție temporară, are nevoie de asistență medicală.

Se duse la baie să se spele. Mikhail întâlni privirea lui Jens.

— Plecăm imediat ce se trezește, mormăi rusul.

Cei doi o auziră pe Sophie dând drumul la robinetul de la baie. Niciunul din ei nu avea nimic de adăugat.

— Ți-e foame?

Jens nici nu știa de ce întrebase. Mikhail încuviință din cap.

Mâncară niște sandvișuri în bucătărie. Mikhail stătea aplecat, cu mâna stângă ținea farfuria, iar cu dreapta ducea mâncarea la gură.

— Ce căutați aici? întrebă Jens.

Mikhail mesteca, arătând cu furculița spre canapeaua pe care se afla Klaus.

— Am venit să-l iau acasă, zise el, apoi termină de mestecat și înghiți. S-a trezit ieri în spital și m-a sunat, deci am luat avionul și am venit.

— Ce s-a întâmplat?

Mikhail se întinse un pic.

— A venit poliția și am fost nevoiți să o ștergem…

— Cine l-a împușcat?

— Un polițist…

Sophie intră în bucătărie, privindu-i pe Jens și pe Mikhail care mâncau în tăcere. Nu-i plăcea ce vedea.

— Acum o să se ia din nou de Hector?

Mikhail păru să înțeleagă întrebarea și clătină din cap. Sophie nu-l slăbi pe rus cu privirea în timp ce-i spuse lui Jens:

— Vreau să-l rogi ceva.

•

Carlos gâfâia. Venise cât de repede putuse după convorbirea cu Hector. Acum se afla în baie la Hector și privea cadavrul lui Leffe Rydbäck, care zăcea în cadă într-o poziție ciudată. Hector se afla în spatele lui.

— Îl tai în bucăți și-l duci la restaurant. Acolo îl toci la mașina de tocat.

Carlos duse mâna la gură, cuprins de o senzație de rău. Apăru și Aron în spatele lor cu două sacoșe de hârtie în mână. Își făcu loc pe lângă ei și puse un prosop pe pardoseală. Apoi deschise sacoșele și scoase două fierăstraie de mână de dimensiuni diferite și le așeză pe prosop. Scoase și mănuși de menaj, un șorț din plastic, o cască de duș, oțet, o foarfecă de grădină, soluție dezinfectantă pentru mâini, un sul de pungi pentru congelator, un fierăstrău electric cu bateria încărcată, ochelari de protecție, o mască de protecție, praf de clor, o găleată albă și un ciocan marca Steel Eagle cu mâner de plastic. La sfârșit scoase și un odorizant Wunderbaum cu miros de vanilie, îi rupse ambalajul și îl agăță de țeava de la duș.

— Trebuie să te apuci de treabă înainte să se împută, zise el.

Carlos ezita. Se aplecă, luă șorțul, casca și mănușile de menaj și începu să se echipeze încet. Aron scoase un briceag din buzunarul pantalonilor și îl deschise. Avea mânerul negru, ondulat și lama scurtă din oțel.

— E foarte ascuțit, zise el și îi întinse cuțitul lui Carlos, ținându-l cu grijă de mâner. Să vomiți în toaletă, nu în găleată, mai adăugă Aron înainte ca el și Hector să plece din baie.

Carlos rămase nemișcat în tăcerea care se așternuse peste baie. Privea țintă spre cadavrul lui Leffe Rydbäck din cadă. Respiră scurt de câteva ori înainte să se apropie de marginea căzii și să ridice mâna dreaptă și rece a mortului. Îndreptă lama ascuțită a cuțitului spre degetul mic al lui Rydbäck și apăsă. Fără să depună niciun efort, degetul se desprinse și căzu lovindu-se de marginea căzii. Sângele care ieșea din rană curgea domol. Carlos repetă operațiunea cu degetul mare. După ce căpătă îndemânare, le tăie și pe celelalte și apoi se apucă de degetele de la mâna stângă.

•

Hector se așezase pe canapea și citea un ziar. Aron stătea într-un fotoliu. În baie se auzea cum Carlos încearcă fierăstrăul electric, ca un adolescent care ambalează motorul unei motociclete. Apoi se auzi sunetul herăstrăului care trecea prin ceva gros, se împotmolea, pierdea din turație și apoi își revenea. După care fierăstrăul amuți și îl auziră pe Carlos smiorcăindu-se și vomând în toaletă. Apoi fierăstrăul își reluă bâzâitul.

Timpul trecea, Hector citea, Aron privea în gol. Fură întrerupți de un zgomot de pași pe scara în formă de spirală care ducea spre biroul de la etajul inferior. Aron se ridică și își scoase arma. Pașii erau lenți, dar fără să fie greoi.

Apăru o femeie cam la cinzeci de ani care îl privi pe Hector și apoi pe Aron și pistolul acestuia.

— Poți să renunți la pistol, zise ea.

Aron îl lăsă în jos, dar nu îi dădu drumul din mână.

— Îmi cer scuze, zise femeia. Dar sunt convinsă că nu m-ați fi lăsat să intru dacă aș fi sunat la ușă, a trebuit deci să intru prin biroul de jos.

Gunilla duse mâna la ureche. Sunetul fierăstrăului răsuna prin perete.

— Renovați cumva?

Mai ascultă un pic.

— Sau poate că-l tăiați în bucăți pe Leffe Rydbäck?

Aron ridică din nou pistolul, dar femeia părea să fie total indiferentă. Își arătă legitimația.

— Sunt de la poliție. Mă numesc Gunilla Strandberg. Te rog să nu mai ții pistolul spre mine, colegii mei știu că sunt aici.

Aron ezită, apoi se retrase spre fereastră. Se uită în jos, dar nu văzu nimic.

— Nu, nu e nimeni aici, sunt doar eu. Am venit să stăm de vorbă, dar colegii știu că sunt aici. În caz că mi se întâmplă ceva… Făcu un gest cu mâna. Înțelegeți ce vreau să spun.

Gunilla îl privi pe Hector.

— Vreau doar să stăm de vorbă, repetă ea încet.

Hector împături ziarul și îi făcu semn să se așeze.

Gunilla se așeză pe canapea. Din baie se auzea ciocanul care lovea puternic în carne și în oase și bâzâitul fierăstrăului care pornise din nou la lucru. Hector o scrută cu privirea.

— Ne cunoaștem de undeva? întrebă el.

— Eu te cunosc pe tine, Hector Guzman. Tu nu mă cunoști.

Hector și Aron erau în expectativă.

— Vă întrebați de ce am venit, nu?

Gunilla îl fixă pe Hector cu privirea.

— Din pură curiozitate, cred, zise ea.

Carlos vomită din nou. De data aceasta voma se revărsă în jeturi.

Gunilla așteptă până când Carlos termină.

— Sunt curioasă să aflu câți bani ați câștigat șantajându-l pe Svante Cangren și din afacerile cu Alfonse Ramirez, despre care știu, de altfel, că e în oraș… Cam cât, aproximativ?

Hector o cercetă atent.

— Ce vrei? întrebă el.

Gunilla afișă o mină întrebătoare.

— Se vede pe tine, continuă el. Vrei ceva, poate răspunsuri. Asta vă place vouă, polițiștilor, cel mai mult, să obțineți răspunsuri, nu-i așa?

— Nu, răspunsurile le am deja. În plus, nu mă interesează deloc.

Hector privi spre Aron, care la rândul lui o privi pe Gunilla.

— Păi, atunci ce vrei? întrebă Hector.

— Vreau ce ai tu.

— Pardon?

— Cât ați câștigat cu Ramirez și cu Cangren? întrebă ea din nou.
Hector nu răspunse.
— Vreau o parte din acest profit, zise Gunilla.
Abia acum înțelegea Hector.
— Ce-mi dai în schimb?
— Ai mână liberă atât timp cât lucrez la poliție.

PARTEA A PATRA

23.

Nu-l podideau deloc lacrimile. Văruia peretele. Notițele, argumentele, săgețile… logica, totul dispărea în spatele unui strat gros de vopsea.

Sara fusese acasă la el. Văzuse peretele și înțelesese ceva. O contactase pe Gunilla, după care fusese omorâtă. În curând aveau să-l omoare și pe el.

Copiase totul, și ce avea în format digital, și restul. Avea două exemplare. Unul era în siguranță în seiful bancar. Celălalt se afla în geanta sport de pe podea. Își verifică pistolul: era încărcat, iar în geacă avea încărcătura de rezervă. De obicei își ținea pistolul într-o teacă la brâu. Acum îl avea prins pe umăr.

Aruncă o privire de jur-împrejurul biroului. Peretele era alb ca zăpada, camera era curată, nu mai rămăsese nimic interesant pentru nimeni. Ridică geanta neagră de sport de pe podea. Își luă laptopul și echipamentul de înregistrat și părăsi apartamentul.

Ajuns în stradă, își îndreptă pașii spre mașina închiriată. Dacă ar fi fost atent, poate că l-ar fi observat pe tipul din mașina parcată la o distanță de câteva case. Dar nu era, era neatent… Efectul drogurilor începea să se disipeze, iar el se concentra exclusiv asupra propriei dureri.

O porni cu mașina închiriată prin oraș. Traficul era lejer, căci începuse deja vacanța de vară. Parcă pe Brahegatan, la oarecare distanță de secția de poliție. Își puse aparatura pe genunchi și controlă legătura cu microfonul din birou. Mută apoi echipamentul în portbagaj și ieși din mașină cu laptopul și cu geanta în mâini.

Se plimba cu privirea în pământ. Traversă Karlavägen și se îndreptă spre piața Stureplan.

Cineva îl împinse din partea stângă. Fusese o împingere ușoară, iar când se uită, văzu un tip masiv care mergea alături de el.

— *Walk with me,* zise acesta într-o engleză cu accent rusesc.

Lars îngheță și se repezi să-și apuce arma din dotare.

Tipul îi arătă pistolul pe care îl ținea în mâna dreaptă. Îi făcu semn lui Lars să-i predea arma. Totul se petrecuse rapid. Dintr-odată, tipul masiv avea pistolul lui Lars în geacă și îl împingea peste stradă către o mașină parcată la marginea trotuarului. Mikhail deschise portiera din spate și îl îmbrânci pe Lars înăuntru.

— Nu te mișca și ține-ți gura, zise Jens de la volan.

Se lansară în trafic.

— Cine sunteți? întrebă Lars.

Tipul masiv îi dădu un pumn în figură.

•

Camera era îngrozitoare. Arăta ca o cabină de pe un vapor, iar gălăgia de pe autostradă pătrundea chiar și prin ferestrele izolate.

După ce plecaseră Jens și Mikhail, Sophie luase un taxi și o pornise spre sud traversând șoseaua de centură Essingeleden și continuând pe autostrada E4 către suburbiile din sud. Motelul se afla la marginea autostrăzii, în zona Midsommarkransen. Nu avea recepție, doar un lobby unde rezervai cu cartea de credit – Jens îi dăduse una.

Stătea pe pat și aștepta. Era mai mult o targă decât un pat, era tare și incomod. O suna mereu pe Jane. De fiecare dată, Jane răspundea în același fel. *Nicio schimbare.* Sophie își zări silueta în oglinda de deasupra biroului fixat în perete. Avea un aer trist și părea epuizată – își întoarse privirea.

După o așteptare ce părea să fi durat o veșnicie, auzi în sfârșit bătăi în ușă. Sophie se ridică și se duse să deschidă. Jens îl împinse înăuntru pe Lars Vinge, iar ușa se închise automat în spatele lor.

Lars Vinge era tulburat. Se întreba unde se afla. Sophie îl privea. Părea bolnav, slăbit și palid, avea ochii încercănați, dădea impresia unui om înfometat. Avea o dâră de sânge la nas și sânge uscat într-una din nări. Jens îi făcu semn să se așeze. Lars găsi un scaun lângă masa fixată în perete.

— Îmi dați, vă rog, ceva de băut?

Avea vocea stinsă.

— Nu, zise Jens.

Lars se frecă la ochi.

— Știi de ce te afli aici? întrebă Jens.

Lars nu răspunse, o privi pe Sophie și începu să zâmbească. Îi zâmbea ca și cum ar fi fost vechi prieteni care nu se mai văzuseră de multă vreme. Zâmbetul o deranjă pe Sophie.

Înainte nu-l văzuse decât în trecere. Abia acum înțelegea ce hram poartă. Nu-i plăcea deloc de el. Lars Vinge afișa un amestec de lipsă de încredere în sine și de falsă siguranță de sine. Era instabil, dezagreabil… și fricos.

— Nu era nevoie să vă purtați așa, zise el.

— Cum?

O privea neîntrerupt pe Sophie, piciorul stâng îi sălta necontrolat.

— Nu era nevoie să mă prindeți așa… Urma oricum să vă contactez în curând…

— De ce? întrebă Sophie.

Lars își lăsă privirea în jos.

— Îmi pare rău pentru tine, am auzit ce i s-a întâmplat lui Albert. Cum se simte?

— Spune-ne tot ce știi, zise Jens.

Urmă o tăcere prelungită.

— Gunilla le-a cerut lui Anders și lui Hasse să-l prindă.

— De ce?

— Nu știu. Se pregătește ceva. Voiau să te aibă la mână, Sophie, au zis că vor să se asigure că nu le creezi probleme.

— Ce fel de probleme?

— Nu știu, dar cred că le e frică de tine… Le e frică să nu faci ceva pripit, la urma urmei te-au amenințat. Mai devreme sau mai târziu tot aveai să reacționezi.

Sophie nu înțelegea.

— Dar de ce acum?

Lars se gândi câteva clipe.

— Se pregătește ceva…

— Spune totul încă o dată de la început, îl întrerupse Jens.

Lars privi în sus spre Sophie și spre Jens, continuând să reflecteze. Lăsă mâna dreaptă să-i cadă pe masă, căutând să-și ordoneze gândurile. Apoi începu să povestească. La început cu ezitări și pauze, dar după câteva momente de zăpăceală, găsi firul și continuă cu mai multă convingere. Povesti cum fusese contactat de Gunilla Strandberg și cum începuse să lucreze pentru ea, despre faptul că deja de la început avusese dificultăți în a înțelege scopul operațiunii. Apoi povesti despre cum o urmărise pe Sophie, despre microfoanele pe care le plasaseră la ea acasă, despre rapoartele către Gunilla, despre faptul că nici măcar nu știuse că ceilalți îl răpiseră pe Albert. Le zise și că nu era deloc informat, ci mai degrabă ținut deoparte.

Lui Sophie totul i se părea ireal. Era în fața omului care o urmărise în ultimele săptămâni și acesta povestea lucruri care îi depășeau puterea de înțelegere. Încetul cu încetul, își dădu seama că ea era figura centrală în toată această poveste. Lars îi spusese despre oamenii pentru care ea era personajul principal într-o anchetă ce nu părea să se bazeze pe nimic concret. Aflase despre tot ce făcuse și nu făcuse Gunilla, știa acum că bărbatul pe care îl întâlnise la secția de poliție era Erik Strandberg, frate cu Gunilla, aflase și că acesta din urmă murise subit. Era informată despre încercările lor de a pune presiuni asupra altor persoane din anturajul lui Hector, într-o goană nebună după ceva. Știa că Anders Ask lucra la negru la anchetă, că Hasse Berglund avea un trecut violent și că ei erau cei care îl atacaseră pe Albert.

Lars își termină povestea, lăsă privirea în jos și începu să treacă cu degetul peste o pată invizibilă de pe masă.

— Ai zis că începi să-ți faci o imagine… Cum arată această imagine?

întrebă ea.

— Nu știu… Se scarpină pe frunte. Viețile noastre sunt în pericol, a ta și a mea, Sophie… și a lui Albert, dar asta ați înțeles deja.

Îi privi pe Sophie și pe Jens.

— Tu ai scris bilețelul din cutia poștală? întrebă ea.

Lars încuviință din cap.

— Și ai intrat și la mine în casă?

Acum Lars se holba la ea.

— Poftim?

— Răspunde, zise Jens.

Lars lăsă capul în jos. Clătină din cap, privind fix în podea.

— Nu…, mormăi el.

— Nu ce?

— Nu, n-am de gând să răspund, șopti el.

Jens și Sophie se uitau unul la celălalt. Tipul părea un pic scrântit.

— Și la Saab de ce i-ai dat foc? întrebă Jens.

— Tocmai începusem să înțeleg că se întâmplau o sumedenie de lucruri despre care eu nu știam nimic… Când ai venit și mi-ai luat legitimația și celelalte lucruri, mi-a venit o idee. Am luat echipamentul, am dat foc la mașină și pe urmă le-am spus că echipamentul fusese distrus în incendiu.

— De ce?

Lars trasa cercuri pe masă cu unul dintre degetele de la mâna dreaptă.

— Am început să-i urmăresc pe ei acum.

— Care ei? întrebă Jens.

— Gunilla, colegii mei.

— De ce?

Lars încetă să facă cercuri și privi în sus.

— Ce-ai spus? întrebă el ca și cum ar fi uitat brusc toate lucrurile despre care tocmai vorbise.

— De ce ai început să-ți urmărești colegii?

Jens îi vorbise rar și limpede.

Lars înghiți și își recăpătă memoria.

— Pentru că am înțeles că făceau lucruri… pe care le ascundeau de mine.

— Ce anume? întrebă Jens.

— Atunci situația era prea tulbure ca să-mi dau seama… dar am avut oricum dreptate.

Jens și Sophie rămăseseră în expectativă.

— Au omorât-o pe prietena mea.

Se opri din desenat pătrate.

— Pardon? zise Sophie.

Își ridică privirea către ea și către Jens.

— Au omorât-o pe Sara, prietena mea.

•

Mikhail conduse înapoi spre oraș. Sophie și Jens se aflau pe bancheta din spate.

— Doamne-Dumnezeule, șopti Jens.

Sophie îi împărtășea groaza. Privirea ei era îndreptată pe fereastră, la traficul care se mișca în ritm domol în jurul lor.

•

Mikhail și Klaus plecaseră luându-și rămas-bun în fugă. Se auzi soneria de la intrare. Jens se uită la ceas.

— Mikhail trebuie să fi uitat ceva, mormăi el ca pentru sine însuși.

Se uită pe vizor, se aștepta să vadă doi tipi. Afară însă se aflau trei tipi, trei tipi ce arătau altfel: ochii le sticleau, erau obosiți și agitați în același timp. Gosha era ras în cap, Vitaly avea o sticlă de lichior în mână, iar Dmitry avea ochii cât cepele. *La naiba*! După calculele lui, ar fi trebuit să ajungă la Stockholm seara târziu, atunci îi aștepta. Trebuie să fi mers fără nicio pauză.

Jens se depărtă de ușă și intră în bucătărie. Sophie îi văzu expresia.

— Ce e?

Jens se apropie de fereastra de la bucătărie.

— Jens, ce e?

— Au venit mai devreme decât credeam… Trebuie să plecăm de aici, acum.

Se auziră bătăi puternice în ușă.

— Cine e?

Jens deschise una dintre ferestrele de la bucătărie.

— Nimeni important. Vino, trebuie să plecăm.

— Lasă-mă mai bine pe mine să le spun că nu ești acasă.

— Nu vrei să faci asta, crede-mă.

Bătăile din ușă se transformaseră acum în bubuieli. Tocul ușii se zgâlțâia. Jens făcu un semn cu mâna spre fereastra deschisă. Sophie încerca să găsească o altă soluție. Bubuiturile se transformară în șuturi puternice. Se auzeau vocile întărâtate ale inșilor. Jens ieși pe fereastră, se întoarse și întinse mâna spre Sophie. Ea îl privi, îi privi mâna, tot ezitând. Apoi ieși din bucătărie și dispăru în apartament.

— Sophie! strigă Jens.

Un picior pătrunse prin lemnul ușii, vocile întărâtate se auzeau și mai tare acum. Sophie reveni cu poșeta, îl prinse de mână pe Jens și săltă pe pervaz. Zgomotul lemnului ce se desprindea din ușă se amestecă asurzitor cu chiotele și strigătele celor trei ce reușiseră să intre în apartament.

Sophie se cățăra pe suprafața îngustă de pe partea exterioară. Pășea pe tablă veche în bătaia vântului. Se ținea de ferestrele îmbrăcate în tablă ale mansardei ce decorau partea superioară a fațadei. Distanța

până la pământ era enormă, iar tabla era alunecoasă. Aruncă o privire în jos. Mașinile erau îndeajuns de mici ca peisajul să-i provoace instantaneu o frică de moarte. Privi spre Jens, dar peisajul era la fel de amețitor. Cerul de deasupra sa părea mult prea mare.

— Trebuie să ne îndepărtăm un pic. Cu atenție, fă pași mici, șopti el și se dădu la stânga.

Sophie o porni după el. Din apartament răsunau voci, rușii umblau de colo-colo prin camere. Dmitry urla furios, se sparse ceva, cei trei începură să țipe acuzându-se reciproc. Sophie păși cu atenție. Transpirase și tremura. Frica de înălțime începu să se intensifice și să se manifeste printr-o senzație puternică de rău. Jens se întoarse spre ea și îi citi groaza în priviri.

— Încă doar câțiva pași. O să reușești, zise el calm.

Se apropiau încet de un alt apartament. Fațada era diferită, se îndreptau spre o altă clădire. Jens se opri și încercă să găsească o modalitate de a continua. Spațiul pentru picioare era și mai strâmt, suprafața era înclinată în jos și nu aveau de ce să se țină, nu era decât tablă alunecoasă cu colțurile întărite de-a lungul celor trei metri pe care îi mai aveau de parcurs până la următoarea fereastră. Sophie se holba, i se părea imposibil. Jens încercă să se țină de un colț cu una din mâini, toată puterea venea din încleștarea degetelor.

— E imposibil, zise ea.

Inima îi bătea tare în piept. I se pusese un nod în gât din cauza lipsei de salivă.

Jens prinse colțul din alt unghi și ridică un picior ținându-se strâns.

— Trebuie să ajungem în fața apartamentului celuilalt.

— Nu, nu se poate, se tângui ea.

Panica o acaparase. Voia să se așeze, pur și simplu, și să aștepte să vină cineva să o ia.

Dintr-un salt, Jens aterizează pe fațada cealaltă. Avea picioarele pe suprafața îngustă și se ținea cu ajutorul colțurilor de tablă. Rămase nemișcat câteva clipe, încercând să-și dea seama dacă putea să mențină poziția. Sophie îl privea. Ceea ce se pregătea să facă părea absolut imposibil. Ei n-avea să-i reușească niciodată. Privi în jos. Peste tot vedea doar moartea iminentă. Începu să respire sacadat. Pe obraji începură să i se rostogolească lacrimile.

— Nu ești în toate mințile, mă auzi? zise ea.

Jens vedea că plângea, înțelegea în ce stare era, mai făcu un pas, menținându-și corpul aproape de fațadă. Continuă cu pași minusculi, încheieturile mâinilor i se albiseră. Se opri și răsuflă adânc. După ce se liniști, mai făcu câțiva pași. Se deplasase doi metri și se apropiase de fereastră. Nu era totuși îndeajuns de aproape încât s-o poată atinge.

În cele din urmă reuși să ajungă la fereastra de la mansardă. Jens se opri menținându-și echilibrul, apoi se concentră, își luă avânt cu un

picior și lovi geamul cu toată puterea spărgându-l. Apoi fu nevoit să se așeze pe vine, ca să deschidă fereastra pe dinăuntru. Își dădu drumul cu mâna dreaptă și îndoi cu grijă picioarele, își strecură mâna înăuntru, deschise fereastra și intră. Toată operațiunea fusese executată într-o înlănțuire perfectă de mișcări.

Dispăru câteva clipe, apoi reapăru. Acum se aplecase peste cadrul ferestrei și se întinse spre ea cât de mult putu. În felul aceasta o scutise de un metru de escaladare, dar nu era de ajuns. Sophie se ridică și se legănă în vânt. El îi făcu semn cu mâna.

— Vino odată!

Avea nevoie de mai mult aer, dar groaza nu-i îngăduia să respire decât în porții mici. Bătăile inimii îi erau atât de puternice, încât păreau să absoarbă tot oxigenul din corpul său. Sophie expiră, dar nodul din gât tot nu-i dădea pace.

— O să reușești, trebuie doar să te ții cu mâinile, zise el.

Făcu un atac de panică și începu din nou să plângă.

— Acum! zise Jens și îi făcu semn cu mâna.

Sophie își dădu seama că avea o singură șansă: trebuia să facă exact cum făcuse el, să găsească un punct de sprijin și apoi să își facă avânt cu unul din picioare.

— Sophie! strigă el.

Rușii țipau în bucătărie. Sophie își șterse lacrimile, înghiți nodul din gât și execută mișcarea înlănțuită. Se prinse de colțul de tablă, cu spatele spre abis. La cea mai mică adiere de vânt avea să cadă, sau cel puțin așa i se părea. Făcu un pas la stânga. Suprafața era înclinată. Apucă strâns cu degetele care i se albiseră. Se pregăti să-și schimbe poziția degetelor pentru a putea înainta ca să prindă următorul punct de sprijin. Sophie întinse brațul, prinse colțul tablei cu mâna stângă și păși rapid la stânga, începu să-i alunece piciorul, iar mâna i se desprinse de pe tablă. Scoase un țipăt și se prăvăli.

Simți mâna lui Jens prinzând-o de păr. Simți un braț în jurul gâtului. Apoi văzu negru în fața ochilor.

Se prăbușiră pe podea, printre cioburi. Sophie nu se putea mișca. Era culcată deasupra lui Jens, care avea un aer epuizat și broboane de transpirație pe frunte. Se priviră în ochi.

— Ai reușit, zise el.

Jens se ridică și o trase după el. Străbătură în grabă apartamentul. Adrenalina era singurul lucru care o menținea în mișcare. Se opriră în hol. Jens îi făcu semn să aștepte. Formă un număr pe mobil și explică în engleză că acum era el cel care avea nevoie de ajutor. După această convorbire scurtă, închise telefonul și tocmai se pregătea să iasă pe scări, când își dădu seama că ușa era încuiată pe dinafară.

— Caută! îi zise el.

Începură să caute în hol. Sophie scotocea prin haine, Jens căuta în

sertarele unei console care se afla sub o oglindă enormă. Niciunul din ei nu găsi nimic. El începu să caute într-un dulap, iar ea căută din nou în sertarele consolei, ca și cum n-ar fi avut încredere în capacitatea lui de căutare. Sophie căuta cu privirea în hol de-a lungul pereților, al podelei, la tocul ușii, deasupra contorului… Acolo, un cârlig de care atârna o singură cheie. Se întinse, puse mâna pe ea și o încercă în yală. Întoarse cheia și – *clic* – ușa se descuie.

Coborâră treptele cu pași lungi. Jens îi ținu ușa grea de la parter. Se grăbiră spre mașina pe care o închiriase el și se năpustiră înăuntru.

Exact în momentul în care vira spre banda de circulație, Dmitry apăru pe ușa de la intrare. Jens apăsă pe accelerație și dispăru rapid. Dmitry și tovarășii săi alergau spre mașina lor.

Sophie luă telefonul și formă un număr.

— Salut… Eu sunt.

— Aud.

— Ce faci?

El nu îi răspunse imediat, mirat poate de întrebarea sa directă.

— Nu fac nimic.

— Am putea să ne vedem?

— Când?

— Acum?

Se făcu din nou tăcere.

— Vine pe neașteptate propunerea, dar bine, sunt la restaurant.

Sophie închise, Jens dirija mașina prin trafic.

— Ești sigură? întrebă el.

— Nu…, zise ea încet.

— De ce vrei să mergem acolo?

— Avem încotro?

Jens cârmea în trafic.

— Întotdeauna există o altă soluție.

— E singurul loc unde ne putem adăposti, zise ea.

Jens privi în oglinda retrovizoare, mașina lui Dmitry nu se vedea.

•

Hasse stătea în mașina parcată în fața restaurantului Trasten și privea alene în jur. Primise ordine clare. Trebuia să aștepte în fața restaurantului și să nu acționeze în niciun fel. Era posibil să fie contactat de Aron Geisler sau poate de alt tip, pe nume Ernst Lundwall. El trebuia să se supună și să-i urmeze. Odată ajuns înăuntru, planul era s-o sune, să-i spună cum au mers lucrurile și ce-i ziseseră tipii. Dar, în primul rând, trebuia să supravegheze transferul banilor. Gunilla avea să controleze și când totul era gata, dacă avea posibilitatea, el trebuia să-i împuște pe Hector Guzman și pe Aron, înscenând totul încât să pară că acționase în legitimă apărare, iar apoi – *case closed.*

Anders umbla aiurea prin oraș, căutându-i pe Sophie și pe Lars; erau recompense pe capetele lor acum, mai ales pentru Sophie. Pe ea erau nevoiți s-o înlăture, ceea ce poate era trist… Sau poate nu, nici nu se mai putea hotărî ce simțea. Asasinatul prietenei activiste a lui Lars îl schimbase radical, închisese anumite părți din el, iar pe altele le distrusese pur și simplu. În plus, îl împovăra un sentiment enorm de vină. Era omniprezentă. Voia să omoare din nou, în așa fel încât omorul să devină un obicei. Poate așa avea să scape de sentimentul de vină.

O mașină trecu pe lângă Hasse și acesta o urmări cu privirea. Mașina se strecură într-un loc de parcare pe care șoferul îl reperase un pic mai încolo. Din mașină ieși un bărbat care așteptă o femeie ce coborî de pe partea pasagerului. Trecură câteva secunde înainte ca Hasse să-și dea seama cine era. Data trecută n-o văzuse decât în treacăt, de la spate, când se pregătea s-o sugrume. Cei doi intrară în restaurant.

Îl sună pe Anders pe mobil. Anders se agită, îi spuse să aștepte, să stea deoparte și că era pe drum.

În curând mai trecu o mașină care parcă un pic mai sus pe stradă. Era o mașină cu plăcuțe rusești, dar nu i se părea un lucru ieșit din comun. Hasse se pregătea să prindă două muște dintr-o singură lovitură sau poate chiar trei. Își controlă pistolul, era încărcat și siguranța nu era trasă.

•

Restaurantul era închis. Hector era așezat la o masă împreună cu Aron, cu Ernst Lundwall și cu Alfonse Ramirez. Păreau să lucreze la ceva. Alfonse avea în față un computer conectat la internet, Ernst verifica o mulțime de documente, iar Hector și Aron făceau niște socoteli pe o hârtie. Toți beau cafea, în afară de Alfonse care bea vin.

Hector afișă o mină surprinsă când o văzu pe Sophie însoțită de Jens. Tocmai se pregătea să spună ceva, dar Sophie îl întrerupse.

— Trebuie să vorbim.

Hector se ridică și îi făcu semn să se așeze mai încolo.

Îi trase un scaun. Sophie luă loc, el se așeză în fața ei privind-o și așteptând să înceapă să vorbească.

Sophie respiră adânc, îl privi în fugă pe Jens, care se așezase singur la o masă mai îndepărtată, apoi îi privi pe Ernst și pe Aron și pe bărbatul necunoscut, păreau cu toții cufundați în lucru.

— Te deranjez? întrebă ea.

Hector clătină din cap și arătă spre Jens.

— El ce caută aici?

Totul era de-a-ndoaselea, Sophie ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

— Ai puțină răbdare, zise ea recăpătându-și cumpătul, în timp ce se gândea cum să înceapă.

Își puse mâinile în poală și se pregăti de ceea ce se putea dovedi a fi sinucidere curată.

— Fiul meu Albert, e internat în spital. A fost călcat de o mașină și are spatele rupt.

Hector fu cuprins de spaimă și se pregătea să întrebe ceva când ea ridică mâna.

Își luă din nou avânt.

— Acum în jur de o lună am fost contactată de…

Nu apucă să spună mai mult. Ușa de la intrare se deschise furtunos și rămase agățată într-o singură balama.

— Jens!

Vocea era puternică. Dmitry înaintă în restaurant cu un revolver în mână. După el intrară Gosha, cu o bâtă în mână, și Vitaly cu un pistol. Dmitry dădu cu ochii de Jens.

— *Missed me*?

Jens îl privi pe Dmitry cu dezgust. Hector și Aron avură un schimb de priviri, încercând să înțeleagă cine erau acești indivizi.

— Ce vrei? întrebă Jens.

Dmitry arătă cu pistolul spre sine însuși, prefăcându-se mirat.

— Ce vreau eu? N-are importanță… acum sunt aici și… drumul a fost al naibii de lung și am tot visat să te împușc o dată și încă o dată și încă o dată.

Sophie observă că Jens butona pe telefon pe sub masă. Se uită cu grijă spre celălalt capăt al camerei. Aron stătea nemișcat, iar necunoscutul se legăna ușor pe scaun, luând cu atenție câte o gură de vin din pahar. Ernst Lundwall se holba în jos. Iar Hector… stătea nemișcat și îi zâmbea liniștitor.

Jens se ridică în picioare. Sophie observă că se folosise de ocazie ca să-și bage telefonul în buzunar.

— Ce aveam de spus i-am spus deja lui Risto, cred că ți-a comunicat… Dacă ai venit până aici în speranța că lucrurile se pot rezolva în alt fel, atunci ai venit degeaba.

Dmitry se holba la el cu gura întredeschisă. Părea să se fi săturat, îi făcu un semn lui Gosha, acesta se apropie și îl lovi pe Jens de mai multe ori cu bâta în cap. Jens căzu la pământ. Dmitry se apropie imediat și îl luă la șuturi. Vitaly îi ținea pe ceilalți sub amenințarea pistolului. Masacrarea lui Jens era dură și impulsivă. Sophie nu se putea uita.

Jens credea că loviturile aveau să înceteze, dar nu fu așa. Avu brusc senzația că urma să moară, că Dmitry era atât de bolnav, încât avea să-l omoare din bătaie. Încerca să se apere ghemuindu-se. Pantoful lui Dmitry nimerea peste tot: în cap, în ceafă, în spate, în burtă. Apoi schimbă tactica și începu să-l calce pe Jens pe față.

— De-ajuns! strigă Hector.

Dmitry se opri și îl privi pe Hector, gâfâind.

— Tu cine ești… negroteiule?

Sophie văzu o flacără aprinzându-se în ochii lui Hector. Nu era o furie obișnuită. Era altceva, ceva mai presus de furie. Aron înțelese în ce stare era și clătină calm din cap. Chiar și necunoscutul, care dăduse dovadă de o stăpânire de sine nemaipomenită, își schimbase expresia feței.

Dmitry îl apucă pe Jens și îl ridică de la podea, privindu-i fața desfigurată.

— Nici nu știi cât am tânjit, atitudinea ta de superioritate m-a făcut să-mi fiarbă sângele în vine…

Dmitry nu mai avea puterea să se exprime clar. Îi trase lui Jens un pumn care nimeri aiurea în partea din spate a capului. Jens se prăbuși la podea. Gosha scosese o cutiuță și inhala cocaină direct de pe degetul arătător. Luă o nouă doză și întinse arătătorul sub nasul lui Dmitry. Dmitry inhală pudra și scoase un țipăt ca și cum ar fi vrut să exteriorizeze un fel de tărie primitivă. Se apropie din nou de Jens, îl luă de guler și îl ridică pe jumătate, își pregăti lovitura de dreapta, iar apoi îl pocni cu toată puterea. Pumnul nimeri ochiul lui Jens. Dmitry respiră agitat în timpul reculului, apoi se aplecă spre Jens pregătindu-se pentru o reluare.

— Termină! țipă Sophie cu ochii plini de lacrimi.

Dmitry își îndreptă brusc privirea spre ea. Se lumină la față, ca și cum ar fi primit un cadou la care nu se aștepta. Se apropie de ea și o privi apucând-o de bărbie. Se aplecă, apropiindu-se de chipul ei.

— Tu ești curva lui?

Puțea a ceva.

— Ești curva lui… sau dacă nu ești a lui… ești a altcuiva, curvă ești oricum!

Dmitry își privi tovarășii și râse surprins, ca și cum tocmai ar fi spus o glumă bună.

— Atunci e curva altcuiva! repetă el.

Vitaly și Gosha râdeau exagerat.

Dmitry continua să o țină strâns de bărbie.

— După ce l-am omorât pe tipul de pe podea, am să ți-o trag… în văzul tuturor.

Hector tremura de furie acum. Își plecase privirea, respira sacadat, iar mușchii obrajilor i se încleștaseră. Clocotea de ură, Sophie îi vedea fața cu coada ochiului, era pe punctul de a exploda de furie. Aron îl ținea sub supraveghere.

Acum Dmitry părea confuz, ca și cum nu-și aducea aminte de ce se afla acolo. Scoase din nou pistolul și începu să gesticuleze cu el spre masa la care stăteau Aron, Alfonse și Ernst.

— Voi cine sunteți? Ce căutați aici? De unde îl cunoașteți pe

nemernicul ăsta?

Făcu semn cu pistolul spre Jens care era întins pe podea. Nimeni nu îi răspunse. Dmitry păși spre masă și îi puse pistolul la tâmplă lui Alfonse. Alfonse își păstră calmul. Dmitry își pierdu răbdarea, făcu câțiva pași spre Hector și Sophie, îndreptând pistolul către Sophie.

— Spune tu, curvă!

— Dă pistolul la o parte, șopti Hector.

Dmitry încercă să-l imite pe Hector. Nu reuși, căci uitase deja ce zisese Hector. Se mulțumi să îndrepte pistolul spre capul lui Sophie. Sophie închise ochii.

Jens se mișcă un pic pe podea.

— Dmitry…, bolborosi el, scuipând sânge.

Dmitry se întoarse și îl privi.

— Da?

— Risto mi-a zis că nimeni nu mai vrea să facă afaceri cu tine la Moscova… Că te faci tot timpul de râs… De fiecare dată, șopti Jens.

Dmitry făcu ocolul camerei cu privirea și apoi îl privi din nou pe Jens.

— Ce?

— Există un soi de individ care nu e în stare de nimic, care e incapabil, incompetent… lipsit de talent, cu totul lipsit de talent… dar care încearcă să compenseze toate eșecurile făcând tot timpul ce nu trebuie… ceea ce îl face un adevărat ratat. Tu ești genul ăsta de om, Dmitry, și toată lumea știe asta.

Jens zăcea înnebunit de durere.

— Toată lumea în afară de tine, Dmitry. Până și mă-ta… curva de mă-ta! Mă-ta e o curvă, Dmitry… și-a pus-o cu toți dobitocii din satul de retardați din care vii… Până și ea!

Jens începu să râdă, știa că vorbăria lui îi dăduse lui Sophie ceva timp. Poate că nu era destul, dar ce mai putea face el? Singura lui speranță era ca Aron sau altcineva să fie înarmat și să înceapă să tragă. Lucrurile nu păreau însă să stea așa.

Jens îl văzu pe Dmitry îndreptând arma spre el, privi drept în țeava întunecată, se întrebă în trecere unde avea să-l nimerească glonțul, dacă avea să-l doară, cât timp avea să se scurgă înainte să moară, dacă avea să-l întâlnească pe bunicul Esben și dacă aveau să se ia din nou la harță cum făcuseră de câte ori se văzuseră.

Dmitry se pregătea să apese pe trăgaci când la intrare se auzi cineva care își drese glasul. Rusul se întoarse. Văzu doi bărbați, unul masiv, iar celălalt musculos, cu părul rar și brațul drept bandajat. Aveau arme în mâini și se aflau la ceva distanță de ușa de la intrare. Pentru câteva momente, totul părea să se fi terminat, ca și cum cineva ar fi oprit timpul, ca și când Dumnezeu ar fi apăsat pe butonul de pauză, dar, de fapt, nu era așa.

Hector înțelese ce urma să se întâmple. Se aruncă asupra lui Sophie și o trase cu el la podea. În aceeași secundă se auzi o înlănțuire de bubuituri. Mikhail și Klaus deschiseseră focul. Gosha și Vitaly fură pe loc penetrați de gloanțe. Sânge, bucățele de os și droguri clandestine din est începură să zboare prin restaurant.

Sophie se lovi de podea cu toată greutatea corpului lui Hector aterizând peste ea. Îl văzu pe Jens zăcând desfigurat un pic mai încolo. Îi văzu pe cei doi căzând morți la pământ cu membrele moi și corpurile ferfeniță. Îl văzu pe Dmitry care încă nu se dezmeticise. Îl văzu pe Jens care, cu o ultimă sforțare alimentată cu adrenalină, se întinse, îl prinse pe Dmitry de mână, îl trase la pământ și îl dezarmă într-o singură înlănțuire de mișcări. Apoi îl văzu pe Jens băgându-i mâna în păr lui Dmitry, trăgându-l spre el și lăsându-i timp să-l privească în ochi înainte să înceapă să-i rupă nasul și să-i scoată ochii și dinții printr-o ploaie de lovituri puternice. Sophie nu înțelegea de unde venea puterea lui Jens. Clar era însă că mai avea putere și că nimic nu-l putea face să renunțe la bine-meritata sa răzbunare. Dmitry bolborosea, îl implora și își înghițea dinții scoși. Sophie întoarse privirea spre masă. Praful de pușcă și drogurile creaseră o perdea fină de ceață în cameră. Îl văzu pe Aron Geisler ridicându-se de la podea și îndreptând un revolver către Mikhail și Klaus. Sophie și Jens observară ce era pe punctul de a se întâmpla și strigară în cor.

— Aron, nu!

Lucrurile deveneau neclare.

Mikhail și Klaus își îndreptară armele spre Aron.

— N-au venit aici să vă facă rău! strigă Sophie.

Aron ținea arma îndreptată spre cei doi și nu părea să asculte. Trase de două ori. Mikhail și Klaus traseră și ei cu pistoalele întinse. Gălăgia era infernală. Aron se ascunsese după o coloană. Gloanțele se înfipseră în aceasta și tencuiala căzu la pământ.

— N-am venit să ne răfuim cu voi, strigă Mikhail.

Aron scoase arma și trase două focuri la nimereală. Gloanțele intrară în peretele din spatele lui Mikhail și al lui Klaus. Sophie strigă, strigă și Jens, Aron trase din nou.

— Aș putea să-l împușc pe Hector Guzman chiar în acest moment! Dar nu o fac, uite, punem armele jos! strigă Mikhail.

El și Klaus puseră armele pe podea. Aron așteptă câteva momente, apoi scoase capul de după coloană de două ori. După ce se asigură că cei doi erau nu mai erau înarmați, înaintă cu revolverul îndreptat spre Mikhail.

— De ce ați venit aici?

Mikhail arătă spre Jens care, cu fața desfigurată, era pe cale să îl sugrume pe Dmitry cu brațul. Arma lui Aron era în continuare îndreptată spre Mikhail.

— Explică.

— Pot să explic eu, zise Sophie.

Un nou foc răsună în cameră. Haosul era total. Mikhail, Aron, Klaus și Hector țipau unul la celălalt. Hasse apăru de după ușă, iar în spatele lui se zărea Anders. Mikhail își dădu imediat seama că erau polițiștii de la spital. Trase spre el pistolul de pe podea și tocmai se pregătea să țintească, dar Hasse și Anders apucară să se adăpostească după peretele exterior.

— Poliția! țipă Hasse Berglund cu vocea panicată.

Se așternu tăcerea. Hasse și Anders se iviră din nou.

— Poliția! repetă Hasse.

— Hector! Avem o înțelegere! strigă Anders.

Aron se uită spre Hector. Privirile li se întâlniră. Hector clătină din cap. Aron îi făcu semn că a înțeles, ridică pistolul și îl îndreptă spre Anders. Mikhail și Klaus țînteau amândoi spre fruntea lui Hasse. Jens luase pistolul lui Dmitry de pe jos și stătea pe spate cu arma în mână, țintind în sus. Traiectoria glonțului părea să treacă prin spațiul dintre Mikhail și Klaus.

— Am câmpul liber, pot să-l nimeresc pe porc drept în inimă, îi zise el răgușit lui Aron.

Șase pistoale erau acum îndreptate spre corpuri și capete diferite. Hasse fu primul căruia îi tremură mâna.

— Puneți armele jos, zise el, de data aceasta cu mai puțină convingere.

— Nu. Veniți aici și puneți armele pe podea. Noi suntem patru, iar voi doi… Vă dați seama și singuri cum o să se termine, zise Aron.

Anders încercă să salveze situația.

— Ne retragem. Vă lăsăm în pace…

— Dacă vă retrageți, deschidem focul.

Glasul lui Aron era ferm.

Sophie urmărea scena de pe podea, cu Hector în continuare deasupra sa. Jens era extenuat, sângera puternic. Nu înțelegea cum putea să își mențină poziția cu pistolul îndreptat spre polițiști.

Aron făcu o mișcare largă cu brațul ca să nu mai trebuiască să repete ce zisese deja.

Hasse își puse arma jos, o împinse spre mijlocul camerei și se așeză în patru labe. Toate armele erau acum îndreptate spre Anders. Acesta privi câteva momente spre țevile căscate către el, zâmbi ușor, renunță la un gând fugar, puse pistolul jos și înaintă.

Reveniseră la situația de dinainte. Jens înțelese că Aron n-avea de gând să fie primul care lasă arma jos.

— Mikhail! strigă el.

Mikhail pricepu, puse din nou arma jos și Klaus îl urmă. Sophie simți cum Hector se ridică de deasupra ei, văzu plăcerea cu care își

revărsa ura față de Dmitry care zăcea leșinat pe podea. Îl prinse pe rus de o mână și îl trase după el. Alfonse Ramirez apăru în spatele său, îl prinse pe Dmitry de un picior și dispărură împreună spre bucătărie, ca și cum singurul lucru important în acel moment era să-și facă dreptate, să-și potolească pofta de răzbunare.

•

Aron îi împinse pe Anders și pe Hasse pe lângă bucătărie către birou.

Sophie se ridicase și întâlni privirile celor doi când aceștia trecură pe lângă ea. Apoi se repezi spre Jens și îi puse capul în poala sa. Arăta groaznic. Mușchii și oasele feței erau strivite, îi lipseau dinți și avea cu siguranță mai multe oase rupte în corp. Când respira scotea un gâjâit.

Sophie era epuizată, ar fi vrut să vomite, să o ia la goană, să scape de sine însăși, să scape de toate. Stătea în restaurantul fantomă și îl mângâia pe Jens pe păr. Îi văzu pe Klaus și pe Mikhail ridicându-și armele de jos. Văzu cadavrele rușilor lungite în poziții ciudate. Ernst Lundwall, palid și speriat, părăsi restaurantul cu un diplomat în mână și un laptop la subsuoară. Avu o viziune a accidentului lui Albert, îl văzu apoi pe patul de spital în comă, singur, desfigurat. Gândurile i se succedau necontenit și se lupta să rămână pe linia de plutire, poate faptul că îi mângâia părul lui Jens era singurul lucru care o ajuta să nu-și piardă capul. Făcea aceeași mișcare tot timpul, înainte și înapoi. Se concentră asupra părului lui care îi atingea palma. Jens era cald. Sophie închise ochii și încercă să se gândească doar la ce făcea, să facă abstracție de cameră sau de ceea ce tocmai se întâmplase. Mișcarea legănată a mâinii, mângâierea fină a părului, încetișor…

Dintr-odată, Mikhail apăru lângă ea și începu să-l cerceteze pe Jens.

— Noi plecăm acum, zise el încet.

Jens nu zise nimic, îl privi doar pe Mikhail cu chipul său plini de răni.

Mikhail se întoarse către Sophie, poate pentru că îi citise frica pe chip. Nu știu ce să-i spună și se ridică îndreptându-se spre ieșire. Klaus se apropie de ea și îi zise într-o engleză stricată că îi rămânea dator căci îi salvase viața de două ori, deși nici el nu înțelegea de ce. Încercă să se exprime mai clar, dar nu reuși. Atunci scoase un pix, se sprijini de o masă și notă ceva pe un șervețel pe care i-l înmână. Sophie privi șervețelul pe care scria Klaus Kohler și un număr de telefon. Sophie îl privi în ochi. Klaus se întoarse și plecă după Mikhail, care ieșise deja din restaurant.

Hector reveni din bucătărie cu mânecile suflecate, pumnii însângerați și ochii bulbucați. Se uită la haosul din cameră, o privi pe Sophie care stătea pe podea cu capul lui Jens în poală. Părea schimbat. Era ca și cum ar fi avut o încărcătură de două mii de volți. Ceva ardea în adâncul lui, ceva necontrolat. Privirea îi rămăsese fixată

asupra lui Sophie, dar ea avea impresia că nici nu o vede. Hector se pregătea să zică ceva când necunoscutul apăru din bucătărie. Era proaspăt spălat și aranjat. Îl sărută pe Hector pe obraz. Schimbară rapid câteva cuvinte în spaniolă. Apoi se îndreptă spre ieșire, îi zâmbi lui Sophie când trecu pe lângă ea și dispăru pe ușa stricată. Hector se întoarse în bucătărie.

Sophie nu apucase să-i povestească lucrul pe care venise să i-l spună. Acum Hector se afla împreună cu Anders Ask și cu Hans Berglund, bărbații care îl călcaseră pe fiul ei cu mașina și care încercaseră să o omoare…

Sophie așeză capul lui Jens cu grijă pe podea, se ridică și se duse la bucătărie, trecând pe lângă Dmitry. Atârna mort pe un scaun din mijlocul camerei cu capul dat pe spate. Apucă să vadă că avea un cuțit înfipt în inimă, că un ochi îi ieșise din orbită și că sub scaun erau câțiva litri de sânge într-o băltoacă.

— Hector Guzman!

Era vocea lui Anders cea care răsunase din birou.

Sophie se opri, ușa era întredeschisă. Văzu că Anders era încătușat de caloriferul de lângă birou, cu Hasse lângă el. Îl văzu pe Aron în fața unui calculator. Sophie se aplecă în față și îl zări pe Hector la bustul gol ștergându-se pe mâini pe un prosop ud. Cămașa lui plină de sânge era aruncată pe jos.

— Trebuie să supraveghem transferul…, zise Anders.

Hector nu răspunse.

Anders nu se lăsa intimidat de această poziție de inferioritate.

— Începem? zise el.

Sophie încerca să înțeleagă.

Hector trase unul dintre sertarele biroului, scoase o cămașă nouă și rupse ambalajul de plastic.

— Mie mi se pare că ești legat cu cătușe de un calorifer, zise el, începând să-și revină din șocul celor două mii de volți.

— N-ai decât să descui, facem târgul pe care l-ai stabilit cu Gunilla și pe urmă noi plecăm.

Gunilla? Lui Sophie nu-i venea să creadă că încă mai putea fi luată prin surprindere.

Hector arătă cu mâna spre restaurant.

— Situația s-a schimbat. Nu vă mai fac niciun transfer, ceea ce cred că e de înțeles după cele întâmplate.

Hector scutură cămașa.

— Bine. Atunci noi plecăm de aici și n-am văzut nimic, zise Anders într-o încercare nereușită de a realiza un compromis oarecare.

Hector nu se obosi să-i răspundă la propunere. Începu să se îmbrace cu cămașa.

— Nu fi fraier, Hector Guzman!

Cuvintele lui Anders sunau amenințător. Aron încetă să lucreze la calculator și se îndreptă spre Anders. Hector se opri și el.

— Poftim? șopti el.

Lui Anders nu părea să-i pese.

— Putem să-ți fim de ajutor… dacă ne dai drumul. Efectuăm tranzacția împreună, luăm cu noi martorii, părăsim restaurantul și ești un om liber.

Hector își încheia nasturii de la cămașă. Ridică privirea.

— Liber? zise el sec.

— Da, liber.

— Ești un tip ciudat. Chiar pornești de la premisa că toți cei din jurul tău sunt la fel de imbecili ca tine?

Anders se pregătea să răspundă, dar Hector ridică mâna. Pe urmă, termină de încheiat nasturii cu bărbia aplecată spre piept.

— Taci, zise el.

Dar prădătorul din Anders nu era gata.

— Lasă-ne să luăm martorii și să plecăm, e singurul lucru pe care ți-l cer.

Sophie își ținea respirația.

— Cine?

— Martorii.

— Care martori?

— Femeia, Sophie, și prietenul ei, tipul. Ei n-au nimic de-a face cu treaba asta.

Hector îl privi pe Anders.

— De unde știi tu?

— Pentru că știu.

Sophie auzi un zgomot și se întoarse. Carlos Fuentes stătea și se holba la ea. Părea mai mic, doborât. Sophie clătină ușor din cap ca să-i dea de înțeles să păstreze tăcerea și să n-o dea în vileag. Ochii lui Carlos erau reci. Se îndepărtă.

•

Se așeză din nou lângă Jens. Auzi un zgomot în spatele său. Apărură Hector și Aron. Hector purta o cămașă nouă, sacou și un diplomat în mână.

— Sophie?

Hector aproape că șoptea.

— Trebuie să vii cu mine, zise el.

— De ce?

Hector n-avea timp pentru astfel de întrebări.

— Poliția poate apărea în orice moment, iar cei din birou te-au văzut deja.

Din nou, era confruntată cu o fațetă pe care n-o mai văzuse înainte. Hector părea total lipsit de orice sentiment.

— Și Jens? întrebă ea.
— O să-l ajute Aron.
— Unde mergem?
— Plecăm de aici… în primul rând.

Sophie înțelegea că nu are încotro. Anders și Hasse se aflau în birou, în restaurant erau trei cadavre, iar Gunilla și Hector erau parteneri de afaceri… N-avea nicio șansă. Oare Anders îi povestise despre ea lui Hector?

Sophie îl privi pe Hector, apoi pe Aron, încercând să le citească pe chipuri. Nu desluși altceva decât grabă și nerăbdare.

Se aplecă spre Jens, îl sărută pe tâmplă și pentru o clipă își dori ca el să se trezească, să se ridice, s-o ia de mână și să fugă împreună. Dar el nu putea face acest lucru. Nu putea face nimic, era desfigurat, își pierduse cunoștința și respira cu greu. Sophie se ridică, își luă poșeta și îl urmă pe Hector, care părăsise restaurantul în grabă.

•

Mirosul de praf de pușcă încă se simțea în cameră.

Carlos își privea restaurantul. Era la bucătărie și toca bucăți din Leffe Rydbäck când auzise primele împușcături. Se oprise și se ascunsese în spatele unui dulap de bucătărie. Atunci când Hector și columbianul intraseră trăgându-l după ei pe rus ca să-l omoare, Carlos se dăduse înapoi și intrase în birou. Îl auzise pe Hector vorbind la telefon cu tatăl său, știa că Hector îl rugase să trimită un avion G5 la aeroportul Bromma. Carlos intrase apoi în restaurant și se ascunsese pe podea în spatele barului.

Nu-și dădea exact seama cine erau cei implicați, pe polițiști îi recunoscuse însă, Kling și Klang. Culcat la pământ, se rugase la Dumnezeu să-i crute amărâta de viață. Și Dumnezeu îl ascultase. Carlos intrase din nou în bucătărie, unde o surprinsese pe Sophie trăgând cu urechea la discuția lui Hector, iar apoi găsise o nouă ascunzătoare unde rămăsese până când Hector și tipa plecaseră. Aron intrase apoi în restaurant și îl ridicase pe tipul rănit, Jens. Îl luase în spate și dispăruse.

Acum era tăcere, nu mai era nimeni în restaurant în afară de cei morți și de polițiștii încătușați în birou.

Carlos privi în jurul său la dezastru, sânge și cadavre, stătu în cumpănă, apoi scoase telefonul și căută un număr cu degetele tremurânde.

— Gentz, răspunse Roland la celălalt capăt al liniei.
— Carlos la telefon… tipul cu restaurantul de la Stockholm.
— Da?
— E plin de oameni morți aici…
— Da?
— Am nevoie de ajutorul vostru. Vă pot da ceva la schimb.

— Ce?
— Știu unde se află Hector.
— Asta știm deja.
— Unde?
— La Stockholm.
— Nu.
— Atunci unde?
— Mă ajutați?
— Poate.
— Peste câteva ore sosește la Malaga.
— Cu ce putem să te ajutăm, Carlos?
— Protecție.
— De cine să te apărăm?
— De toată lumea.
— Unde ești acum?
— La Stockholm.
— Du-te și ascunde-te undeva, pe urmă mă suni și vedem ce pot să fac pentru tine… Ziceai că sunt oameni morți? Despre cine e vorba?
— Nu știu.

Gentz închise telefonul. În depărtare se auzeau sirenele mașinilor de poliție. Carlos plecă din restaurant.

24.

Era o casă izolată. Arăta mai mult ca o reședință de vacanță decât ca locuința unui comisar de poliție. Tocmai vorbise cu ea la telefon, se afla la birou pe Brahegatan. Îi spusese că o căutase pe Sophie peste tot. Ea îl rugase să vină la birou. El îi zisese că nu putea. Urmase apoi o clipă de tăcere, după care ea îl întrebase ce voia.

— Voiam doar să văd cum stau lucrurile, zisese el.

•

Lars parcă la câteva străzi distanță. Apoi intră în grădina ei, mergând pe sub meri, traversând peluza și poteca pietruită ce ducea spre verandă.

Yala de la ușa de la intrare era modernă și nu putea fi forțată. Făcu ocolul casei, controlând ferestrele. Erau toate închise și încuiate. Lars văzu câteva trepte ce duceau spre ușa unui beci la demisol. Ușa era zdravănă, dar nu era la vedere, avea o fereastră veche, dublă și cel mai probabil era încuiată pe dinăuntru. Își trase mâneca de la pulover peste pumn, sparse geamul, băgă mâna și începu să caute. Găsi într-adevăr încuietoarea. Descuie ușa și intră în beci.

Lars trecu în grabă prin camere, căutând cu privirea. Văzu o boxă, o cămară, o centrală nou montată și o scară care ducea spre etajul superior. Urcă scara cu pași lungi, deschise ușa și intră într-o bucătărie ce părea să fie copiată dintr-o revistă englezească de design interior. Aragazul era nou, dar conceput în stil vechi, pe podea erau scânduri lăcuite. De-a lungul pereților se aflau dulapuri de pe vremuri, totul era superb. Lars traversă bucătăria, intră în sufragerie, apoi o coti spre camera de lucru. Înăuntru era un birou, o veioză cu abajur verde din sticlă și un dulap încuiat. Se apucă să-l descuie cu o șurubelniță pe care o găsise într-un sertar la bucătărie. Făcuse gălăgie când îndoise tăblițele de dinăuntru, dar în cele din urmă reușise să-l deschidă. Văzu șiruri de documente. Căută cu degetul încercând să găsească ceva despre Sophie Brinkmann, dar nu găsi nimic. Trecu apoi cu degetul spre G, dar nu găsi nimic nici despre Hector Guzman… Nu vedea decât numele unor polițiști pe care nu îi cunoștea. Totul era aranjat în ordine alfabetică… Continuă să răsfoiască. Până la urmă găsi ceva… Berglund. Hans Berglund. Era o fotografie în format de pașaport a porcului de Hasse și niște recomandări. În marginea din partea dreaptă, scria ceva cu creionul. *Violent.* Lars continuă să răsfoiască printre dosare. Îl găsi pe cel al Evei Castroneves. În dreptul ei nu era nicio notiță cu creionul… doar o steluță. Dădea impresia unei învățătoare care își notează elevii. Căută litera V. Își găsi propriul dosar. Îl scoase și îl deschise. Fotografia era veche, aceeași pe care o

avea pe legitimație. La început nu putu să accepte cuvântul pe care îl văzu scris pe margine, ca și cum nu l-ar fi înțeles. *Labil.*

Lars închise dosarul și îl puse la loc. Se opri un moment, rămânând în deplină tăcere cu privirea în gol. Apoi se trezi din nou la viață.

Se așeză pe scaunul de la birou și începu să deschidă sertarele: hârtii, agrafe, pixuri, ochelari de citit, o ruletă… câteva bancnote și monede. Sertarul de jos era încuiat. Lars îl forță și îl deschise. Înăuntru se aflau hârtii, notițe și scrisori. Lars luă totul. Se mai uită împrejur o ultimă dată, apoi se întoarse din nou în beci. Acolo începu să scotocească prin toate colțurile. Avea nevoie la toaletă, deci începu să se grăbească. Intră în camera în care se afla centrala și lumină cu lanterna pereții, tavanul și podeaua. Sub scară erau depozitate obiecte de menaj: un vechi aspirator marca Nilfisk cu furtunul agățat de un suport în formă de semilună, o găleată și un mop, cârpe și detergenți. Se simțea mirosul de Ajax vechi, de pe vremea când nu era parfumat, ceea ce îi trezi lui Lars amintiri vagi din copilărie pe care le suprimă însă rapid.

Cămara era plină de conserve. Gunilla ar fi putut supraviețui unui război nuclear cu rezervele din cămară. Lars fixă lanterna în tavan și începu să caute pe jos. Se ridică apoi și se uită după rândurile de conserve… Acolo văzu ceva sclipind. În spatele raftului, după fasole, porumb și toate tipurile de supe Campbell's… Dădu la o parte conservele cu brațul și în fața lui se ivi comoara pe care tocmai o ochise. Era un seif vechi cu rotiță și cifre în jurul acesteia, cu un diametru de treizeci de centimetri, încastrat în perete. Bucuria nu fu însă de durată… Cum naiba avea să-l deschidă? Se uită rapid la ceas, avea la dispoziție o oră sau poate chiar mai puțin. Ce putea face în acest timp? Să învârtească rotița la întâmplare? Încercă să reflecteze… notițele din buzunar! Lars se așeză și desfășură notițele în fața sa pe podea, ținând lanterna în gură. Se puse pe citit, erau o sumedenie de cuvinte și de întrebări, răsfoia și căuta, dar nu dădu de niciun număr nicăieri.

Urcă din nou treptele în fugă și intră în camera de lucru. Luă cu el din dulap toate dosarele pe care le putea căra și reveni în beci unde le așeză pe jos. Făcu același drum de trei ori. Când se duse a patra oară, luă cu el facturi vechi și alte hârtii pe care le găsise pe birou. Apoi se duse în sufragerie și luă o lampă cu picior.

Se așeză în genunchi și îndreptă lampa spre seif. Răscoli prin facturi, îi găsi codul numeric personal, se ridică și începu să rotească în șiruri de câte două cifre. Primele două în direcția acelor de ceasornic, următoarele două în sensul opus, până termină tot codul. Seiful rămase încuiat. Roti aceeași serie, dar începu în sensul invers. Tot încuiat. Încercă cu numărul ei de telefon, încuiat. Încercă cu numărul de telefon și cu data nașterii… încuiat. Timpul trecea. Avea

în continuare nevoie la baie. În plus, acum era transpirat, înfrigurat și obosit. Efectul medicamentelor dispărea încet, ceea ce-l făcea să clănțănească tot timpul din dinți.

Lars se așeză din nou în genunchi, deschise primul dosar și începu să răsfoiască. Erau informații despre un polițist de la ordine publică pe care îl chema Sven. Pe margine, cu creionul, Sven primise epitetul *regresiv*. Lars puse dosarul deoparte. Deschise alte dosare, citi despre alți polițiști, practicanți, inspectori, detectivi… La fiecare dintre dosare era anexată câte o fotografie mică, nu recunoștea niciunul din chipuri. Pe margine, apărea mereu însemnarea făcută de Gunilla cu creionul. *Singuratic, dependent de cei din jur, pasiv agresiv*… Toate dosarele erau structurate în același mod, fotografia într-un colț, un certificat de la resurse umane, observații și o evaluare. Lars citi vreo zece încercând să găsească ceva ieșit din comun, dar nu dădu de nimic. Reveni la notițele făcute de Gunilla… nimic interesant. *Treaba nu merge deloc,* își zise el. Se ridică, făcu câțiva pași înapoi și se uită la dosare. Îndreptă fasciculul de lumină al lămpii către dosare. La lumină erau diferite. În dulap fuseseră toate maro. Așa erau și acum, însă aveau nuanțe diferite, ceea ce însemna că erau de vechimi diferite. Le lumină și luă dosarul care părea cel mai pal, căci acesta trebuia să fie cel mai vechi. Îl deschise. Era mai gros decât celelalte. Conținea o sumedenie de articole tăiate din ziar, foi de hârtie scrise la mașină, fotografii îngălbenite. Dădu de o dată… august 1968. Văzu și niște nume, Siv și Carl-Adam Strandberg, uciși în timpul unei vacanțe cu cortul în Norrbotten, la 19 august 1968. *Strandberg*? *Părinții ei*? Încercă rotița seifului cu 68 08 19, încuiat, 19 68 08 19, tot încuiat. Încercă în sensul acelor de ceasornic și în sensul opus. Încuiat. Găsi codurile numerice personale ale părinților și le încercă în același fel. Timpul trecea rapid, petrecuse deja aproape patruzeci de minute tot încercând, Gunilla putea să apară în orice moment. Încuiat, încuiat, încuiat.

Sudoarea îi năclăia fruntea, inima îi galopa, avea gâtul uscat și simțea o nevoie nebună de o doză care să-i liniștească frământarea din suflet… Lars reveni la dosar și începu să răsfoiască articolele de ziar. Văzu o fotografie cu Siv și Carl-Adam Strandberg și cei doi copii ai lor, Erik și Gunilla. Se aflau în fața intrării la muzeul Skansen, peisajul era tipic anilor șaizeci. Siv și Carl-Adam zâmbeau. Erau îmbrăcați corect, Carl-Adam cu pălărie pe cap, cu un pulover strâmt în pătrățele cu guler, cu pantaloni drepți și pantofi lustruiți. Siv purta o rochie, avea părul strâns într-un coc și pantofi albi. Copiii zâmbeau și ei. Lars o recunoștea pe Gunilla în trăsăturile fetiței. Părea fericită. Îl privi pe băiețelul Erik, cu părul bălai și zâmbetul larg, bucuros că merge la Skansen cu familia. Băiețelul părea vesel, avea o aură de bucurie. Lars fu copleșit de o senzație apăsătoare de vină. Era ca și cum l-ar fi lăsat

pe acest băiețel nevinovat să moară pe podeaua din apartamentul lui Carlos. Lars se holba la fotografie. Erik se holba înapoi la el… Lars aruncă fotografia și respiră adânc de câteva ori ca să alunge senzația neplăcută care îl acaparase. Continuă să răsfoiască. Ancheta… Lars citea: fuseseră împușcați prin pânza cortului… cu o pușcă de vânătoare. Pe făptaș îl chema Ivar Gamlin și avea treizeci și unu de ani la momentul faptei, fusese beat mort, își maltratase soția, după care plecase cu mașina. Pușca se afla în portbagaj din întâmplare, declarase el. O folosise cu o zi înainte, când vânase păsări. Uitase pur și simplu s-o pună la loc. Lars răsfoi până ajunse la un interogatoriu. Gamlin susținea că nu-și mai aducea aminte… Mai jos, pe aceeași pagină: Gamlin primește sentința de închisoare pe viață în 1969… la 23 noiembrie 1969. Lars combina cifrele în toate felurile posibile, încuiat… Se uită din nou la ceas, în curând avea să se facă cinci și jumătate. Ascultă să vadă dacă se aude ceva de sus… Apoi răsfoi rapid mai departe. 1975, Gamlin depune cerere de grațiere. Este respinsă. 1979, pedeapsa lui Gamlin este recalculată, poate fi eliberat în 1982… Lars citea rapid și apoi dădea pagina… Iată! 1981, Gamlin este ucis de un alt deținut. Lars dădu pagina și găsi raportul de autopsie. Aruncă un ochi în rezumat și înțelese că Gamlin avusese aproape toate oasele rupte. Mai găsi încă o anchetă a poliției, scrisă la mașină pe o foaie A4. Cineva intrase în celula lui Gamlin noaptea. Cauza morții fusese sufocare cu un obiect neidentificat. În cazul de față, era cel mai probabil vorba de o pungă de plastic, notase medicul care realizase autopsia. Lars se gândea, citi din nou, căutând cu atenție în text. Găsi ceea ce căuta. Data morții 1981… 03… 21… Lars dădu de rotiță. De afară se auzea zgomotul făcut de o mașină, cauciucurile scârțâiau pe pietriș. Roti 19 în sensul opus acelor de ceasornic, 81 în sens invers, se auzi o portieră închizându-se, 03 în sensul opus acelor de ceasornic… zgomote de pași pe pietriș, 21 în sensul acelor de ceasornic, pași pe trepte. Învârti de mâner. Încuiat…

La etaj se auzi cheia pătrunzând în yală. Refăcu șirul, dar de data aceasta începu cu 19 în sensul acelor de ceasornic… La etaj se deschise ușa și apoi se închise. Se auziră zgomote de pași în sufragerie. Învârtea încet, îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte… 21 în sensul opus, apăsă pe mâner încet… pași grăbiți… și când termină, clic! Seiful se deschise. Altcineva ar fi zis că fusese mâna lui Dumnezeu, însă Lars nu credea nimic.

Prin scândurile podelei se auzea estompat vocea ei. Gunilla era intrigată, vorbea cu cineva la telefon. Lars introduse mâna în seif. Dădu de două învelitori din plastic, de un carnețel, de două teancuri de bancnote de o mie de coroane, de un pistol și de un dosar gros, birocratic cu cotorul din pânză verde-închis. Băgă totul sub geacă, trase fermoarul fără să facă zgomot și ieși cu grijă din cămară trecând

pe lângă scară. O auzea pe Gunilla mai clar acum. Vorbea răstit și părea enervată, povestea cum cineva îi spărsese casa și insista ca un tehnician să fie trimis de urgență la ea.

Lars înainta încet spre ieșire. Ușa de la beci se deschise, se auziră pași pe scară, Lars grăbi pasul alergând în întuneric și găsi ieșirea.

În loc s-o ia la fugă în direcția din care venise, o coti imediat la stânga și continuă să fugă prin pădurica de lăstari. Ramuri din tulpini tinere îl flagelau peste față. Ajunsese destul de departe când auzi ușa deschizându-se în spatele lui. Lars menținu aceeași viteză până când ajunse la mașină, după vreo cinci minute. Porni imediat ce se urcase la volan și lăsă în urmă casa, pe Gunilla… totul.

•

Se aflau într-un separeu – era gol și răcoros. Stăteau fiecare în fotoliul său și se uitau unul la celălalt. El se pregătea să zică ceva, apoi se răzgândi și își luă privirea de la ea, ochind o femeie din spatele unei tejghele. Îi făcu semn și o rugă să aducă apă.

Băură în tăcere. De afară se auzea huruitul avioanelor care decolau și aterizau. Zgomotele făcute de motoarele avioanelor cu reacție ajunseseră să facă parte din fundalul sonor obișnuit.

— Cum se simte fiul tău? întrebă el încurcat.

Sophie îl privi.

— Nu se simte bine.

— Ce spun medicii?

— Deocamdată nimic.

— Ce voiai să-mi povestești? întrebă el încet.

— N-are nicio importanță.

Hector o analiză cu privirea.

— Spune-mi.

Sophie se aplecă un pic înainte:

— Voiam să-ți spun că Mikhail și tovarășul lui îi ceruseră ajutorul lui Jens, că nu veniseră să-ți facă ție rău.

El o privi agitat.

— De ce voiai să-mi spui acest lucru?

— Pentru că mă aflam acolo când au venit.

— Unde?

— Acasă la Jens.

Își dădu seama cât de ciudat suna minciuna sa. Dar Hector nu părea preocupat de acest lucru.

— Ce căutai acasă la Jens?

— Ne cunoaștem de multă vreme.

Hector se încruntă.

— Cum așa?

Un avion trecu pe deasupra lor.

— Nu-ți aduci aminte când te așteptam în restaurant, prima dată

când au venit Mikhail și tovarășul lui? Urma să luăm cina împreună, dar tu n-ai mai venit înapoi. Am intrat în birou și l-am găsit pe Jens leșinat pe jos. Nu-l mai văzusem de peste douăzeci de ani, a fost o mare coincidență.

Hector o scrută cu privirea.

— N-am mai făcut niciun demers, nu ne-am vorbit o vreme, dar pe urmă am luat legătura.

Hector nu reacționă nicicum.

— Mikhail a revenit în Suedia ca să-l ia pe prietenul său de la spitalul Karolinska, continuă ea cu voce joasă. S-au întâlnit cu poliția, care l-a împușcat pe tovarășul lui în braț. Mikhail avea numărul lui Jens, l-a sunat și i-a cerut ajutor. Au venit acasă la Jens, tovarășul lui cu o rană de armă în braț. L-am ajutat eu.

Hector lăsă să treacă ceva timp.

— Și pe urmă?

— Pe urmă am venit la restaurant la tine.

— Ca să-mi spui asta?

Acum o fixa cu privirea.

— Nu, aveam nevoie de ajutor, pentru că eram urmăriți de ruși… Nu știam unde să ne adăpostim.

Răspunsul logic îl calmă pe Hector o idee.

— Și rușii ăștia cine erau?

— Clienți de-ai lui Jens.

Hector rămase pe gânduri, chipul i se întunecase.

— Ai o relație cu el? Sunteți îndrăgostiți?

Sophie clătină din cap. Dar în această situație nu avea nicio importanță dacă zicea da sau nu. Era gelos și îi era în același timp o frică enormă să nu fie rănit. Cea mai vulnerabilă situație pentru un bărbat. Situația în care cu toții urau să se afle, pe care nu voiau să o accepte sau să o trăiască. Iar Hector nu făcea excepție. Sophie își dădea seama că încerca să se desprindă de sentimentele neplăcute plonjând și mai adânc în raționamente. Frustrarea lui era evidentă.

— N-am încredere în el. E un tip alunecos, așa a fost de prima dată când a apărut.

— Ne-a salvat viața la restaurant.

Hector nu răspunse, părea să se străduiască să o privească într-o lumină obiectivă.

— Cine ești tu, de fapt?

Întrebarea era retorică, deci Sophie nu zise nimic. Femeia care îi servise se apropie și îi informă că avionul lor urma să aterizeze. Sophie și Hector stăteau nemișcați și se priveau în ochi. El o privea încercând să găsească ceva de care să se agațe sau ce putea fi respins – ea pentru că orice altceva ar fi dat-o în vileag.

Hector fu cel dintâi care își desprinse privirea, apoi se ridică.

Stăteau în picioare în fața unei ferestre enorme când avionul, marca Gulfstream, ateriză. Îl văzură frânând puternic, apoi fu ghidat spre clădirea în care se aflau ei.

•

O jumătate de oră mai târziu se aflau deja în avion. Se făcuse plinul și ei fuseseră supuși unui proces de îmbarcare ciudat și unui control de formă, căci bagajul nu le fusese examinat. Sophie și Hector ședeau în fotolii de piele bej, despărțiți de culoar. Avionul fu remorcat spre pista de decolare și porni. Sophie fu propulsată înapoi de puterea de accelerație intensă. Avionul se ridică brusc și dintr-odată se aflau printre nori și începură să planeze. Ea privi în jos la orașul care dispărea în zare. Acolo jos se afla Albert. Iar ea se afla într-un avion care o ducea departe de el, nimic n-ar fi putut fi mai dureros. Sentimentul de vină era absolut, palpabil și cimentat în sufletul ei. Știa că nu se va mai putea descotorosi de el niciodată. Ea era vinovata. Ceea ce i se întâmplase lui Albert era din vina ei. Dacă ar fi acționat în alt fel, poate că…

Sophie vedea insule și apă și înaltul cerului – albastru, ca de obicei. Îl auzi pe Hector decuplându-și centura de siguranță și îl văzu ridicându-se și îndreptându-se spre spatele cabinei. Reveni cu două pahare și două sticle de bere. Sophie clătină din cap. Hector se așeză la loc și nu se mai sinchisi să-și toarne în pahar, ci luă o gură direct din sticlă.

— Aterizăm la Malaga, apoi te însoțesc până acasă la tata și pe urmă plec mai departe.

— Unde te duci?

— Trebuie să dispar… Probabil sunt deja căutat prin Interpol. Nu-ți face griji, tata o să se ocupe de toate.

— Se ocupă de toate?

Hector încuviință din cap.

— Ce vrei să spui cu toate?

Răspunsul lui Hector întârzie.

— Toate. Și tu trebuie să stai la adăpost până se liniștesc lucrurile. Tata are să te ajute…

Avionul intră într-o zonă de turbulență, pilotul acceleră și ridică aparatul, niciunul din cei doi nu reacționă la aceste manevre.

— Dar trebuie să revin acasă în curând…

El nu zise nimic, se aplecă spre fereastră, cufundat în gânduri, dezorientat, poate chiar îngrijorat. O evita și ea simțea acest lucru, îl vedea. Se lupta în continuare cu gândul la cât de multă încredere putea avea în ea. Și ea făcea același lucru. Se întreba cine era de fapt și care erau interesele ei sau dacă ar fi putut face lucrurile în alt fel.

Îl privi din nou pe Hector, avea aceeași poză, cu privirea departe pe fereastră. Îi mai văzuse această expresie de multe ori, era un fel de

concentrare, o închidere în sine care de fiecare dată îi trezea curiozitatea. O avusese încă din copilărie, după cum dezvăluise albumul pe care i-l arătase pe iaht. Poate că aceasta era de fapt expresia lui adevărată, esența lui Hector?

Își dorea să-l placă, dar nu îndrăznea, văzuse nebunia ce sălășluia în sufletul lui.

25.

Cadavrele nu fuseseră încă acoperite. Tommy Jansson se afla în mijlocul restaurantului. Avea două cadavre în fața sa, un al treilea se afla la bucătărie, iar totul împrejur era plin de sânge. Măcel în toată regula. Tehnicienii munceau febril, Anders Ask și un tip masiv stăteau tăcuți pe două scaune un pic mai încolo. Tommy îl recunoscuse pe tipul masiv. Dacă nu cumva se înșela, lucra la secția din centru. Tommy le zisese să rămână pe loc, să nu se miște niciun centimetru. Ambii refuzaseră să vorbească. Nu scoseseră niciun sunet. Anders Ask, ăsta ce naiba mai căuta aici?

Tommy se frecă la ureche cu pumnul.

— Cine a ajuns primul la locul faptei? întrebă el.

Antonia Miller, inspectorul de la criminalistică, care stătea un pic mai departe și nota în carnețel, ridică privirea.

— Ce-ai spus?

— Cine a ajuns primul la fața locului?

Făcu o mină care lăsă să se înțeleagă că o deranja.

— O patrulă, i-am trimis acum o jumătate de oră.

— Și ei i-au găsit pe ăștia doi? zise el arătând cu degetul spre Anders și spre Hasse. Unde erau?

Antonia nota în carnețel.

— În birou, înăuntru, imediat după ce treci de bucătărie, erau legați cu cătușe de un calorifer.

— Și ce s-a întâmplat?

Ea oftă, închise carnețelul și băgă înăuntru mina de la pix.

— Unul dintre locatari a sunat la poliție și a spus că a auzit focuri repetate de armă. Patrula a venit, au găsit cele două cadavre în restaurant, ne-au informat, s-au uitat după semne de viață și au securizat locul.

— Și?

— Au căutat peste tot. Au mai găsit un cadavru în bucătărie, apoi pe cei doi în birou, legați, zise Antonia și arătă cu degetul mare spre Hasse și Anders.

— Tipul masiv e un coleg, continuă ea cu privirea în carnețel.

— Îl cheamă Hans Berglund, a arătat legitimația celor din patrulă. Aceștia au cerut centralei să verifice și identitatea i-a fost confirmată… Celălalt nu are niciun act de identitate.

Tommy privi în jur. Antonia deschise din nou carnețelul și reveni la lucru.

Dintr-odată se auzi soneria telefonului lui Anders. Anders se uită pe display și îl lăsă să sune. Tommy se apropie, îi smulse telefonul din

mâini și acceptă convorbirea.

— Da? zise Tommy încet.

— Ce s-a întâmplat, sunt tot acolo?

O recunoscu pe Gunilla după voce. Părea neliniștită.

— Bună, Gunilla.

Urmă un moment de tăcere.

— Tommy?

— Ce se întâmplă, Gunilla?

— Asta mă întreb și eu.

— Te rog să vii la restaurantul Trasten din Vasastan, cred că știi deja unde e.

Tommy închise și băgă telefonul în buzunarul de la sacou, făcând un gest menit să-i sugereze lui Anders că n-avea drept de apel. Apoi făcu turul restaurantului. Un tehnician în alb se afla lângă unul dintre cadavre.

— Salutare, Classe, zise Tommy.

Tehnicianul ridică privirea și făcu un semn din cap.

Tommy se îndreptă spre bar. Acolo se opri și se întoarse, privind localul în ansamblul său. Vedea ușa devastată la intrare, cadavrele, urmele de gloanțe și cartușele goale de pe jos – totul fusese marcat cu grijă de tehnicieni. Mobilele erau dărâmate, cineva se grăbise să plece. Iar în mijlocul acestei nebunii se aflau Berglund și Ask care refuzau să vorbească. Tommy îi privi, arătau ca Stan și Bran…

— Sunteți doi idioți notorii, vă dați seama, nu? zise el cu voce tare.

Hasse și Anders nu răspunseră. Tommy se holbă la ei o vreme, mai mormăi o remarcă înjositoare și apoi intră în bucătărie.

În mijlocul camerei, pe un scaun, se afla un bărbat plin de sânge cu un cuțit înfipt în inimă. Nu mai avea niciun dinte, fața îi era desfigurată, iar ochiul drept îi ieșise din orbită. Lui Tommy i se zbârli părul de scârbă.

O colegă tehnician cu bicepși supradimensionați, al cărui nume nu și-l mai amintea, preleva amprente de pe ceva ce arăta a carne congelată.

— Am găsit astea în congelator, zise femeia, arătând spre carne.

— Da? făcu el, fără să înțeleagă, privind o mulțime de pungi ce se strânseseră în jurul unor bucăți de carne înghețate.

Păreau să fie fileuri.

— Ce-s astea?

— Uită-te de mai de aproape, zise ea.

El se încruntă și se apropie. Văzu o parte a unui braț de om și un picior de om.

— Ce scârbos! Ale cui sunt?

— Nu e niciuna din victimele de aici, fiindcă nu le lipsesc nici mâini, nici picioare.

— Unde le-ați găsit?

— În congelator, cum ți-am zis.

Ce treabă urâtă…

— Avem deci patru morți? zise el.

Femeia își duse arătătorul la bărbie și își ridică privirea.

— Hm, stai să vedem, doi afară, doi aici… Doi plus doi e patru. Da, ai dreptate, patru morți!

Lui Tommy nu-i plăcea genul acesta de ironie sau de sarcasm, nu-i plăcuse niciodată pentru că, pur și simplu, nu îl înțelegea. Intră în birou și se așeză pe scaun. Aștepta reflectând și mângâindu-și mustața.

Gunilla apăru o jumătate de oră mai târziu.

— Explică-mi, zise el.

Părea distantă și tensionată.

— Ce să-ți explic? Doar ai văzut singur cum arată restaurantul. Îl urmărim pe Hector Guzman de o lună. Acesta este rezultatul.

— Ce caută Anders Ask aici?

— De ce întrebi?

El o privi plin de lehamite. Câteodată se încăpățâna ca un copil.

— Avem trei cadavre în restaurant sau patru, dacă punem la socoteală și mâna și piciorul pe care tocmai le-am găsit în congelator… Ce naiba caută Ask aici?

— Lucrează pentru mine ca independent.

— Independent?

— Da.

— N-am mai auzit niciodată că poliția suedeză ar avea colaboratori independenți.

— În situația de față, nu mi se pare problema cea mai stringentă, dar poate tu ai altă părere.

— De ce nu vor să vorbească cu mine? întrebă Tommy.

— Pentru că avem o înțelegere în acest sens.

Tommy clătină din cap ca și cum ar fi vrut să zică să o lase moartă.

Gunilla lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou.

— Nu cunoaștem niciuna dintre victime. Toți morții ne sunt total necunoscuți.

— Ask și celălalt ce au de zis?

— Hans Berglund ținea restaurantul sub supraveghere. Când au început împușcăturile, l-a sunat pe Anders. Au intrat după ce tipii fuseseră omorâți, au fost luați prin surprindere de gașca lui Hector și ulterior legați.

Tommy stătu în cumpănă.

— Care este următoarea mișcare?

Gunilla zâmbi.

— Bravo, Tommy. Vreau să continui ca și până acum, mai întâi ne ocupăm de locul faptei.

— Trebuie însă să te ții deoparte. Ancheta aceasta e condusă de Antonia Miller, deci trebuie să lucrați împreună.

Gunilla se ridică.

— Te țin la curent, zise ea încet și plecă.

Tommy rămase pe loc ascultându-i pașii depărtându-se.

— Gunilla!

Ea se opri.

— Da?

Tommy zgâria cu unghia de la degetul mare o adâncitură din lemnul biroului.

— Anders Ask ține de răspunderea ta, eu nu știu nimic de el.

Ea nu răspunse.

•

Gunilla traversă bucătăria evitând să privească spre cadavrul de pe scaun, intrase în restaurant, urmă drumul marcat către ușa de la ieșire. Îi văzu pe ceilalți doi necunoscuți zăcând morți pe podea. Gunilla ridică banda de marcaj din fața ușii și ieși în stradă.

Anders și Hasse o așteptau lângă mașina lui Hasse.

— Nu stăm de vorbă aici.

•

Hotelul Diplomat era încălzit de razele soarelui. Lars Vinge se prezentase la recepție pe la ora prânzului și luase o cameră sub un nume fals.

Hotelul era prea scump pentru bugetul lui, deci nimeni nu avea să-l caute acolo. Lenjeria era impecabil de albă, pernele erau umplute cu puf, avea vedere spre golfulețul Nybroviken, la fereastră flutura un steag, baia arăta ca în filme, dar Lars era incapabil să aprecieze faptul că pentru prima dată în viață era într-un hotel de lux. Toată energia pe care o avea era consumată de două lucruri: primul era încercarea de a-și ignora nevoia de ketogan, care era la fel de reală ca foamea pentru un flămând, iar cel de-al doilea era efortul constant de a înțelege situația în ansamblul său.

În după-amiaza aceea trecuse pe lângă biroul de pe Brahegatan și luase echipamentul audio din mașina închiriată. Fusese periculos, se aflase mult prea aproape de Gunilla și de ceilalți, dar tot ce întreprindea acum era riscant, până și simplul fapt de a ieși afară la lumina zilei.

Echipamentul audio se afla pe patul dublu împreună cu lucrurile pe care le furase din seif de la Gunilla. Numărase banii, două teancuri cu bancnotă de o mie, câte cinzeci în fiecare. Pistolul era marca Makarov, o vechitură comunistă cu numărul de serie șters, era cu siguranță pentru cazuri de urgență. Lars îl verificase, era încărcat cu opt gloanțe. Îl pusese lângă el pe pat. Mai avea două învelitori de plastic, destul de subțiri, cu câte douăzeci de foi A4 în fiecare, dosarul cel gros și

carnețelul negru. Mai întâi citi carnețelul. Conținea comentarii și remarci ce umpluseră mai multe pagini. Textul era mărunt, scris cu creionul. Notițele erau dezordonate, Gunilla părea să fi scris tot ce îi trecea prin minte, ca și cum avea o discuție cu sine însăși, părea să fi scris ca să-și poată limpezi gândurile. Lars citea, încercând să găsească un numitor comun, dar nu reușea, deci dădu carnețelul la o parte. Își îndreptă privirea spre dosarul cel gros, începu să-l răsfoiască, era vorba doar despre Hector Guzman. Lars citi despre rețeaua de distribuție dintre Paraguay și Europa, de crime, de șantajarea unui șef de la Ericsson, despre diferite contacte din toate colțurile lumii. Dosarul conținea fotografii, interogatorii, dovezi. Toată povestea se întindea înapoi în timp până în anii șaptezeci. Dosarul conținea tot ce se putea spune despre afacerile lui Hector și ale lui Adalberto Guzman… Existau destule dovezi ca să câștige zece cauze în instanță. Hector Guzman ar fi putut fi pus în spatele gratiilor pe vecie.

Lars continuă să răsfoiască, dar cu cât vedea mai mult, cu atât mai mirat devenea. La margine, Gunilla notase sume cu stiloul, sume mari, de opt cifre, ca și cum ar fi încercat să facă vreo socoteală. Lars avea când impresia că pricepe totul, când i se părea că nu mai înțelege nimic…

Dădu dosarul la o parte, reveni la carnețel și începu să recitească notițele. Era greu, era complicat, dar cu cât se concentra mai mult, cu atât mai mult avea impresia că lucrurile încep să se clarifice.

Citi despre Sophie. Scria că ea era cheia, că avea să le deschidă calea, că era frumoasă, că era femeia de vis a lui Hector, femeia pe care nu o putea avea. Apoi urmau observații făcute de Gunilla despre felul de a fi al lui Sophie. Lars nu era de acord cu ea, Gunilla o judecase greșit pe Sophie… Mai erau și supoziții despre cum avea să reacționeze și să acționeze Sophie în diferite situații. Din acest punct de vedere, Gunilla avea dreptate, Sophie gândea într-un mod care era total străin pentru Lars. Era complicat, dar Lars credea că începe să înțeleagă unde voia să ajungă Gunilla… Trecu peste câteva pagini, citi ceva și fu nevoit să recitească de mai multe ori.

Lars e împovărat de vină. Expresia *împovărat de vină* era subliniată. *Este maleabil.* Și aceste gânduri erau încâlcite, Gunilla părea să se fi folosit la maximum de capacitatea sa intelectuală pentru a-l putea înțelege. Pe măsură ce citea, imaginea care reieșea din cele scrise despre el devenea din ce în ce mai clară. El nu însemna nimic pentru Gunilla și avea să fie scos țap ispășitor în caz că planul eșua… Care plan?

Lars luă o gură de aer… răsfoi mai departe la întâmplare. *Tommy își dă seama de nesiguranța mea.* Tommy?… Tommy Jansson de la Direcția de Combatere a Crimei Organizate?

Scrise numele pe o bucată de hârtie.

Lars băgă echipamentul audio în priză, cuplă căștile și dădu volumul mai încet. Se auzeau doar niște sunete supărătoare care nu însemnau nimic. Dispozitivul de activare vocală era sensibil, reacționa aproape la orice, o ușă care se închidea undeva, alarma unei mașini pe stradă, cineva care trecea pe coridor.

Aștepta ascultând, în timp ce mișca nervos din piciorul drept. Auzi sunetul ușii care se deschidea… Privi ora la care se făcuse înregistrarea – cu patru ore în urmă. Se auziră apoi zgomote de pași și voci pe care le recunoștea. Erau Gunilla, Anders și Hasse. Traseră niște scaune. Gunilla avea vocea încordată. Vorbea despre faptul că i se spărsese casa. Hasse mormăi ceva încet. Lars se concentră, era vorba despre Trasten. Ziceau că Hasse așteptase momentul oportun ca să intre, că Sophie apăruse cu un tip necunoscut, că alți trei necunoscuți, probabil ruși, intraseră în restaurant. Nu se auzea bine, sistemul de ventilație părea să fi fost pornit. Lars îndesă căștile pe urechi. Se auzi vocea lui Hasse, dar nu se putea distinge ce spunea. După o vreme, începu să se audă mai clar.

— Și apoi? zise Gunilla.

Hasse continuă:

— Erau doi tipi morți pe podea când am intrat. Cel de-al treilea din grupul lor e cel care a fost găsit mort în bucătărie. În restaurant mai erau și neamțul de la spital și rusul masiv.

— Și Sophie, ea unde era?

— Tot acolo.

— Ramirez a părăsit deja țara?

— Da.

Lars o auzi pe Gunilla oftând.

— Și banii? Transferul?

Urmară câteva clipe de tăcere grea. Anders își drese vocea.

— Am încercat, dar Hector n-a vrut să audă.

— Cum adică n-a vrut să audă?

— A zis că situația se schimbase odată cu împușcăturile și cu cei morți…

— Și Carlos… patronul? El unde e?

Niciun răspuns.

— Aron?

— Nu.

— Juristul? Tipul care se ocupă de toate, Lundwall?

— Nu știu, șopti Anders.

— Ce le-ați spus lui Tommy și Antoniei Miller?

Lars notă numele Antonia Miller pe hârtie.

— Nimic, zise Hasse.

Lars opri aparatura, se ridică din pat, se apropie de laptopul său care se afla pe birou, își introduse parola, intră pe internet și scrise

adresa unui cotidian. Văzu o fotografie mare cu restaurantul Trasten. Citi fără să găsească nimic de interes – poliția nu dădea detalii… din surse neoficiale se auzise că ar fi vorba de trei morți. Intră apoi pe site-urile tabloidelor. Unul dintre ele avea rubrica *Măcelul,* iar celălalt, *Răfuială în lumea interlopă.* Nici aici nu găsi informații mai precise, doar indicații neconfirmate cum că ar fi vorba de trei morți.

Lars închise laptopul și ridică privirea, realizând că aveau să încerce să îl omoare, că urma să fie vânat… I se făcu frică, era o senzație cu totul nouă, iar frica dădu naștere unei alte senzații, care, la rândul ei, provocă o a treia senzație ale cărei ingrediente principale erau teroarea și panica, iar acest amestec trezi la viață diavolul lăuntric ce-i împungea sufletul, îndemnându-l să ia medicamente… *pentru numele lui Dumnezeu*! În același timp, dincolo de această frământare subzista durerea fizică paralizantă… Aceste contracții violente îi făcea întregul sistem nervos să se zvârcolească.

Lars Vinge se ridică din pat, luă un baton de ciocolată din minibar și începu să străbată camera, mestecând și respirând. Ciocolata nu avea gust de ciocolată, ci de zahăr și de grăsimi. O mâncă oricum, iar zahărul îi domoli abstinența timp de exact douăsprezece secunde.

Lars se opri lângă fereastră și își îndreptă privirea spre apa din golfulețul Nybroviken. Vedea banca pe care stătuseră de vorbă Sophie și Jens și locul de pe Skeppargatan de unde îi fotografiase el. Păreau scene dintr-o altă viață. Câte lucruri nu se întâmplaseră de atunci!

Se auzi șuieratul repetat al unui feribot ce se depărta de chei. Gândurile lui Lars rătăceau altundeva, la un alt nivel, atât de profund, încât nu reușea să le urmărească. Reveni în pat și o luă de la capăt. Citi în dosarul cel gros, răsfoi prin hârtiile din învelitori, reciti notițele din carnețel. Erau multe cifre, păreau sume enorme, milioane… Examină toate documentele, dădu de numele ce părea franțuzesc al unei bănci din Liechtenstein… Era vorba despre sume imense. Lars continuă să răsfoiască și găsi alte sume. Numele titularului nu apărea deloc în extrasele de cont, nu vedea decât un număr.

Lars se scărpină cu putere în cap, reflectând. Apoi se întinse, luă carnețelul negru și începu să citească cu atenție. Cu cinci ani înainte: *banca Handelsbanken din Uppsala, trei milioane de coroane*. Însemnarea era făcută cu creionul și era însoțită de niște cuvinte și raționamente ciudate. Continuă să răsfoiască: *Christer Ekström* și o mulțime de sume de ordinul milioanelor, însoțite și ele de raționamente bizare. Dădu o nouă pagină. Scria *Zdenko,* Regele Pariurilor, toți polițiștii știau cine era. Fusese omorât cu cinci ani în urmă într-un hipodrom din Malmö. Lars continuă să dea paginile. Tot timpul apăreau nume noi, însoțite de noi sume…

Lars ar fi vrut să exprime ceva, să expună, să formuleze un gând, o idee… o idee pe care încă nu apucase s-o dezvolte. Această idee

începea să încolțească din adâncul subconștientului său. Ea reprezenta soluția pe care o căutase încă de pe vremea când scrisese primele rânduri de text pe peretele din biroul său de acasă, iar acum i se prezenta ca o certitudine… Puse picioarele pe podea și făcu doi pași spre birou.

Intră pe internet și se conectă la serverul intern al poliției. Începu să facă o serie de căutări folosind cuvinte-cheie din textele pe care tocmai le citise și în lista de rezultate de pe ecran apărură frânturi de text: *banca Handelsbanken din Uppsala… jaf… doi bărbați condamnați… cel de-al treilea suspect găsit mort după un an… opt milioane din banii furați lipsesc în continuare… anchetator Erik Strandberg.*

Lars scrise *Christer Ekström* în fereastra de căutare. Află că omul de afaceri Christer Ekström scăpase cu chiu, cu vai de acuzații, din cauza dovezilor insuficiente. Cazul fusese condus de Gunilla Strandberg.

Lars scrise Zdenko și obținu o mulțime de informații, serverul poliției era plin. Găsi o anchetă preliminară care se întindea pe o perioadă de câțiva ani și care fusese condusă tot de Gunilla Strandberg. Lars citi: *Zdenko a fost ucis de un infractor neidentificat pe hipodromul Jägersro din Malmö… banii pe care acesta îi avea în Suedia nu au fost găsiți…*

Lars se rezemă, holbându-se la ceva invizibil. Dacă nu ar fi fost atât de chinuit de abstinență și atât de negru în adâncul sufletului, ar fi izbucnit cu siguranță în râs. În lumea lui Lars Vinge nu mai exista însă nicio umbră de umor.

26.

După ce aterizară în Malaga, trecură pe la controlul pașapoartelor, el cu câțiva pași în fața ei. Apoi ieșiră din aeroport și fură întâmpinați de canicula. Se îndreptară spre o parcare.

Pașii lor scoteau zgomote metalice pe betonul din garaj. Se îndreptară spre o mașină de talie mică care era parcată într-o zonă izolată, aproape de niște piloni. Hector scoase cheia din diplomat și i-o înmână lui Sophie.

— N-ai putea să conduci tu, te rog? zise el.

Ea se așeză la volan, își ajustă scaunul, porni motorul, puse brațul pe scaunul lui, se întoarse și dădu în marșarier scoțând mașina din locul de parcare. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul din parcare, iar când ieși din nou la lumina zilei fu orbită de razele puternice de soare. Sophie urmări indicatoarele și intră în cele din urmă pe autostradă.

Se lăsau purtați de viteza mașinii privind această lume nouă care se desfășura în fața lor. Sophie începuse să se relaxeze, se îndreptase spre Hector și tocmai se pregătea să-i spună ceva, când se auziră din senin o serie de zgomote asurzitoare. El fu cel care înțelese cel dintâi ce se petrecea.

— Mai repede! țipă Hector.

Fără să-și dea exact seama ce face, Sophie accelera. Conducea ca o nebună, mergând în zigzag printre celelalte mașini. Se auziră din nou focuri de armă. Sophie se lăsă în jos și o mare de cioburi de sticlă se revărsă peste ea. Văzu motocicleta. Mașina intră în parapet – haosul era total.

Hector lovi cu piciorul în geamul ferestrei de pe partea sa spărgându-l, apoi se aplecă în afară și începu să tragă. Sophie nu-și dădea seama de câte ori trăsese, dar după o răpăială ce părea să fi durat o veșnicie, i se termină muniția. Hector dădea mai mult impresia că voia să se calmeze, căci nu părea sigur că gloanțele își vor atinge ținta. Lăsă cartușul gol să cadă pe podea, luă unul nou din torpedou, înjură în barbă, încărcă pistolul și se pregăti să tragă iarăși.

Se auzi o răpăială în apropierea lor. O ploaie de gloanțe făcu geamul din spate să se transforme într-o mulțime de cioburi. Sophie scoase un țipăt. Cu coada ochiului observă că Hector făcu o mișcare ciudată.

— Hector?

El clătină din cap.

— N-am pățit nimic, zise el și îndreptă arma spre geamul din spate, trăgând de patru ori.

Motocicleta se distanță din nou.

Sophie continua să meargă în zigzag și era claxonată de ceilalți șoferi, când îi depășea în viteză. Privi înainte și realiză că traficul se aglomera, ceea ce însemna că șansele lor se împuținau.

— Ce ne facem? strigă ea.

Chiar fusese ea cea care tocmai strigase? Nu-și mai aducea aminte. Hector nu-i răspunse. Privea cu concentrare în spate. Traficul încetinea din ce în ce mai mult. Hector formă pentru a treia oară un număr pe telefon, în timp ce căuta motocicleta cu privirea. Într-un final, cineva răspunse.

— Aron, ascultă-mă, nu dau nici de tata, nici de Leszek. Suntem în mașină, eu și cu Sophie. Am plecat de la aeroport și ne îndreptăm spre Marbella. Niște tipi trag asupra noastră.

Hector asculta, în timp ce Aron punea întrebări.

— Nu știu. Doi tipi pe o motocicletă… Ia ascultă-mă, spune-i lui Ernst să facă procura în numele lui Sophie…

Hector asculta. Începu să se enerveze.

— E decizia mea! Procura trebuie făcută în numele lui Sophie Brinkmann, iar tu ești martor. Acum încearcă să dai de tata sau de Leszek și pune-i în gardă!

Hector închise. Sophie îl privi. El îi făcu semn să nu pună întrebări, tuși și se întoarse în partea cealaltă. Motocicleta se apropia. Hector goli din nou cartușul, iar cel ce conducea motocicleta puse frână, la fel ca data trecută. Hector începu să mormăie de unul singur. Sophie nu pricepea ce zice. Apoi încărcă din nou pistolul.

— Micșorează viteza, ademenește-i mai aproape și pregătește-te să frânezi când îți zic eu.

Avea vocea răgușită și era plin de transpirație.

Motociclistul rula cu siguranță, șerpuind printre mașinile din spatele lor și înclinându-se la fiecare viraj. Hector ținti și trase de două ori. Fu întâmpinat de o ploaie de gloanțe. Sophie începu să țipe, amândoi se adăpostiră instinctiv. Hector scoase capul. Țintașul, care se afla în spatele celui care cârmea, trase din nou. Gloanțele trecură pe lângă ei.

— Acum!

Sophie frână. Cauciucurile scârțâiră. Sophie și Hector făcură un efort să nu-și piardă echilibrul.

Timp de câteva secunde lumea rămase pe loc, iar gândurile lor începură să plutească prin mașină, fricile se domoliră, ochii li se întâlniră… Apoi fură brusc aduși înapoi la realitate: auziră zgomotul pistolului automat care răpăia, sunetul gloanțelor care se înfigeau în caroseria mașinii, huruitul motocicletei, foșnetul lumii în mișcare în jurul lor. Totul părea să se fi contopit într-un sunet unic. Hector întinse brațul și trase către cârmaci. Acesta coti rapid și cu obișnuință și îi depăși pe partea dreaptă.

— Accelerează! țipă Hector.

Dintr-odată, situația se inversase și Hector și Sophie erau cei care urmăreau motocicleta. Țintașul de pe locul din spate privea necontenit înapoi. Hector se aplecă pe geamul spart și trase două focuri. Motocicleta continua spre ambuteiaj. Hector ținea pistolul în mâna dreaptă, se opri un pic cu el în palmă, apoi ținti din nou și trase de trei ori la rând… Rată și de data aceasta. Se apropiau de ambuteiaj, iar cartușul lui Hector se golise din nou fără niciun rezultat.

Motocicleta înainta printre mașini. Hector puse ultima încărcătură în armă, răsuflă adânc, ținti, își ținu respirația și trase în serii până goli cartușul… Ca prin minune, una sau mai multe împușcături nimeriră ținta, motocicleta făcu un viraj brusc, se clătină, apoi se înclină pe roata din față, răsturnându-i și pe cel care o conducea și pe țintaș când se rostogoli. Primul aterizã pe spate pe parapetul lateral ce separa sensurile de circulație. Țintașul fu aruncat pe banda opusă și fu strivit de un camion care nu reuși să frâneze sau să-l ocolească la timp.

Țipau în același fel cum o făceau suporterii a căror echipă dăduse gol. Părea absurd, dar senzația era aceeași – de ușurare…

Sophie nimeri ieșirea de pe autostradă în ultimul moment. Mâinile îi tremurau, respira superficial și simțea o senzație de vomă.

•

Muncea cu înverșunare. Umpluse patul de maldăre frumos aranjate cu rapoarte și transcrieri ale înregistrărilor. Toate înregistrările efectuate acasă la Sophie fuseseră transpuse în diferite formate. Pusese și teancuri de fotografii cu Sophie, cu Hasse, cu Anders, cu toți cei implicați. Avea și documentele de la banca din Liechtenstein, pe care le grupase împreună cu anchetele efectuate de Gunilla și cu însemnările acesteia. Cei care aveau să citească trebuiau să înțeleagă logica lucrurilor.

Lars stătea în fața laptopului și salva înregistrarea făcută în biroul de pe strada Brahegatan pe o memorie USB. Aduna tot materialul pe care îl avea la dispoziție.

Apoi privi spre pat, era mulțumit de rezultat, făcuse o treabă bună. Era o senzație pe care nu o mai simțise de multă vreme. Acum simțea nevoia să fie răsplătit. Premiul întâi era reprezentat de conținutul minibarului. Puse mâna pe o bere. Era rece și i se scurse pe gât în doar câteva secunde. Făcu o mică pauză, după care dădu iama în frigider, luând sticluțele de tărie, o sticlă de jumătate de vin roșu… alta de vin alb, șampania. *Partytime.* Dădea totul pe gât.

Lars se holba în depărtare spre cheiul Nybrokajen. Golise minibarul și era beat. Senzația de amețeală se risipi însă rapid, fără să-i ofere starea la care tânjea. Alcoolul e de-a dreptul supraestimat. Picioarele i se mișcau nervos, dinții îi clănțăneau, îi era greu să-și mențină mâinile nemișcate. Se fâțâia prin cameră scărpinându-se în cap. Mâncărimea

părea să fie cumva asociată cu această cameră, deci își dorea să plece cât mai repede, să iasă afară.

Cu geanta în mână, ieși și începu să meargă grăbit de-a lungul străzii Strandvägen. În dreptul străzii Sibyllegatan o luă la dreapta, croindu-și drum spre Brahegatan unde lăsase mașina închiriată. Puse echipamentul în portbagaj, controlând dacă microfonul din birou avea semnal, apoi încuie mașina și se întoarse pe același drum pe care venise. Dar în loc s-o ia la stânga pe Strandvägen, ca să revină la hotel, o porni în pas vioi de-a lungul cheiului Nybrokajen, continuând apoi în sus pe Stallgatan, pe lângă Grand Hotel și apoi spre podul Skeppsbron. Se îndrepta cu hotărâre spre cartierul Söder.

•

În apartament era întuneric și mirosea a aer închis. Se mai simțea încă un iz slab de var. Intră direct în camera de lucru, descuie sertarul, scoase rapid ce-i trebuia, își dădu jos pantalonii și făcu lucrul la care se pricepea atât de bine – își introduse câteva supozitoare, după care trase pantalonii în sus. Nici măcar nu se obosi să-și încheie nasturii, se așeză doar pe scaunul de la birou și începu să se învârtească încetișor… Păstra aceeași viteză cu care senzația de plăcere începuse să-i îmbie simțurile. Plăcerea nu fu de durată însă, se risipi rapid. Repetă procedura, se așeză pe vine și mai introduse unul. Apoi mai luă și altceva, răscoli în sertar și luă tot ce găsi. Frica, anxietatea, furia și deprimarea se făcură toate simțite, iar apoi dispărură subit. Realitatea deveni moale, fără colțuri sau ascuțișuri în care sentimentele sale denaturate să se poată zgâria.

Lars coborî de pe scaun și se așeză pe podea, însă nu adormi – fu, pur și simplu, scos din priză pentru ceva vreme.

•

Abia când se apropiau de Marbella observă cât era de palid. Era aproape alb și avea fața năpădită de sudoare. Respira rapid și greoi. Ea îi puse mâna pe frunte. Era rece și umedă.

— Hector?

El făcu un semn din cap fără să o privească. Sophie își lăsă mâna să-i treacă peste gâtul și ceafa lui. Era ud leoarcă.

— Ce-ai pățit, Hector?

— Nimic, continuă să conduci.

Sophie îi privi corpul. Îl rugă să se aplece înainte.

El ezită, apoi se aplecă cu grijă vreo zece centimetri. Sophie văzu că avea spatele plin de sânge. Scaunul era numai sânge care se prelinsese și pe podea.

— Doamne-Dumnezeule! zise ea. Încotro e cel mai apropiat spital?

Hector tuși.

— Nu la spital, du-mă acasă, avem un doctor acolo.

— Nu. Trebuie să te duc la spital, ca să poți fi operat.

Hector scoase un urlet.

— Nu! Nu la spital!

Sophie încerca să-și mențină calmul.

— Ascultă-mă, ai pierdut mult sânge, trebuie să primești îngrijire medicală… altfel o să mori.

El o privi, încercând să pară la fel de calm.

— Nu o să mor… Acasă la tata se află un doctor care o să aibă grijă de mine. Dacă mă duc la spital, o să ajung în pușcărie… și acolo chiar că o să mor. Deci subiectul e epuizat. Tu trebuie doar să conduci, iar eu îți voi arăta drumul.

Sophie intră rapid în Marbella, traversă orașul, apoi urcă o bucată de drum, după care o luă din nou la vale, spre mare. La început, Hector îi arătase drumul, dar pe urmă începuse să aţipească. Îi explicase pe unde trebuia s-o ia, unde să cotească, îi descrisese întregul drum. Apoi începuse să se moleșească și să aţipească. Sophie înțelegea gravitatea situației.

— Hector! strigă ea.

El îi făcu semn cu mâna că o aude.

— Să nu cumva să adormi! Mă auzi?

Privea când la Hector, când la drumul din fața sa. Mergea cu viteză. Ținea o mână pe volan și pe cealaltă pe umărul lui, zgâlțâindu-l.

— Mă auzi?

El încuviință slab din cap, apoi adormi din nou.

Într-o curbă întâlni o mașină ce venea din sensul opus. Sophie reuși să evite o ciocnire frontală în ultimul moment. În spatele său răsuna claxonul celeilalte mașini. Îl zgâlțâi pe Hector, începu să-i vorbească cu voce exagerat de tare, încercând să-l facă să o asculte. Hector era sleit de puteri, pierdea încetul cu încetul contactul cu realitatea. Sophie îl striga, și îl lovea, dar el nu mai reacționa. Sophie se străduia să rețină descrierea drumului pe care tocmai i-o făcuse.

Se lăsa înserarea în timp ce Sophie urca drumul ce ducea la casa încadrată de peluze tunse perfect. Grădina era mai mare decât și-ar fi închipuit. Era ca un parc care nu se mai termina. Întinderea nesfârșită a mării o însoțea pe partea stângă. Sophie forța mașina la maximum.

În fața casei erau parcate trei mașini, dintre care una era o ambulanță. Ușa de la intrare era larg deschisă. Sophie claxonă, apoi intră înăuntru țipând.

Un bărbat apăru alergând pe scară în jos. Părea stăpân pe situație, în ciuda faptului că avea brațele și hainele pline de sânge.

— Hector a fost împușcat, se află în mașină, zise ea cu voce tare, gâfâind.

Bărbatul se întoarse și urcă din nou treptele, strigând ceva în spaniolă. Reveni în compania altui bărbat, la fel de plin de sânge și la fel de stăpânit. Cei doi o luară la fugă spre ambulanță, scoaseră o

targă și se grăbiră spre mașina rablagită. Îl ridicară pe Hector și-l transportară înăuntru. Sophie urcă scara după ei.

Primul lucru pe care îl văzu când ajunse la etaj fu faptul că geamurile din salon erau sparte, iar podelele erau pline de cioburi. Pe o masă se afla Leszek. Era operat de doi bărbați. Pe podea, într-un colț al camerei, se afla o persoană moartă, acoperită cu un cearșaf alb. Sprijinit de un perete și cu arma în mână, era un alt mort, un bărbat necunoscut, cu barbă, îmbrăcat cu cămașă în pătrățele și cu blugi. Era împușcat în gât, iar peretele din spatele lui era mânjit de sânge. Sophie încerca să înțeleagă ce se întâmplase.

Unul dintre bărbați îi dădu jos hainele lui Hector, în timp ce celălalt răscolea într-o geantă enormă, căutând plasmă și citind grupele sangvine. Lucrau rapid și cu pricepere. Bărbatul de lângă Hector era medic.

— Sunt asistentă medicală, îi zise ea.

El o privi, apoi se uită în jurul său, arătând cu degetul spre Leszek. Sophie se îndreptă într-acolo. Leszek era anesteziat și avea o rană enormă la umăr. Peste tot era numai sânge, murdărie și dezordine. Ceea ce era important acum era să i se salveze viața, igiena și alte lucruri cu care fusese ea obișnuită erau de o importanță secundară. Lângă Leszek se afla o femeie care scotea bucățele de glonț cu o pensetă. Bărbatul de lângă ea controla perfuziile și făcea curățenie. Doctorul lui Leszek auzise cele zise de Sophie și îi făcu semn cu mâna spre o baie. Sophie intră și se spălă pe mâini cu grijă, fără să se privească în oglindă.

Lucrau intensiv, iar ferestrele ciuruite umpleau camera de aer sărat dinspre mare. Sophie se postase între Leszek și Hector și intervenea când medicii sau ajutoarele lor aveau nevoie de ea. Avea grijă ca fiecare dintre ei să aibă la dispoziție toate lucrurile care le erau utile.

— Hector a pierdut enorm de mult sânge, zise medicul. Îi facem transfuzie, însă are două gloanțe în spate, deci e greu de estimat în ce stare se află.

Sophie îl cusu pe Leszek și îi bandajă umărul. Apoi sarcinile ei se terminară, nu mai putea ajuta pe niciunul dintre ei. Se duse din nou să se spele pe mâini și nici de această dată nu se privi în oglindă.

În încăpere domnea o tăcere totală. Medicul lui Hector opera, iar ajutorul lui lucra într-o parte.

Sophie își adună toate puterile și se îndreptă spre persoana de sub cearșaful alb. Știa deja cine se afla acolo, știa și că fiul său încă nu putea primi vestea că rămăsese orfan. Ridică cu atenție cearșaful și îl văzu pe Adalberto, care avea o mină împăcată. Mai ridică un pic și văzu sânge coagulat pe pieptul lui. Dădu apoi drumul cearșafului.

— Ce s-a întâmplat?

Îi pusese întrebarea doctorului lui Leszek, care fuma o țigară într-un

colț mai îndepărtat al camerei. Acesta dădu din umeri.

— Când am venit… Adalberto era mort. Și celălalt tip la fel.

Doctorul făcu un semn cu mâna spre bărbatul cu barbă care era rezemat de perete. În spatele lui se vedea urma de sânge pe care o făcuse când căzuse. Leszek era rănit, dar nu-și pierduse cunoștința.

— Nu știu ce s-a întâmplat, însă n-are oricum nicio importanță. A fost mâna diavolului, asta-i tot.

Trase un fum din țigara care începu să sfârâie.

— Dumneavoastră cine sunteți? întrebă ea.

Doctorul suflă fumul.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt prietenă cu Hector.

Dintr-un motiv sau altul, doctorul îi evita privirea.

— Suntem o echipă de medici și asistenți medicali. De obicei lucrăm acolo unde suntem angajați, dar astăzi am venit în calitate de colaboratori independenți. Acum vreo câțiva ani am încheiat o înțelegere cu Adalberto Guzman… o înțelegere care a rămas valabilă, pentru eventualitatea că li s-ar întâmpla ceva.

Fură întrerupți de un zgomot ce venea de pe trepte, de la parter. Toți cei prezenți se priviră speriați. Cine putea oare să preia conducerea? Se auziră zgomote de pași pe trepte. Bărbații din cameră încercau să se ascundă. Pașii se apropiau încet, cu oarecare ezitare. Sophie se repezi către tipul cu barbă, îi desfăcu degetele, îi luă revolverul din mâna rece și țeapănă și îl îndreptă spre scară. Pașii se apropiau. Sophie ținti, apoi respiră adânc. Avea de gând să tragă. Văzu un cap apărând și îl urmări cu siguranță în vizor. Urmă și corpul, era corpul suplu al unei femei.

Sonya Alizadeh intră în cameră. Sophie lăsă arma în jos, apoi o puse pe podea.

— Sunt morți? șopti Sonya și se așeză pe un scaun.

— Au venit pe neașteptate, zise ea. Au început să tragă încă de afară. Pe Adalberto l-au nimerit în timp ce lua masa… Apoi au intrat în casă continuând să tragă. Leszek l-a nimerit pe unul din ei, dar apoi a fost la rândul lui rănit.

— De cine?

Sonya reflectă.

— Nu știu. Un bărbat care a fugit apoi cu mașina.

— Și tu? întrebă Sophie.

— Eu am luat-o la fugă… și m-am ascuns în beci.

Sophie se apropie de ea, trase un scaun și se așeză lângă Sonya, luând-o de mână. Rămaseră așa privind de jur-împrejurul lor și ținându-se de mână. Dinspre mare, prin ferestrele sparte, le mângâia o adiere blândă și călduță. Sophie îl privi pe Hector, care era întins pe targă, zbătându-se între viață și moarte.

Dinspre trepte se auzeau sunete de lăbuțe. Apăru un cățeluș alb care făcu înconjurul camerei cu privirea, ca și când ar fi căutat ceva.

Sonya întinse brațele. Câinele se îndreptă către ea, nu fără o oarecare ezitare, căutând, adulmecând, negăsindu-și stăpânul. Sonya se așeză pe vine și îl chemă. Câinele începu să dea din coadă și se repezi în brațele ei. Sonya se așeză din nou pe scaun cu câinele în brațe și începu să-i mângâie ușor blana.

— Acesta e Piño…

Sophie realiză că îi zâmbea câinelui, asta poate pentru că mereu le zâmbea câinilor sau poate pentru că prezența lui dădea camerei un aer de normalitate și de calm.

Brusc, unul dintre aparatele la care era conectat Hector începu să țiuie. Medicul și ajutorul său începură să lucreze febril. Tot ce puteau face Sophie și Sonya era să urmărească scena cu privirea.

— Intră în comă, zise medicul cu o voce agitată.

Sophie se apropie rapid, iar doctorul continuă să lucreze într-un ritm susținut. Îi cerea diferite lucruri, și ea îi oferea cele trebuincioase. Din când în când îl auzea mormăind și înjurând, plângându-se că nu putea lucra cu resurse atât de reduse. Asistentul pompa manual oxigen, iar Sophie urmărea neputincioasă eforturile eșuate ale medicului de a-l reabilita pe Hector. Medicul începu să înjure în spaniolă, apoi îi adresă o întrebare asistentului. Părea să fi fost o simplă întrebare retorică, o modalitate de a-și exprima frustrarea.

— Trebuie mutat.

— De ce?

— Pentru că face parte din înțelegere. Trebuie să aibă acces la un ventilator medical.

— Unde îl duceți?

— Într-un loc sigur.

— Și Leszek?

Medicul îl privi pe Leszek, care era adormit.

— Nu-ți face griji pentru el.

Sophie se așeză în partea din spate a ambulanței, lângă targa pe care era întins Hector. Lângă ea se afla Sonya cu Piño în brațe. Traversară Marbella. Orașul era plin de lumini nocturne. Printr-una din ferestrele din spate ale ambulanței, Sophie vedea oameni care se distrau, mașini ale căror caroserii străluceau în luminile de neon, restaurante, terase, motociclete și motorete. Simțea canicula, auzea muzica, vedea oameni de toate vârstele împreună.

Îl ținea pe Hector de mână, ar fi vrut să-i spună ceva, orice. Voia să creadă că o putea auzi în ciuda stării în care se afla, că îi simțea atingerea. După o vreme, îi dădu drumul la mână, își scoase telefonul și o sună pe Jane. Cu cealaltă mână se ținea de marginea tărgii lui Hector. Când răspunse, Jane părea proaspăt trezită din somn. Îi zise că

se afla la spital, că dormise acolo. Cei doi bărbați care păzeau se aflau la datorie făcând cu schimbul. Nimeni nu se interesase de Albert sau de ea. O liniști pe Sophie spunându-i că lui Albert părea să-i meargă bine și că dormea liniștit.

Ieșiră din oraș și se îndreptară spre munți. Mergeau pe drumuri de țară, în întuneric. Trecură pe lângă orașul Ojén și apoi își continuară traseul în beznă. După vreo oră, încetiniră și apoi ambulanța se opri. Sophie auzi portierele deschizându-se și apoi închizându-se la loc. Urmară zgomote de pași. Medicul deschise ușa din spate și Sophie fu întâmpinată de aerul cald al înserării. Medicul îi făcu semn să coboare.

Era o fermă veche, dar recent renovată și bine luminată. Avea pereții văruiți în alb și acoperișul roșu. În fața casei se afla o mașină mică, cu pneuri minuscule și portiere șubrede. Era genul de mașină pe care îl au de obicei oamenii care locuiesc singuri. Înăuntru îi aștepta cineva. O femeie deschise ușa.

Duseră înăuntru targa pe care se afla Hector, apoi intrară și Sophie și Sonya. Femeia care îi întâmpinase îl examină rapid pe Hector în hol, apoi făcu semn să fie dus în sufragerie. Era o cameră spațioasă, cu pereții din piatră văruiți în alb și cu podele din teracotă. Era decorată sobru și modest, în stil tipic spaniol. Sophie observă aparatură medicală, un defibrilator, două suporturi pentru perfuzii, un ventilator medical și într-un colț un pat de spital.

Hector fu așezat pe pat. Femeia desfășură echipamentul, îi puse o perfuzie și îl conectă la o sondă. Medicul și asistentul cuplară ventilatorul, schimbară câteva cuvinte cu femeia și apoi ieșiră din casă și dispărură în ambulanță.

Femeia verifică încă o dată aparatura lui Hector și apoi se întoarse către Sophie și Sonya.

— Mă numesc Raimunda și o să mă ocup de Hector. Am început să lucrez aici din seara asta. Ieri lucram într-un spital privat, dar mi-am dat demisia acum patru ore, când am fost anunțată telefonic.

Vorbea lent și clar.

— Acesta este un loc sigur. Doar câteva alte persoane îl cunosc și lucrurile trebuie să rămână așa.

Sophie o privi pe Raimunda. Era suplă, cam la treizeci de ani, cu părul negru până la umăr. Avea un aer corect și riguros. Făcea o impresie pozitivă, părea stabilă și… loială.

Sophie îi șopti *mulțumesc.*

•

Sophie se duse la culcare într-o altă cameră în care se auzea cântecul greierilor.

Din poșeta de pe scaun se auziră vibrații. Sophie se ridică și se îndreptă spre ea. Telefonul pe care îl primise de la Jens licărea printre

portofel, bijuterii, farduri și bonuri de casă.

— Jens?

— Nu, Aron.

— Hector a fost…

— Știu totul. Unde te afli acum?

— La fermă… în munți.

— Cine mai e cu tine?

— Raimunda, Hector și Sonya.

— Rămâi acolo. Poliția supraveghează locuința lui Adalberto. Leszek e în drum spre voi.

— Și tu?

— Vin cât de repede pot, am fost dat în urmărire, deci trebuie să fac un ocol.

— Jens?

— L-am bandajat cât de bine am putut… o să supraviețuiască.

Urmă un moment de tăcere.

— Sophie?

— Da?

— Când ne vedem, trebuie să stăm de vorbă.

Apoi închise.

27.

Razele soarelui înaintau agale pe parchet. Gunilla le privea în tihnă. El dormea pe podea fără plapumă, ghemuit ca un bebeluș în pântecele mamei. Lumina înainta nespus de încet. Într-un târziu ajunse la umărul lui, apoi îi ajunse până la bărbie. Traiectoria luminii de-a lungul corpului lui Lars Vinge o ducea cu gândul la o simfonie, o simfonie a tăcerii. Gunilla aștepta cu răbdare, ca de obicei. Razele soarelui începură să-i urce pe obraji și în cele din urmă începură să bată în unul din ochii lui închiși. Gunilla observă mișcări în spatele pleoapelor, apoi îl văzu înghițind, deschizând ochii, holbându-se de-a lungul podelei, închizând ochii și înghițind din nou.

— Bună dimineața, șopti ea blând.

Lars o văzu stând pe scaun și privind în jos spre el. Se ridică pe jumătate, buimac, mahmur din cauza morfinei și cu mintea golită de orice gând.

— Ce cauți aici? îngăimă el cu vocea răgușită.

— Te-am căutat și, cum n-am primit niciun răspuns, am venit să văd cum te simți.

Lars o privea cu ochii bulbucați.

— Cum mă simt?

— Da.

Lars încerca să reflecteze. Oare cum intrase? Fusese oare urmărit în noaptea precedentă?

— Lars?

El o privi, dorindu-și să fi avut mai mult timp la dispoziție ca să-și poată face un plan legat de cum avea s-o abordeze.

— Nu mă simt prea bine, zise el încet.

— De ce?

— Nu știu. Poate că am muncit prea mult.

Gunilla îl scrută cu privirea și ridică pachetul de tablete pe care îl avea în poală.

— Ce sunt astea?

— Niște medicamente, zise el.

Gunilla îl examină atent.

— Și de ce ai sertarul plin de ele?

Lars nu răspunse.

— Astea nu-s tablete obișnuite… Ești bolnav?

Ar fi vrut să spună că are *o formă severă de cancer,* pentru că cine are o formă severă de cancer poate face orice. Nu îndrăzni însă, Gunilla știa deja totul despre el.

— Nu.

— Atunci de ce iei morfină?

— E treaba mea.

Gunilla clătină din cap.

— Nu, nu atâta vreme cât lucrezi pentru mine.

Lars o privi în ochi. Erau lipsiți de expresie și de viață, ca și cum cineva s-ar fi strecurat în spatele pupilelor și ar fi tras în jos jaluzelele. Avusese oare mereu ochii în felul ăsta? Nu știa, știa doar că se afla în apartamentul lui, că era cât se poate de periculoasă și că, cel mai probabil, nu venise singură. Mai știa și că nu-și avea pistolul la îndemână și că era posibil ca ea să știe că el aflase totul. Poate că găsise microfonul din biroul de pe Brahegatan… Urma oare să moară?

Lars privi foliile cu tablete pe care Gunilla le avea în poală. Îi veni în minte scena de la azilul Lyckoslanten când îl mințise pe preot și își aduse aminte cât de ușor e să minți când te folosești de realitate. Adevărul e minciuna perfectă.

— Lars? Răspunde la întrebare.

Lars rămăsese în fund pe podea și se ștergea la ochi.

— Ce vrei să știi?

— Vreau să știu cu ce te-ai ocupat în ultimele zile și de ce amesteci morfină cu benzodiazepine și cu medicamente pentru nervi?

Lars așteptă câteva clipe.

— Iartă-mă, Gunilla…, șopti el.

Ea îl privi nedumerită.

— Pentru ce să te iert, Lars?

— Iartă-mă că te-am dezamăgit…

Calmul ei se transformă într-o curiozitate încordată.

— Cum m-ai dezamăgit? întrebă ea, tot în șoaptă.

Lars respiră profund de câteva ori.

— Pe vremea când eram copil…, începu el… aveam vreo zece sau unsprezece ani, am început să iau pastile ca să pot să adorm, droguri, ce să mai. Mama făcea rost de rețete… Am devenit rapid dependent. Mai târziu, spre finalul adolescenței, am reușit să scap de dependență… dar era prea târziu, răul era deja făcut. Am trăit în abstinență o mare parte a vieții mele de adult. Am evitat alcoolul și n-am luat deloc medicamente puternice. Recent am fost la medic pentru dureri de spate, continuă Lars, și când medicul m-a întrebat, am menționat că sufăr și de insomnie. Am insomnie de când mă știu și… m-am pierdut cu firea. Mi-a prescris ceva, analgezice și calmante, și am început să le iau.

Lars ridică privirea spre Gunilla. Îl asculta în continuare.

— Nu erau niște medicamente puternice, dar au deschis o portiță spre o lume interzisă. Mi-au dat o senzație de satisfacție… pe care n-o mai simțisem de când… nici nu-mi mai aduc aminte de când, de fapt. Întregul corp a reacționat la aceste tablete, le-a devorat… Restul a

venit de la sine. După vreo săptămână, eram deja dependent… Am făcut rost de produse mai puternice și de atunci le iau încontinuu.

— Dar ziceai că m-ai dezamăgit?

Cu privirea în jos, Lars dădu din cap abia perceptibil.

— Nu mi-am făcut treaba cum trebuie, în ultimele zile n-am făcut altceva decât să zac aici în apartament… Te-am sunat de aici să-ți spun că o caut pe Sophie, te-am mințit.

Gunilla căuta indicii care să o ajute să evalueze dacă îi spunea adevărul sau juca teatru. După câteva momente se relaxă. Lars îi observă ușurarea.

— Nu-i nimic, Lars, zise ea. Nu-i nimic…, repetă ea.

Gunilla se ridică și îl privi, dând impresia că vrea să adauge ceva, dar apoi se îndreptă spre ieșire. Lars privi în urma ei.

— Gunilla, zise el.

Ea se întoarse.

— Iartă-mă.

Gunilla îi cântări cuvintele.

— Nu vreau să pierd jobul ăsta. Mi-ai dat o șansă… mai dă-mi încă una, te rog…

Ea nu răspunse. Ieși în hol. Lars auzi ușa de la intrare deschizându-se. Anders Ask trecu prin fața ușii de la birou, îi zâmbi lui Lars, se prefăcu că-l împușcă cu arătătorul și apoi plecă după Gunilla spre hol. Ușa de la intrare se închise și apartamentul se cufundă în tăcere.

Lars rămase nemișcat până când zgomotul făcut de pantofi pe trepte dispăru. Apoi se ridică, își adună tabletele, mai așteptă un pic, pe urmă plecă din apartament îndreptându-se spre metrou. Merse haotic în toate direcțiile, schimbând tot timpul și încercând să-și dea seama dacă era urmărit. Când fu convins că era în siguranță, reveni în hotelul de pe Strandvägen și agăță o placă ce avea mesajul *Vă rugăm nu deranjați* pe ușă. Tremura din toți rărunchii, conștient că reușise să scape ca prin urechile acului. Lars înțelegea că nu avea mult timp la dispoziție. Se puse deci pe treabă și începu să-și organizeze planul de acțiune.

•

Leszek prăjea bacon.

Avea unul dintre brațe bandajat, dar reușea să facă totul cu brațul stâng. Raimunda stătea pe un fotoliu și citea un roman de Annie Proulx. Sonya dormea pe canapea, iar Hector era întins pe spate pe pat, aflându-se probabil într-o altă dimensiune.

Din combină răsuna muzica lui Chopin. Era decizia Raimundei, care era de părere că Hector trebuia să audă muzică plăcută tot timpul. Sophie asculta de pe marginea canapelei. Era o înregistrare a celui de-al doilea concert al lui Bernstein… *En fa mineur*. Sophie cântase bucăți din ea în copilărie. Încetase să cânte la pian în adolescență, nu-și mai

aducea aminte din ce cauză.

Sophie se ridică și se apropie de Leszek care întorcea șunca în tigaie. Acesta se holba fără expresie la grăsimea din tigaie și părea trist. Sophie îl atinse ușor pe umărul sănătos.

— Nu-i mai bine să fac eu de mâncare? întrebă ea.

El clătină din cap.

Sophie scoase farfurii din dulap și începu să pună masa. Afară se auzi motorul unei mașini. Leszek reacționă rapid, dând la o parte tigaia de pe foc, punând mâna pe pistolul de pe raftul cu mirodenii și înaintând cu agilitate spre una dintre ferestre. Portiera de pe partea șoferului se deschise și din mașină apăru Aron. Leszek se relaxă și îi ieși în întâmpinare. Pe fereastră, Sophie îi văzu bătându-se pe umăr, iar apoi angajându-se într-o discuție ce părea să fie condusă de Leszek, care probabil relata în detaliu cele întâmplate în ultimele zile.

Aron intră, o îmbrățișă pe Sonya și schimbă câteva cuvinte cu ea. Făcu apoi cunoștință cu Raimunda și se așeză lângă Hector. Începu să-i vorbească în șoaptă în spaniolă trecându-și mâna prin părul lui. Apoi dădu cu ochii de Sophie.

— Hai să facem o plimbare.

Ieșiră din casă și o porniră pe un drum ce ducea în munți. Aron mergea cu mâinile în buzunare. Merseră ceva vreme. Cu cât înaintau, cu atât se făcea mai rece. Sophie privea în jos. Pietrișul de aici era altfel, mai brun și mai fin decât acasă în Suedia, dar conținea în același timp și o mulțime de pietre mai mari. Sophie încerca să le evite în timp ce mergea.

— Ai noutăți în legătură cu fiul tău?

Sophie clătină din cap.

— Medicii ce zic?

— Nu știu, răspunse ea.

Aron avu un moment de ezitare înainte să treacă la subiect.

— Hector mi-a zis la telefon să trec procura în numele tău. Știi cumva de ce?

Sophie nu răspunse, mulțumindu-se să clatine din cap.

— Nici eu. Sau cel puțin la început n-am înțeles.

Sophie își îndreptă privirea spre el.

— Am ajuns la două concluzii, total diferite.

Mai făcură câțiva pași, înainte ca el să continue.

— Ai văzut multe, ai auzit multe, poate că ai înțeles lucruri pe care n-ar fi trebuit să le înțelegi, nu știu. Probabil că Hector a înțeles că nu putem să te lăsăm să faci ce vrei și poate că procura e un mod de a te ține lângă noi, sub supraveghere, ca să nu ne creezi necazuri.

Aron o privi în treacăt.

— Asta a fost prima reflecție pe care am avut-o. Hector își dăduse seama că era rănit…

Aron făcu o pauză.

— Dar e posibil să existe și o altă explicație, zise el. Nu știu dacă încă mai era valabilă când m-a sunat din mașină…

O adiere de vânt îi umflă părul. Sophie îl aranjă la loc.

— Înainte să se precipite lucrurile, Hector vorbea des despre tine… despre ce fel de persoană ești… despre calitățile tale. Te aprecia într-un mod în care, din câte mi-a dat de înțeles, nu mai apreciase vreo femeie înainte.

Sophie privea în jos.

— A văzut ceva diferit la tine.

— Ce? șopti ea.

Aron dădu din umeri.

— Nu știu. Dar e ceva sigur.

Urcaseră o bucată bună și aveau o privire panoramică asupra unei văi ce se întindea sute de metri în jos și era plină de vegetație verde-închis. Aron se opri și admiră priveliștea.

— Mi-a zis că nu-ți dai seama ce fel de persoană ești de fapt.

Raționamentul era neclar.

— Ce fel de exprimare-i asta? Vorbe goale, zise ea.

— Nu, nu când vin din partea lui.

Aron fixă cu privirea un punct din depărtare.

— Avea un plan pentru tine. Dar nu-l înțeleg, nu înțeleg pe îndelete ce-a vrut să zică în ultima noastră convorbire.

— E musai să înțelegi?

Aron o privi.

— Da, trebuie neapărat.

Sclipirea ochilor i se schimbă. Părea să fi luat o decizie.

— Te pun într-un fel de carantină până se limpezesc lucrurile sau până se trezește Hector și poate să-mi explice alegerea făcută.

— Ce înseamnă asta?

— Procura îți dă parțial dreptul să iei decizii în munca noastră. Înseamnă că o să fii informată și o să participi la activitățile noastre. Iar atunci când participi, nu mai reprezinți o amenințare, ceva de genul ăsta.

— Și pentru mine, personal, ce semnificație are acest lucru?

— Înseamnă că o să mă ajuți. Eu trebuie să rămân aici și să mă ascund până se mai liniștesc apele.

— Și ce trebuie să fac?

— Nu putem să-i lăsăm pe ceilalți să creadă că Hector a ieșit din joc. Ar fi dezastruos pentru noi și pentru alte persoane care depind de Hector. Îl cunoști, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— El zicea că te cunoaște pe tine. Atunci îl cunoști și tu pe el, nu?

— Cred că da, zise ea cu prudență.

— Deci atunci știi cum ar fi acționat el?

Avea Aron oare un aer implorator? Dincolo de cele spuse de el se ascundea de fapt o rugăminte?

— Poate. Dar și tu îl cunoști, Aron.

— Da, dar într-un alt mod… Lucrăm împreună.

— Și pe termen lung?

Aron cugetă.

— Nu știu.

— Atunci ce știi? întrebă ea.

Aron o privi.

— Dacă lucrurile se duc de râpă, ești în aceeași oală cu noi. Acesta e singurul lucru de care sunt sigur.

Sophie se gândi la cele spuse de el, totul părea absurd.

— Hector are un fiu, zise ea.

Aron dădu aprobator din cap.

— Lothar Manuel, zise el.

— Atunci de ce n-a făcut procura în numele lui? De ce nu te-a ales pe tine? Pe Sonya, pe Leszek, pe Thierry sau pe Daphne… pe Ernst?

Aron o privi în ochi, dând din umeri în loc de răspuns.

Sophie încerca să-și facă ordine în gânduri.

— Și dacă refuz? Dacă plec de aici și nu mai revin niciodată?

— Din păcate, e imposibil, zise el.

— De ce?

— Pentru că Hector mi-a zis să fac procura în numele tău și atunci așa trebuie să fie.

— Am totuși posibilitatea să aleg, nu?

Aron clătină din cap.

— Nu, zise el încet.

Sophie se holbă la el. El o lăsă să-l privească până se sătură și întoarse capul.

— Poliția știe de mine, zise ea. M-au văzut la restaurant.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Polițiștii ăia nu voiau decât să ne ia banii. Puțin le pasă de tine. Leszek o să te însoțească înapoi acasă și o să te apere, dacă va fi cazul.

— Și tu? întrebă ea.

— Eu rămân în ascunzătoare și îți zic ce să faci.

Sophie avea mii de întrebări, mii de rugăminți.

— O să te pun în temă în legătură cu afacerile noastre. Îți povestesc cât pot de mult în zilele cât mai ești aici în munți, iar apoi vedem cum evoluează lucrurile la Stockholm.

Aron se întoarse și o porni înapoi, în jos, pe drumul de nisip.

Sophie rămase pe loc cu mintea plină de gânduri haotice. După câteva momente, o porni în urma lui cu pași domoli. Aron se oprise un pic mai jos și o aștepta. Porniră din nou alături.

— Aron, polițiștii l-au bătut pe fiul meu și pe urmă l-au călcat cu mașina. Probabil că o să fie paralizat pentru tot restul vieții.

Aron nu răspunse.

— Nu făcuse nimic rău, șopti ea. Nu e corect…

Aron avea în mână o hârtie împăturită. Îi întinse procura semnată de Hector. Sophie luă documentul și îl băgă în buzunar.

Petrecură restul drumului înapoi spre casă în tăcere.

•

Îi fusese simplu să-l urmărească pe Anders Ask. După muncă, trecuse pe la magazinul 7-Eleven de pe colțul dintre Odengatan și Sveavägen și cumpărase un ziar, un suc și dulciuri. Stătuse un pic de vorbă cu casiera tânără, apoi se oprise la restaurantul italienesc cu fețe de masă în pătrățele ca să ia o pizza. În cele din urmă, se îndreptase spre apartamentul său, ce afla dincolo de parculețul Vanadislunden.

Lars intrase în clădire și fotografiase yala veche a ușii lui Anders. A doua zi de dimineață, găsise una identică într-o lăcătușărie din cartierul Kungsholmen, o cumpărase și se dusese în camera de hotel, unde începuse să se antreneze pe ea. Se dovedise a fi destul de greu de descuiat, durase ceva vreme până reușise, deși avea la dispoziție cele mai bune unelte. Lucrase până noaptea târziu, dorindu-și să se fi născut cu trei mâini.

Abia ziua următoare, în vreme ce soarele răsărea pe undeva prin apropiere de zona Djurgården, Lars reuși să descuie yala pentru prima dată. Se antrenă febril toată dimineața până după prânz, când reuși să descuie yala în mai puțin de șapte minute.

Se aranjă și o porni pe jos spre Sveavägen. Era trei și jumătate după-amiaza când Lars pătrunse în clădire pentru a doua oară. Luă liftul rablagit până la etajul trei, trase grilajul la o parte și ieși în fața ușii de la apartamentul lui Anders Ask.

Anders avea doi vecini, Norin și Grevelius. De la Norin din apartament nu se auzea niciun sunet, iar la Grevelius bârâia monoton un televizor. Lars își trase o mască pe față, scoase sculele, se așeză în genunchi pe pardoseala rece, răsuflă adânc de câteva ori și începu să lucreze. Muncea metodic, totul se desfășura cum trebuie și piesele din interiorul mecanismului începuseră să trosnească ușor. La etajul superior se deschise o ușă, apoi se închise la loc, iar liftul o porni în sus. Lars fu nevoit să-și întrerupă munca, scoase sculele din yală și se ascunse pe trepte până când liftul coborî din nou. Apoi petrecu cele șapte minute necesare meșterind la yală, iar în cele din urmă reuși s-o descuie.

Lars își trase o folie de protecție peste pantofi, își puse o mască pe gură și mănuși în mâini, apoi intră în holul apartamentului lui Anders Ask.

Era un apartament cu două camere, cu o bucătărie relativ mare. Lars aruncă o privire în sufragerie. Văzu o canapea cu perne turtite și o măsuță strâmbă de la Ikea. Mai era un dulap cu vitrină, în care se zăreau niște bibelouri prăfuite pe un raft. Pe pereți atârnau tablouri cu cópii ale operelor unor pictori renumiți. Avea un televizor cu plasmă enorm, boxe pe podea și difuzoare fixate pe tavan. Era clar că lui Anders îi plăcea sunetul surround. Lars intră în dormitor. Patul era nefăcut, jaluzelele erau trase în jos, iar pe noptieră se afla o carte, *Anul iepurelui* de Paasilinna. Lars dădu cu ochii de o geantă de voiaj care era rezemată de perete. Se așeză pe vine și o deschise. Haine, pașaport, bani… Anders se pregătea s-o șteargă.

Reveni la bucătărie și se așeză pe un scaun. Acele ceasului de pe perete se mișcau lent. Lars își dădu jos masca de la gură și o lăsă să atârne de elastic în jurul gâtului. Vuietul traficului de pe Sveavägen avu un efect de somnifer asupra lui Lars, care aținpi.

Se trezi după câteva ore, când auzi sunetul unei chei în yală. Ușa de la intrare se deschise și apoi se închise la loc. Din hol, se auzi cum Anders își drege vocea, apoi pune cheile pe o consolă, își aruncă pantofii din picioare și trage în jos fermoarul gecii. Urmă fâșâitul tipic de nailon, când își dădu jos geaca. Un oftat răsunător. Se simțea deja mirosul de pizza proaspătă. Pași dinspre hol. Anders tresări când îl văzu pe Lars cu coada ochiului și începu să dea din brațe, ca și cum ar fi vrut să se apere. Cutia de pizza căzu pe jos.

— Pe toți dracii! Ce sperietură mi-ai tras!

Anders se holbă la Lars, furios și speriat în același timp.

— Ce cauți aici? Se uită zăpăcit de jur-împrejur. Cum naiba ai intrat?

Lars ținea pistolul Makarov pe care îl luase de la Gunilla îndreptat spre el.

— Intră și ia loc.

Anders ezită, se uită spre țeava pistolului, apoi la cutia de pizza de la picioare. Lars îi făcu semn cu capul spre un scaun. Anders păru să nu priceapă imediat, dar apoi intră în bucătărie și se așeză șovăind.

— Care mai e viața ta, Anders? întrebă Lars cu pistolul îndreptat spre burta lui.

— Ce-ai zis?

Lars nu repetă întrebarea. Anders înghiți în sec.

— În ce sens?

— În general.

Anders privi masca de la gâtul lui Lars.

— Sunt bine… Lars, nu înțeleg.

Părea speriat.

— Ce nu înțelegi?

— Ce se întâmplă! Ce cauți aici… cu un pistol?

Anders încercă să zâmbească.

— Dar asta știi deja, nu-i așa?

— Nu, nu știu!

Dintr-odată părea furios.

— Ești furios, Anders?

Anders gesticula din mâini.

— Nu, nu, scuze, nu sunt furios. Sunt doar… surprins.

Pe buzele lui Anders reveni un surâs smerit și schimonosit.

— Lasă-te de glume, Lars, zi ce vrei! Putem să rezolvăm situația, dar lasă pistolul în jos, te rog.

Lars îi aruncă o privire lipsită de expresie, menținând pistolul nemișcat.

— Cum o rezolvăm? întrebă el.

— Cum vrei tu, tu decizi, zise Anders disperat.

Lars afișă o mină cugetătoare.

— Ce avem de rezolvat, de fapt?

Anders nu pricepu.

— Poftim?

— Ce trebuie să rezolvăm? Ai zis că rezolvăm noi situația. Ce situație?

Anders se holba la Lars.

— Nu știu, situația care te-a făcut să vii încoace.

— Tu de ce crezi c-am venit?

— Nu știu!

Privirea lui Anders se îndreptă spre folia de protecție de pe pantofii lui Lars. Frica îl sugruma.

— Ba bineînțeles că știi…

— Nu, nu știu!

Vocea lui Anders era excesiv de stridentă.

Lars făcu o pauză chinuitoare, secundele treceau nespus de încet.

— Sara.

Anders încercă să zâmbească întrebător.

— Da? Cine e Sara?

Lars se holbă la Anders.

— Termină, zise el calm.

— Nu știu despre ce vorbești, Lars.

Anders mințea prost când îi era frică. Lars îi dădu de înțeles acest lucru printr-o privire, iar Anders păru în mod surprinzător să se mai relaxeze când observă. Stătea în tăcere. Din când în când arunca câte un ochi pe fereastra de la bucătărie, trăgând aer în piept.

— Nu sunt eu vinovat. A fost Hasse… și oricum treaba a fost făcută la ordinul dat de Gunilla. Dar eu n-am avut nimic de-a face cu afacerea asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lars.

Anders avea gura uscată.

— Sara se prinsese de ceva, după ce citise pe peretele tău. Că tu ai scris totul pe perete… nu-i așa?

Lars nu răspunse.

— Deci Gunilla a dat ordinul. Tipa știa tot, chiar și despre alte treburi făcute de Gunilla mai demult, despre o tipă… Patricia și nu mai știu cum… oricum eu nu știu despre ce e vorba.

Lars clătină din cap.

— Nu, Sara nu știa nimic, a mers pe intuiție.

Anders nu pricepea.

— Doar ai văzut peretele cu ochii tăi, nu-i așa? Cum naiba ar fi putut cineva să înțeleagă ceva din ce scria acolo? Nu exista nicio logică… Am scris totul când mă aflam într-o stare de euforie, eram drogat, eram dus! N-a înțeles nici pe dracu', nici eu nu înțelegeam nimic…

— Dar acum înțelegi?

Lars încuviință din cap.

— Da, acum înțeleg.

Anders afișă un aer de mândrie.

— Și nu te miri?

Lars nu răspunse, dădu pur și simplu din umeri.

— Nu-ți dai seama cât de deștepți am fost?

Lars ridică privirea.

— De ce nu m-ați implicat și pe mine? zise Lars pe un ton implorator.

— Urma să te implicăm, evident. Trebuia doar să fim siguri. Dar nu-i prea târziu, vino, de acum lucrăm împreună.

— Dar ați omorât-o pe Sara!

Anders își îndreptă privirea în jos.

— Bine, Lars, dar acum fii atent. Problema noastră e Gunilla. Noi doi avem ocazia să schimbăm cursul lucrurilor, de unul singur nu poți să faci nimic, eu am acces la absolut tot. Lasă pistolul în jos… Ne ocupăm de treaba asta împreună, Lars, o aranjăm o dată pentru totdeauna… OK?

Lars șovăi, reflectă, își ridică privirea către Anders.

— Păi, și cum acționăm?

Anders văzu o portiță și prinse curaj. Privi pistolul, apoi îl privi pe Lars.

— Adunăm toate informațiile pe care le avem la dispoziție, facem un plan, o reclamăm, tu îți ții gura despre mine, iar eu despre tine…

— Și Hasse?

— Tu decizi, Lars. Putem să-i facem de petrecanie, dacă vrei, mă ocup eu. Nu uita că el este cel care a omorât-o pe prietena ta, nu eu.

Lars încuviință ca pentru sine însuși.

— Da, nu-i o idee rea deloc…

Anders zâmbi ușurat, lovindu-și palma de coapsă.

— Bravo! Asta-i atitudinea pe care o vreau de la tine, Lars! Acum o aranjăm în soarele mă-sii, noi doi, împreună, ca doi parteneri adevărați.

Anders răsuflă ușurat, balansându-se pe scaunul de la bucătărie.

— Și cum începem?

Anders replică rapid.

— Cel mai important e să nu le dăm nimic de bănuit, nici ei, nici lui Hasse… Continuăm ca de obicei câteva zile, ne întâlnim seara și planificăm, apoi ne decidem pentru o modalitate unică de acțiune și facem întocmai. O să vezi, o să iasă bine, trebuie doar să lucrăm împreună, noi doi, Lars!

Lars lăsă cu ezitare arma un pic în jos.

— Îmi cer scuze că am dat buzna la tine, cu pistol cu tot.

Anders gesticulă din mână, încredințat că munca sa de convingere dăduse rezultate pe idiotul de Lars Vinge. Lars ridică însă pistolul, îl cântări în palma mâinii stângi câteva clipe, ținti și îl împușcă cu siguranță prin gura întredeschisă. Zgomotul împușcăturii răsună în întreaga bucătărie. Glonțul străpunse gâtul și ceafa lui Anders Ask și se înfipse în ușa frigiderului din spatele său. Bucătăria fu apoi învăluită în tăcere. Anders se holba mirat la Lars. Scaunul pe care se legănase fu propulsat într-un vid gravitațional și începu să se balanseze pe picioarele din spate câteva momente bune, înainte ca puterea gravitației să-l ajungă din urmă, răsturnându-l la pământ.

Lars își trase masca pe gură, se ridică, se apropie și se așeză pe vine lângă Anders. Acesta din urmă îl privea fix în timp ce pe podea, în spatele capului său, începea să se întrevadă o dâră de sânge.

— Ești un porc, Anders Ask. Chiar crezi că sunt bătut în cap?

Lars simțea un miros de carne arsă.

— Ai face bine să evaluezi situația asta… Eu trăiesc, iar tu mori.

Anders încercă să zică ceva, dar nu scoase niciun sunet, doar gura i se mișcă rigid, ca și cum ar fi fost un pește ce nimerise pe uscat.

— Nu te aud, Lars, șopti el.

— O să ajungi în iad. Ai omorât femei. L-ai nenorocit pe viață, poate, pe băiatul ăla din spital. Există cu siguranță un cerc în centrul iadului pentru cei de teapa ta.

Lars urmări cu răbdare viața lui Anders Ask stingându-se și prelingându-se pe linoleumul din bucătărie. După ce acesta muri, Lars se ridică, deschise fereastra de la bucătărie și șterse arma cu un prosop. În tot acest timp, nu încetă să se holbeze la cadavrul lui Anders. Ce simțea oare? Regret? Nu… Ușurare? Nu, nu simțea nimic. Lars deschise aparatul de radio și dădu volumul la maximum. Era setat pe un post național.

Îngenunche din nou lângă Anders, îi luă mâna dreaptă și i-o strânse în jurul pistolului, apoi îndreptă țeava spre fereastra deschisă și își feri mâna, astfel încât praful de pușcă să se imprime cât mai clar pe mâna lui Anders, după care trase. Știrile amortizară zgomotul focului de armă, glonțul țâșni pe fereastră peste părculețul Vanadislunden, continuă pe aceeași traiectorie dincolo de gara Östra Station și ateriză cel mai probabil pe undeva pe insula Lidingö. Era posibil ca vecinii să fi auzit ambele focuri, dar oricum n-avea ce face… Conta pe faptul că, de obicei, martorii își aduceau aminte greșit și toți polițiștii porneau de la această premisă. Martorii erau, de fapt, bătuți în cap.

Închise fereastra, privi poziția lui Anders în cameră și calculă încotro era cel mai probabil să se fi dus pistolul când îi căzuse din mână. Apoi îl plasă pe podea la ceva distanță de corpul victimei. După aceea, intră în dormitor, despachetă geanta lui Anders și puse hainele înapoi în debara, băgă pașaportul într-un sertar, închise geanta goală și o împinse sub patul lui Anders Ask.

Lars ieși din apartament, își dădu jos masca și mănușile și închise ușa fără să facă niciun zgomot.

•

În noaptea respectivă, Lars dormi bușteau și se trezi la cinci și jumătate dimineața. Comandă cafea direct în cameră, de mâncare nu avea nevoie. Așteptă până la ora opt și apoi sună. Bărbatul de la celălalt capăt al firului avea un ton întrebător, dar Lars nu se dădu bătut.

Făcuse un duș și-și călcase o cămașă. Cu cămașa netedă și descheiată, se privi în oglinda de la baie, pieptănându-și părul într-o coafură îngrijită. Dozase medicamentele în așa fel încât să se poată purta controlat. Se pieptăna meticulos…

Pantofii erau lustruiți, iar pantalonii fuseseră puși la presat sub saltea. Arăta respectabil. Se privi în oglindă și fu mulțumit, ca de fiecare dată când era drogat. Apoi începu să exerseze o anumită mină, o mină care să fie greu de definit. În cele din urmă găsi o mină lipsită de expresie. Se încheie la cămașă, luă sacoul care atârna de spătarul scaunului și se îmbrăcă cu el. Pe drumul spre ieșire, apucă geanta sport și apoi părăsi camera.

Lumina zilei reprezenta un pericol pentru el, dar nu avea încotro. Trebuia să acționeze ziua, astfel încât persoana cu care se întâlnea să nu intre la bănuieli. Alesese piața Mariatorget, un loc deschis pe care îl putea supraveghea cu ușurință.

•

Se afla pe scări, la ultimul etaj al unei clădiri, și urmărea parcul cu binoclul la ochi. Era 11:44. Stabiliseră să se întâlnească la unsprezece și jumătate. Examina oamenii cu binoclul. Majoritatea erau mame cu cărucioare. Se mai vedeau și copii în leagăne și câte un tată aplecat,

ținându-și de mâini odrasla de un an care se încăpățâna să vrea să meargă. Căută într-unul din colțurile mai îndepărtate ale parcului, cel care dădea spre Sankt Paulsgatan. Oameni grăbiți, tineri care râdeau într-un grup, câțiva pensionari așezați pe bănci.

Lars întoarse binoclul spre Hornsgatan, dar nu văzu nimic nici acolo. Mașini, oameni hoinari, turiști durdulii din provincie care mâncau înghețată lângă chioșc.

Lăsă binoclul în jos și își privi ceasul. Era 11:48. Să plece oare? Aruncă o ultimă privire asupra parcului… Acolo, în mijlocul furnicarului, zări un bărbat singur pe o bancă. Lars reveni cu binoclul asupra lui. Bărbatul își întinsese unul din brațe de-a lungul spătarului băncii, avea părul relativ lung și un început de chelie în vârful capului. Când se întoarse într-o parte, Lars îi observă mustața tipică de polițist. Era cât se poate de limpede că era el.

Lars formă un număr pe telefon, duse receptorul la ureche și îl privi în același timp pe bărbat prin binoclu. Îl văzu căutându-și telefonul în buzunar, apoi găsindu-l și răspunzând.

— Da?

— Tommy?

— Mda, zise el aproape imperceptibil.

— Sunt în întârziere, vin în cinci minute…

Lars închise. Îl privi din nou pe Tommy Jansson prin binoclu. Tommy rămăsese pe bancă, holbându-se la oamenii din parc. Nu sună pe nimeni și nici nu făcu vreun semn. Stătea pur și simplu și aștepta – plictisit, agitat și înfierbântat. Lars examină împrejurimile cu binoclul, privindu-i pe oamenii din apropiere. Se uită cu atenție printre copacii de pe partea cealaltă, lângă vechiul cinematograf, dar nu văzu nimic. Tommy părea să fi venit singur.

Își vârî binoclul în geantă și începu să coboare scările. Ieși la lumina soarelui și se îndreptă spre banca pe care se afla Tommy. Banca de alături era liberă, iar Lars se așeză acolo. Tommy aruncă o privire spre el, apoi reveni cu privirea spre parc. Lars așteptă ce așteptă, dar nu se întâmplă nimic suspect. Tommy oftă privindu-și ceasul. Lars se ridică, se apropie și se așeză lângă el.

— Sunt eu, Lars.

Tommy era iritat.

— Ești un măgar arogant, Lars. Mă lași să stau aici și să te aștept, asta nu-mi place deloc! Ce vrei?

Tommy vorbea cu accentul caracteristic celor din cartierul Söder, *poate că mă-sa îl făcuse chiar pe banca asta.*

— Vreau să vorbim despre câteva lucruri.

— Da, asta mi-ai spus și la telefon… Lucrezi pentru Gunilla, de ce nu vorbești cu ea? Doar știi că trebuie să urmezi ordinea ierarhică, nu?

Lars privi în jur, la mulțimea de oameni în mișcare. Brusc, fu din nou cuprins de agitație.

— N-am putea să mergem în altă parte?

Tommy strâmbă din nas.

— Fii serios, fac deja ore suplimentare… Ori îmi spui aici, ori plec.

Lars își adună forțele, privindu-l pe Tommy. Fu năpădit de ezitări. Era oare acesta omul potrivit sau era pe cale să facă o greșeală capitală?

— Am informații, zise Lars.

— Despre ce?

— Despre Gunilla.

Tommy era la fel de încruntat ca înainte.

— Și anume?

— Gunilla nu face anchete, totul e o farsă, zise el încet.

Tommy îl scrută cu privirea.

— Ce te face să spui acest lucru?

— Faptul că am lucrat cu ea în ultimele luni.

Tommy îl privi pe Lars cu o mină sumbră.

— Deci, din punctul tău de vedere, patru morți în Vasastan nu reprezintă o anchetă?

— Ancheta asta e legată de asasinate, dar pe Gunilla n-o interesează astfel de lucruri.

— Ce vrei să spui? întrebă Tommy.

Lars încercă să-i ofere o imagine completă.

— Totul a început când am plantat microfoane acasă la asistentă.

Iritația încă se mai putea citi în încrețiturile de pe fruntea lui Tommy.

— Care asistentă?

Lars era încordat.

— Ai răbdare, lasă-mă să vorbesc… Pe vremea când Hector Guzman se afla în spital, Gunilla a trecut pe acolo și i-a atras atenția această asistentă care se pare că tocmai începuse o relație neclară cu Guzman. Deci, eu și Anders Ask ne-am dus și am plantat microfoane la ea acasă.

Tommy asculta, iar cuta din frunte, ce marca iritația, se transformă în curând într-o mină plină de curiozitate.

— Am fost pus s-o urmăresc pe asistentă. Gunilla era sigură că ea și Hector urmau să aibă o relație, ceea ce s-a și întâmplat. A avut deci dreptate, dar n-am obținut nimic, nici ascultând-o, nici urmărind-o.

Tommy vru să intervină, dar Lars continuă.

— Vremea a trecut, iar Gunilla a devenit din ce în ce mai agitată, când s-a dovedit că nu obținem nimic concret. A angajat o gorilă de la poliția de frontieră, Hasse Berglund, care a devenit una din armele ei, împreună cu Erik și cu Anders. Când frustrarea s-a intensificat, a început să reacționeze ciudat.

— Și anume? zise Tommy cu voce joasă.

Lars privi în jur.

— S-a ocupat de fiul asistentei.

Tommy nu părea să priceapă.

— Hasse și Erik l-au prins și l-au interogat. Au înscenat un interogatoriu, după ce inventaseră o poveste cum că fiul se luase de o fată, că o violase…

Tommy nu știa ce să mai creadă.

— În felul ăsta o aveau la mână… Cred că au încercat s-o convingă să-l dea în vileag pe Hector ca să-și scape fiul de probleme, ceva de genul ăsta.

Tommy rămase în cumpănă.

— Și a făcut-o?

Lars dădu din umeri.

— Nu știu… nu cred, nu cred că avea ce să le zică.

Tommy își plesni palmele de coapse.

— OK, dacă ceea ce spui e adevărat, e al naibii de grav. Gunilla a folosit dintotdeauna metode neconvenționale, dar acum a sărit peste cal, asta e clar. O să vorbesc cu ea. Mersi că m-ai contactat.

Tommy se ridică și-i întinse mâna.

— Convorbirea asta rămâne între noi, OK?

Lars privi mâna lui Tommy.

— Așază-te, nici măcar n-am început să-ți povestesc esențialul.

•

Lars îi povesti lui Tommy tot ce știa, de la A la Z. Toată treaba dură vreo douăzeci de minute.

Tommy se holba în gol. Expresia feței i se schimbase.

— Pe toți dracii…, șopti el.

Încetase să-și mai mângâie mustața și se mulțumea să-și treacă mâna peste obrajii păroși.

— La dracu'…

Continua să-l privească pe Lars.

— Și zici c-ai înregistrat totul?

— Am înregistrări în care vorbește despre cum au omorât-o pe Sara în prezența lui Anders Ask și a lui Hasse Berglund. Menționează și de asasinarea Patriciei Nordström. Din convorbiri reiese și cum au înscenat povestea cu fiul asistentei, cum l-au călcat cu mașina, faptul că au plasat ilegal microfoane, întregul mod de acțiune. Am însemnări legate de contabilizarea milioanelor pe care ea, împreună cu fratele său și cu Anders Ask le-au furat din anchetele la care a lucrat de-a lungul anilor.

Tommy înjură sub mustață pentru a zecea oară.

— Și băiatul? E în continuare la spital?

Lars încuviință din cap.

— Se află într-o stare gravă.

Tommy oftă, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Lars.

Întrebarea nu-i pică bine lui Tommy Jansson, nu părea să aibă chef să se gândească la acest lucru.

— Nu știu… În momentul ăsta chiar nu știu, zise el încet.

— Ba bineînțeles că știi.

El îl privi pe Lars.

— Și anume?

— E o ucigașă, o criminală… dar și polițistă. Tu ești șeful ei, deci e răspunderea ta.

— Despre ce vorbești?

— Despre faptul că ai două posibilități.

— Și care sunt acestea?

Lars așteptă până trecu un cuplu de pensionari.

— Ori o tragi la răspundere pentru omor, șantaj, amenințări, violare de domiciliu, abuz în serviciu, urmărire ilegală… toată lista… și atunci te trage după ea și pe tine în calitate de șef. Probabil că vor găsi ceva de care să te acuze când cazul va fi cercetat de toți polițiștii și jurnaliștii din țară. Nimeni n-o să creadă că n-ai știut absolut nimic.

— Păi, sunt absolut nevinovat, n-am avut nici cea mai vagă idee.

— Crezi că-i pasă cuiva?

Tommy se rezemă de spătarul băncii.

— Și a doua posibilitate? întrebă el încet.

Lars abia aștepta să audă această întrebare.

— A doua posibilitate e s-o lași să scape.

Lars se aplecă spre el.

— Așa scapi și tu de probleme, de întrebări și de răspundere. O pui să-și dea demisia. Poate să motiveze cu vârsta, cu durerea pricinuită de pierderea lui Erik, cu orice naiba vrea. Dar trebuie înlăturată, trebuie să dispară. Iar în schimbul faptului că-mi țin gura despre cele întâmplate, vreau să-mi oferi jobul mie… sau poate altuia mai bun în Departamentul de Criminalistică. Vreau să-mi fii șef direct, dar să nu mă freci la cap când îmi fac treaba și peste câțiva ani să mă promovezi…

Figura lui Tommy deveni sumbră.

— Păi, ești un simplu polițist de la ordine publică care a nimerit în grup la Gunilla dintr-o întâmplare. N-ai niciun fel de experiență, niciun merit, absolut nimic. Cum naiba le explic celor ce vor pune întrebări?

— Găsești tu o modalitate.

Tommy se mușcă de buză.

— De unde știu eu că tot ce mi-ai spus e adevărat? Poate că ai inventat totul?

Lars împinse geanta sport către Tommy.

— Convinge-te singur și recontactează-mă, de preferință în seara asta, zise Lars.

Tommy încerca să reflecteze. Lars se ridică și plecă. Tommy privi în urma lui, apoi se ridică cu geanta sport în mână și dispăru în direcția opusă.

28.

În biserică răsuna muzica lui Fauré, iar procesiunea începuse. Gunilla se opri în fața coșciugului, puse o floare pe capac și făcu o plecăciune, după cum cereau regulile de etichetă. Printre cele vreo treizeci de persoane care se adunaseră ca să-și ia un ultim rămas-bun de la idiotul de Erik Strandberg se aflau și niște unchiași în uniforme de polițiști prost croite.

Lars observa spectacolul de pe o bancă din spatele bisericii. În cortegiu se afla și Tommy Jansson, care avusese însă bunul gust să vină îmbrăcat în sacou.

Lars o privi pe Gunilla în ochi când se îndrepta spre locul ei pe bancă. I se păru că și ea îl privise scurt. Sau poate i se păruse? Lars se uită la Tommy Jansson să vadă dacă avea să-i arate prin vreun gest că știa deja totul. Acesta zâmbi doar către Gunilla, întristat și sigur pe sine, bătând-o ușor pe umăr când trecu pe lângă ea. *Bravo, Tommy*!

După ce se termină procesiunea, lumea începu să iasă din biserică.

Gunilla stătea la ieșire și primea condoleanțe. Lars o îmbrățișă.

— Mulțumesc că ai venit, zise ea abătută.

— Ai un pic de timp? întrebă Lars.

•

După ce Gunilla primise condoleanțele tuturor, se îndepărtară puțin, mergând de-a lungul bisericii. Găsiră un loc mai retras sub un stejar.

— Cum te simți? întrebă el prietenos.

Gunilla oftă.

— Sunt tristă, dar sunt mulțumită că a avut parte de o înmormântare frumoasă.

— Ai dreptate, zise Lars cu o voce mângâietoare.

Cimitirul era nemișcat. O briză blândă, văratică, le adia prin păr.

— Am așteptat o jumătate de oră înainte să sun ambulanța. Am stat o jumătate de oră așteptând ca fratele tău să moară.

O privea în ochi în timp ce-i vorbea, iar vocea îi era joasă.

— A făcut o hemoragie cerebrală… și zăcea pe podea. Ar fi fost în viață azi, dacă aș fi sunat ambulanța. Dar am preferat să aștept…

Gunilla era palidă. Lars zâmbea.

— Să știi că chiar a suferit, Gunilla.

Ea îl privea cu ochii mari.

— Și, coincidența naibii, Anders Ask s-a împușcat cu vechiul tău Makarov… Cum oare este posibil?

Gunilla nu reușea să-și pună ordine în gânduri. Se pregătea să zică ceva, dar Lars i-o luă înainte.

— Acum suntem chit, nu-i așa? zise el.

Ea îl privi nedumerită, nepărând să înțeleagă ce voia să zică.

— Ah, nu pricepi?

Gunilla clătină încet din cap.

— Sara… Ai omorât-o pe Sara.

Lars o privi fix în ochii ce-i păreau total lipsiți de viață. Lars arătă către Tommy.

— Știe tot ce ai făcut. Îți dă răgaz până diseară să dispari. Cred că e cea mai bună ofertă care ți-a fost făcută vreodată. Accept-o.

Tommy se afla în mijlocul unui grup de bărbați. Îi privi pe Lars și pe Gunilla și făcu un semn aproape imperceptibil din cap. Gunilla întoarse privirea spre Lars.

— Nu mă ai cu nimic la mână, Lars, pentru că nu ți-am dat niciodată niciun fel de informație. Ai măcar vreo idee vagă în legătură cu motivul pentru care te-am recrutat încă de la început?

— Pentru că sunt maleabil?

Gunilla îl privi surprinsă.

— Am luat unul dintre microfoanele din casă de la Sophie și l-am plasat în biroul de pe Brahegatan. Am înregistrat totul: răpirea lui Albert, microfoanele de la Sophie, asasinarea Sarei, asasinarea Patriciei Nordström… Am absolut totul… cât se poate de clar. Am și notițele și extrasele tale de cont. Sumele pe care tu, Anders și fratele tău le-ați furat de-a lungul anilor…

Gunilla rămăsese nemișcată, holbându-se la Lars și încercând să-și adune gândurile și să găsească cuvintele potrivite. Apoi se întoarse și plecă.

Lars privi în urma ei, apoi reveni lângă biserică. Găsi o bancă, se așeză, își scoase telefonul și respiră adânc golindu-și încetișor plămânii. Clopotele începură să bată. Lars luă telefonul și formă numărul. Semnalul părea să vină din străinătate.

Ea răspunse cu un simplu *Alo.* Când îi auzi vocea, Lars deveni nervos. Se prezentă cu stângăcie. Ea îl luă din scurt, nu părea deloc bucuroasă că o sunase. Lars își ceru scuze și îi spuse că totul era aranjat, că de acum încolo era în siguranță. Ea îl întrebă ce voia să spună, iar el îi povesti tot ce făcuse.

— N-o să fiu disponibil o bucată de vreme, zise Lars.

Sophie nu zicea nimic.

— Poate ne întâlnim să stăm de vorbă când revin?

Sophie închise telefonul.

•

Făcură escală pe aeroportul Ruzyne International din Praga. Leszek le însoți pe ea și pe Sonya până în salonul VIP unde mâncară ceva, după care se odihniră. Zborul lor spre Arlanda urma să decoleze peste două ore.

Sophie încercă să citească un ziar, apoi îl împături, se ridică și

începu să se plimbe de colo-colo, ca să-și dezmorțească picioarele. Se postă în fața ferestrei privind spre terminalul Sosiri. Acolo apăreau tot timpul oameni, într-un fel de haos organizat. Călătoria era deja pe terminate, dar ea avea senzația constantă că abia începuse, că era începutul unor evenimente majore. Își lăsă privirea să hoinărească prin marea de oameni de dedesubt. După o vreme, se întoarse. Îl văzu pe Leszek dormind pe o canapea și pe Sonya răsfoind o revistă. Se îndreptă spre ei și se așeză luând un ziar de pe masă. Sonya ridică ochii din revistă, îi zâmbi lui Sophie, apoi continuă să citească.

•

Odată ce avionul aterizează la Arlanda, se duse direct la spitalul Karolinska. Jane și Jesus se aflau în camera lui Albert, fiecare citind câte o carte. Jane se ridică și o întâmpină pe Sophie cu o îmbrățișare prelungită.

Albert nu-și recăpătase cunoștința. Sophie simți că n-o mai țineau picioarele, fu nevoită să se așeze. Albert avea un aer împăcat, poate că visa vise frumoase, în orice caz, Sophie spera că era așa, era singura speranță pe care o mai nutrea în acel moment. Îl luă de mână, iar noțiunea timpului se destrămă. În ultimele zile fusese bântuită de o mie și unul de gânduri care formau o singură dorință, formulată și exprimată diferit – ca Albert să supraviețuiască într-un fel sau altul.

Stătu așa îndelung, ore în șir. Apoi ieși din cameră. O porni pe coridor și trecu pe lângă un bărbat cu barbișon și cu părul scurt care stătea pe un scaun, rezemat de perete. Acesta îi căută privirea, Sophie se opri.

— Sunt prieten cu Jens, zise el discret înainte ca Sophie să apuce să-l întrebe ceva, și o să continui să am grijă să nu i se întâmple nimic fiului tău.

Apoi întoarse privirea, marcând sfârșitul discuției. Sophie nu știa ce să zică, ar fi vrut să-i spună ceva și, în cele din urmă, murmură *Mulțumesc.*

•

Sophie descuie ușa de la casă și intră înăuntru. Deși fu întâmpinată de o tăcere totală, avea senzația că din casă răsunau pocnituri monotone. Intră în bucătărie și se opri în mijlocul camerei. Ar fi vrut să-l strige și să-i spună că a sosit acasă și ca el să răspundă din camera cu televizorul sau de la etaj. Să-i răspundă furios, fără ca de fapt să fie furios, și apoi ea să se apuce să bage mâncarea în frigider sau să pună masa… sau să se așeze pe un scaun și să citească o revistă abia cumpărată. Apoi el să vină la bucătărie și să glumească cu ea. Iar ea să întrebe despre teme și să-i spună că ar trebui să se tundă. El să nu răspundă, iar ea să nu se supere.

Dar… nu se auzea niciun sunet nicăieri. Nu mai era nimeni în casă în afară de ea. Simțea că era pe punctul de a face o cădere nervoasă.

Nu voia, se opuse și reuși să se mențină pe linia de plutire.

•

Veniră la șapte și un sfert, ca niște musafiri obișnuiți.

Sonya, Leszek, Ernst, Daphne și Thierry se aflau cu toții în sufrageria sa. Leszek se așeză la post lângă una din ferestre supraveghind grădina și drumul. Ernst admira un tablou. Ceilalți priveau fotografiile de pe etajeră și făceau conversație.

Ea îi privea din bucătărie, unde pregătea cina. Era un amestec ciudat de oameni, dar acum era amestecul ei, erau oamenii ei. Prieteni? Nu… Nicidecum. Dușmani? Nu, nici dușmani. Se simțea singură, avea senzația că joacă un rol. Poate că și ceilalți făceau același lucru.

Începură să discute și să mănânce. Sophie asculta subiectul plicticos al discuției. Toată lumea era de acord că trebuiau să se țină deoparte și să aștepte să vadă ce avea să se întâmple cu Hector. Pe cei din clanul Hanke aveau să-i omoare, întrebarea era doar cum și când.

29.

Lars părăsi hotelul după ce-și reglase conturile, folosind o parte din banii pe care îi luase de la Gunilla.

Ieși din oraș și ajunse la centrul de dezintoxicare Bergsjögården seara, târziu. Fu întâmpinat de două persoane cam la cincizeci de ani, un bărbat și o femeie. Erau simpatici și îi insuflau încredere, păreau absolut normali. Se așteptase la altceva, poate chiar la contrariu.

Îl rugară să-i lase să-i verifice bagajul. Lars se conformă.

Cu ce-i rămăsese din banii de la Gunilla, Lars plăti în numerar pentru o lună de tratament. În dimineața următoare se afla într-un cerc, înconjurat de unsprezece alți bărbați din diferite părți ale țării, ce veneau din medii diferite și erau total diferiți unii față de ceilalți. Aceștia se prezentară, rostindu-și prenumele, și povestiră cu înfrigurare de ce se aflau acolo. Erau cu toții dependenți de medicamente sau de alte droguri. Tuturor le era frică. Toți se întrebau ce îi aștepta.

Trecu de prima zi cu brio. Avea senzația că se afla la locul potrivit și că primea ajutorul de care avea nevoie. După-amiaza, discută cu mentorul său. Fu o conversație confidențială, cel puțin în ceea ce-l privea pe mentor. Îl chema Daniel. Într-o viață anterioară fusese agent de asigurări în regiunea Småland și, la rândul lui, dependent de medicamente. Îi spusese lui Lars că știa prin ce trecea și că avea să-i dea o mână de ajutor, dacă voia într-adevăr să-și schimbe viața.

Lars nu prea înțelegea ce i se întâmpla, dar era stăpânit de o senzație copleșitoare că se afla într-un loc bun și uman, unde deciziile se luau în mod colectiv, pe baza unor principii raționale. Dorea să-și recapete rațiunea de a fi.

A doua zi se dovedi a fi mai dificilă, cel puțin la început. Primise sarcina să pună pe hârtie întreaga poveste referitoare la dependența sa de medicamente. Împotrivirea i se diminuă când îi auzi pe ceilalți bărbați povestind. Erau deschiși, sensibili și sinceri.

Seara își dădu drumul și începu să scrie cu ardoare. Simțea că i se luase o piatră de pe inimă, era mulțumit. Cu cât scria mai mult, cu atât mai clară devenea imaginea problemei și cu atât mai simplă i se părea rezolvarea. Simțea că putea duce o altă viață, o viață mai bună.

Noaptea dormi bine, visă lucruri pe care și le aduse aminte dimineața și se trezi cu poftă de mâncare.

În după-amiaza zilei a treia apărură abstinența și negarea. Senzația pozitivă dispăruse cu desăvârșire. Daniel observă acest lucru și încercă să-l readucă pe linia de plutire. Lars Vinge afișa însă un surâs disprețuitor. Daniel și ceilalți bărbați din centrul de dezintoxicare

deveniseră peste noapte dușmanii săi. După o simplă comparație între el și ei, Lars realizase că erau cu toții niște idioți sectanți. Nu avea nimic în comun cu niciunul din ei. Erau slabi de înger. Cineva părea să le fi spălat creierul. N-aveau decât să-și ia puterea voinței și să și-o bage în fund. O voce lăuntrică îl îndemna să evadeze, iar noaptea își luă tălpășița pe fereastra de la dormitor. Ajunse în parcare, unde își găsi mașina. Avea de gând să plece acasă și să se delecteze cu medicamente timp de câteva zile. Apoi putea fără nicio problemă să revină și să renunțe complet. Știa acum cel puțin de existența acestui loc și îl putea găsi și mai târziu. În plus, avea dreptul să facă ce voia cu viața sa, atâta timp cât nu făcea niciun rău altora.

•

Lars intră în apartament și se îndopă cu medicamente și cu toată băutura pe care puse mâna. Creierul i se moleși și începu să se târască pe jos, căutând furnici și alte insecte cu care să stea la șuetă. Vomită în chiuveta de la baie, ceea ce îi dădu o senzație plăcută, purificatoare. Apoi începu să înghită Hibernal. Știa ce face, era un fel de lobotomie chimică. Pastilele aveau exact efectul scontat. Lars stătea pe podea și se holba la nesfârșit în gol, fără să simtă absolut nimic. Stătea pur și simplu, lipsit de orice senzație, de orice gând, de orice așteptare. Un vid enorm ce nu conținea nimic. Apoi văzu negru în fața ochilor, ca de obicei.

A doua zi de dimineață, se trezi pe podeaua din bucătărie cu o senzație de frig între picioare. Se pipăi. Blugii erau uzi și reci, făcuse pe el.

Auzi soneria mobilului pe podea, lângă el. Se întinse după telefon.

— Salutare, băiete.

Era vocea lui Tommy. Lars își șterse saliva de la colțurile gurii.

— Salut, zise el răgușit.

— Ți-ai făcut externarea?

Lars încerca să-și adune gândurile.

— De unde știi?

— Sunt cu ochii pe oamenii mei. Trebuia să-mi fi spus, Lars. Trebuie să avem grijă unii de alții… Să știi că nu ești singurul care are astfel de probleme. Cum te simți?

Lars se scărpină sub nas cu arătătorul.

— Nu știu. Bine, cred.

— Trec pe la tine, zise Tommy.

Lars nu apucă să protesteze.

Tommy apăru o jumătate de oră mai târziu. Avea cu el niște plăcinte și două sucuri de portocale. Se așezară în sufragerie, Lars pe un fotoliu, iar Tommy pe canapea, și începură să discute deschis. Tommy zise că era de părere că Lars ar trebui să mai încerce o dată, că postul nu avea să dispară, iar în calitatea sa de șef, putea să

aranjeze plata tratamentului. Lars asculta cu atenție. Tommy îi punea întrebări despre dependența sa, despre pastilele pe care le lua, cum făcuse rost de ele, care erau cele mai tari. Lars încerca să răspundă cât mai complet. Îi povesti despre cum devenise dependent în tinerețe și despre cum pierduse total controlul când reîncepuse să ia pastile destul slabe. Tommy îl asculta clătinând din cap.

— Drăcia dracului, zise el încet.

Lars era de aceeași părere cu el.

— Nu-ți face griji, rezolvăm noi cumva, zise Tommy și își pocni piciorul cu palma, făcând cu ochiul.

Apoi se ridică și se duse la toaletă.

Lars rămase singur, căscând și întinzându-se.

Când reveni, Tommy trecu prin spatele lui Lars. Acesta din urmă nici măcar nu apucă să se dumirească în legătură cu ceea ce i se întâmpla când simți lovitura în ceafă. Cu atât mai puțin pricepu ce se întâmpla când Tommy îl prinse de mâini și le îndoi la spate, trântindu-l la pământ. Lars se lovi rău cu fața de podea. Simțea greutatea corpului lui Tommy deasupra sa. Încercă să se împotrivească, dar Tommy era mai puternic, iar el era mahmur după excesul de pastile. Era o luptă inegală. Lars protesta confuz. Tommy îi zise să-și țină gura și trase o pereche de cătușe din husa de la brâu și i le puse în jurul încheieturilor.

— Ce naiba faci, ce ți-am făcut? Tommy?

Tommy dispăru din nou din cameră. Lars zăcea pe burtă.

— Tommy! strigă el.

Niciun răspuns. Lars ascultă. Îl auzi pe Tommy deschizând ușa de la intrare, apoi auzi ușa închizându-se la loc. Plecase oare?

— Tommy? Nu pleca!

Lars zăcea cu mâinile legate la spate și încerca să reflecteze. Își lipi obrazul de podeaua rece.

— Tommy! strigă el din nou după o vreme.

Își simți respirația urât mirositoare lovindu-l drept în nas.

Lars auzi niște zgomote abia perceptibile ce veneau din bucătărie. Păreau să fie două persoane care șușoteau…

— Tommy, te rog! Hai să vorbim! zise Lars cu voce joasă.

Era cu fața pe podea. Trecu o vreme, nu știa exact cât, dar, dintr-odată i se păru că vede contururile unei persoane în hol. Nu era Tommy. Era silueta unei femei. Privi cu atenție și o recunoscu pe Gunilla… Stătea în picioare în cadrul ușii de la sufragerie, sprijinită de tocul ușii și cu geanta pe umăr.

Începu să realizeze ce urma să i se întâmple, deși încă nu avea curajul să admită în întregime această certitudine. Respira agitat și greoi. Oftă prelung și puternic de câteva ori, iar când fu copleșit de anxietate, începu să tușească.

— Ce cauți aici? reuși el să îngaime.

Tommy se repezi pe lângă Gunilla și intră în cameră. Ținea în mână un pistol automat cu un amortizor lung fixat pe țeavă. Lars încerca să scape de anxietate tușind. Făcu din nou pe el. Încercă să se ridice, dar, cum avea mâinile legate la spate, nu reuși. Făcea doar niște mișcări smucite pe podeaua alunecoasă și tare, ca o focă pe uscat. Încerca să-l convingă pe Tommy, dar din cauza fricii, nu i se puteau desluși cuvintele. Încercă să vorbească cu Gunilla, să-i explice că ceea ce se întâmpla era exagerat… că nu putea să moară așa, că nu era comparabil cu ceea ce făcuse. Însă nici Gunilla nu părea să audă sau să înțeleagă ceea ce zicea.

Tommy se postă în spatele lui Lars, îl ridică în șezut și puse amortizorul la un centimetru de tâmpla lui dreaptă. Apoi o căută din priviri pe Gunilla. Aceasta îi făcu un semn din cap. Lars încercă din nou să spună ceva. Nu scoase decât un șuierat plin de o teroare întunecată și sfâșietoare.

Tommy apăsă pe trăgaci și se auzi *poc* – ca un pufăit puternic. Glonțul străpunse capul lui Lars și se înfipse în perete. Un firișor de sânge începu să i se prelingă de pe tâmpla stângă. Gunilla se uita țintă. Lars se moleși și căzu la podea. Tommy se îndepărtă cu grijă, apoi începu să lucreze rapid. Se așeză în genunchi, descuie cătușele și șterse locul în care stătuse.

•

Gunilla simțea opusul a ceea ce se așteptase să simtă. Crezuse că avea să-i placă să-l vadă murind, că o să se simtă ușurată, că o să fie într-un fel răsplata pentru ceea ce-i făcuse lui Erik. Dar nu era deloc așa. Nu simțea nimic în afară de tristețe. Îl rugase pe Tommy să-l elimine pe Lars exact în acest fel, astfel încât ea să fie ultima persoană pe care o vedea și să înțeleagă că nu avea cum să o învingă, că mersul lucrurilor era prestabilit. Poate că înțelesese, poate că nu, dar, în orice caz, se simțea altfel decât se așteptase. Era oarecum tragic că o viață așa de amărâtă și de patetică se termina atât de groaznic. Se săturase de atâta moarte.

— Mersi, Tommy, zise ea încet.

Tommy o privi.

— Cum te simți?

Ea nu răspunse. Tommy se ridică, ținând cătușele într-o mână și pistolul în cealaltă și o privi în ochi.

— Mi-e dor de Erik, zise ea în șoaptă.

Tommy oftă. Rămaseră privindu-se, apoi el ridică pistolul. Nici măcar nu fu nevoie să țintească, apăsă pur și simplu pe trăgaci. Se auzi din nou același pufăit puternic. Reculul împinse amortizorul în sus într-un unghi de cincisprezece grade. Glonțul o nimeri pe Gunilla în partea dreaptă a frunții.

Aceasta rămase nemișcată un moment, ca și cum fusese atât de surprinsă, încât intensitatea mirării reușise să-i prelungească viața cu câteva secunde. Apoi i se tăiară picioarele și căzu la pământ ca o marionetă. Ochii îi priveau fix în tavan, iar din gaura din frunte i se prelingea un fir de sânge.

Tommy respira greoi, bătăile inimii i se acceleraseră, avea gura uscată și se chinuia să-și țină în frâu sentimentele. Încercă să-și revină, negând tot ce se întâmplase și mormăind pentru sine însuși ce avea de făcut. Memorase totul, nu voia să lase nimic în voia sorții. O privi pe Gunilla și apoi pe Lars, zicându-și că nu erau altceva decât două corpuri neînsuflețite.

Deșurubă amortizorul și îl băgă în buzunar. Puse arma pe podea, scoase un bețigaș dintr-o pungă din buzunar și răzui cu el urmele invizibile de praf de pușcă de deasupra trăgaciului. Apoi aplică ceea ce prelevase pe mâna dreaptă a lui Lars, în zona moale dintre degetul mare și arătător. Puse pistolul în mâna lui Lars, încercând să decidă unghiul potrivit în urma *glonțului sinucigaș*. Lăsă cătușele în dormitorul lui Lars. Tehnicienii aveau să găsească mici zgârieturi aproape invizibile pe încheieturile lui Lars, iar prezența cătușelor în dormitor avea să-i ducă cu gândul la ceea ce crede oricine vede cătușe într-un dormitor.

Așezat pe vine lângă Gunilla, Tommy îi răscoli geanta, căutând orice indiciu ce ar fi putut să aibă legătură cu cazul sau cu ancheta. Știa însă că nu avea să găsească nimic, căci Gunilla era la fel de atentă ca și el.

O contactase după ce analizase materialul pe care îl primise de la Lars în piața Mariatorget. Nu făcuse scandal, îi spusese doar că știa despre ce era vorba și că voia să-și primească partea care i se cuvenea. Gunilla, care îl cunoștea foarte bine, îl întrebase doar cât voia. Îi ceruse partea lui Erik, iar Gunilla spusese *OK*.

După ce, la înmormântare, Lars îi povestise plin de încredere în sine că îl lăsase pe Erik să moară, Gunilla ceruse să mai adauge un punct în contract și anume, să decidă ea însăși modul în care avea să moară Lars. Pentru Tommy, acest lucru nu reprezentase nicio problemă. Pe Gunilla însă, o împușcase fără tragere de inimă, căci îi împărtășea modul de gândire. Nu se putea însă altfel. O cunoștea pe Gunilla. Avea să încerce să-i ceară înapoi partea pe care i-o dăduse, așa era felul ei de a fi. Ar fi trebuit să fie vigilent pentru tot restul vieții. Motivul principal fusese însă faptul că văzuse sumele din hârtiile pe care le primise de la Lars și realizase un lucru ce nu putea fi ignorat. Cu bani se pot salva vieți… deci și viața soției sale, Monica. Având banii ăștia, putea să plătească tratamente, să-i prelungească viața, poate chiar să-i vindece boala. În plus, exista și un al treilea aspect. Părea minor, dar totuși, era important. Un sentiment de frustrare, ca senzația pe care o

are cineva care vrea să se îmbete și nu are la dispoziție decât două sticle de bere. Dacă tot făcea ceea ce avea de gând să facă, măcar să obțină totul, altfel n-avea niciun rost. Totul sau nimic. După ce primise geanta de la Lars, în piața Mariatorget, verificase totul acasă în aceeași seară și realizase că putea obține cu ușurință un profit. Din acel moment, știuse exact ce trebuia să facă.

Eva Castroneves se afla în Liechtenstein. Primise sarcina să aștepte primirea banilor de la Guzman. Când totul se dusese de râpă, primise însă noi instrucțiuni. Gunilla o sunase și îi ceruse să transfere bani într-un cont intermediar la care Tommy să aibă acces după placul inimii. Planul lui Tommy era să o sune la rândul lui și să-i ceară să-i transfere lui și partea Gunillei, dar să păstreze zece la sută pentru sine însăși. În caz că se opunea, avea de gând să-i spună că o va da pe mâna Interpolului, care va fi pe urmele ei până la capătul lumii. Avea să menționeze și geanta sport plină cu dovezi în care numele ei apărea aproape peste tot. Eva Castroneves nu avea să se opună. Era sigur de acest lucru.

Tommy dădu o raită prin apartamentul lui Lars și verifică să nu existe nimic care să aibă de-a face cu cazul. Nu exista absolut nimic, terenul era curat. Trecu în revistă toate lucrurile care ar fi putut atrage atenția tehnicienilor. Știa exact cum operau aceștia, câteodată puteau fi incredibil de meticuloși.

Când se simți sigur de rezultat, Tommy îi părăsi pe Lars și pe Gunilla și ieși în stradă. Sări în mașina sa, un Buick Skylark GS și porni motorul. Frână cu piciorul drept și apoi bägă schimbătorul de viteze în poziția D. Motorul puternic făcea mașina să salte de fiecare dată când schimba viteza.

Plecă, îndreptându-se către Monica și către fetele sale. Planificaseră să facă un grătar pe verandă în această seară. Se vedea deja salutându-și vecinii, pe Krister și pe Agneta, peste gard, apoi spunând o glumă la care Krister avea să răspundă izbucnind în râs, așa cum făcea întotdeauna. După masă, avea s-o asculte pe Vanessa la engleză. Avea teme suplimentare de făcut peste vară. Vanessa avea să-l tachineze pentru pronunția sa greșită, el avea să-și exagereze accentul suedez și aveau să sfârșească prin a se amuza. Emilie avea să rămână blocată în fața calculatorului, iar el avea să-i spună să-l închidă. Ea urma să stea supărată o vreme, apoi avea să-i treacă. După ce se vor uita la televizor, Monica avea să propună să bea cafea și să joace table pe terasă, în timp ce gustau și câte o bucată din rulada aceea de care erau dependenți amândoi. Monica urma să câștige jocul de table. Apoi aveau să se ducă la culcare, fiecare cu câte ceva de citit, el o revistă auto, iar ea vreun roman de Jean M. Auel. Înainte să stingă veioza, el avea s-o mângâie pe obraz și să-i spună că o iubește. Ea avea să răspundă spunându-i ceva la fel de agreabil, ținându-se tare în ciuda

prezenței permanente a bolii… Cam așa urma să se desfășoare restul zilei. Totul avea să fie ca de obicei pentru încă ceva vreme. Apoi avea să se pună pe treabă și să-și salveze soția de la o sufocare lentă.

Tommy înainta prin trafic în Buickul său, calculând cât de bogat era în mod indirect. Ajunse la concluzia că era vorba de o sumă cu două cifre și șase zerouri după ele. Iar cele două cifre erau destul de mari. Pentru un tip ca Tommy, născut într-un cartier muncitoresc la sfârșitul anilor cincizeci, care fumase țigări ieftine la colț de stradă, ascultase rock militant, citise seria de benzi desenate *Fantoma* și cărțile de aventuri *Biggles,* această schimbare era greu de digerat.

•

Ea îi cânta cântece de leagăn, îl spăla, îl pieptăna și îl îmbrăca în haine curate în fiecare zi. Continuase să-i citească din cartea pe care o începuse singur înainte de accident și pe care o găsise lângă patul lui cu un semn de carte înăuntru.

Ușa de la salonul lui Albert era întredeschisă. Jens se opri și aruncă o privire înăuntru. Imaginea mamei la căpătâiul fiului în comă era la fel de tristă de fiecare dată. Avea în mână un joc de cărți pe care îl cumpărase la chioșcul de la parter, zicându-și că el și Sophie puteau să joace cărți ca să facă timpul să treacă. Acum însă, când se afla acolo, simțea că în fața lui se ridicase un zid invizibil care îl împiedica să intre în cameră, să facă parte din viața ei și a lui Albert și să-și depășească fricile o dată pentru totdeauna.

Ea stătea citind. Își dădu la o parte o șuviță de păr. Era incredibil de frumoasă când nu știa că era admirată…

Jens se întoarse și o porni înapoi pe coridor.

•

Atmosfera era sobră și încordată. Bărbații căzuseră pe gânduri. Se aflau în aceeași cameră în care se întâlneau de obicei, o sală de conferințe pe care Björn Gunnarsson o folosea pe post de cameră de fumat. Björn Gunnarsson, șeful lui Tommy, își goli pipa, după care rupse tăcerea:

— Ce informații avem, Tommy?

Tommy șezuse cu privirea plecată, cu spatele rezemat de scaun. Continuă să se uite la un punct fix din fața sa câteva momente, după care își ridică privirea.

— Lars Vinge era un tip labil. În trecere, Gunilla îmi mărturisise că îi era frică de el. Atunci însă, nu am acordat o importanță prea mare acestui fapt. Se pare că era încăpățânat și se considera prea bun pentru munca pe care o făcea. O suna pe Gunilla tot timpul și îi trimitea e-mailuri, era agresiv și amenințător. În plus, se pare că îi muriseră și mama și prietena de curând, ceea ce trebuie să-l fi dezechilibrat și mai tare…

Gunnarsson asculta și fuma în același timp. Tommy continuă.

— Vinge se internase într-un centru de dezintoxicare, dar a fugit de acolo după numai câteva zile. Avem înregistrarea unei convorbiri dintre el și Gunilla din seara când a revenit acasă. Poate că a sunat-o ca să-i ceară ajutorul, nu știu exact. În orice caz, Gunilla a venit la el acasă a doua zi dimineață. A împușcat-o și apoi s-a sinucis. Se pare că era sub influența unor medicamente foarte puternice când a comis aceste fapte…

— Ce fel de medicamente?

— Droguri prescrise pe rețetă… Era drogat, era dependent de medicamente. Se pare că avea antecedente în acest sens. Eu nu știu prea multe detalii, dar, din ce-am auzit de la Gunilla, situația escaladase, ieșind din nou de sub control. E posibil ca totul să fie legat de moartea mamei și a prietenei lui.

— Și anchetele?

Gunnarsson își umplu pipa.

Tommy duse degetul la ochi, ștergând un fir de praf invizibil.

— Asta e partea un pic mai ciudată. Biroul de pe Brahegatan nu conținea aproape nimic. În afară de câteva rapoarte de urmărire, niște fotografii și alte mărunțișuri, nu am găsit absolut nimic.

— De ce?

Tommy făcu o pauză, ridicându-și privirea.

— Nu știu.

— Dar care e părerea ta?

Tommy afișă o mină chinuită, ca și cum ceea ce urma să zică îi producea o durere fizică.

— Ce e? întrebă Gunnarsson cu pipa mereu între dinți.

— Poate că Gunilla și Erik nu aveau destul material, poate că ancheta mergea prost… sau poate mai prost decât ar fi vrut să recunoască Gunilla.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton de scuză, ca și cum n-ar fi vrut de fapt să-i vorbească de rău pe cei morți.

— Ce te face să crezi acest lucru? zise Gunnarsson cu o voce răgușită.

— Te rog să-ți aduci aminte că Gunilla a fost cea care a introdus acest mod de lucru la noi, iar noi l-am acceptat ca atare și i-am dat mână liberă. Poate că i s-a făcut rușine când și-a dat seama că lucrurile nu merseseră așa cum sperase ea. Sau poate că voia să continue să primească finanțare, dar știa că nu avea să primească nimic dacă nu făcea progrese.

Tommy dădu din umeri.

— Dar nu știu deloc sigur, zise el.

Gunnarsson oftă adânc, scuturând scrumul în palmă și apoi aruncându-l la coșul de gunoi de lângă el.

— Și crimele de la restaurantul Trasten? întrebă el.

— Antonia Miller e cea care se ocupă. I-am transmis tot ce aveam de la Gunilla, puținul adunat adică. Să sperăm că vom obține mai mult cu ajutorul tehnicienilor.

— Și Guzman și-a luat tălpășița?

— Da. A fost dat în urmărire prin toate canalele. Tatăl lui a fost ucis în reședința sa din Marbella cam în același timp când avea loc măcelul din restaurantul Trasten. Se pare că această confruntare are rădăcini mai adânci decât credeam noi.

Björn Gunnarsson se încruntă.

— Hans Berglund?

— A dispărut, zise Tommy.

— De ce?

Tommy clătină din cap.

— Nu știu. N-avea o reputație prea bună încă dinainte să fi fost angajat de Gunilla. Presupun că s-a băgat la adăpost.

Urmă un moment de tăcere.

— Păi, atunci, unde e?

Tommy clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Și Ask? Ce naiba caută Anders Ask în toată treaba asta?

Tommy făcu o nouă pauză tactică înainte să răspundă.

— Am întrebat-o pe Gunilla când l-am văzut la restaurantul Trasten. Mi-a zis că îi ajutase cu anumite sarcini de urmărire, că nu voise să împovăreze organizația.

Gunnarsson ridică privirea.

— Chiar așa s-a exprimat, să nu împovăreze organizația?

Tommy încuviință din cap.

— Și Ask de ce s-a sinucis? întrebă Gunnarsson.

— Păi, de ce se sinucid oamenii? Ce știu eu, oricum nu e primul coleg care recurge la această soluție. Știi foarte bine prin ce-a trecut. După problemele pe care le-a avut la Serviciul de Informații, nimeni n-a mai vrut să lucreze cu el. Era pătat, uzat, singur… presupun că i s-a făcut lehamite pur și simplu.

Tommy observă cum Gunnarsson dă aprobator din cap. *Lehamitea* era un fenomen care îi era foarte cunoscut.

Gunnarsson inhală profund.

— Nu sunt, totuși, mult prea multe semne de întrebare în toată afacerea asta, Tommy?

Tommy așteptă câteva clipe.

— Ba da…

Nu mai adăugă nimic la răspuns. Undeva, dedesubtul lor se auzea zgomotul din trafic. Se aflau în stația de poliție din cartierul Kungsholmen. Björn Gunnarsson băgă pipa la loc în gură, oftând după cum îi era obiceiul.

— Cum procedăm?

— Nu prea avem ce face. E vorba de o tragedie, Björn. E opera unui descreierat pe nume Lars Vinge, asta-i tot. În ceea ce privește ancheta începută de Gunilla în cazul Guzman, continuăm cu informațiile de care dispunem. Același lucru se aplică și în cazul de la restaurantul Trasten.

Gunnarsson își pregătise chibriturile. Cu pipa între dinți, zise cu vocea răgușită:

— O parte din vină ne revine nouă înșine în această poveste tragică. Gunilla a cerut să lucreze fără intervenții din exterior, iar noi am acceptat. I-am permis să eșueze. Dacă n-ar fi fost atât de atinsă de sindromul de fată harnică și ne-ar fi cerut ajutorul, poate că situația ar fi fost cu totul alta acum.

Tommy încercă să-și dea seama ce se ascundea în spatele fațadei pe care o afișa șeful său. Lui Gunnarsson părea să-i fie foarte frică. Îi era frică să nu trebuiască să-și asume răspunderea pentru haosul creat. Situația era exact așa cum își dorea Tommy să fie.

— Mă voi ocupa eu de tot, Björn. O să am grijă ca totul să iasă bine.

Gunnarsson își aprinse din nou pipa și trase în piept cu putere de câteva ori. Fumul era aproape albastru. Îl privi pe Tommy în timp ce nicotina i se îmbiba în limbă și în obraji.

— Gunilla și Erik ne-au fost prieteni apropiați, Tommy. Aveau o reputație bună. Vreau ca amintirea lor să rămână nepătată.

Tommy încuviință din cap.

EPILOG

August

Sophie îl mută pe Albert de pe scaunul din față al mașinii în scaunul cu rotile. Știa că el ura această operațiune. Erau multe aspecte din viața cotidiană pe care le considera umilitoare. Se purta însă cu demnitate, nearătând niciun semn de slăbiciune sau de decepție. Această atitudine o speria chiar câteodată. Își făcea griji ca nu cumva să țină toată tristețea în adâncul sufletului.

Și totuși, ochii îi erau plini de viață. Sophie observase acest lucru încă din momentul când se trezise la spital cu două săptămâni înainte. În acel moment, toate grijile i se risipiseră. Cel care se trezise era într-adevăr fiul ei, Albert. El era cel care punea întrebări, care se înfuriase când înțelesese cum i se schimbase viața, care începuse să plângă după două zile, iar după patru zile, făcuse prima glumă în legătură cu noua situație. Apoi fusese rândul ei să se întristeze, după care veniseră întrebările lui despre tot ce se întâmplase. Sophie îi povestise totul, începând cu ziua în care îl întâlnise pe Hector la spital, continuând cu povestea legată de Gunilla și de amenințări și sfârșind cu fuga în Spania. Albert o ascultase încercând să înțeleagă.

•

Tom și Yvonne erau imposibili. Se postaseră lângă portieră și voiau să-i vină în ajutor. Mai mult încurcau decât ajutau. Sophie îi rugă să intre în casă și să aștepte acolo.

Era cina de duminică și erau din nou prezenți cu toții, Jane și Jesus, Tom și mama, Albert și ea însăși. Yvonne era veselă și deschisă, la fel ca și Tom. Rat, câinele, lătra, Jane și Jesus stăteau la locul lor în tăcere. Ușile de la verandă erau deschise, masa era aranjată exemplar și căldura serii se răspândea în încăpere – totul era exact așa cum trebuia să fie… sau aproape totul.

Sophie îi privi pe cei dragi, adunați în jurul mesei. Albert citea un SMS cu telefonul pe genunchi, Yvonne dădea din cap în semn de aprobare, în timp ce asculta cele spuse de Jesus. Tom, care simți că îl privea, îi zâmbi. Iar Jane – Jane, care dăduse dovadă de o forță și o stabilitate incredibile, fără să pună nici măcar o singură întrebare – Jane începuse să-și dea drumul și să facă ce trebuia făcut, ca de fiecare dată când era vorba de ceva serios. În astfel de situații, avea puterea să se transforme din făptura aiurită care era de obicei în liniștea întruchipată și să preia controlul atunci când alții poate că ar fi eșuat sau ar fi clacat. Jane era o persoană de încredere, dar puțini știau acest lucru.

Îl privi din nou pe Albert. Se auzi semnalul sonor al telefonului lui.

Îl văzu citind un SMS și scriind răspunsul cu degetul mare…

Apoi, pentru prima dată de multă vreme, întoarse privirea spre sine însăși. Vedea o luminiță licărind undeva, o luminiță pe care o recunoștea. Nu sclipea arzător, nu era orbitoare, era blândă și călduță și era învăluită de o senzație ce exprima un lucru pe care îl uitase. Era un sentiment ce îi șoptea că putea să se ridice mai presus de propria frică și de izolarea autoimpusă, că era mai bună decât îndrăznise ea să creadă. Înțelegea că nu avea nevoie să-și înțeleagă frica ca să se poată debarasa de ea, că putea s-o părăsească în tăcere, să-și ia adio de la ea. Această realizare nu era urmarea unui raționament mental ce putea fi transpus în cuvinte. Era o certitudine. Se schimbase. Se lepădase de vechea sa personalitate. Fusese o schimbare majoră, dar abia acum înțelegea că încetase să mai opună rezistență. Totul se schimbă, e în esența lucrurilor, universul se schimbă constant, în fiecare zi, la infinit. Schimbarea e singurul lucru căruia nimeni nu i se poate opune, iar ea nu făcea excepție. Se simțea furioasă, înflăcărată, exaltată, îndârjită, toate în același timp, ceea ce i se părea absolut natural.

Sophie îl privi pe Albert. Acesta îi întoarse privirea și îi zâmbi larg și sincer. Se întreba de ce îi zâmbea, dar într-un târziu își dădu seama că ea era cea care începuse să zâmbească.

În amurg se urcară în mașină și se întoarseră acasă. Deși era în continuare cald, se simțea deja că vara era pe sfârșite și că în curând avea să se instaleze un anotimp mai întunecat. Era anotimpul când frunzele verzi ale copacilor aveau să atârne grele pe ramurile subțiate, înainte să se producă vreo schimbare vizibilă. Era anotimpul ce preceda căderea frunzelor.

Parcară în fața casei și repetară procedura, jos din mașină, apoi în scaunul cu rotile și pe rampă în sus către ușa de la intrare. Albert voia să facă totul singur. În casă, se mișca nestingherit, căci toate pragurile fuseseră înlăturate și aveau un lift instalat pe scară.

Sophie încuie toate ușile cu dispozitivele suplimentare pe care le instalase, apoi activă alarma în camerele în care nu se afla nimeni.

După ce Albert adormi, îl sună pe Aron. Acesta îi povestea ce se mai întâmplase în lume, îi punea întrebări și o ținea la curent. Ea asculta, îi vorbea, discuta și încerca să găsească cele mai bune soluții pentru problemele pe care i le prezenta el. Îl întrebă dacă situația lui Hector se schimbase în vreun fel. El îi răspunse că totul era neschimbat. Hector era în continuare conectat la diferite aparate care îl mențineau în viață.

Își făcu un ceai și îl bău în singurătate, blestemându-se. Avea să continue să se învinovățească pentru tot restul vieții. Își dorea să-l fi avut pe Jens lângă ea, însă acesta dispăruse fără nicio urmă. Primise un SMS, în care îi scrisese că era nevoit să dispară pentru o vreme. Reacționase la cuvântul *nevoit*… Și eu sunt nevoită. Toată lumea e

nevoită.

Aceasta era noua sa viață. Era nevoită să aibă grijă de Albert și să fie mereu cu ochii în patru.

•

Sophie se trezi opt ore mai târziu și luă micul dejun pe verandă. Ploua. Stătea la adăpostul balconului de deasupra, bând ceai și ascultând ropotul ploii. Auzi zgomotul unor cauciucuri pe pietrișul din spatele casei, iar apoi niște pași apropiindu-se. Când auzi soneria de la intrare, se ridică și se aplecă peste balustradă.

— Sunt aici!

De după colț apăru o femeie de aceeași vârstă cu ea sau poate cu câțiva ani mai tânără. Era înaltă, avea părul închis la culoare, purta cizme înalte, blugi strâmți și bijuterii fantezie. Sophie o surprinsese pentru câteva clipe, în timp ce alerga ca să evite ploaia.

— Of! zise ea zâmbind în timp ce urca treptele de la verandă, scuturându-și apa de pe haine cu palma.

— Ce vreme! Mă numesc Antonia Miller și sunt inspector în criminalistică, zise ea și întinse mâna udă.

— Sophie Brinkmann, zise Sophie.

— Vă deranjez?

— Nu, vă rog să luați loc. Tocmai luam micul dejun.

•

Sophie și Antonia ședeau pe verandă. Sophie îi oferi Antoniei un ceai, iar aceasta acceptă.

— Ce casă frumoasă aveți, zise ea.

Părea sinceră.

— Mulțumesc, răspunse Sophie. Ne prieste aici.

Sophie observă că Antonia se întreba de ce vorbise la plural.

— Locuiesc împreună cu fiul meu. Sunt văduvă de multă vreme.

Antonia dădu din cap.

— Înțeleg, eu sunt necăsătorită și locuiesc în centru într-un apartament cu două camere orientat spre sud. Toată vara mi-am pus în fiecare dimineață întrebarea dacă nu cumva locuiesc într-o saună.

Antonia se întinse și luă o bucată de pâine din coș. Mușcă din ea și apoi începu să admire florile și copacii.

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici.

Sophie era în expectativă și Antonia realiză acest lucru.

— Îmi cer scuze… Conduc o investigație, anchetez niște asasinate. E vorba de triplul asasinat de la restaurantul Trasten din cartierul Vasastan. Presupun că ați citit în presă, nu?

Sophie încuviință din cap.

— E un haos total… și înaintez bâjbâind… Cam așa e munca mea, o bâjbâială constantă.

Antonia luă o gură de ceai, apoi puse ceașca jos.

— După cum ați aflat probabil deja, a mai avut loc încă un asasinat, într-o confruntare tragică dintre doi polițiști.

Afară ploaia continua să cadă.

— Da, am auzit. Numele meu apare prin vreun dosar și acum ați venit ca să-mi puneți întrebări.

— Exact, zise Antonia.

— Din păcate, nu cred că vă pot oferi prea multe. O să fac însă tot posibilul să vă ajut.

Antonia își scoase carnețelul din geacă și îl deschise la o pagină nouă. Antonia Miller avea aerul unei persoane necomplicate. Era plăcută și în ochi i se putea citi sinceritatea. Sophie constată că o plăcea, ceea ce o sperie.

— Se pare că ancheta condusă de Gunilla Strandberg nu se îndrepta nicăieri. Nu ne-a lăsat decât o mână de informații… Numele dumneavoastră apare totuși în documentele recuperate.

Antonia o privi, apoi o întrebă:

— Cum ați intrat în legătură cu Gunilla?

— A venit la spitalul Danderyd, unde lucrez eu și mi-a spus că îl anchetează pe Hector Guzman. Acesta se afla internat în secția unde lucrez eu. Avea o fractură la unul dintre picioare după un accident de mașină. Era pe la sfârșitul lui mai sau pe la începutul lui iunie…

Antonia asculta.

— Gunilla mi-a pus întrebări despre el, asta-i tot.

— Îl cunoșteați pe Hector?

— Ajunsesem să-l cunosc un pic de când se afla în spital. Câteodată, cu unii dintre pacienți, ajungi să ai o relație mai apropiată. Tot timpul ni se spune să nu ne implicăm… dar e mult mai ușor de zis decât de făcut.

Antonia nota în carnețel.

— Și pe urmă?

— M-a sunat de câteva ori ca să-mi pună întrebări la care eu nu am știut să-i răspund. Pe urmă Hector a fost externat și m-a invitat la prânz.

Sophie se aplecă și sorbi din ceașca de ceai.

— V-a invitat la prânz?

Sophie încuviință din cap.

— Da…

Antonia căzu pe gânduri.

— Ce fel de om e?

Sophie zăbovi cu privirea asupra Antoniei.

— Nu știu ce să zic, e plăcut, manierat… aproape șarmant.

Antonia nota în carnețel.

— Leif Rydbäck? întrebă ea brusc, fără să-și ridice privirea.

— Poftim?

— Leif Arne Rydbäck, vă spune ceva numele?

Sophie clătină din cap.

— Nu. Cine e?

Antonia o privi pe Sophie și notă ceva în carnețel.

— Inițial am găsit trei cadavre în restaurantul Trasten. După ce am efectuat căutări, am mai găsit unul, al unei persoane care murise mai înainte. De curând am reușit să-i stabilim identitatea, este vorba de Leif Rydbäck.

— Înțeleg… Nu, e prima dată când aud acest nume, zise Sophie.

— Lars Vinge?

Sophie clătină din cap.

— Nici acest nume nu-mi este cunoscut. Despre cine e vorba?

Antonia nu răspunse imediat.

— Lars Vinge e polițistul care a omorât-o pe Gunilla Strandberg, dar numele n-a apărut încă oficial în presă.

Antonia continuă să pună întrebări. Avea multe întrebări despre lucruri mărunte și inofensive. Antonia Miller nu știa nimic, nu avea niciun indiciu. Habar n-avea cine lucrase la caz, nu știa nimic despre Hector, de fapt, nu știa absolut nimic… Era nerăbdătoare să afle, să-și facă o imagine despre caz. Sophie își dădea seama de acest lucru din felul cum vorbea, din modul în care se forța să nu insiste prea mult.

Sophie răspunse negativ la toate întrebările Antoniei, jucând la perfecție rolul asistentei inocente.

Fură întrerupte de Albert, care apăru pe verandă în scaunul său cu rotile. Acest băiat bronzat în scaun cu rotile o șocă un pic pe Antonia Miller.

— Bună! Mă numesc Antonia, zise ea un pic prea veselă, apoi se ridică și dădu mâna cu Albert.

— Albert, zise Albert.

Sophie îl luă de după umăr.

— Acesta este fiul meu. I-a mai rămas doar o săptămână din vacanța de vară. Îi tot spun că e vremea să revină la un ritm de somn normal, dar nu pare să-i pese de ce zic eu.

Sophie îl sărută pe Albert pe frunte.

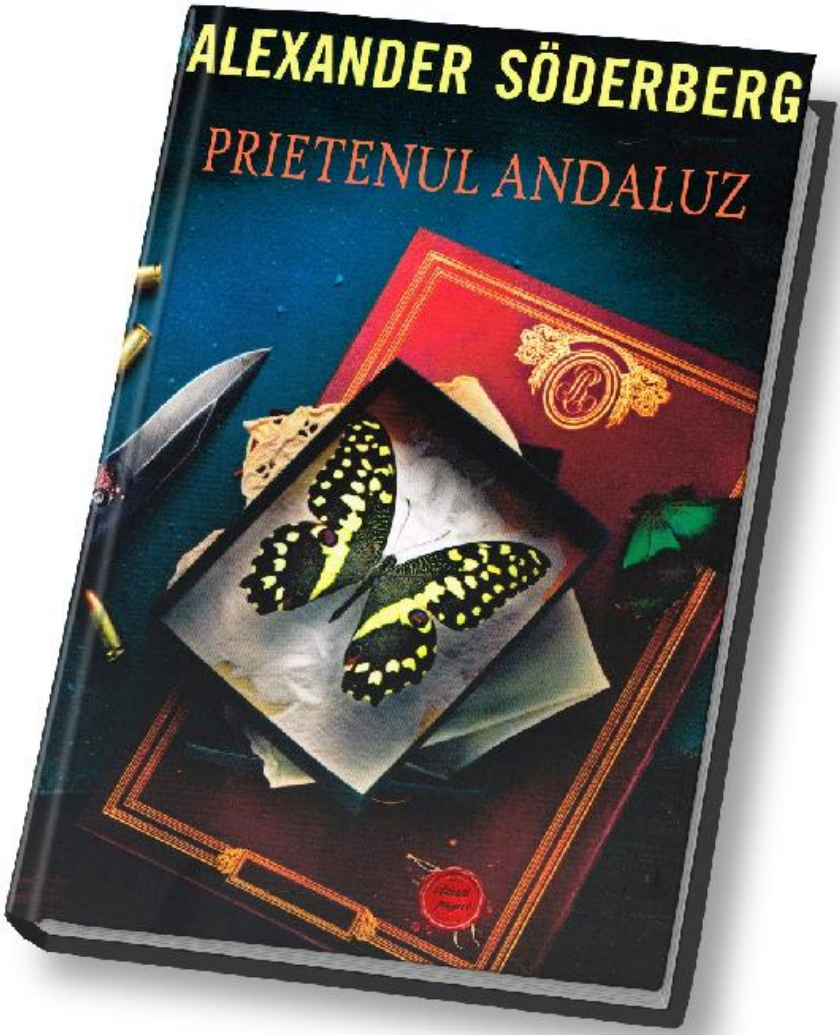
ALEXANDER SÖDERBERG
PRIETENUL ANDALUZ

mastică

{1}Allmänna Idrottsklubben, club de fotbal din Stockholm, unul dintre cele mai mari din Suedia. (*N.t.*).
{2} *Unde dracului e muniția*?, în engleză în orig. (*N.t.*).
{3} *Sturmbannführer* (germ.) este un rang paramilitar folosit de diferite organizații naziste, ca de exemplu SS, și este echivalent gradului de maior. (*N.t.*).
{4} *Nordiska Kompaniet,* lanț de malluri de lux din Suedia. (*N.t.*).
{5} Lasse este diminutivul prenumelui Lars. Autorul recurge la un joc de cuvinte intraductibil, *Lasse liten* („Sărmanul Lasse") fiind, de asemenea, titlul unui cântec de leagăn. (*N.t.*).
{6} Sală polivalentă de lângă Stockholm, cu arhitectură modernă, asemănătoare cu o minge, literal *Globul.* (*N.t.*).
{7} *Bine ați venit… domnilor* (în germ. în orig.). (*N.t.*).
{8} Cartier din centrul istoric al orașului Stockholm. (*N.t.*).
{9} Joc de cuvinte intraductibil, *task* e un cuvânt vulgar în suedeză, ce face referire la organul genital masculin. (*N.t.*).

Table of Contents

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
PARTEA A DOUA
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
PARTEA A TREIA
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
PARTEA A PATRA
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
EPILOG